

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

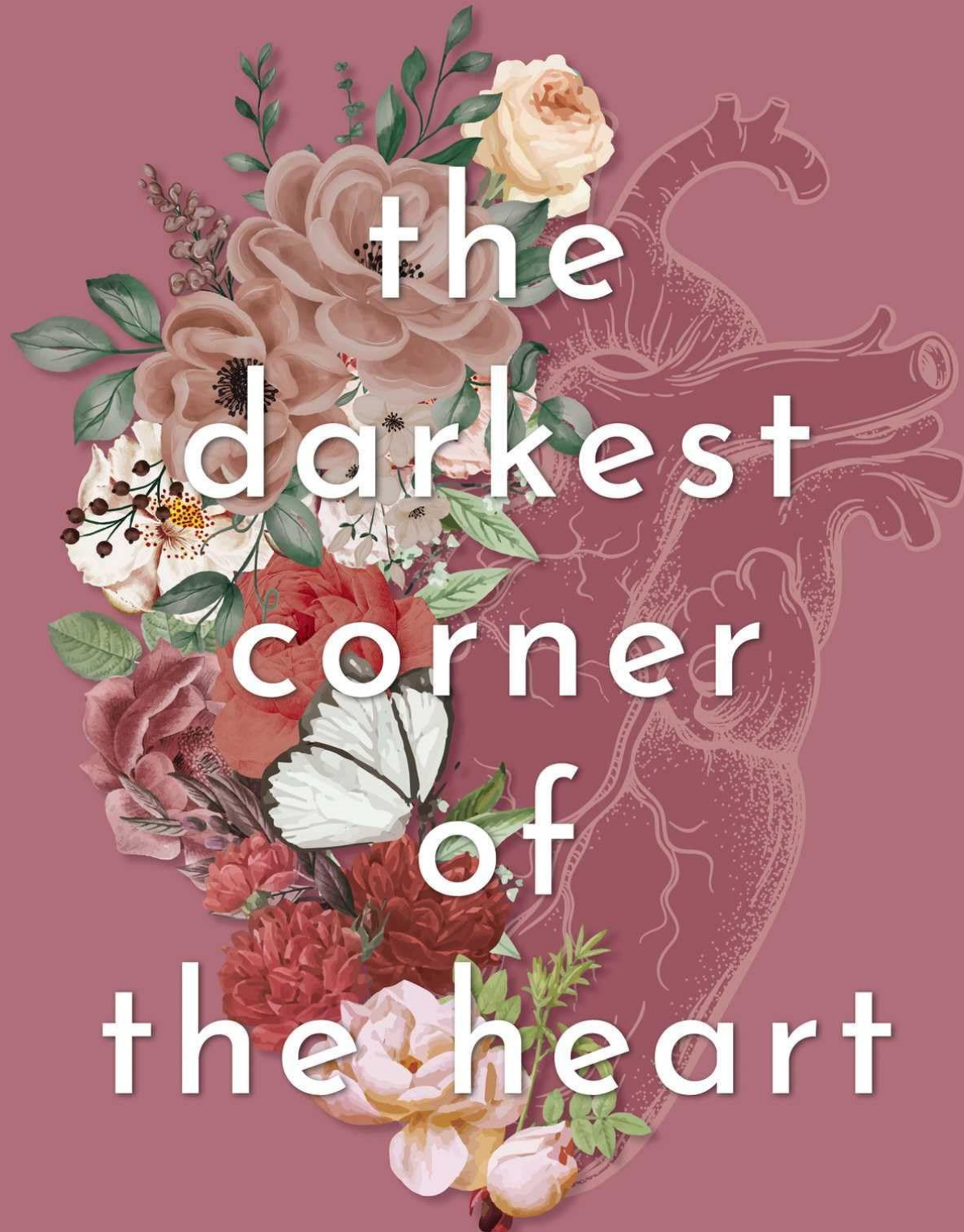
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's the only woman he shouldn't want.

a romance novel

LISINA CONEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇ VE DİŞ İŞLERİ
BAKANLIĞI
H E A R T

En Parlak Işık #2

Lisina Coney

Telif Hakkı © 2024 Lisina Coney

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu çalışmada atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder. Bu ticari markaların yayınlanmasına/kullanılmasına izin verilmemektedir, ticari marka sahipleri ile ilişkili veya onlar tarafından desteklenmektedir.

Telif Hakkı © Lisina Coney
Kapak Tasarımı Books and Moods
Redaksiyon: Hot Tree Editing ve Page & Vine Düzeltme:
Crystal A Blanton ve Page & Vine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, tercüme edilemez, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen katılmayın veya

Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmek.

Yalnızca yetkili baskıları satın alın.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı İthaf	
İçerik uyarıları	
Yazarın notu	
Bölüm 1	
BÖLÜM 2	
BÖLÜM 3	
BÖLÜM 4	
BÖLÜM 5	
BÖLÜM 6	
BÖLÜM 7	
BÖLÜM 8	
BÖLÜM 9	
BÖLÜM 10	
BÖLÜM 11	
BÖLÜM 12	
BÖLÜM 13	
BÖLÜM 14	
BÖLÜM 15	
BÖLÜM 16	
BÖLÜM 17	

<u>BÖLÜM</u>	<u>18</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>19</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>20</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>21</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>22</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>23</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>24</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>25</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>26</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>27</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>28</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>29</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>30</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>31</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>32</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>33</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>34</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>35</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>36</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>37</u>

SONSÖZ

Teşekkür

En Parlak Işık Serisi Yazar

Hakkında

Sevgili okuyucular,

*Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için ne söylesem ne
yapsam size teşekkür etmeye yetmeyecek ama
denemeye devam edecek kadar inatıyım.*

*Bu kitap sizin için. Umarım size zor zamanların sizi
yıkmayacağını, aksine geliştireceğini hatırlatır.*

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap alkolizm, uyuşturucu, küfür, ölüm temaları ve açık cinsel sahneler içermektedir. Sadece olgun okuyucular için tavsiye edilir.

YAZARIN NOTU

Bu kitaptaki olaylar *Günüşığının En Parlak Işığının* bitiminden on yedi yıl sonra geçiyor.

Bu, farklı ana karakterlere sahip bağımsız bir hikaye, yani bu hikayenin tadını çıkarmak için *Güneşin En Parlak Işığı'nı* okumanıza gerek yok (*Güneşin En Parlak Işığı* için spoiler bulacak olsanız da). Ama Maddie'nin hayatını öğrenmek istiyorsanız kardeşinin bakış açısından çocukluk, onu almak için daha fazla hoş geldiniz. Kim bir çocuk hakkında okumak istemez ki?

korkutucu dövme sanatçısının küçük kız kardeşinin tatlı bale öğretmenine aşık olması?

Umarım siz de Maddie'nin hikayesini benim kadar seversiniz. yazdım. Kendi mutlu sonuna kavuşmasının zamanı gelmişti.

BÖLÜM 1

Maddie

| Annem kafamda açık bir yarayla beni hastaneye gönderdiğinde dört yaşındaydım.

Evet, ouch.

Dürüst olmak gerekirse, o güne dair anılarım en iyi ihtimalle sisli - yerde boş bir viski şişesi, keskin bir sehpa köşesi, annemin sarhoş çığlıklarının sesi.

Sonra, hiçbir şey.

Neden böylesine eğlenceli bir çocukluğun şanslı kazananı olduğumu tahmin etmem gerekseydi, size bazı insanların bununla doğduğunu söyledim. Kötü şans yani.

Bakışlarımı saç çizgimin sağ tarafındaki yara izinden kaydırmadan önce ela gözler aynada bana bakıyor. Şu anda, düzeltemeyeceğim bir geçmişten çok daha büyük ve acil sorunlarım var.

Kyle üst üste dördüncü kez play tuşuna basıyor ve Çaykovski'nin armonik notaları odayı dolduruyor. Arkadaşımın sesi bana doğru geliyor. "Hadi bir kez daha deneyelim."

Gitmeye hazır olup olmadığımı sorma zahmetine girmiyor çünkü cevabın her zaman "evet" olduğunu zaten biliyor.

Müzik içimde akarken, diğer her şeyi duymazdan geliyorum; arkamda barda dans eden Kyle'ı, yüksek stüdyonun altındaki Norcastle sokaklarını, meraklı bakışları Caddenin karşısındaki ofis binasında. Koreografiyi hazırlamıştım. -Altı dakikanın tamamı ilk gün ezberlendi ve artık hareketler ikinci doğa haline geldi.

Adagio, dönüşler, pli , tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrar.

Stüdyoda her zaman yaptığım gibi lacivert mayom ve pembe taytımın içinde kendimi  zg r, yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Kanatlarım sırtımda değil, ayaklarımda.

Müzik bitiyor ve başka bir  aykovski klasiği başlıyor, Kyle ile kendi seçmeleri için çekeceğim ekstra bir *pas de deux* ve bacağımın rahatsızlıkla sızlanmasını görmezden geliyorum.

Bir gün. Sadece bir gün daha çalıştıktan sonra nihayet dinlenebilirim.

İ imiz bittiğinde, gerçek bir kelimedenden çok boğulmaya benzeyen nefes nefese bir ses çıkartıyor. "Tamam," diyor, alındaki teri elinin tersiyle siliyor ve bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Tekrar gitmek istiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum çünkü gerçek şu ki yapabilirdim. İstiyorum ve yapabilirdim ama Kyle saatlerdir benimle dans ediyor. O bir görünüyor bayılmaktan ve    ay boyunca uyanamamaktan bir saniye uzakta. Ben de ona gülümsedim ve "Ben iyiyim. Sanırım yarın için hazırız."

"Aynen  yle." St dyoya getirdiği takılabilir hoparlörden telefonunu almak için yanımdan geçerken omzuma vuruyor.

Haklı, ben bunun için doğmuşum, o da  yle. Yarınki se melerde başarılı olacağımıza hiç şüphem yok. Ve gelecek ay yüz yüze seçmeler için  ağrıldığımızda -eğer değil, *ne zaman*- yine ba aracağız. Çünkü bizim i imiz bu.

Dans etmek için doğmuşum.

"Yarın sabah saat onda elli dört numaralı stüdyoyu kiraladım, bunu unutma" dedi, sanki unutacakmışım gibi.

Bunun için gözlerini devirdi. "Dokuz buçukta orada olacağım. Bacak ısıtıcılarını unutma." Onları çantasına koymak için acele etmeden önce yeri işaret ediyorum. "Yarın bana atı tırmalık bir şeyler getirir misin lütfen? Fıstık ezmeli çubuklardan birini

yaparsın." Ona, kardeşimin üzerinde her zaman işe yarayan köpek yavrusu bakışlarımı atıyorum.

"Elbette," diyor. Ama günlük yirmili yaş sohbet isteklerine göz atmakla o kadar meşgul ki bana doğru bakmıyor. Her şey

Asla kaydolmayacağına yemin ettiği yeni bir arkadaşlık uygulamasından, yalancı. İçimden sırtıyorum. "Yarın görüşürüz, Mads.

Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum." Ona bir öpücük gönderiyorum, ama dinsiz bana ikinci bir bakış bile atmadan el sallıyor, gözleri

telefonunda altılı biraya yapışmış, buradan görebiliyorum.

Her neyse. Kyle son dört yıldır en iyi arkadaşlarımdan biri ve onu daha fazla sevemezdim. Ki bu bir çünkü bundan sonra onu daha çok göreceğim.

Norcastle Dans Okulu'ndan mezun olmadan birkaç gün önce Norcastle Balesi'nden seçmeler için özel davetiye içeren bir e-posta aldık.

Tüm ülkedeki en prestijli bale topluluklarından biri için yapılan korkunç bir seçme.

Çimdik. Ben.

E-postayı okuduktan sonra stüdyo dairemin beyaz duvarına bakmaktan başka bir şey yapmadım ve bunun Bay Evren'in başka bir şakası olup olmadığını merak ettim. Öyle olmalıydı.

Yoksa *ben*, ihmalkâr bir anne ve babaya sahip küçük kız, hayallerimin bale topluluğuna katılmayı nasıl düşünebilirdim ki? Ben ki sadece

İşi olmadığı halde beni büyüten ağabeyi sayesinde çocukluğum zarar görmeden mi geçti?

Bir sebepten dolayı, bir işe alım uzmanının dikkatini çektim ve beni istediler. Dans eden *ben*, çünkü her zaman ışığı görebilmemin tek yolu buydu. *Nefes* alabilmemin tek yolu.

Ama dakikalar geçti ve kimse dolabımdan fırlayıp gülmedi ve "Gizli kamera!" diye bağırırken alaycı bir parmakla beni işaret etmedi, ben de sonunda yeni gerçekliğimle yüzleştim.

Ve sonra ağladım. Tanrım, çok ağladım. Ailemin beni ta Warlington'dan, büyüdüğüm şehirden, yüzlerce mil öteden duymuş olması beni şaşırtmazdı.

Ben sakinleştikten sonra görüntülü sohbet ettiğimizde, on bir yaşındaki yeğenim Lila, ikimizin de dökcek gözyaşı kalmayana kadar benimle birlikte ağladı. Kardeşim bize dramatik dedi ama onun da yanağından süzülen o sinsi gözyaşını gördüm.

Bir gün sonra Kyle'ın da davet edildiğini öğrendim ve hemen işe koyulduk, kasetlerimiz için çekebileceğimiz farklı rutinler ve hareketler bulduk. Yarın büyük kayıt günü ve koreografimizi uykumda bile yapabilecek olmama rağmen bu riske girmeyeceğim.

Saatlerce durmaksızın prova yaptıktan sonra muhtemelen yapmam gerektiği gibi Kyle ile ayrılmak yerine çantamdan telefonumu çıkarıp play tuşuna basıyorum.

Elbette, seçmelere katılmak şirkete katılacağım anlamına gelmiyor, ancak yapabileceğimi bir kez ve herkes için kanıtlama fırsatına sahip olmak bile benim için çok şey ifade ediyor.

Son bir şey.

Müzik başladığında, biraz ağrımaya başladığını görmezden gelerek sağ bacağımı ovuyorum ve bir kez daha gidiyorum. Sıcak bir duş ve masajın düzeltemeyeceği bir şey değil.

Bale, küçüklüğümde beri hayatımın değişmez bir parçası oldu. İlk dersimi dört yaşındayken aldım ve o zamandan beri en büyük hayalim için çalışıyorum - bale alanında lisans eğitimi almak, bir şirkete katılmak ve tutkumdan bir kariyer yapmak.

On yedi yıl önce, ilk bale öğretmenim Grace'e -şimdi baldızım- beni mutlu ettiği sürece dans etmeyi bırakmayacağıma dair bir söz verdim. Kalbimi hafiflettiği sürece. Bunca zaman bu sözümü tuttum.

Durmayacağım, asla. Ve eğer günde on iki saat prova yapmak hayallerimi yaşamak için ödemem gereken bir bedelse, öyle olsun.

Müzik biter ve tekrar başlar.

Adagio, dönüşler, pli , tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrar.

Yeterince pratik yapmadığım için ba arsız olmayacağım. Bu gemiyi ka ırmayacağım. Yirmi bir yaşında hayalimdeki kariyer gümüş tepside sunulacak kadar  anslıydım ve bunu bo a harcamayacağım.

Arkadaşlarım ile takılmak bekleyebilir. Ailemi görmek de bekleyebilir.

Telefonum çalıyor ama görmezden geliyorum. Muhtemelen kardeşimin günlük hatırlatmalarından biridir.

"Yavaş ve istikrarlı olan yarı ı kazanır" der, her zaman benim gibi çok hızlı büyümek zorunda kalan bilge adam. "Hepimiz yapabileceğine inanıyoruz. Ben sana her şeyden çok inanıyorum, bunu biliyorsun. Bunu ba arabilirsin prenses. Kendine bu kadar yüklenme."

"Biliyorum Sammy," diyorum ona her seferinde, içinde büyüdüğüm koruyucu yanından nefret ederek ama onu severek.

Mezun olduktan sonra onları Warlington'da ziyaret edeceğime söz vermiştim ama sonra seçmeler oldu. Beni anlıyorlar, her zaman destekleyici bir aile oldular ve eve her döndüğümde kendimi ne kadar suçlu hissettiğime çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. Kendimi tekrar onların sorunu haline getirmek istemiyorum. Onlara ihtiyacım yok-

Şimdi olmaz, Maddie. Bu düşünceyi daha ba lamadan durdur. Konsantre.

Adagio, turns, pli , tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro.

Yine de g  s m n içindeki o boşluk biraz daha açılıyor.

Seviliyorum. Takdir ediliyorum. Başımı sokacak bir evim, masamda yemeğim, bir anne ve babadan değil, benimle ilgilenilmesi için canla ba la mücadele eden iki kişiden oluşan bir ailem vardı.

Kardeşim beni seviyor. Grace beni seviyor. Yeğenim beni seviyor. Banka hesabımda para var.

Arkadaşlarım ve  niversite diplomam var.

 steyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahibim.

Sorun da bu, değil mi? Lanet olası sorun bu.
Bir an kafamın içinde sıkışıp kaldım, kabuslarımda
kaybolmamak için şükrediyorum.
Ve bir sonraki, geleceğim gitti.
Keskin bir acı bacağımı delip geçiyor ve bileğim kendini
bırakıyor.

Uzuvlarım bana ait değilmiş gibi, bana çok şey veren
bedenimin kontrolü artık bende değilmiş gibi düşüyorum.

"Siktir, siktir, siktir. *Siktir*," diye tıslıyorum, nefes nefese,
parmaklarımı sağ ayak bileğimin etrafına sarıp acı içinde
bağırırken.

Bu doğru değil. Bunun olmaması gerekiyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Kötü bir rüyadan uyanmayı umarak bekliyorum ama
bacağımdan yayılan ağrı bana kabul etmeyi reddettiğim şeyi
söylüyor. Uyumuyorum.

Gözyaşları ayaklarıma dökölüyor ve keder, acımasız bir
gelgit dalgası gibi bir anda içime çöküyor.

Hareket etmeye çalışıyorum ama sanki biri keskin bir
bıçakla bileğimi kesiyormuş gibi hissediyorum.

Tamamen karanlıkta kalana kadar yavaş yavaş sönen ışık
için ağlıyor ve çığlık atıyorum.

Hayatında bir şeylerin kalıcı olacağına, kendisi için bir
şeyler inşa edip geliştirebileceğine inanmaktan başka bir
şey istemeyen o küçük kız için ağlıyorum.

Ve çığlık
atıyorum.

Ve çığlık at.

Ve sonra hiçbir şey hissetmiyorum.

BÖLÜM 2

Maddie

"C Hadi prenses. Bir şeyler yemelisin."

Eğer tepki olarak herhangi bir ses çıkarırsam, bu tamamen istemsizdir. Bugün uyanık olmak istemiyorum.

Tabii ki, yarım yamalak cevaplar ağabeyimle asla işe yaramaz.

Stüdyo dairemin küçük mutfağında peynirli omlet (benim rahat yiyeceğim) yapmayı bitirdi ve dönüp baktı -iri, dövme kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana baktı. "Sakin bana homurdanmaya kalkma, genç bayan." Sadece yarı şaka yapıyor.

Ona bir homurtu daha veriyorum çünkü yine Bugün uyanık olacağım ve o da bunu biliyor. Ne de olsa on dört yıl boyunca onun çatısı altında yaşadım.

Normalde çok sinirli olduğumda bundan hoşlanmaz, bu yüzden sadece iç çekip yatakta yanıma oturması Bilmem gereken her şeyi.

Hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsatı kaçırdım ve kendim için üzölmeliyim.

İstiyorum da. Bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

Omzuma sıcak bir el koydu. "Bileğın nasıl?"

Bok gibi, Sammy. Bok gibi hissettiriyor.

Aldığı tek yanıt omuz silkmek oluyor ve suçluluk duygusu beni bir kez daha canlı canlı yemeye başlıyor.

Ona karşı hiç bu kadar zor olmamıştım. Kardeşimi hayattan daha çok seviyorum; bir bebeğe hazır olmayan bir anneye doğduğum günden beri yaptığı fedakârlıkları hafife almıyorum. O benim için her zaman bir kardeş, en iyi arkadaş, bir baba, bir koruyucu oldu. Onun sevgisi ve desteği olmadan kaybolurdum.

Ama...

Başka bir şey söylemeden mutfağa dönüyor ve dondurucudan bir buz torbası alıyor. Etrafına bir bez sarıyor ve ben pencereden dışarı bakıp sessiz Norcastle sabahına dalmışken bileğimin üzerine yerleştiriyor.

Gökyüzü açık, kuşlar cıvıldıyor ve güneş ışığı Grace'in bana yeni ev hediyesi olarak verdiği beyaz perdelerin arasından süzülüyor. Pencere kenarında onun hediyelerinden biri daha duruyor; kadın büstü şeklindeki en havalı çiçek vazosu.

Sammy bunun korkunç olduğunu düşünüyor. Ha.

"Randevunuz bir saat içinde başlıyor. Yemek yemelisin. Gitmeden önce bir şeyler yapmalıyız," dedi sabırlı bir ses tonuyla. "Gergin olduğunu biliyorum ama sana Doğu Yakası'ndaki en iyi fizyoterapisti getirdim. Doktor Simmons'ın sporcularla çalışma konusunda yılların deneyimi var ve hepsi de tamamen iyileşti. Emin ellerde olacaksın."

Bugün arka ayak bileğimdeki sıkışma için rehabilitasyonumun ilk günü. Ve hayır, bu bir kabus değil - kontrol etmek için kendimi birden fazla kez çimdikledim.

Ameliyat olmam gerekmediği için şanslıyım, sanırım bu da iyileşme sürecinin daha hızlı olması gerektiği anlamına geliyor.

Ama fark etmez, değil mi? Norcastle Balesi'ne girmeyeceğim. Seçmeler özel, tek seferlik bir şeydir. Şansını kaçırsan, biter. Onları şeker gibi dağıtmıyorlar ve benim ikinci bir şansım olmayacak.

"Aç değilim." Konuşurken sesim sert çıkıyor, belki de dün gece ona "iyi geceler" dediğimden beri tek bir kelime bile etmediğim içindir. Zaten söyleyecek pek bir şey yok.

Ayrıca bu Dr. Simmons denen kişi de umurumda değil, ne kadar iyi olursa olsun, benim sorunumu sihirli bir şekilde çözemez.

aptalca berbat. Ama Sammy'nin bunu duymasına gerek yok.

Kardeşim derin bir nefes alır.

ve bir elini yüzünde gezdiriyor. Belki de bu beni boktan bir kız kardeş yapıyor ama gözlerinin altındaki torbaları ve tüm yüz hatlarındaki yorgunluğu ancak şimdi fark ediyorum. Kalbim sıkışıyor.

Pislik gibi davranıyorum. Nankör, düşüncesiz Hayatında isteyebileceğinden çok daha fazla sevgi ve destek gören ama yine de sahip olmadığı şeylerden şikayet eden bir pislik.

Dans stüdyosunda bileğimi incittikten sonra zar zor hareket edebiliyordum. Neyse ki Kyle hâlâ o civardaydı ve beni acil servise götürdü.

Şöyle diyelim, ne kardeşimin ne de benim acil servise en son ne zaman gittiğime dair çok iyi anılarımız yok. Kafasında açık yara olan var mı? Evet, eğlenceli bir gün değildi.

Hastane onu aradı ve buraya gelene kadar hiç durmadan saatlerce araba kullandı. Kyle'a teşekkür etti ve beni daireme götürerek ve son birkaç gün boyunca benimle kalarak oradan devraldı. Yiyecek almak, temizlik yapmak, buz torbalarımı ve kompresyon bandajlarımı değiştirmek, bir rehabilitasyon merkezini aramak... Hepsini o yaptı.

Sammy benimle ilgilenmek için karısını ve kızını bir çırpıda geride bıraktı. Sahibi olduğu dövme salonu Inkjection'ı amcam Trey'in ellerine bıraktı ve tüm randevularını iptal etti çünkü bacağım ağrıdığında beni dinlemeyi reddettiler.

bana sorun çıkarmaya başladı.

Dinlemedim. Ve şimdi...

Dört yaşımdan beri inşa ettiğim her şey artık yok.

Haklısın.

"Sammy..." Elimi uzatırken sesim kısık çıkıyor, Çocukken birçok kez yaptığım gibi ona uzanıyorum. Dövmeli parmaklarını parmaklarıma doladığında yüz hatları yumuşuyor. "Özür dilerim."

Sanki berbat bir halde değilmışim gibi sadece başını sallıyor. "Özür dileycek bir şey yok. Her zaman senin için burada olacağım."

"Biliyorum, ama-"

"Şşş..." Elimi sıkıyor ve bana her zaman tüm ateşimi söndürmeyi başaran o güven verici gülümsemelerinden birini veriyor. Bugün işe yaramıyor. "Özür dilemene ihtiyacım yok. Sadece yemek yemene ihtiyacım var. Bunu benim için yapar mısın?"

Başımı sallıyorum çünkü ona en azından bunu borçluyum. Sammy peynirli omletin olduğu tabağı almadan önce son bir kez elimi sıkıyor ve sadece kokusundan bile neredeyse gözlerim doluyor. "Al bakalım." Yatağa geri oturdu ve omleti bana uzattı.

Buharlı tabak.

İlk ısırığımı alıyorum ve yine gözlerinin altındaki torbalara odaklanıyorum. Son birkaç gündür yüzünü kaplayan yorgunluğa rağmen ağabeyimin yakışıklı bir adam olduğu inkar edilemez. Ailelerimiz konusunda şansımız yaver gitmemiş olabilir ama genlerimizden şikâyet edemeyiz.

Kırk yedi yaşında olmasına rağmen kaslı yapısı on yedi yıl önce vasım olduğu zamanki haliyle hemen hemen aynı. Sık sık spor salonuna gitmesi kesinlikle işe yarıyor, her ne kadar geri döndüğünde terli ve pis kokulu olsa ve benim ve kızının kafasını koltuk altlarına sokmaya çalışsa da. Çok iğrenç biri.

Her iki kolu da mürekkeple kaplı, elleri, parmak eklemleri ve boynunun yan tarafının yanı sıra sırtında ve bacaklarında da bir miktar deri var. Çizime olan sevgimin ondan bana geçtiğini söyleyebilirim. Kardeşim kadar yetenekli olmayabilirim - Warlington'daki en popüler dövme sanatçısı olmasının bir nedeni var - ama ben de fena sayılmam.

Yani, geçen yaz kaburgalarım yaptırdığı minik kelebek dövmesini ben tasarladım ve harika görünüyor, yani bu da var.

Lila ve benim sorumlu olduğumuz konusunda ısrar ettiği birkaç kır saç dışında, kardeşim bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyor.

"Gitmeden önce biraz kestirmek ister misin?" Ağzım

doluyken soruyorum, onu kızdırdığını bildiğim bir şey,

Ama bugün bunun için beni azarlamayacağını da biliyorum. "Ben kanepede kitap falan okurken sen yatağa geçebilirsin."

Yapacağından şüphelendiğim gibi başını sallıyor. Kardeşimi seviyorum ama bazen inatçı olabiliyor. Geçen haftadan beri benim çekyatımda uyuyor. kesinlikle 1.80 boyundaki bir adam için yeterince rahat değildi. "Ben iyiyim."

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum, inanmıyorum. Sadece saçımı karıştırıyor ve işim bittiğinde tabağı elimden alıyor. "Bir tane daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Ancak... "Bana bir çikolata getirebilir misin, lütfen? İkinci çekmecedem." Suratımı asarak yalvarıyorum. Ailemizde herkes bilir ki, herhangi birimiz -Grace, Lila ya da ben- ona yavru köpek bakışları atar atmaz, o gidicidir.

Hey, o sert dış görünüşünün altında büyük bir yumuşaklık olması benim suçum değil. Ben de bundan faydalanabilirim.

"Bu şeyin gerçek bir besin değeri yok ve iyileşmek için buna ihtiyacın var, ama olsun," diyor ve biraz daha köpek yavrusu gibi baktıktan sonra pes ediyor. Gördün mü? İşe yarıyor. "Ama sadece yemek yemeni istediğim için ve şu anda ne yediğin umurumda değil."

"Tabii, tabii." Ellerini tutuyorum, o da Yatağımın üzerinde çikolata var ve o gülüyor. Günlerdir duyduğum en güzel sestir.

Yatağımın başucundaki telefonum çalıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kim olduğunu biliyorum çünkü bana mesaj atıyordu.

Geçen hafta boyunca durmadan.

Kyle'ın ilk mesajını görmezden geldim, sonra ikincisini, sonra onuncusunu, her seferinde kendimden biraz daha nefret ederek topun büyümeye devam ediyor. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Şu anda kafamda o kadar çok şey var ki Kyle'ı düşünmek bile dayanılmaz. Ve eğer bu beni boktan bir arkadaş yapıyorsa.

Al bakalım. Listeye eklenecek bir şey daha. Kötü kız mı? Tamamdır.

Nankör kız kardeş mi?

Tamam. Berbat arkadaş?
Tamam.

"Hadi, fıstık. Giyinmen gerek yoksa geç kalacağız."

Suçluluk duygusunu bir kenara iterek, kardeşime beni geçmesini söyledim.

Gardırobumdan giymek istediğim kıyafetleri çıkarıyorum ve banyoya koltuk değneklerimle gitmekte ısrar ediyorum. Sağ salım duşa girdiğimi söylediğimde, aklım son birkaç gündür içinden çıkamadığım karanlık çukura düşüyor.

Ben sakatlandıktan sonra Kyle'ın seçmeler için son dakikada bir partner bulması gerekti. Bana gönderdiği cevapsız mesajların arasına sıkışmış bir şekilde Polina'nın şans eseri müsait olduğunu okudum. Eğer Kyle benim yüzümden şansını kaçırmış olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Kasetini çekmeyi başardığını öğrendiğimde içime bir rahatlama çöktü, ki bu iyi bir şeydi.

Çünkü Norcastle Balesi'nin yüz yüze seçmelerine kabul edildi.

Onu tebrik etmek için aramalıydım çünkü gerçekten ama *gerçekten* onunla gurur duyuyorum. Onu taytla gördüğünde gülecek olan destekleyici olmayan aile üyeleri ve "arkadaşları" arasında bir erkek balet olarak bunu başarmak için ne kadar mücadele ettiğini biliyorum. Pislikler, hepsi.

Kyle iki yıl önce ailesine açıldıktan sonra yıkıldığında onun yanındaydım. Babası ilk başta bunu kabul etmedi. Şimdiye kadarki en önemli dönüm noktasını, uğruna çok mücadele ettiği, paylaştığımız dönüm noktasını kutladığında yanında olmak istedim ama onun yerine mesajlarını görmezden geliyorum.

Yirmi bir yaşında olabilirim ama bir türlü büyüyemiyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve sıcak suyun onları yıkamasını umarak başımı duşun altına sokuyorum. Ama bu, gerçeği ortadan kaldırmayacak; bedenimi dinlemiş olsaydım belki de seçmelerdeki yerimi kutluyor olabilirdim. Şimdi vücudum *onu* dinlediğimden emin olmak istiyor.

"Prenses? İyi misin?" Kardeşimin sesindeki endişe bana duşta çok uzun süre kaldığımı söylüyor.

"Evet! Ben de bitiriyordum!" Gözlerimi ovuşturarak ve dışarı çıktığımda çok kırmızı ve şişkin görünmemelerini umarak sesleniyorum.

Saçımı sadece bir kez şampuanlıyorum, saç kremi unutuyorum, vücudumu yıkıyorum ve bu aptal ayak bileğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum.

B planım yok değil. Seçmeleri geçeceğimin hiçbir zaman garantisi olmadığı için katılabileceğim diğer dans topluluklarını araştırmaya başlamıştım bile. Ancak, tamamen iyileşene kadar seçmelere katılamayacağım için Grace bana bale öğretmenliği yapmamı önerdi.

Yakındaki stüdyolardan birinde iş buldum. Öğretmen olmayı hiç düşünmemiştim ama hayatımda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Değil mi?

Bir işim olmasına rağmen kardeşim bana bir iş bulmam için baskı yapmıyor. Fazla bir şey değil, sadece evden uzakta yaşadığım için masraflarımı karşılamaya yardımcı olması için haftada birkaç gece yaptığım bir garsonluk işi.

Zaten yeterince fedakârlık yaptı ve bakması gereken bir de Lila var. Artı, şimdi de benim rehabilitasyonum. Bu çok fazla.

Koreografi ya da öğretmenlik alanında kariyer yapmak isteyip istemediğime karar verene ya da bir dans topluluğuna katılana kadar, Warlington'daki evime dönmek istemiyorsam çalışmam gerekiyor. Ki istemiyorum çünkü Norcastle'ı seviyorum.

Ben buraya *aidim*. Bunu hissedebiliyorum.

Çalıştığım barın müdürü Monica, iyileşir iyileşmez işime geri dönebileceğime söz verdi ama en az iki ay boyunca maaş alamayacağım. Her şeyi yoluna koyarken ailem beni maddi olarak destekleyebildiği için şanslıyım ama bu durumdan hoşlandığım anlamına gelmiyor.

"Prenses?"

"Geliyorum

!"

Kendim için üzölme zamanı bitti. En azından şimdilik.

Saçlarımın yarısı kuruduktan ve en rahat kıyafetlerimi giydikten sonra Sammy ile birlikte sakatlık rehabilitasyon kliniğine gitmek üzere yola çıkıyoruz. En azından benim binamda çalışan bir böylece beni yedi kat aşağı taşımak zorunda kalmayacak-

Çünkü o bunu kesinlikle yapardı. Konu sevdiği insanlara yardım etmek olduğunda kardeşim hiçbir sınır tanımaz, her ne kadar işin ucu kendisine dokunsa da.

Kliniğe giderken çoğunlukla sessizlik hakimdi. Grace rehabilitasyondaki ilk günümde bana iyi şanslar diliyor ve midem bulanıyor. Çünkü bugün oraya gidiyorum. Dans stüdyosuna değil, bir rehabilitasyon kliniğine.

Yirmi bir yaşında tüm kariyerimi mahvettim ve bunun geri dönüşü yok. Ve bu Dr. Simmons ne kadar harika olursa olsun, bunu düzeltemeyecek.

BÖLÜM 3

Maddie

M Yaralanma rehabilitasyon kliniğine girdiğimizde ilk aklıma gelen annem oldu.

Yıllar önce başka tür rehabilitasyon kliniklerine girip çıkıyordu.

Annemizin alkolle olan sorunlu geçmişi hakkında nihayet ağabeyimle yüzleştüğimde on altı yaşındaydım. Daha önce Grace'le annemin sorunları hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmadığımından değil, ama "Annemin şiddetli baş ağrıları" konuşmasını yapana kadar geçmişinin gerçek boyutunu öğrenmemiştim.

Söylemeye gerek yok, tam olarak migreni yoktu.

Sammy ya da Grace'i gençken gerçeği gizledikleri için suçlamıyorum. Alternatifi neydi? Annemin beni okuldan almayı unuttuğunu söylemek.

Bakması gereken bir kızı olduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu için mi bale derslerini bıraktı?

Evet, doğru.

Şimdi, bembeyaz duvarlara, tertemiz zeminlere ve havadaki antiseptik kokusuna bakarken, acaba o da hiç böyle hissetti mi?

Şu anda yaptığım gibi o kliniklerden birinde mahsur kaldım. Ve sadece iki dakikadır buradayım.

Resepsiyona ulaşıyoruz, orada güler yüzlü bir bayana adımları ve ne için burada olduğumu söylüyorum.

Bunu yüksek sesle söylemek hâlâ gerçeküstü geliyor. Arka ayak bileği sıkışması. Kulağa acı verici geliyor, değil mi? Çok acıttığını doğrulayabilirim.

"Lütfen, oturun." Manikürlü kırmızı tırnağıyla bekleme odasını işaret ediyor. "Dr. Simmons sizi görecek kısa süre içinde."

Ağabeyimi bekleme odasına kadar takip ederken aklım tekrar anneme gidiyor.

Yıllar sonra gerçeği öğrenmek kolay olmadı ama benimle neden daha önce konuşmadıklarını anlıyorum. İdeal olmayan aile hayatımı duymaya hiçbir yerde hazır değildim.

Sammy bana, annemizin erkek kardeşi yıllar önce beklenmedik bir şekilde vefat ettiğinde, annemizin eskiden olduğu kadının hayaletine dönüştüğünü söyledi. İçindeki sesleri bastırmış.

Kafasını alkolle doldurmuş ve yavaş yavaş kendini boğmuş. Sonra Pete ile tanıştı ve bir yıl bile geçmeden ben doğdum.

Pete, benimle hiç oynamayan, beni hiçbir yere götürmeyen, bana hiç sarılmayan bir baba. *Aptal Pete.*

Onu çok sık düşünmemeye çalışıyorum çünkü babamın sadece zihnindeki görüntüsü bile beni olmayı reddettiğim bir insana dönüştürüyor. Acı, kızgın, nefret dolu. Ben böyle biri değilim. Böyle biri olarak yetiştirilmedim.

Annem tarafından ihmal edilerek büyümeme rağmen ondan hiç nefret etmedim. Sammy nefret edeceğimden korkuyordu ama ben o enerjiyi bulamadım. Kardeşimle yaşamaya başladıktan üç yıl sonra ve Grace, annem rehabilitasyondan temelli çıktı ve görünüşe göre o zamandan beri temiz.

Haberi duyduğumda ağladım, kardeşim ve kız arkadaşından uzaklaştırılacağımdan korktum.

Biliyorum, değil mi? Ne tür bir çocuk *annesinin* onun için geri geleceğini öğrendiğinde sinir krizi geçirir?

Neyse ki hem Sammy hem de annem onunla yaşamamın daha iyi olacağına karar verdiler. Aile hayatım değişmezse daha mutluydum ve parlak bir gelecek için daha iyi bir şansım vardı.

Annemi hala ayda birkaç kez görüyordum. beni krep yemeye ya da parkta oynamaya götürürdü ama bu ziyaretler bizi yakınlaştırmaya yardımcı olmadı. Eminim bu konuda yıkılmıştır, ama ben... ben kadını çok az tanıyordum. I

ona bağlı değildim. Onunla ve Pete'le yaşarken bile,

Ağabeyim her gün gelirdi ve beni hep parka ve dondurma yemeye götürürdü, bu yüzden en çok ona ilgi duydum.

Hiç sahip olmadığım bir anneyi özleyemem. Bir yıldır görmediğim bir anneyi.

"Gergin misin?" Oturduğumuzda Sammy'nin dizi benimkine çarpıyor.

"Gergin," diye kestirip atıyorum.

Bana bir bakış gönderiyor, sessiz bir şekilde uslu durmamı söylüyor. Bence bugün beni serbest bırakmalı.

Kıçımı yırtarak çalışmam gerekiyordu.

Bugün hayalimdeki bale topluluğu için özel seçmelere katılacaktım ya da en azından kabul edilmediğim için ağlayacaktım. Hâlâ dans edebilmem, bacağımı *hareket ettirebilmem* gerekiyordu. Hayır... Bu olmaz.

Şimdi bedenim kederden ve bir daha hayata döndürebileceğimden emin olmadığım gerçekleşmemiş hayallerden oluşan boş bir kabuk.

"Surat asma," diye mırıldanıyor Sammy nefesinin altından. "Dr. Simmons seni kısa sürede sahneye geri getirecek. En azından ameliyat olmana gerek yok."

İyi. Bu çok çok daha kötü olurdu, bunu kabul ediyorum. Kendime, dikkatsiz kazalar söz konusu olduğunda, öyle hissettirse bile, sopanın kısa ucunu almadığımı söylemeye çalışıyorum.

Ancak kendimi iyi olduğuma, bunun içinden çıkamayacağım bir şey olmadığına ikna etme çabalarım yeterli olmuyor. Şu anda az sayıdaki nimetlerimi sayacak durumda değilim. Ne zaman-

Beni düşüncelerimden koparan "Maddison Stevens" oldu ama midemi bulandıran da bunu söyleyen derin ses oldu.

Başımı sadece birkaç metre ötede duran adama doğru çeviriyorum ve boynumu yukarı, yukarı, *yukarı kaldırıyorum*, çünkü o kadar uzun boylu ki yukarıda farklı bir hava yaşıyor olmalı.

Bekleme odasına yeni giren bu dağ gibi adama bakmakla meşgul olduğum için cevap vermediğimde, kardeşim kaburgalarımın hafifçe dirsek atıyor.

"Buradayım! Buradayım," diye sesleniyorum beceriksizce, sesim normalden biraz daha yüksek.

Ayağa kalktığımda kardeşimin gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissediyorum, muhtemelen neden aniden bu kadar sinirli göründüğümü merak ediyor. Ama konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım, boğazım düşünmek bile istemediğim nedenlerden dolayı kuruyor.

Uzun adamların etrafında olmaya alışkınım. Sammy 1.80 boyunda ve Kyle da benden uzun. Ama bu adam bambaşka bir seviyede.

Yaklaşık 1.85 boyunda olduğunu tahmin ettiğim adam, inanılmaz mavi gözlerini bana diyor ve kaşlarını çatıyor.

Kaşlarını çatı.

Midemin çukuruna yerleşen huzursuz hissi görmezden geliyorum ve Sammy'nin bana uzattığı koltuk değneklerini alıyorum.

"Maddison Stevens siz misiniz?" İşte yine o alçak ses, normal bir insan gibi cevaplayamadığım en basit soruları soruyor.

Ağzım çok kurudu. "Evet."

Onu çekici bulduğumdan falan değil. Öyle değil. Kısa siyah saçlarına, kalın parmaklarının arasında bir dosya tutan büyük -çok büyük- ellerine ve giydiği lacivert önlüğün kısa sakalının koyu kahverengisiyle nasıl bir tezat oluşturduğuna uygun olandan biraz daha uzun süre bakmış olabilirim. Ama vahşi doğada gerçek bir devi görmek her gün nasip olmuyor.

Etkileyici biri. Sadece bu. Göz korkutucu. Yakışıklı da, tamam, ama... objektif olarak.

Ve tamam, diyelim ki onu çekici buldum. Varsayımsal *olarak*. Tahmin etmem gerekirse, 30 yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. Ben değilim.

Bu onu yaşlanmış yapar ama benim için kesinlikle *yaşlı*. Bunun bir önemi yok zaten.

"Ben James Simmons," diye kendini tanıtıyor, soğukkanlı ve -evet- hâlâ korkutucu. *"İyileşme sürecinizi*

denetleyeceğim."

Demek Doğu Yakası'ndaki en iyi fizyoterapistlerden biri. Gülümsemiyor ve nedense bunu tuhaf buluyorum. Doktorların arkadaş canlısı olması gerekmiyor mu? Belki de bu adam notu almamıştır.

Buz mavisi gözlerini benden ayırmadan yanımda duran

Sammy'ye dönüyor. "Sen onun babası mısın?"

"Kardeşiyim." Sammy onun elini sıktı ve gerçekten de
bu

James'in boyu ondan birkaç santim daha uzun. Bu çok etkileyici çünkü kardeşim tanıdığım en uzun adam. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde," diye cevap veriyor, hala aynı derin ama neredeyse sıkılmış sesiyle. "Buradan sonrasını ben hallederim. Hazırsanız şimdi gidebiliriz Bayan Stevens."

Bayan Stevens. Neden bu iki kelime tüylerimi diken diken etti?

Aslında buna cevap vermek istediğimi sanmıyorum.

Dev adamın neden olduğu bu muhakeme hatasından kurtulmayı başarıyorum ve kardeşime dönüyorum.

"Bitirdiğimde burada olacak mısın?"

Gülümsemesi yumuşak. "Bir santim bile kıpırdamıyorum prenses."

Ben durduramadan küçük bir suçluluk duygusu tekrar beni ele geçiriyor.

O burada olmak istiyor. Onu kalmaya zorlayamazsın.

Ama durum gerçekten böyle mi? Ben dikkatsiz davrandım ve kendimi yaraladım diye Warlington'daki aile hayatını alt üst etmedi mi?

"Bayan Stevens?" O otoriter ses, sorusunun sonuna bir şekilde *zamanımı boşa harcamayın gibi* sözsüz bir katman eklemeyi başarıyor.

Belki de bu adamın her hareketini çok fazla yorumluyorum.

"Hazır. Evet," diye ağzımdan geçiriyorum, çünkü görünüşe göre onun önünde tek bir tutarlı cümle bile kuramıyorum.

Kardeşime son bir kez baktıktan sonra Dr. Dev'in yüzüne dönüyorum ve ona elimden geldiğince içten bir gülümseme veriyorum. "Artık gidebiliriz." İşte bu, tam bir cümle. Ben hallederim.

Başka bir şey söylemeden kardeşime başıyla selam

veriyor ve arkasını dönüyor. Hakkını yemeyelim, yolda hız yapmıyor.

boş koridor, ama o da yanımda yürümüyor.

Minyatür hastane tipi bir odaya ulaştık. ofisi olduğunu varsayalım. Panjurlu iki büyük pencere duvarlardan birini kaplıyor ve kalan üç duvarın her tarafında farklı grafikler, anatomi posterleri ve diplomalar asılı.

"Oturun lütfen." Küçük bir masa ve birkaç sandalyenin karşısındaki duvara yerleştirilmiş bir tedavi masasını işaret ediyor. Bana bir kez daha bakmıyor, onun yerine bilgisayarına bir şeyler yazmaya odaklanıyor.

Tamam o zaman. Buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlasam iyi olur. Bu aptal sakatlığın izin verdiği en kısa sürede yoluma devam etmek için buradayım.

Koltuk değneklerime biraz daha sıkı tutunarak, bir kaplumbağa kadar yavaş bir şekilde masaya doğru ilerliyorum. Pek sakar sayılmam ama herhangi bir yüzeye en ufak bir temasın iyileşme sürecimi geciktireceği paranoyasına kapılıyorum. Ya daha da kötüleştirirsem? Ya dikkatsiz davranmaya devam ettiğim için ameliyat olmam gerekirse? Hayır, teşekkür ederim.

Çünkü dans edemezsem, ne *yapabilirim*? Sunacak neyim var ki?

Hiçbir şey bana bu kadar kolay nefes aldırıyor ya da tamamlanmış hissettirmiyor.

Günlerim barre üzerinde esnemekten ve rutinleri öğrenmekten ibaret olmasaydı asla tatmin edici bir hayat yaşayamazdım.

Nasıl yaşayacağım?

Düşüncelerimdeki karanlık sarmal, tedavi masasına ulaştığımda daha da şiddetleniyor.

Oturmamı istiyor. Yeterince basit olmalı, ama... Ben... Ben yapamam.

Koltuk değneklerimi bir kenara bıraktım ve elbisenin yumuşak kumaşını hissettim.

parmaklarımin altındaki yastıklı masa. *Nefes al, nefes ver.*

Gözyaşlarımin gözlerimin arkasını ısıyor ve kendime bu odada yalnız olmadığımı hatırlatıyorum. Sammy bana bakmaya geldiğinden beri ağlama seanslarımı duşlarımla sınırlandırdım. Kimsenin önünde hüngür hüngür ağlamaktan

hoşlanmıyorum.

Benden o kadar da hoşlanmayan tamamen yabancı biri.

İyisin.

Buradayım, bileğimi iyileştirmek için doğru yoldayım ve iyi olacağım. İhtiyacım olursa kardeşim hemen dışarıda.

Sorun da bu zaten.

"Bayan Stevens?" Sesi arkamda bir yerden geliyor ama arkamı dönmek istemiyorum. "Biner misiniz tek başına mı?"

Yapabilirdim. Birkaç gün önce yapabiliyordum. Çalışan bir ayak bileği ve bir amaç. Şimdi kendime acımak ve pişmanlık dışında neyim var?

Ona hayır, lanet masaya oturamam demek istemiyorum. Bu onunla ilgili değil. Bu, kendi bedenimin nasıl bir hapisane gibi hissettiğiyle ilgili. Daha birkaç hafta önce uçmama yardımcı olan uzuvlarımın bana nasıl yabancı ve ağır geldiği. dans pisti. Hayallerimi gerçekleştirme yolundaydım ve şimdi...

Şimdi vücut ağırlığımı bile kaldıramıyorum.

"Sana yardım edeyim." Omzumun üzerinden baktığımda bana doğru yürüdüğünü görüyorum, ancak aramızda küçük bir boşluk kaldığında duruyor. Güzel kokuyor; odun, baharat ve taze kokulu bir şampuan gibi. *Kes şunu. Onun kokusu seni ilgilendirmez. "İşte."*

Ha?

Gözlerim eline takılıyor, şu anda bir tür basamaklı tabure tutan o kocaman eline.

Benim için.

Oh.

Onu yere koymak için eğildiğinde, utanç düşüncelerimi bulandırıyor. Masaya çıkmak için bir tabureye ihtiyacım olması neden kendimi bu kadar güçsüz hissettiriyor?

"Destek için kolumu tut."

Dr. Giant bana kolunu uzatıyor ve bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. Demek istediğim, ona tutunmak isteyip istemediğimi ya da iki basamağı tek başıma tırmanmayı tercih edip etmediğimi sormuyor. Bana bunu yapmamı *emrediyor*. Sanki işe yaramaz olduğumu biliyor gibi, ki bu da gerçekten çok uzak değil.

Parmaklarımı onun çıplak kolunun sertliğine doladığımda hafif bir titreme oluyor. Üzerindeki tüyler Yavaşça yukarı çıkarken kollar tenimi gıdıklıyor, ellerimin ne kadar nemli olduğunu hissetmemesi için dua ediyorum.

Popom masaya güvenli bir şekilde değdiği anda, koala benzeri tutuşumdan kendini kolaylıkla kurtarıyor ve basamaklı tabureye oturur ve bilgisayarın önündeki tekerlekli sandalyeye kayar.

Parmaklarımı birleştirip kalçalarımın arasına sokuyorum ve bu karıncalanma hissinin geçmesi için yalvarıyorum. Ve sonra Dr. Dev, zaten kendi iyiliği için fazla çekici olan bu adam, önlüğünün cebine uzanıyor ve bir gözlük çıkarıyor.

Ve onları giyiyor.

Lanet olsun.

Bakışlarım tavana yöneliyor ve birden onu büyüleyici buluyorum. Orijinal beyaz rengini kaybetmiş ve bu ampulün yakında değiştirilmesi gerekeceğinden şüpheleniyorum çünkü bekleme odasındaki ampuller gibi beni kör etmiyor. Ofisi-

"Pekâlâ. Başlamadan önce size birkaç soru sormak istiyorum," diyerek omuzlarımdaki gerginliği kırdı.

Bakışlarımı ona ve o şeytani gözlüğüne yöneltiyorum. Bana doğru yan döndü ama dikkati ekranda kalmaya devam ediyor.

Boğazım kurudu. "Elbette."

Direkt konuya giriyor. "Yaran nasıl oldu?"

"Bale yaparken bileğimi incittim." Hatırlatmanın gerçek sakatlıktan daha acı verici hissettirmesi komik. "Sanırım kendimi çok zorladım ve o da... pes etti."

Tepki vermiyor, dikkatsiz davranışlarım hakkında yorum yapmıyor. Kendime iyi bakmadığım için de beni azarlamıyor.

Hiçbir şey alamıyorum ve daha fazla rahatlama mı yoksa huzursuzluk mu hissettiğimi söyleyemiyorum.

Bir şeyler yazıyor ve bana başka bir soru soruyor. "Ağrı seyahat ediyor mu yoksa aynı bölgede mi kalıyor?"

"Asla dizimin üstüne çıkmıyor ve ayak parmaklarım ağrımıyor." "Dizinizi hareket ettirdiğinizde ağrı daha iyi mi yoksa daha kötü mü oluyor?"

ayak bileği? Ve hangi pozisyonlarda?" "Aynı kalıyor."

"Yaralanmanızdan önce fonksiyonel hareketlilik durumunuz neydi?"

Onun sorusuyla midem bulanıyor. Kardeşimin geçen hafta bana hissettirmeye çalıştığı tüm iyimserlik, ameliyata ihtiyacım olmadığı gerçeği karşısında eriyip gidiyor. durumumun gerçekliği yerleşiyor.

Dans edemiyorum.

Norcastle Balesi'ne katılma şansımı kaybettim.

Önümde belirsiz ve soğuk bir gelecek uzanıyor, hiçbir şey yapmak istemediğim bir gelecek.

"Bayan Stevens?" O mavi gözler beni dikkatle izliyor ve ben hemen kendime geliyorum.

"Evet, evet. Özür dilerim. Yakın zamanda Bale Performansı bölümünden mezun oldum ve Norcastle Balesi için seçmelere katılmam gerekiyordu." *Ağlama, ağlama, ağlama.*

"Profesyonel bir balet miydin?"

Bu beni neredeyse hasta ediyordu. Yutkunuyorum boğazımdaki yumrudan kurtulup "Evet" diyorum. Sadece yarı hışırtılı ve gözyaşı olmadan çıkıyor. Bu benim kitabımda bir kazançtır.

Gözleri benimkilerin üzerinde bir süre oyalanıyor ve çenesi garip bir şekilde sıkılıyor. Neden tuhaf olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Belki de gözlerindeki o bakışla eşleştiği içindir. Biraz yumuşak, biraz değil.

Bilgisayarında yine bir şeyler yazarken o an bozuluyor. "Amacın ne?" diye sorarak beni hazırlıksız yakalıyor.

Göz kırpıyorum. "Gol mü?"

"Fizik tedaviyle," diye açıklıyor. Dürüst olmak gerekirse, fizik tedaviden ne elde etmek istediğimi pek düşünmedim.

Eskiden olduğum kişiye dönmek dışında. Ben de ona bunu söyledim. "Ne yapabileceğimize bakacağız."

Ne yapabileceğimize bakacağız.

Doktorların size yanlış umut vermemesi gerektiğini anlıyorum ama sözlerine biraz daha dikkat edebilirdi. Biraz daha az acıtsın.

Beni bok gibi hissettirdikten sonra - fark etmedi bile -Onu çok iyi gösteren gözlüklerini çıkarır. ve ayağa kalkarak oturduğum yere yaklaşıyor. "Bu ilk seansta, sakatlığınızı etkileyen bozuklukların neler olabileceğini ölçmeye odaklanacağız ve buradan yola çıkarak bir tedavi planı oluşturacağız."

Sadece başımı sallayıp ayakkabımı ve çorabımı çıkarıyorum.

Ayak bileğimi yoklarken dokunuşunun bu kadar nazik olmasını beklemiyorum, kim bilir ne arıyor, ama aldırmamaya çalışıyorum. Kardeşimin ve dans partnerimin sarılmaları dışında aylardır yaşadığım en fiziksel temas buysa ne olmuş yani? Pfft. Önemli değil.

Kendimden biraz daha nefret ederek, içeri girdiğimden beri profiline onuncu kez bakıyorum ve gözlerimi neden bu adamdan alamadığımı çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu yaşlı adamdan.

Kısa ama kalın sakalı, çenesinin keskin kenarını ya da gerginliğini fark etmemi engellemiyor. Neden bu kadar gergin? Bir hayattan muzdarip olan benim-değiştiren sakatlığı ve huysuzluğu.

Her şeyden çok kendime kızarak derin bir iç çektim ve o da bunu fark etti. "Acıyor mu?"

"Biraz, ama iyiyim."

Aldığım tek cevap bir homurtu.

Bazı hareket aralığı ölçümlerine ve bazı güç testlerine geçiyoruz. Acele etmemesi hoşuma gidiyor.

Ben bir şey anlamasam bile her egzersizi açıklıyor. Kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şey söylemiyor ve havadan sudan konuşmaya çalışmıyor ki bu benim için sorun değil.

Gözlerimi kapatarak kendimi tanıdık karanlığın içinde kaybediyorum. Tek yapmam gerekenin şu anda, bu odada, bu masada uzanırken ve o beklenmedik bir nezaketle ayak bileğime masaj yaparken var olmak olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Uzaktan saatin tik takları duyuluyor ve diğer fizyoterapistler ve hastalar geçerken kapının altından sesler geliyor. Antiseptik kokusu, Dr. Giant'ın bu sabah kullandığı şampuanın aksine artık o kadar güçlü değil. Yeterince yaklaşırsa o naneli koku ölüleri bile uyandırabilir.

"Bugünlük bu kadar." Sert sesi beni neredeyse uyuklu halimden çekip çıkarıyor. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum.

Bir gece burada, sabah 10'da. "Bileğinizin ameliyata ihtiyaç duymayacağını doğrulayabilirim ve yaklaşık altı haftalık bir iyileşme planı düşünüyoruz. Kliniğe haftada dört kez geleceksin, sonra belki iki. Nasıl ilerlediğinizi göreceğiz."

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde, o masanın arkasına geçerken ben de doğruluyorum. "Tamam."

Çorabımı ve ayakkabımı tekrar giyip koltuk değneklerimi aldım, Ancak onları tekrar yere inmek için kullanamayacağımı fark ettiğimde bir kenara bırakıyorum. Kafamın içinde beşe kadar sayıyorum.

Bunun ne kadar acınası olduğunu düşündüm. Ne kadar acınası olduğumu.

"Acaba...?" Başlıyorum, içim içimi yiyor. Bana şaşkın bir bakış atıyor ve ben de çenemle aptal tabureyi işaret ediyorum. "Böylece aşağı inebilirim."

Tabureyi aldı ve kolunu tekrar bana uzattı. *Kaslarına odaklanma. Sakın.*

Cüret ediyorum. Cesaret ediyorum ve bundan sadece biraz pişmanlık duyuyorum.

Kendi başıma ayakta durabildiğimde ve koltuk değneklerimi tekrar tutabildiğimde, masasına geri döndü. "Mümkün olduğunca dinlenmelisin, bu yüzden çok gerekli olmadıkça dışarı çıkmaktan kaçın, yoksa bileğinin iyileşmesi daha uzun sürebilir."

Rehabilitasyonu da berbat etme ihtimali bile nefesimi kesiyor. Yaparsam ne olur? Ben... Tanrım, bir daha asla dans

edemeyecek miyim?

"Bu sabah size uygun bakım talimatlarını ve tedavi planımızı içeren bir e-posta göndereceğim.

Böylece ne bekleyeceğini bilirsin."

Yutkunuyorum. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Bu odaya girdiğimizden beri ilk kez bana baktı. Yani gerçekten bana *bakıyor*. Kafamda kuruyor olabilirim ama çenesi önceki gerginliğini kaybetmiş gibi görünüyor ve sesi biraz daha yumuşak çıkıyor: "Kendinize iyi bakın Bayan Stevens. Yarın dokuzda görüşürüz."

BÖLÜM 4

James

A Ayaklarım koşu bandına hızlı ve sabit bir ritimle vururken bir damla ter boynumun kenarına yapışıyor. Konsol her zamanki otuz dakikayı çoktan geçtiğimi gösteriyor. Koşmaya devam et. Dünü aklımdan çıkarmak için kötü bir girişim.

Fizyoterapist olarak çalıştığım beş yıl boyunca, neşeli ve motive, sakin ve sessiz, yorgun ve sabırsız gibi her türlü farklı fiziksel ve duygusal durumda yüzlerce hastayı gözlemledim. Hiç kimsenin tamamen yenilmiş görüldüğünü görmemiştim.

Ona kadar.

Spor salonunun uzak duvarındaki saat bana vardiyamın bir buçuk saat sonra başlayacağını haber veriyor ve ben henüz duşa girip üst kattaki iki cini beslemedim. İçimde hâlâ dans eden bir huzursuzlukla durdurma düğmesine basıp bir havluyla yüzümdeki ve boynumdaki teri sildikten sonra asansörlere doğru gidiyor.

Bina içi spor salonu ve dairemde görünen şehir manzarası yıllar önce beni buraya çeken şeylerdi. Böyle zamanlarda, kafam çok gürültülü olduğunda ama programım birkaç blok ötedeki en yakın spor salonuma gitmek için bile Norcastle'ın hareketli sokaklarında kaybolmama izin vermediğinde, biliyorum ki doğru kararı verdi.

Ön kapıyı açar açmaz, yüksek sesli, kızgın miyavlamaların saldırısına uğruyorum.

Doğru kararlarımdan biri daha.

"Hey, hey." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bacaklarımın etrafında dönerken üzerlerine basmamak için dikkatlice yemek dolabına yöneliyorum. "Sakin olun kaplanlar. Spor salonuna gitmeden hemen önce sizi besledim. Dramayı azaltın, Evet?"

Yüksek sesle miyavlama devam ediyor - açık bir şekilde *sus ve bizi tekrar besle, baba.*

"Pekala, pekala."

Shadow'un kuru mamasını ve Mist'in yaş poşetlerini alıyorum - bir diş hastalığı ile doğdu ve iki yıl önce onu sahiplendikten kısa bir süre sonra veteriner dişleri hariç tüm dişlerini çıkarmak zorunda kaldı. Hâlâ kardeşiyle her gün kavga ediyor.

İkisi de aynı hayvan barınağında yaşadıkları için aynı anda sahiplendiğim ve gayet iyi yediği için durumunu hiç umursamıyor gibi görünüyor.

İkisinin de kâsesini doldurmak için çömeldiğimde Shadow siyah kürkünü bacağıma sürüyor. "Al bakalım." Tekrar ayağa kalkmadan önce kulağının arkasını kaşıyorum. "Her şey hazır. Çıkmadan önce kum kabını temizleyeceğim."

Belki de kedilerimle tek taraflı konuşmalar yapmam aklımı kaybettüğimin erken bir işaretidir. Bu kesinlikle daha fazla dışarı çıkmam ve Graham ya da hastalarım olmayan insanlarla biraz zaman geçirmeliyim ama rahatsız olamam.

Bugün düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı uzun zamandır rahatsız olmuyorum. Ya da hiç.

Kum kabının temiz olduğundan ve su çeşmesinde yeterli su bulunduğundan emin olduktan sonra hızlı bir duş alırım. O gün için giyinip arabamın anahtarlarını aldım ve rehabilitasyon merkezine gittim.

O benim ilk hastam.

Yirmi dakikalık yol boyunca, diğer personeli selamlarken, ekipmanı kurarken, bilgisayarımda onun dosyasını açarken beynim bu önemsiz gerçeğe odaklanıyor.

Maddison Stevens, Yirmi bir yaşında, Bale dansçısı. Arka

ayak bileği sıkışması.

Dosyasında bahsetmediği şey, muayene masasına tek başına çıkamayacağını anladığında nasıl kendinden geçtiği, koluma tutunurken elinin nasıl titrediği, geri inmek için yardım istemenin onu nasıl öldürdüğünü anlayabildiğim.

Bu sabah spor yapmak bana çok iyi geldi çünkü kafam hâlâ çok gürültülü.

Saatim onun gelmesine beş dakika kaldığını gösteriyor ve kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Yüksek lisansım sırasında spor yaralanmaları rehabilitasyonunda uzmanlaştım.

Olanlardan sonra kemiklerimin derinliklerinde. Muhtemelen bu, ne yaptığımı hatırlatan-

Ofisimin kapısının çalınması düşünce trenimi raydan çıkmadan durduruyor.

"Girin," diye sesleniyorum, sesim çok sert ve iş gibi çıkıyor. Kendimi düzeltme zahmetine girmiyorum.

Koltuk değneklerine tutunarak içeri girdiğinde dikkatimi çeken ilk şey, omzunun üzerinden düşen örgülü uzun kahverengi saçları oluyor.

"Günaydın." Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor. "Bugün biraz erken geldim. Umarım sorun olmaz. Kardeşim trafiğin daha kötü olacağını düşündü."

Küçük bir parçam, o yaralıyken ona neden ailesinin değil de kardeşinin baktığını merak ediyor. Dün onunla birlikte olan uzun boylu, dövmeli adam kırklı yaşlarında olmalı. Kız yirmi bir yaşında, yani kardeşler arasında büyük bir yaş farkı var. Buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum, eğer aileleri-

Seni hiç ilgilendirmez.

"İyisin." Masama doğru yürürken gözlüklerimi taktım. "Tedavi planıyla ilgili e-postamı aldın mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Çok bilgilendiriciydi." Duraksıyor. Gözlerim onun dosyasına sabitlendi.

Buraya geldiğimden beri düşüncesizce geziniyorum ama daha bitirmediğini biliyorum. Ve haklıyım. "Yani, altı haftalık iyileşme süreci."

Sesinde yersiz bir umuda benzeyen bir şeyler var. Benim için gizlenmiş bir yalvarış.

hayır, altı haftanın çok uzun olduğunu ve iki hafta içinde iyileşeceğini söyleyin. Bileği için endişelenmemesi gerektiğini çünkü hiçbir şey olmamış gibi kısa sürede sahneye geri dönecektir.

Ama yapamam.

"Her şey yolunda giderse altı hafta," diye başımı sallayarak onaylıyorum, nefesinin nasıl kesildiğini kaçırmadan. "Başlayalım Bayan Stevens. Bu duvara gelin ve ayakkabılarınızı çıkarın lütfen. Çoraplarınız üzerinizde kalabilir."

Masamın yanındaki duvarı işaret ediyorum. Emrime uyuyor, belli ki emin değil ama dediğimi yapıyor. Ayakkabılarını çıkarıp koltuk değneklerini muayene masasının üzerine koyduktan sonra yanında durmak için hareket ediyorum.

"Bugün biraz izometrik tutuş yapacağız." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığından oldukça eminim ve bunu anlamak onun işi değil. Ancak hastalarımı ne yapacağımız konusunda bilgilendirmemek bana her zaman yanlış gelmiştir, bu yüzden onun şaşkın bakışları altında devam etmek. "Şuradaki tabureyi görüyor musun?" Duvara dayalı alçak, siyah basamaklı tabureyi işaret ediyorum. Başını sallıyor. "Kaslarını çalıştırmak için onu kullanacağız."

Gergin parmakları örgüsünün ucuyla oynuyor. "Acıyacak mı?"

"Olmamalı." Eğer kaslarını çatması bir gösterge ise, bana gerçekten inanmıyor. "Biraz kramp hissedebilirsin ama bu tamamen normal."

"Tamam," diye mırıldanıyor ve tabureye bakıyor. "Yani üzerine mi çıkacağım?"

"Sadece ayak uçlarınız doğrudan üzerinde olmalıdır - ayak parmaklarınız ve ayaklarınızın yaklaşık bir santim ötesi."

Ellerini duvara dayayarak üzerine çıkana kadar birbirini ardına dikkatli adımlar atıyor. "Bunun gibi mi?"

Dudaklarını dişlerinin arasında gergin bir şekilde çekişine bakıyorum. "Evet." Beklemediğim kadar sert çıkıyor, devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Yapma."

çok sert bastırmayın. Sadece normal, yatay bir çizgide durun. Bu pozisyonu otuz saniye boyunca koruyun."

Aynı egzersizi dört kez tekrarlıyoruz ve ayak bileğinin iyi tepki verdiğini teyit ediyorum. Hiç şikâyet etmemesi de bana şu ana kadar iyi gittiğini söylüyor. "Pekâlâ, şimdi tek ayak üzerinde yapalım."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kocaman. "Tek ayak mı?" "İyi olacaksın," diye ona güvence veriyorum, gözlerindeki Kendini toparlamadan önce adımları duraksıyor. "Ben buradayım Bayan Stevens. Yaralanmanıza izin vermeyeceğim."

Koyu renk gözleri sanki sözlerimin ilahi bir onayını bekliyormuş gibi bir süre yüzümde kaldıktan sonra başını sallıyor. "Yine mi otuz saniye?"

"Bir dakikalık tutuşlar yapalım. Bunu üç kez tekrarlayacağız."

Zar zor gülümsemesi beni hazırlıksız yakalıyor ve dudaklarının dik eğiminden başka bir yere bakamadığımı fark ediyorum. Bu sefer gerçek görünüyor. "Peki ya sana oturup seansımızın geri kalanında hiçbir şey yapmamayı tercih ettiğimi söylesem? İzin verir miydin?"

"Eğer teselli olacaksa," diye başlıyorum, o tek ayağının üzerinde dururken kollarımı kavuşturarak, "Daha sonrası için planladığım bazı oturma egzersizlerim var. Bütün işi ben yapacağım, sen de istersen boş boş duvara bakabilirsin."

"Sırf bunun için sana beş yıldızlı bir yorum bırakıyorum." Sesi yorgun ve alaycı arasında garip bir karışım. "Bir dakika mı yukarı?"

Saatime baktım. "On saniye oldu."

Sessiz bir inilti duyuyor ama başka bir şey söylemiyor. Üzerimize sessizlik çöküyor ve hastalarımın seanslarım sırasında asla konuşkan olmasam da, bugün bana bir şeyler söylemesini diliyorum. Bir düşünce, bir endişe, herhangi bir şey.

Ne diyorsun lan sen?

Bir dakika dolduğunda ona "Şimdi sağ ayağına geçelim" diyorum.

Bana baktığında yüzünde belirsizlik okunuyordu. "Bu

benim yaralı bileğim."

"Farkındayım." Sesim soğuk, katı bir sertlik maskesi. "Bir dakika."

Bundan memnun olmadığını söyleyebilirim ama itiraz etmiyor. Kendine tekrar zarar vermekten korkuyor, bunu görmek kolay, ama ona hiçbir şey olmayacağını söylediğimde ciddiye alırdım

Ben buradayken onun fiziksel sağlığıyla ilgilenmek benim işim. Ve bu işte çok iyiyim.

Yirmi saniye geçiyor, sonra otuz ve ben gözlerimi onun ayağından ayırmıyorum. Biraz sallanıyor, ama önündeki duvara tutunuyor, bu yüzden endişelenmiyorum-

"Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*," diye tıslıyor, basamaklı taburede dengesini kaybediyor.

Kalbim küt küt atarken ellerim kalçalarını kavramak için havaya kalkıyor. Vücudu benimkine doğru eğiliyor, "Seni yakaladım" diye mırıldanırken ağzım kulağından sadece birkaç santim uzakta.

Teninin sıcaklığı giydiği dar tişörtten sızıyor ve avuç içlerimi karıncalandırıyor. Güvenli bir şekilde basamağa geri döndüğünde geri çekiliyorum, teması kaybettiğimde içime bir rahatlama çöküyor.

"Teşekkürler." Sesi soluğu kesilmiş, yanakları kızarmış, eli kalbinin üzerinde. Derin bir nefes alarak başını sallıyor ve ellerini tekrar duvara koyuyor. "Oturup duvara bakmama izin verseydin bunlar olmazdı, biliyorsun değil mi?"

Kıkırdama dürtüsüne direnerek boğazımın arkasından kayıtsız bir ses çıkarıyorum. "Diğer ayağıyla bir dakika daha yapalım."

"Ciddi misin?"

Etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum. "Kendine zarar vermene izin vermedim, değil mi?"

Aldığım tek cevap yorgun bir iç çekiş oluyor ve ben de başka bir şey söylemiyorum. Seansımızın geri kalanı

Olaysız, çoğunlukla sessizlikle kaplı. Ayağını yönlendirmeme izin veriyor, acıdığına veya kramp girdiğinde bana söylüyor ve ben çalışırken boş boş duvara bakma sözünü tutuyor.

Onun evetinde gördüğüm boşluktan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Uzun bir mesainin ardından eve dönüp Shadow ve Mist'i besledikten sonra, kaslarımın inlemesine rağmen kendimi bugün ikinci kez alt kattaki spor salonunda buluyorum. Çünkü gördüğüm kadarıyla bu benim tek seçeneğim - tükenme noktasına gelene kadar çalışmak.

Vücudumdaki bu garip gerginlik geçene kadar.

BÖLÜM 5

Maddie

Sammy hafta sonunda ayrılıyor ve bunu istediği için yapmıyor. Onu kovmak zorundayım.

Benimle ilgilenmek için bu kadar uzun süre kalması, bir kez bile ayakkabı büyüklüğündeki stüdyomdan veya gecelerini çekyatımda ne kadar rahatsız geçirdiğinden şikayet etmemesi benim için her şey demek. Yemek pişirdi, alışveriş yaptı ve temizlik yaptı, tüm bunları yaparken yüzünde bir gülümseme vardı ve her beş saniyede bir iyi olup olmadığımı sordu.

Ama iki hafta yeterli. Geri dönmesi gereken bir karısı ve kızı var, dövme salonunda kaçırdığı randevuları saymıyorum bile. Amcam Trey - ki kendisi gerçek amcam değil, Sammy'nin en iyi arkadaşıdır - Inkjection'la tek başına gayet iyi başa çıkıyordu, ama kardeşim Patron. Orada olmak zorunda.

Onun da dediği gibi, "Kardeşini geride tutamazsın. Bu adil değil ve sen bir yetişkinsin."

Ne kadar zaman geçerse geçsin, onun sesini aklımdan çıkaramıyorum. Her zaman orada, kendim için, kardeşim için, Grace için, Lila için ve hatta annem için yanlış yaptığım her şeyi zihnimin arkasına fısıldıyor.

Onun sözleri, hala acı veren hatırlatması yüzünden veda etmek biraz daha kolay geliyor.

Evimin kapısında bana kocaman sarıldı. "En kısa zamanda seni ziyarete geleceğiz." Demek istediği Grace ve Lila, mezuniyetten beri görmediğim

bir aydan fazla oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey olursa beni ara."

"Yapacağım." Yapmayacağım. Hiçbir şey olmayacak ve artık kendi başımın çaresine bakabilecekken benim için her şeyi geride bırakmasını istemiyorum. Sayılır. "Bileğim şimdiden daha iyi hissediyor."

Bu kadarı doğru. Hiçbir şekilde iyileşmiş değilim ama şu ana kadar rehabilitasyon iyi gidiyor. Dr. Giant'ın üzerimde ne tür bir kara büyü uyguladığını bilmiyorum ama işe yarıyor. Yaptık.

Dün bazı esneklik egzersizleri yaptım ve bir yabancının vücudumu bu şekilde yönlendirmesine izin vermek hala garip olsa da, onun dokunuşuna alıştım.

Ama bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim. Milyon yıl geçse bile, kardeşimin akıl sağlığını korumasını istiyorsam söylemem.

"Yine de dinlenebildiğin kadar dinlenmelisin." Sammy gözlerimin içine bakmak için uzaklaştığında yüzünde endişe ve yorgunluk ifadesi beliriyor. "Seni seviyorum prenses. Bir şey olursa lütfen beni ya da Grace'i ara."

"İyi olacağım ve yakında görüşeceğiz. Benim için endişelenme."

Alnıma uzun bir öpücük kondurmadan önce saçlarımı karıştırıyor. "Bu imkansız."

Bugünlerde nadiren de olsa bir kıkırdama duyuyorum. Kendi kahkahalarımın sesini zar zor hatırlıyorum. "Sen tam bir babasın."

"Öyleyim. Bunun bir hakaret olması mı gerekiyor?" "Senin için evet," diye takılıyorum ona.

Tuhaf bir his, kendime ihanet ediyormuşum gibi geliyor, geleceğim yok olurken sevinç duyuyorum. Ama aynı zamanda tünelin ucundaki ışığın bir süreliğine de olsa yeniden canlanmasını sağlayacak kişinin kardeşim olması da doğru geliyor. tek bir saniye.

"Seni seviyorum Sammy. Dikkatli sür." Ona tekrar sarılıyorum, nerede olursam olayım beni her zaman eve geri götüren tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Ve bugünlerde

onun rahatlığına daha çok ihtiyacım var.

Ama gitmesine izin vermeliyim. Bu konuda haklıydı.

"Seni daha çok seviyorum. Bileğine iyi bak, tamam mı? Eğer Lila dikkatsiz davrandığını öğrenirse, bunun sonunu asla duyamazsın."

Yeğenimin otoriter yapısını hatırlayarak gülümsüyorum.
"Bana kötü bir plan gibi gelmedi."

Hiçbirimiz bunun nereden geldiğini bilmiyoruz, çünkü hem Grace hem de Sammy olabildiğince uysallar, ama ben onun küçük bir fişek olmasını her zaman komik bulmuşumdur.

Lila çok küçük bir şey, tek bir miras bile almamış. Kardeşimin uzun genlerinden biri. Hâlâ büyümesi gereken çok şey var, ama annesi gibi beş-iki ya da beş-üçte durursa şaşırmam.

Grace'in sarı saçları var ama geri kalanı tamamen kardeşime ait. -Tavırları, gülümsemeleri ve hatta gözleri bile aynı görünüyor.

O çok tatlı bir çocuk ve her zaman yüzüme en parlak gülümsemeyi yerleştirmeyi başarıyor. En çok onunla yaşamayı özlüyorum - onu her gün özlüyorum, özellikle de her zaman

Sabahın altısında sessizce odama girdi, artık uykusunun gelmediğini ve ben yanında uyurken tabletimden bir şeyler izlemek istediğini söyledi.

Lila'nın beni azarlamak için buraya gelmesi bir lanetten çok bir lütuf olurdu.

"Eve gittiğimde sana mesaj atarım." Sammy şakağımı tekrar öpüyor. "Ve son bir şey daha, lütfen para konusunda endişelenme. İstedğin kadar paket sipariş et ve istediğin kadar ara.

bir sürü Uber'e ihtiyacın var, tamam mı? İyileştğine göre bileğini incitme."

Başımı sallıyorum ve asalaklığa geri döndüğüm gerçeğini kabulleniyorum. Çalışırken en azından kendi masraflarımı karşılayabiliyordum, ama şimdi... Şimdi bir kez daha rahatsızlık veriyorum.

Kardeşimin yapmak zorunda olduğu sonsuz

fedakârlıklar. "Seni seviyorum prenses."

"Seni daha çok seviyorum."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Aynen böyle, dairemde yine yalnızdım. İstedğim buydu, değil mi? Yaşamak ve yaşatmak.

Sessizliğin tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Ve sonra karanlık bir anda geri geldi, sanki Sammy ve şimdi o gittiğine göre büyü binlerce parçaya ayrılıyor.

Şu anda Warlington'a dönmüş, ailemle birlikte seçmelerdeki başarıyı kutluyor ya da arkadaşlarımla yaz gezileri düzenliyor olmalıydım. Bunun yerine, bununla sıkışıp kaldım... zaman bana bir tedavi sunana kadar bu dayanılmaz kalp ağrısıyla.

İki yıl önce üniversitede tanıştığım ve şu anda en iyi arkadaşlarımdan biri olan arkadaşım Beth bu akşam yemeğe geliyor. Eğer onu iptal etmezsem, bu sadece bana söz verdiği içindir.

Sokağın aşağısındaki en sevdiğim Çin lokantasından yemek getirmek. Bu beni gezegendeki en korkunç insan gibi gösterebilir, elbette, ama engelleyebilirsem kardeşimin parasını daha fazla harcamak istemiyorum.

Bu yüzden yatağında oturup hiçbir şeye bakmıyorum, hiçbir şey düşünmüyorum, hayat yanımdan geçip giderken.

Tüm bu hiçlik garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyor.

* * *

"Ayak parmaklarınızı mümkün olduğunca kaval kemiğinize doğru yönlendirin.

Güzel. Acıyor mu?"

Başımı
sallıyorum.

"On saniye tut."

Rehabilitasyonumun ilk haftası sona ermek üzere ve Dr. Giant hâlâ duygusuz bir huysuz; bunda şaşılacak bir şey yok. Ama gerçek şu ki ayak bileğime her ne yapıyorsa harikalar yaratıyor, ben de buna katlanıyorum. Voodoo büyüsü de olabilir, umurumda değil. Bu noktada, gülümseyerek her şeyi kabul edebilirim.

Gülümseme demişken, bu adamın ağzının yukarı doğru eğildiğini henüz görmedim. Belki de yanaklarındaki kaslar

bodur ya da başka bir şey - bu çok şeyi açıklar.

Birazcık sevgi bileğimin daha hızlı iyileşmesini sağlamaz, ama bu günlerde sahip olduğum tek insani etkileşimlerden biri olduğu için, kendimi daha az bok gibi hissetmeme yardımcı olur. Bunu bildiğinden değil tabii ki. Umursayacağından da şüpheliyim.

Birkaç esneme hareketinden sonra, yavaş yavaş yeryüzündeki kişisel cehennemim haline gelen BAPS tahtasına geçiyoruz. Bileğimi acıtmıyor ama dengem konusunda -ya da dengesizliğim konusunda- kendimi mahcup hissetmeme neden oluyor. Benimle alay ediyor çünkü iki hafta önce ayak parmaklarımın üzerinde yürüyebiliyorken, beş saniye boyunca üzerinde kalmayı başaramıyorum. *Yalınayak.*

"Egzersizleri değiştirebilir miyiz?" Aptal tahtada on dakika geçirdikten sonra, buna daha fazla dayanamayarak sormaya cesaret ettim - kelime oyunu yapmak istemedim.

Dengemi kaybetmemek için dizlerimi büküyorum ve dikkati bu harekete kayınca içimden kendime lanet ediyorum. "Bunu yapmamanızı tavsiye ederim, çünkü açıkça çalışmanız gerekiyor

dengenizde." Açıkça

mı? *Açıkça mı?*

Oh, oraya gidiyor. Pekala.

Dilimi ısıırıyorum, sözlü kırbacın boğazımdan aşağı inmesini zorluyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Savaşı kaybettim. Zaten hiçbir zaman adil bir maç olmadı.

Evet, o fizyoterapist ve evet, en iyisini o bilir, ama... Her zaman bir ama vardır, değil mi?

Ama sen başarısızsın.

Ama bunu kendine sen yaptın.

Ama balede asla eskisi kadar iyi olamayacaksınız.

Ama asla TNB'ye katılmayacaksınız çünkü tek şansınızı kaybettiniz.

Ama. Ama. Ama. Ama.

Liste uzayıp gidiyor ve hiç bitmeyecek gibi görünüyor.

Sol kulağım çınlamaya başlıyor ve beynimdeki tüm trafik kırmızı ışıktaki kalmış gibi duruyor.

Göğsüm daralıyor, ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor ve midem dönüyor.

Mide bulantısı aniden ortaya çıktı.

Dengemi kaybedip hayatımı daha da kötüleştirmeme saniyeler kala, güçlü bir çift el ön kollarıma kilitlenip beni sabit tutuyor.

"Bayan Stevens?"

O sesi tanıyorum.

Çakıllı ve uzak bir ses, daha önce de duymuştum.

Sesin beni yüzeye çıkaracağını umarak titreyen ellerim ve zor nefeslerimle ona tutunuyorum.

Gözlerim açık ama odaklanamıyorum ve göremiyorum.

Asla iyileşemeyeceksin. Bir daha asla dans edemezsin. Her şey kaybolur. Herkes gider çünkü yeterince çabalamazsın

-

"Beni dinle," diye emrediyor o ses yine. Sis, dediğini yapabilecek kadar dağılıyor. "Başın dönüyor ama iyisin."

Başın mı dönüyor? Bu boşluk hissi bununla mı ilgili?

Sanki son birkaç dakika hayal gücümün bir ürününden başka bir şey değilmiş gibi, karanlık bir anda kayboluyor. Gözlerim tekrar odaklanmayı başarıyor, odanın ezici parlak ışıklarını alıyor ve gerçeklik bana çarpıyor.

Klinikteyim.

Beni dengede tutmak için tutan eller bir erkeğin elleri, büyük, güçlü ve sağlam.

O ses yine "Sakin ol," diyor ve beynim sonunda aradığı bağlantıyı kuruyor.

Dr. Simmons'a göz kırpıyorum. Boğazım kurudu ve dilim zımpara kağıdından yapılmış gibi hissediyor ama yutkunamıyorum. Ayaklarıma baktığımda, artık BAPS tahtasında değil, tekrar yerde olduğumu fark ediyorum.

"Ne-"

"Panik atak geçiriyordun." Panik atak mı?

Hayır, bende onlardan yok. O zamandan beri-
"Oturun." Dr. Simmons beni o kadar nazik bir şekilde sandalyeye oturttu ki ağlayabilirdim. Birkaç dakika sonra elinde bir şişe suyla geri geldi. "Al. Bunu iç."

Zihnim otomatik pilota, dediğini yapıyorum. Soğuk Sıvı boğazımdan aşağı akıyor, nefes almama izin vermeyen yumruyu açıyor ve farkına varmadan hepsini bitirmiş oluyorum.

"Biraz daha ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım hâlâ önümdeki beyaz duvarda bir yerlerde kaybolmuş. Odanın içinde bir şeyleri karıştırdığını duyuyorum ama kafamı ya da gözlerimi hareket ettirecek gücü kendimde bulamıyorum.

"Hemen döneceğim."

Arkamda kayboluyor ve kapı açılıp kapandığında odadan çıktığını anlıyorum. Belki de panik atak geçirdikten sonra beni yalnız bırakmasını saygısızca bulabilirdim, eğer bu kadar... bu kadar *yük altında olmasaydım*.

Kardeşimi çok özlüyorum. Artık bana bakmak için burada olmayacağı, beni klinikten almayacağı ve bu akşam bana yemek hazırlamayacağı gerçeği, gözyaşlarına boğulmak istememe neden oluyor.

Onunla ve Grace'le Warlington'a geri dönebilirim. Onlar bana orada başka bir rehabilitasyon kliniği bulacağını ve Lila ile evde olabileceğimi söyledi.

Sen bir yetişkinsin. Her şey için kardeşine koşmayı bırak. O senin için yeterince şey yaptı.

Kapı tekrar açılıyor, Dr. Simmons tekrar önümde belirene kadar ayak sesleri yaklaşıyor. Bu sefer elleri boş değildi.

"Umarım kuruyemiş alerjin yoktur," diyor bana badem dolu bir atıştırmalık poşeti uzatmadan önce.

Onu tutarken ellerim hafifçe titriyor. "Nereden aldın bunları?"

"Onlar benim."

Gözlerim ona dikildi.

"Alabilirsin. Zaten her zaman yediğimden daha fazla atıştırmalık getiririm."

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. "Özür dilerim. Yapamam... Bu..." *Tam cümleler, Maddie.* "Bunun için gerçekten minnettarım ama atıştırmalıklarınızı yemek istemiyorum. Yemin ederim şimdi iyiyim."

Karşımdaki sandalyeye oturuyor, dizlerimiz birbirine değiyor ve sadece... beni izliyor. Öne doğru eğilerek dirseklerini bacaklarına dayıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Beni eğlendirin, Bayan Stevens."

Midem guruldadığında bu kararı vermekten kurtuluyorum. "Sadece birkaç tane," diye uyarıyorum onu.

Çenesi bir kez eğilir.

Çantayı açıyorum, bir badem alıyorum ve ağzıma götürüyorum. Çıtırtı sesi odayı dolduruyor ama bir şekilde rahatsız edici değil.

Ben altı tanesini yiyene kadar bir daha konuşmadı. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

Ona varsayılan cevabımı veriyorum. "Ben iyiyim."

Aramızda ağır bir sessizlik geçiyor. Sonra: "Pekâlâ. Şimdi bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Bunu yemeyeceğini bilmeliydim. Sandalyemde kayıyorum, önerdiği gibi seansımızı daha erken bitirmek için can atıyorum.

"Biraz dalmışım, ama şimdi iyiyim" bir sonraki ve en iyi şey. Sonra iyi bir önlem için ekliyorum, "Pazartesi aynı saatte mi?" Konuşmayı değiştirmek için çaresizim. Benden ve nasıl hissettiğimden uzakta. O hiçlikten uzakta.

Tepki vermediği için donup kaldığını düşünmeye başlıyorum ama sonra "Evet" diyor.

Az önce onun önünde panik atak geçirdiğim için utanarak sandalyemden kalktım. Ya da panik atak geçirdiğim için.

"Bademler için teşekkürler." Küçük bir gülümsemeyle çantayı ona geri veriyorum. Hiç konuşmadan alıyor, gözleri sanki yine çıldırmamı bekliyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Haftaya görüşürüz o zaman."

Burada durarak onu rahatsız ettiğimi düşünmek beni öldürüyor, onu kaotik varlığımda gereğinden bir saniye daha fazla kalmaya zorluyorum. Belki de Bu yüzden yapmamam gerekirken kapıya doğru acele ediyorum ve belki de bu yüzden "Dikkatli olun, Bayan Stevens" dediğinde sesi beni ürkütüyor.

Evet. *Dikkatli ol.* Bunu iki hafta önceki Maddie'ye söyleyelim.

Tam bu utanç verici durumdan nihayet kurtulduğumu düşünürken, sesi beni tekrar ürkütüyor.

"Seni geçireyim."

Mümkün değil.

"Zorunda değilsin," demekte gecikmedim, çünkü şu anda denesem bile kendimi daha utangaç hissedemezdim.

Önce muayene masasına çıkmama yardım etmek zorunda kaldı, sonra ofisinde panik atak geçirdim ve şimdi de

Koridorun ortasında bayılmayacağıma güvenmediği için mi beni dışarı çıkarmak zorunda? Artık o kadar güçsüzüm ki vücudum beni aptal gibi göstermeden basit işleri yapamıyor diye mi?

Dr. Simmons bana tartışmaya yer bırakmayan bir bakış gönderiyor. "Hastam olarak, bu binaya adım attığınız andan itibaren benim sorumluluğum altına giriyorsunuz. Bir seanstan sonra kendini iyi hissetmezsen ailene ya da aracına sağ salım ulaşmanı sağlamak benim yükümlülüğümdür. Az önce panik yaşadınız saldırı."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Sesinin saçma olmayan tonu bana bunun kazanamayacağım bir kavga olduğunu söylüyor, ben de omuzlarımın düşmesine izin veriyorum ve "Hepsi utanç seviyem tavan yaparken.

Klinikten birlikte çıkarken havadan sudan konuşmaya zahmet etmiyor. Eve gidip sekiz saat boyunca aralıksız *The Office* izlemekten başka bir şey yapma havasında değilim, böylece vücuduma çok ihtiyacım olan serotonin alabileceğim.

Kliniğın hemen dışında beni bekleyen beyaz arabayı göstererek, "Bu benim Uber'im," diyorum.

Çenesini bir kez aşağıya eğiyor, o soğuk gözlerini benimkilere dikeyor. "Haftaya görüşürüz."

Arabaya binerken başımı çarpmamam için elini arabanın üzerine koyduğunda, bunun tüm hastaları için yaptığı bir şey olduğunu söylüyorum kendime.

* * *

O gece dişlerimi fırçalarken telefonum çaldı.

Dr. Simmons ile seansımdan sonra doğruca eve geldim ve bütün gün hiçbir şey yapmadım. Bazı arkadaşlarım gelip film izlemek istediler ama bu sabah olanlardan sonra hiç havamda değildim.

Sammy her zaman yaptığı gibi bugün de beni kontrol etmek için mesaj attı. Ona panik ataktan bahsetmedim ve mesaj yoluyla biraz soğuk davranmış *olabilirim, bu yüzden aramanın o olmasını bekliyorum.*

Ama ağzımı çalkaladıktan ve kanepeden telefonumu aldıktan sonra, onun yerine Bilinmeyen Arayan'a bakıyorum. *Huh.*

Genelde bu tür aramaları görmezden gelirim, ama bu sefer telefonu açmadan önce ikinci kez düşünmedim. Bugün biraz heyecana ihtiyacım var. "Kimsiniz?"

Sessizlik.

"Bayan Stevens."

O ses.

"Bu Dr. James Simmons, yaralanma rehabilitasyon kliniğinden."

Hayır. Yolu yok.

Kalbim küçük bir takla atıyor - kimi kandırıyorum? *Kocaman* bir tane ve aptal gibi görünmemek için kendimi zor tutarken yüzüme kan hücum ediyor. "Dr. Simmons, evet. Evet, tabii. Tabii ki. Merhaba. Selam. N'aber?"

Ne oldu? Gerçekten mi? Aptal mısın sen?

"Bu sabah olanlardan sonra nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştım."

"Oh." Gözlerimi kırpttırıyorum, umursamasını ne kadar tatlı bulduğumu anlıyorum. Muhtemelen özel bir muamele görmüyorum ama yine de hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor. "Şey, ben... ben Bütün gün dinleniyorum."

Bu da ona hayatımın olabildiğince sıkıcı olduğunu söylemenin başka bir yolu.

"Bu iyi." Bir ses nasıl aynı anda hem nazik hem de sert çıkabilir? "Bileğiniz size sorun çıkarıyor mu?" "Hiç yok.

BAPS yönetim kurulu ve ben pek anlaşılamıyoruz ama işi hallettiğini kabul edecektir."

Şüpheli bir şekilde homurtuya benzer bir ses kulağıma ulaşıyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Sonra nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir şey ekliyor. "Bu benim iş telefonum, evde bakımla ilgili herhangi bir sorunuz olursa beni aramanız yeterli. Saat beşten sonra ve hafta sonları da müsaitim."

Yutkunuyorum. "Ben... Tamam. Teşekkür ederim."

Onu rahatsız etmek istemediğimi söylememin bir faydası yok çünkü bana ne söyleyeceğini biliyorum - sorun olmadığını, bunun onun iş olduğunu, hastalarının onun önceliği olduğunu.

"İyi hafta sonları Bayan Stevens."

Derin gümbürtüsü başımı garip ama tamamen rahatsız edici olmayan bir şekilde karıncalandırıyor.

Bana neler oluyor böyle?

"Siz de, Dr. Simmons." Tereddüt ediyorum. "Aradığınız için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Bir duraklama. "Önemli bir şey değil. İhtiyacın olursa beni ara." *Ona ihtiyacım var.* Neden beynim bu iki kelimeye takılıp kaldı? "Ciddiyim, tamam mı?" diye bastırıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum, normal nefes almaya çabalıyorum.

Bugün -ya da *hiç*- beklediğim son şey, panik atak geçirdikten sonra beni kontrol etmek için kapalı, huysuz fizyoterapistimden bir telefon almaktı, ama işte buradayım.

Telefonu kapattığımızda, saatin beşi birkaç dakika geçtiğini fark ettim. Vardiyası bittikten hemen sonra mı aradı?

Kanepeye oturup telefonuma bakıyorum ve yapmak üzere olduğum şeyin şimdiye kadarki en aptalca şey olup olmadığını tartışıyorum.

Ani bir cesaret patlamasıyla ekran kilidimi açıyorum, son aramalarımı kontrol ediyorum ve telefon numarasını telefonuma "Dr. Huysuz" olarak ekliyorum.

BÖLÜM 6

Maddie

D On mu? On beş mi? Kyle'la konuşmamam beklendiği gibi kötü gidiyor. Bana birkaç mesaj gönderdi. ama henüz açmaya cesaret edemedim. Sonuncusundan bu yana üç gün geçti.

Durmasına şaşırdım. Ne de olsa gelmiş geçmiş en kötü arkadaş benim.

Ancak Kyle ile yaşadığım tüm bu karmaşa, bu sabah uyandığımda gördüğüm mesajın yanında sadece bir çakıl taşı gibi kalıyor.

Annem beni görmek istiyor. Bir yıl boyunca hiç görüşmedikten ve hatta daha uzun süre yüz yüze görüşmedikten sonra, şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranarak kızının hayatına girme zamanının geldiğine karar verdi.

"Merhaba prenses." Kardeşimin sesi hattın diğer tarafından beni selamlıyor. Sesi mutlu geliyor, bu utanç verici çünkü günün geri kalanı için onun ruh halini mahvetmek üzereyim. Ya da haftanın. "Bileğin nasıl?"

"Daha iyi. Biraz hareket ettirebiliyorum" diye cevap veriyorum. Bugün biraz acıyor ama onu daha fazla endişelendirmeme gerek yok. Sammy'yi seviyorum ama o tam bir baba. "İşte misin?"

"Öğle tatilindeyim."

Bunu zaten biliyordum ama teyit etmek istedim.

"Aaron'a yine dövme yapıyorum, o yüzden telefonda biraz daha kalmamın sakıncası olmaz."

Aaron, Grace'in büyük kuzeni, ancak kardeş kadar yakın büyüdüler - ona Aaron Amca dememin bir nedeni var.

"Ne için gidiyor?" Kendimi yatağa ayarlarken soruyorum. Yastık kılıfımı hızlıca kokladıktan sonra

çarşafı değiştirmeme yardım etmesi için bir arkadaşımı aramayı not ediyorum çünkü bu iğrenç olmaya başladı.

"Hanna'nın göğsünde ayak izi var," diyor kardeşim.

Hanna Aaron'un üçüncü çocuğu ve tek kızı, dört yıl önce doğdu ve şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Her ne kadar Aaron onun tamamen kendisine ait olduğu konusunda ısrar etse de, Hanna büyüleyici görünüşünü kesinlikle teyzem Emily'den alıyor.

"Çok şirin." Boğazımı temizliyorum ve oyalamaya devam etmek istemediğıme karar veriyorum. "Hey, bil bakalım bugün kim mesaj attı."

Hava değişiyor. Aynı eyalette bile değiliz ama bir şekilde hissediyorum. Kardeşim biliyor.

Yüksek sesli bir iç çekiş bana doğru geliyor. "Anne?" "Evet."

Başka bir iç çekiş, bu sefer biraz daha yüksek sesle ve çok daha sinirli. "Ne istiyor?"

Parmaklarım, genellikle yatağımanın üzerine attığım battaniyede gevşek bir iplik buluyor. "Buluşmak istediğini söyledi ama ne zaman ve nerede olacağını söylemedi."

"Ne cevap verdin?"

Yutkunuyorum. "Cevap vermedim. Henüz."

Avuçlarım terlemeye başlıyor ve kendime ağabeyimin bunun için beni azarlamayacağını hatırlatıyorum. O olduğundan beri

Dört yaşımdayken yasal vasım oldu ve mümkün olduğunca annemi görmemi sağladı. Benim yanımda onun hakkında asla kötü konuşmadı, beni onunla karşı karşıya getirmeye çalışmadı. Koşullara rağmen iyi bir anne-kız ilişkisine sahip olmamız onun için her zaman önemliydi.

Sonunda denemeyi bıraktı ve bunun için onu suçlayamam. Bunun için ben hatalıyım. Bunu açıkça bilmemi sağladı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sesi kasvetli bir hal alıyor ve bunun için içimden kendime lanet ediyorum. Onun iyi ruh halini bozacağımi biliyordum ama kardeşime söylemeden edemezdim. O olmadan kaybolurum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Konu annem

olduğunda, doğruyu yanlış ayırt edemiyorum. Aklım ve kalbim

aba gösteremeyecek kadar yorgunlar. "Sence ne yapmalıyım?"

"Sana bununla nasıl başa çıkacağını söylemeyeceğim Maddie. Bu senin hayatın ve bu senin ilişkin. Benim söz hakkım yok."

Bana Maddie derdi.

Maddie.

Adımı dudaklarından duymalı... Kardeşimin bana en son ne zaman "prens" ya da başka bir sevimli lakapla seslenmediğini hatırlamıyorum. Neden beni göğsümden bıçaklamış gibi hissediyorum?

Annemle birlikte olmadığı için kızgın olduğunu anlıyorum. Bir süre sonra bizimle iletişime geçti ve bana kızgın olmadığını biliyorum ama... *Kahretsin.* Maddie mi?

"Tamam." Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Karar verdiğimde ne yapmak istediğimi sana bildireceğim."

"Üzölme, fıstığım. Neyin var?" Sesi daha yumuşak, daha az sinirli çıkıyor ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum ve sol kolumla bahse girerim ki saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabiliyor. "Sadece yorgunum. Uzun bir hafta oldu."

Ona tüm hikayeyi anlatmadığımı biliyormuş gibi mırıldanıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de bildiğimi sanmıyorum. "Fizik tedavi iyi gidiyor mu? Dr. Simmons söyledikleri kadar iyi mi?"

Ellerini iyi kullanıyor, tamam.

Bekle.

Hayır.

Dur, Maddie. Yüz yaşında falan.

"O... harika." Boğazımı temizliyorum ve kardeşimin sesimin biraz daha yüksek çıktığını fark edemeyecek kadar yorgun olmasını umuyorum. açıklanamaz bir sebep. "O gerçekten iyi. İlerleme yavaş ama ben iyimserim."

"Ben de bunu duymak istiyorum," diye parıldıyor.

Ağzım hafifçe yukarı kalkıyor. "Sonra konuşuruz, tamam mı?" "Tamam prenses." Tereddüt ediyor.

"Neye karar verirsen ver

Annem hakkında..."

"Seninle konuşacağım."

"Ne? Hayır." Neredeyse gücenmiş gibi.
"Söyleyeceğim şey, neye karar verirsen ver ben senin yanındayım. Hepimiz yanındayız, tamam mı? Kendin için en iyi olanı yap ve başka kimseyi düşünme."

Yutkunuyorum. "Bunu yapacağım."

"Güzel." Sesi pek ikna olmuşa benzemiyor ama ısrar da etmiyor. "Bana sonra mesaj at. Seni seviyorum."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, şiddetli bir baş ağrısı birdenbire ortaya çıktı ve tüm duyularımı kör etti. "Ben de seni seviyorum, Sammy."

Ve sanki annem evrenin güçlü bir kuvveti tarafından çağrılmış gibi, kardeşimle görüşmeyi bitirmemin üzerinden beş dakika bile geçmeden telefonum yeni bir mesajla çalmaya başladı.

Cuma günü Norcastle'da olacağım. Akşam yemeği için müsait misin? Yeri sen seç.

Ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı birbirine geçiriyorum.
İşe yaramıyor.

* * *

Warlington'da terapistimi şaşırtan bir şey de, sadece dört yaşında olmama rağmen, ailemle yaşadığım döneme ilişkin pek çok ayrıntıyı hatırlıyor olmamdı.

Annemin peynirli omletlerinin kokusunu hatırlıyorum. Çocukluğundan beri en sevdiği yemek ve her gece bardağa dökerken çıkardığı alkol sesi. O benim O bunu yaparken uyurdu ama ben her zaman bir süreliğine yataktan çıkmaya cesaret ederdim çünkü çocuklar uyurken yetişkinlerin ne yaptığını öğrenmek isterdim. Hiçbir zaman çok etkilenmedim.

Babama gelince, geriye hiç mutlu anı kalmadı. Çoğunlukla Çünkü hiçbirini birlikte ya da üç kişilik bir aile olarak yapmadık.

Yine de onunla ilgili hatırladığım bir şey var, o da yüzü. Onu hiç unutmadım çünkü hâlâ huzursuz rüyalarımda görüyorum.

Pete annemden birkaç yaş büyüktü -ya da *öyleydi*, hala hayatta mı bilmiyorum- ve annem yaşının en sağlıklı görünen kadını olmamasına rağmen bunu belli ediyordu. Çok içmek ona birden fazla şekilde zarar verdi.

Babam uzun boyluydu -ama kardeşimden uzun değildi- ve onu son gördüğümde saçları dökülmüştü, zayıf bir vücudu vardı. Onun Çarpık burnu ve ince dudakları ona, yüzeyin altında yatan şeyi oldukça doğru bir şekilde yansıtan kaba bir görünüm veriyordu.

Kıyafetlerine sinen ağır duman kokusu ve evin içinde delik çoraplar giymesi. Onun evde çok fazla olduğunu hatırlıyorum.

Çünkü bana anlatıldığına göre sık sık işini kaybediyormuş; bu benimle oynamaya zaman ayırdığı anlamına gelmiyordu. Bana hiç ilgi göstermezdi, sanki buzdolabının altında öldürmeye üşendiği bir hamamböceğiymişim gibi.

Sammy, babamı hiç sevmemesine rağmen Ben büyürken onun hakkında kötü konuşurdu. En azından biri bunu hak etmese bile, her iki ebeveynimle de iyi bir ilişkim olmasını istiyordu. Böyle bir seçeneğe sahip olmamı istedi ama çabaları sonuç vermedi.

Varlığımın her zerresiyle Pete'den nefret ediyorum. Sadece bana yaptıkları ve yapmadıkları için değil, aynı zamanda anneme nasıl davrandığını. Onu nasıl ihmal ettiğini ve zaten çürümekte olan akıl sağlığını nasıl daha da kötüleştirdiğini.

Her an içeri girmek üzere olan bir anne.

Monica's Pub annemle akşam yemeği yemek için düşünebildiğim tek yer. Burada kendimi güvende hissediyorum, eski iş yerim ve Monica annemle olan ilişkim yeterince biliyor.

Ona paniklemiş bir şekilde bakarsam devreye girecek bir ebeveyn olarak kalıyor. Asla çok fazla soru sormuyor, bu da bir artı.

Onunla buluşmayı kabul etmek muhtemelen akıllıca bir fikir değil. Dr. Simmons'ın ısrar ettiği gibi, olabildiğince dinlenmeliyim, ama

Annemin ne yapacağı belli olmaz.

fırsat elimden kaçtı. Kim bilir bir daha ne zaman bir kızı olduğunu hatırlayacak.

Ve evet, teknik olarak bazen ona mesaj da atabilirim. I Eskiden bunu yapardım - ta ki on ay boyunca cevap alamayıp artık ulaşmaya gerek görmeyene kadar.

İyi bir insan -iyi bir evlat- olmakla aptal olmak arasında ince bir çizgi vardır.

Menüyü neden aldığımı bilmeden bir kenara koymadan önce gergin ellerimin arasında oynatıyorum. Her yemeği ezbere biliyorum.

"İyi misin, tatlım?" Monica önüme bir bardak soğuk su koydu. Kırklı yaşlarının sonunda, sarışın, perma saçlı ve tanıdığım en havalı, en özverili insanlardan biri. "Enerjimi beğendiği" için beni burada yarı zamanlı garson olarak işe aldığı gün şansım yaver gitti.

Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Daha iyi olabilirdim."

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama buna fırsat bulamıyor çünkü kapı çalıyor ve annem içeri giriyor.

İşte başlıyoruz. Gösteri zamanı.

Larissa Callaghan bara bakıyor, gözleri küçümseme dolu, sanki burada olmaktan fiziksel olarak öğreniyormuş gibi. Bunu daha önce düşünemediğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Kardeşıme göre, son birkaç yıldır ayıkmış, ama ya bir şişe viski görür görmez nükseden insanlardan biriye?

Ben boktan bir kızım.

Masama ulaştığında "Başka bir yere gidebiliriz," diye ağzımdan geçiriyorum, bir yıldır onunla ilk kez konuşuyorum.

Annem önümdeki minderli koltuğa, hatırladığımdan çok daha sakin bir şekilde oturuyor ve bana küçük, orantısız bir gülümseme veriyor. "Burası gayet iyi."

Çantasını yanına koyuyor ve ancak tek bir kelime bile etmediğimi fark edince elini kaldırıyor.

Boğaz. "Nasılsın, tatlım?"

Ellerimi soğuk cama sarıyorum, sanki sağlam bir şeye tutunuyormuşum gibi hissediyorum. "Fizik tedavi görüyorum

bileğim." Direkt konuya. Buz kırıldı.

Yanımdaki koltuk değneklerini fark etmeden önce alnında belli belirsiz bir kaş çatma beliriyor. Nefes nefese kaldı. "Maddie! Ne oldu sana böyle? İyi misin? Ne zaman oldu bu?"

Omurgamda rahatsız edici bir his geziniyor ve koltuğumda kayıyorum. "Birkaç hafta önce dans ederken kendimi yaraladım. önce."

Ona kaçırdığım seçmelerden bahsetmenin bir anlamı yok. Şimdiye kadar eğitimime bu kadar yatırım yapmamıştı ve bu gece cevaplamaya gücümün yetmeyeceği çok fazla soruya yol açacaktı.

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bunun için fizik tedaviye gittiğini söylemiştin. İşe yarıyor mu?"

"Evet." Bu, daha fazla minnettar olamayacağım bir gerçek. "Nasıl oldu da Norcastle'a geldin?" Konuyu değiştirmeden önce

tıkanmış boğazımı temizlemek için bir yudum su içiyorum. Warlington'da yaşıyor, tıpkı kardeşim ve Grace gibi.

"Uzun süre kalmayacağım," diyor garsonlardan birine işaret ederken. "Dave'in iş için buraya gelmesi gerekiyordu, ben de seni görebilmek için onu bugün uğramaya ikna ettim."

Midem beklenmedik bir şekilde bulanıyor. "Dave kim?"

Monica o cevap vermeden siparişimizi almaya geliyor. Ben her zamankinden istiyorum - ekstra peynirli bir burger - annem ise sadece buzlu çay sipariş ediyor. "Sipariş vermek istemezsin

Yanında yiyecek bir şey var mı?" Monica hızla bana doğru bakarak soruyor.

Annem gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümseme veriyor. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece bir buzlu çay harika olur."

Akşam yemeği için buluşmayı önerdiğinde, *gerçekten*

akşam yemeği *yiyecek tek kişinin* ben olacağımı düşünmemiştim. Ama tamam.

Monica gittikten sonra annem bana döndü. "Dave benim erkek arkadaşım, tatlım. Bir yıldır birlikteyiz. Çalışmaya başladığım yeni restoranda aşçı ve biz

Sanırım tıkladım. Bir terfi alıyor, bu yüzden bir eğitim kursu için seyahat etmesi gerekiyordu ve ben de onunla geldim. Nasıl olduğunu bilirsin." Sanki söylediği her şey komikmiş gibi küçük bir kıkırdama çıkarıyor. Aslında değil.

Annem defalarca kanıtladı ki berbat bir erkek zevki var. Çirkin olanları seçtiği için değil - bu onun sorunlarının en küçüğü olurdu - ama her zaman pisliklerle birlikte olduğu için. Babam çok fazla bu kategoriye dahil. Aslında en tepede olabilir. Gerçi Sammy'nin öz babası bir numara olabilir, çünkü kardeşim daha doğmadan onları terk etmişti. Sadece on altı yaşında oldukları düşünülürse, bu annemiz için kolay olmamıştır.

Hiçbiriyle de uzun süre birlikte olmuyor ama onların pislik davranışlarının sonuçlarına katlanıyor. Kardeşim onun hiçbir zaman sağlıklı sınırlar koyacak kadar kendini sevmediğini söylüyor. Katılıyorum ve çok farklı bir ortamda büyüdüğüm için minnettarım.

"O iyi bir adam," diye ekliyor ben bir şey söylemeyince.

Sadece başımı sallıyorum. Ağzımdan güzel bir şey çıkmayacaktı ve zaten dinleyecek gibi de değildi, o yüzden bir anlamı yoktu.

Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra "Birkaç ay önce mezun oldun, değil mi?" diye soruyor. Henüz bir iş bulamadın mı?"

Sudan bir yudum daha alıyorum. Böyle giderse hamburgerim gelene kadar su bitmiş olacak. Vücudumu dinlemediğimi ve şimdi bunun sonuçlarını ödediğimi itiraf etmekten daha iyi olan "Bunu çözüyorum," demeyi tercih ediyorum. "Burada çalışıyorum bazen."

Düzeltilmiş kaşları havaya kalkıyor. Onları daha önce hiç görmemiştim ve onun bu kadar gösterişli ve derli toplu görünmesi beni şaşırtıyor. Ama bunun o olduğunu düşünmeyi reddediyorum.

Hayatını toparlamaya hazır olduğuna karar verdiği an. Asla olmaz.

"Ne iş yapıyorsun? Garsonluk mu?"

Başımı salladım. "Sahibi, siparişimizi almaya gelen kadın. İyi bir patron. Her zaman zamanında çıkıyorum ve beklediğiniz kadar iyi para ödüyor. Bahşişler iyi." Uzun bir aradan sonra annemle yüz yüze konuşmanın tuhaf bir duygu olduğunu yeni fark ettim. "Ama ayak bileğim yüzünden şu anda çalışmıyorum."

"Anlıyorum."

Birkaç dakika sonra Monica buzlu çay ve hamburgerimle geliyor. "Afiyet olsun." Bana göz kırptıyor ve ben de karşılığında ona sadece üzgün bir gülümseme bahanesi vermeyi başarıyorum.

"Sormamın sakıncası yoksa," diye başlıyor annem ilk lokmayı alırken. "Şu anda çalışmıyorsan kirayı nasıl ödüyorsun? Oda arkadaşlarıyla mı yaşıyorsun, yoksa...?"

Bunun cevabını biliyor. Biliyor ama nedense benim söylememi istiyor.

Yavaşça çiğniyorum, yemeğimi biraz daha suyla yutmadan önce zaman ayırıyorum. Sonra da onun duymak istediği şeyi söylüyorum. "Parasını Sammy ödüyor."

Kardeşimin adını duyunca dudakları inceldi. Neden bilmiyorum, çünkü tam da aradığı cevap bu. Alacağını bildiği cevap.

"İşler iyi gidiyor olmalı, o zaman kızını ve kız kardeşini maddi olarak destekliyor." Sesinde bir burukluk var, sanki kendi oğlunun hayatta başarılı olması fikrinden nefret ediyormuş gibi.

Aralarında ne oldu da annemiz ona karşı bu kadar sertleşti ya da herhangi bir şey oldu mu bilmiyorum ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Her zaman kardeşimin tarafında olacağım, bu yüzden onun hayatıyla ilgili hiçbir detayı açıklamayı reddediyorum.

"Evet." Eğer benimle sadece Sammy hakkında kırıntı aramak için buluşuyorsa, bu barı çok terk edecek, hayal kırıklığına uğradım. "İşler nasıl?" Konuşmamızın odağını değiştirmek için ona soruyorum.

İşe yarıyor. "Şanslıyım, harika. Benim yaşımda iş bulmak zor ama şimdilik restoranda mutluyum. Bu bana

ama Dave ve ben faturaları paylaştığımız için sorun değil."

Çünkü...

Bir baş ağrısı daha oluşmaya başlıyor. Eğer o ve Dave denen adam faturaları paylaşıyorlarsa, zaten birlikte yaşıyorlar demektir. Hayatını başka bir adamın belirlemesine izin mi verecek?

Hamburgerimi tekrar ısıyorum ve bu yorumu görmezden gelmeye karar veriyorum. Bir yüzleşme için gerekli zihinsel güce sahip değilim.

Belki de bu gece onunla buluşmak bir hataydı. Ben gerçekten Hiç tanımadığım bir anne için bileğimin iyileşmesini riske mi atıyorum? Öğrenecek gibi görünmeyen bir anne için mi?

Dört yıl önce söylediği sözler ben durduramadan aklıma hücum ediyor.

Annene hiç şans vermedin Maddie. Onu kendinden uzaklaştırdın.

"İyi olmana sevindim," diyorum kafamdaki şeytanları kovarak. Ama bu bir yalan değil, gerçekten değil. Hiçbir zaman en iyi anne olmasa bile, kötü bir insan değil. Kötü biri değil. Sadece bazı sorunları var. Bunları kabul edip alkol sorununda olduğu gibi düzeltmeye çalışsa harika olurdu ama bu konuda söz hakkım yok.

O içkisini yudumlayıp bara bakarken ben sessizce yemek yiyorum ve onun ne düşündüğünü merak ediyorum. O

neden burada, yağlı yemek ve çam kokulu yer temizleyicisi kokan bu karanlık yerde çalıştığını merak ediyor olabilir, ama yargılayabileceği bir şey yok. Çünkü onun Kaşlarını kesmiş olması besin zincirinde yükseldiği anlamına gelmiyor.

Üç saniye boyunca bu kadar yargılayıcı olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

-Ta ki ağzını açana kadar.

"Burada çalışmak istediğine emin misin? Burası..."

Etrafına tekrar bakar ve başını sallar. "Bilmiyorum... kabataslak. Belki de başka bir şey bulmalısın, mesela şehir merkezinde şirin bir kahve dükkanı falan."

Hamburgerimin son lokmasını yutarken, sinirlenmemeye çalışıyorum. "Nasıl yarım yamalak?"

On dokuz yaşımdan beri Monica's Pub'da çalışıyorum ve elbette, tam olarak rahat görünmeyebilir, ancak kabataslak olmaktan uzaktır. Monica burayı çok seviyor ve her zaman hem müşterilerinin hem de çalışanlarının mutlu ve güvenli, eğlenceli bir ortamda olmalarını sağlıyor. Bir kez bile kendimi tehlikede hissetmedim.

Burada çalışan yaşlı adamlar biraz fazla sarhoş ve flörtöz olduklarında bile.

Kendimi savunabilirim -Sammy ve Grace bundan emin oldular- ve buradaki herkes personele bulaşılmaması gerektiğini biliyor zaten. Monica onları şehrin en ucuz barlarından birinden atmakta tereddüt etmeyecektir, ki bu da isteyecekleri son şeydir.

Ve o kadar insan arasında annemin çalıştığım yeri yargılaması çok acı verici. Kardeşimi anlayabilirim ama o bile bir iş sahibi olmanın benim için iyi olacağını kabul etti.

Peki neden annem, beni çok az tanıyan biri, birdenbire benim için en iyisini biliyormuş gibi davranıyor?

Başka bir iş bulmamı mı öneriyorsun?

Bu gülünç, keşke bunu komik bulacak kadar içimde olsaydı. "Her şeyden çok uzakta," diye açıklıyor.

Dilimi ısırıyorum ve sadece "İki dakika uzaklıkta bir metro durağı var." diyorum. Metro durağı beni evimden bir blok ötede bırakıyor. Buraya gelmem en fazla on beş dakika sürer.

"Evet, ama vardiyanızı gece geç saatlerde bitirdiğinizi varsayıyorum. Metro tehlikeli olabilir ve orada uyuyan... garip insanlarla dolu."

Kafamdan ona kadar saydım. *Şimdi de* güvenliğim için mi endişeleniyor?

Takılıp düştüğüm ve kafam kanadığı için acile götürülmek zorunda kaldığım gün yerde boş bir alkol şişesi bıraktığında bu endişe neredeydi?

Beni evde saatlerce yalnız bıraktığında, uyuduğumu düşünürken, sokağın aşağısındaki barda birkaç kadeh içki içmek için bu endişe neredeydi?

Ama yine dilimi ısırđım. Kardeşim beni, hak ettiklerini düşünsem bile insanlara saldırmamam konusunda iyi yetiştirdi. O burada değil ama yine de öğrenirse onu hayal kırıklığına uğratabacak bir şey yapmak istemiyorum. Annemin onu arayıp, "zavallı" diye azarlayacağını hiç sanmıyorum.

Sanki benimle ilgilenmek en başta Sammy'nin göreviymiş gibi" diyerek beni gündeme getirdi.

"Monica bunu biliyor," diye açıklıyorum, sağır kulaklara düşeceğinin farkında olarak. "Metro hâlâ biraz kalabalıkken daha erken çıkmama izin veriyor."

Monica onu tanıdığım iki yıl boyunca benim güvenliğim konusunda kendi annemin yirmi bir yılda gösterdiğinden daha fazla endişe göstermişken, bu yeterince iyi değilmiş gibi dudaklarını büzüyor.

"Bilmiyorum Maddie. Bana hâlâ güvenli gelmiyor. Belki vardiyaları değiştirebilirsiniz, böylece ayrıldığınızda hala gün işığı olur?"

"Ben burada sadece yarı zamanlı çalışıyorum ve bahşişlerden çok para kazanıyorum. İnsanlar gün içinde buraya pek gelmiyor, bu yüzden mantıklı olmaz."

"Peki ya..."

Gerisini duymuyorum. Beynim onu dışarıda bırakıyor, ondan başka bir şeye odaklanamıyor.

şimdiye kadar onu nasıl fark etmediğimi anlamıyorum, ama tam orada.

Tam şurada.

Ve gözleri doğrudan benim üzerimde. Dr. Simmons burada.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Başka tarafa bakıyorum ama artık çok geç.

Bir arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim, onun yaşlarında görünen bir adamla oturuyor ve onu önlüksüz görmenin şoku çok fazla. Yani, kör değilim. PT kıyafetinin altında iri yarı olduğunu biliyordum ama şimdi daha da belirginleşti. O siyah tişört nasıl patlamak üzere Göğsüne doğru uzanıyor ve kolları benim başımdan daha büyük.

Dokunduğum kollar.

Seksi, manken gibi bir Dr. Simmons görmeye ihtiyacım olmayan bir manzaraydı.

Seksi derken, *objektif* olarak seksî. Tabii ki.

Kısa sakalı kısmen örttüğü ve bar çok karanlık olduğu için ağzını görmek zor ama dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdığına yemin edebilirim. *Harika, sinirlenmiş.*

Yani, tabii ki. Duygu yelpazesinin çok geniş olduğunu sanmıyorum.

"Maddie?" diye soruyor annem elini gözlerimin önünde sallayarak.

Göz kırpıyorum. "Özür dilerim." Hiç de üzgün değilim. En azından konuşmamızı dinlemediğim için. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Bana garip bir bakış atıyor ama başını sallıyor ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde koltuk değneklerimi alıyorum. Bu aşağılayıcı, ben uzaklaşırken beni gördüğünü fark ettim. Dışarıda, dinleniyor olmam gerekirken. Pazartesi günü beni azarlarsa, bunu kesinlikle hak etmiş olacağım.

Tuvaletlerin önünden geçerken barın arka tarafındaki acil çıkış kapısını omzumla itip dışarı çıkıyorum. Bu karanlık, ama sigara molası veren diğer personel dışında kimse buraya geri dönmüyor. Sigara içmediğim halde ben de mola veriyorum ama bunun tek nedeni, sigara içmenin adil olmaması.

Onlar birkaç dakikalığına ciğerlerini öldürüp rahatlayacak, ben de sadece çalışacağım. Evet, olmaz. Onlar her saat başı beş dakikalığına sarhoş yaşlı adamlardan kaçabiliyorsa, ben de kaçabilirim.

Başımı arkamdaki tuğla duvara yaslıyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Annemle tanışmanın kolay olmayacağını bilmeliydim ve şimdi bunun üzerine Dr. Simmons talimatlarını görmezden geliyor. *Harika.*

Çok aşına olduğum ama yıllarca kaçındığım bir panik hissi ciğerlerime yapışıyor. Genellikle de başarılı oluyorum - klinikteki o gün hariç.

Kardeşimden hep sakladığım iki şeyden biri, panik

ataklarım, sadece bir tane daha eklememek için

omuzlarındaki ağırlık.

Nefes verin. Nefes al. Topraklandın. Güvendesiniz. Yapabilirsin Anneni bırak ve istersen bir Uber çağır. Kimse seni burada rehin tutmuyor.

Durumdan bir çıkış yolum olduğunu bilmek genellikle yardımcı olur, ancak bu gece biraz daha zor olduğunu kanıtlıyor.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ve tüm suçu ona yüklemek istemiyorum ama duygularımı da görmezden gelemiyorum.

Benim için duyduğu ani endişe bu tepkiyi tetikledi, ve şimdi göğsüm aynı anda hem yanıyor hem de boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Arka kapı açıldığında bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Ve Dr. Simmons dışarı çıkar. Karanlık sokağa.

Benimle birlikte. *Kahretsin.*

Bir şey söylemiyor ama beni burada görüyor. Bunu biliyorum çünkü kapıdan uzakta, benden sadece birkaç adım ötede, elleri cebinde duruyor. Bana doğru bakmıyor.

Onun burada olması sinirlerimi yatıştırıyor ya da belki de sadece onun önünde başka bir panik atak geçirerek kendimi utandırmak istemediğim içindir.

Her iki durumda da beynim annemi unutuyor ve çok daha güvenli ama aynı zamanda tehlikeli bir şeye odaklanmayı seçiyor
-Kokusu.

O odun ve baharat aromasının ve taze kokulu şampuan kokusunun etrafında o kadar çok bulundum ki muhtemelen onu sadece kokusundan tanıyabilirim, gözlerim kapalı ve insan kalabalığının içinde. İşte bu yüzden delirdiğimden şüpheleniyorum.

Aramızdaki görünmez saat ilerliyor ve o hala tek kelime etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de konuşmuyorum. Annem banyoda kilitli kaldığını ya da ağır bir kriz geçirdiğimi düşünüyor olabilir.

kabızlık vakası, ama umurumda değil. Dışarıda, karanlık bir yerde fizyoterapistimin yanında sessizce durmayı tercih

ederim.
sokak.

"İyi misin?"

Sesi beni ürkütüyor. Buna çoktan alışmış olmam gerekirdi ve alıştım da, sadece klinik dışında değil. O kadar derin ve sert ki, ses tellerini kontrol ettirmeyi düşünmeli.

Soracak kadar önemsemesine ve ilk bahsettiği şeyin bileğim olmamasına şaşırdım.

"Daha iyiydim." Yalan söyleyemeyecek kadar yorgunum.

Buna cevap vermiyor ve ben de onun düşünceli sessizliğini garip bir şekilde rahatlatıcı. Monica gibi çok fazla soru sormadığı izlenimini edindim ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Sadece burada olacak biri. Dinleyecek ve Sonra da hiçbir şey söylememişim gibi davran. Kardeşimin tam tersine ihtiyacım var. Onu ölesiye seviyorum ama zorba olabiliyor.

Dr. Simmons "Eve gitmek için bir yolunuz var mı?" diye sorarken hâlâ bana bakmıyor.

Kalbim göğsümün içinde tekliyor, neden sorduğunu ve hayır desem neden beni götürmeyi teklif edeceğini merak ediyorum.

Aptal olma.

"Biliyorum," diyorum, boğazım kurudu. "Ama sorduğun için teşekkürler."

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Hayır. "Evet. Ben iyiyim, gerçekten. Arkadaşınla içeri dönebilirsin."

Yüzümde rahat bir ifade olmasını umarak ona bakıyorum. Onunki ise tamamen sert ve okunmaz bakışlar. "Eve gittiğinde bileğine biraz buz uygula. Şişmiş olabilir." Bir duraklama. Sonra: "Fikrini değiştirirsen gel beni bul."

Ve öylece, bir bakış bile atmadan ya da veda etmeden, elleri hala ceplerinde, arkasını döner ve geldiği yoldan ayrılır.

Peki ya ben?

Hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

BÖLÜM 7

Maddie

TAnnemi aylardır ilk kez görmemin üzerinden iki gün geçmesine rağmen beynim hala onun hakkında dönüp duruyor

garip bir endişe. Bir noktada kendimi bir yabancıyla yemek yiyormuş gibi hissettiğimi anlattım.

Belki de sakatlığım ile ilgili zaten kötü hissederken onunla tanışmak ihtiyacım olan şey değildi, ama içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Tam olarak değil.

Bu konuşmayı yaptığım için pişman olacağıma eminim.

"Biriyle yatman lazım."

İhtiyacım olan şey en iyi arkadaşımın elindeki şarabı bırakıp sağduyulu bir şekilde içmesi, ama ne yazık ki.

"Şu anda tam olarak hareket edemiyorum, biliyor musun?" Ben de öyle dedim,

Elimi uzatıp parmaklarımı tuz ve sirke cipslerine doluyorum.

En üstün lezzet onlar, kuralları ben koymuyorum.

Beth sarışın bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı eğlenerek sallıyorum ve biraz daha cips çiğnemeye odaklanıyorum.

Bir saat önce, ön kapımın gürültüsü beni uyandırdı. uykumdan uyandım. Diğer tarafta bir katil olmasından korktuğum için yatakta kalmış ve koltuk değneğine sıkıca tutunmuştum,

Gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım. Ama çok dramatik davranıyordum.

"Maddie! Aç k a p ı y ı ! Bu senin en sevdiğin Yay!" Beth'in sesini hemen tanımıştım ama yine de

neredeyse bana yaşattığı kalp krizi için onu öldürmek istedim. Onu kurtaran tek şey şaraptı. İlaçlarım ve kesinlikle yiyip bitireceğim iki paket cips yüzünden.

Beth benimle birlikte mezun oldu ama son anda profesyonel balenin ona göre olmadığına karar verdi. Cesur bir karar vererek oyuncu seçmelerini ve bale şirketlerini reddetti ve bunun yerine öğretmenliğe odaklandı. Yerel bir dans stüdyosunda sevdiği bir işi var ve yolunu bulduğu için onunla gurur duyuyorum.

Keşke ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Bu konuda bana güvenin," diye ısrar ediyor, gözlerinde kırmızı zehrin sorumlu olduğu muzip bir parıltı. "Ben biliyorum tam olarak ne yapmamız gerektiğini."

Neden bunun benim için iyi bitmeyeceğini hissediyorum? "Sana ateşli bir randevu bulmalıyız," diye bitiriyor.

Ve *sıcak* dendiğinde Dr. Simmons'ın yontulmuş çenesinin kafamda yanıp sönmemesinin nedeni sonsuza dek topraklanmış olarak kalacak.

Abartılı bir hareketle ayak bileğimi gösteriyorum. "Bu, biriyle tanışmama pek yardımcı olmayacak." Zaten istediğim de bu değil.

"Arkadaşlık uygulamaları da bunun için var."

Oh, hayır. Lütfen, hayır.

"Telefonunu ver."

Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Şaka mı yapıyorsun? Ben bir tanışma uygulamasına giriyorsun, Beth. Öldürülmek istemiyorum." "Pfft. Çok fazla suç belgeseli izliyorsun, Mads.

İnsanlar her zaman internette tanışır. İnternette tanışmak diye bir şey var.

'konumunuzu arkadaşlarınıza göndermek' ve hatta 'arkadaşlarınızın tüm zaman boyunca yakındaki bir masada oturmasını sağlamak'. Kyle ve ben kesinlikle seninle gelirdi."

Aynı zamanda Kyle'ın yakın bir arkadaşı ve taraf tutmadığı için minnettarım. Beth bir kavganın ortasında

durmaması gerektiğini iyi biliyor, gerçi *teknik olarak kavga* bile etmiyoruz. Ben sadece aptalım.

Ayrıca Kyle'ın bundan sonra arkadaşım olmaya devam etmek isteyeceğinden de emin değilim ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Mesele bu değil. Ya tuhaf biriye? Ya da bir kedi balığı? Gerçek bile olmayabilecek biriyle zamanımı harcamak istemiyorum."

Beth sanki *onu* kızdırıyormuşum gibi derin bir nefes veriyor. Bu komikti. "Profil oluşturmaktan zarar gelmez. Ayrıca eğlenceli de olur. Bugünlerde biraz eğlenceye ihtiyacın var, Mads. Heart Swap diye yeni bir uygulama var ve bu uygulamanın patlamasının bir sebebi var."

"Bu bir Pokémon olayı değil mi?"

Koluma tokat attı. "Odaklan. Kaybedecek neyin var?"

Hayalimdeki kariyeri yapma şansımı kaybettim, ayak bileğimi sakatladım, iki gün önce annemle felaket bir görüşme yaptım... Sanırım Beth haklı. Kaybedecek neyim var ki? Akıl sağlığımdan daha fazlasını mı? Kaybedecek pek bir şeyim yok.

"İyi. Her neyse." Kabul ediyorum, bu da onun heyecandan ciyaklamasına neden oluyor. Hevesle elini uzatıyor ve ben de ona şifresini bildiği telefonumu veriyorum. "Ama sen bütün işi yapıyor. Yazamayacak kadar yorgunum." "Oh, merak etme. Zaten yazacaktım."

Onun hevesi bulaşıcı ve nefret etmesine rağmen tüm çevrimiçi buluşma fikri, kendimi dakikalar sonra en gurur verici fotoğraflarımı seçmeye yatırım yaparken buluyorum.

Beth'in yardımıyla sonunda üç fotoğraf seçtim; bu yıl Paskalya tatilinde ziyaret ettiğimde kardeşimin çektiği rahat, gülen bir fotoğraf, bale kıyafetimle bir fotoğraf ve rahmetli köpeğim Rocket ile bir fotoğraf.

Kardeşim ve Grace, ben onların yanına taşındıktan bir yıl sonra onu bir barınaktan evlat edindiler ve ölene kadar Lila'yı ve beni tüm ruhuyla sevdi. Onu her gün özlüyorum ama

Onu düşünmek artık acı vermiyor. İyi ve uzun bir hayat yaşadı ve her zaman ailemizin bir parçası olacak.

Profil açıklamamı hobilerimle birlikte hazırladıktan sonra,

"Burada her yaştan erkek görebilecek miyim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Yaş filtresi yok, bu da coğrafi olarak size yakın olan ve sizden büyük olan herkesi göreceğiniz anlamına geliyor.

Yirmi bir çünkü kaydolmak için asgari yaş bu.

Ne yazık ki. Erkekler aptaldır, sana bir erkek lazım. Otuz beş yaşında falan biri."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Otuz beş mi?" O kadar yaşlı biriyle görüşmek konusunda emin değilim. Yasak gibi geliyor ve öğrenirse ağabeyim anevrizma geçirir.

Ama Beth önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. Belki de değildir. "Neden olmasın? Sen sorumluluk sahibi ve olgun bir kadınsın.

Neyi sevdiğinizi ve işinizle ne yapmak istediğinizi biliyorsunuz. hayat." Bu son kısım tam olarak doğru olmayabilir ama ne demek istediğini anlıyorum. "Sınırların sağlıklı ve sağlam. Gerçekten bir sorun göremiyorum. Sen de ne istediğini bilen bir erkek istemiyor musun? Bence üniversiteli erkekler sen."

Belki de haklıdır. Üniversitedeyken kimseyle çıkmadım, ancak orada burada birkaç ilişkim oldu. Tek ilişkim lisedeki son yılımdaydı ve tatlı bir adam olmasına rağmen kendimi onunla uzun vadeli göremedim.

Şu anda koca falan aradığım yok. Herhangi bir randevuyu dört gözle beklemiyorum bile, ama şu anda seçim yapmak zorunda olsaydım, bir erkek istemezdim. Kendini çözmüş bir adam isterdim. Bir erkeğe katlanmayı reddediyorum.

insan şeklindeki baş ağrısı, bir gece için bile değil. "Göreceğiz," diye kabul ediyorum.

Belki de o kadar yaşlı biriyle birlikte olmak çok tuhaf olurdu. Yani, Dr. Simmons o yaşlarda olmalı, ve-

Onu düşünme. Evet, muhtemelen düşünmemeliyim.

Monica's Pub'ın arkasındaki ara sokakta yaşadığımız o tuhaf karşılaşmadan sonra birbirimizi ilk kez göreceğimiz için yarınki seansımız konusunda gergin olmamın bir faydası yok. Eminim bileğimi dinlendirmek için evde kalmadığım için bana hayatımın dersini vermeye hazırdır.

Beth başka bir şeye dokunuyor ve sonra diyor ki, "Aman Tanrım! Bitti!" dedi. Ciyak ciyak bağılıyor ve yanıma sokulup telefonu bana uzatıyor. Benim olmayan bir profilin görüldüğü ekranı işaret ediyor. "Burada farklı erkekler göreceksin, hepsi de bulunduğun yerden birkaç mil uzakta. Fotoğraflarını ve biyografilerini kontrol edebilirsin ve eğer onlardan hoşlandıysan, yukarı kaydırmalısın. Eğer beğenmezseniz, aşağı kaydırın."

Kulağa yeterince basit geliyor. "Yukarı kaydırıldığında ne oluyor? Onlarla konuşabilir miyim?"

"Hayır, biriyle sohbet etmek için davetinizi kabul etmesi gerekir."

Sanırım şimdi anlıyorum. "Yani karşılıklı olmak zorunda mı?"

Beth başını sallıyor ve ben de odağımı yirmi iki yaşındaki gömleksiz Max'in bana baktığı ekrana çeviriyorum. Hemen aşağı kaydırıyorum, bu da arkadaşımın nefesini kesiyor. Dramatik.

"Ama çok seksiydi! Ve sen profilinin geri kalanına bakmadın bile." Surat asıyor.

"Arkadaşlık profilinde üstsüz bir fotoğrafı olan her erkek büyük bir hayır-hayırdır," diyorum. "Rastgele bir ilişki aramıyorum."

"Ne arıyorsun o zaman?"

Dürüstçe mi? "Hiçbir fikrim yok, ama kesinlikle tek gecelik bir şey değil."

"Bunu bir saniye düşünmek isteyebilirsiniz. Bazıları sana sorabilir."

"Bunu yapmak benim fikrim bile değildi." Başka bir gömleksiz fotoğrafı aşağı kaydırıyorum. Ne kadar çok sadece son bir dakika içinde gördüğüm karın kaslarını tanımladı. "Ama bu eğlenceli, hakkını vereyim."

"Biliyordum," diye ıslıyor.

Beth'in şikâyetlerine rağmen sonraki beş dakikayı aşağı kaydırarak geçirdik.

"Ama çok tatlı bir köpeği var!"

"Ne demek oyuncu gibi görünüyor? Sadece şapkasını ters takıyor!"

"Tamam, bu tamamen bir hataydı Mads. Sen ne zaman sekiz paket gördün ki?"

"Bu anlamsız," diyorum dakikalarca düşüncesizce gezindikten sonra. "Bu çocuklar açıkça benim ilgilenmediğim bir şey arıyorlar."

"Tamam, senin için herhangi bir numara paketi yok." Beth telefonumu elimden kaptı ve ben de onu rahat bıraktım.

Başlarda eğlenceliydi ama internetten randevulaşmanın bana göre olmadığı çok açık. Ayrıca, Beth'in düşündüğü kadar dışarı çıkmaya hazır olduğumdan da emin değilim. Çok fazla dağılmış, çok fazla kaybolmuş durumdayım. Benimle birlikte masum bir adamı da sürüklemek adil olmaz.

"Oh. Peki ya o?"

Bir kayak tatilinde daha kibirli bir gülümseme ya da sahnelenmiş bir resim görmeye hazır değilim ama başımı çevirdiğimde yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Avuçlarım terlemeye başlıyor ve kalbim bir savaş davulu gibi atıyor.

"Otuz bir yaşında, yürüyüş gibi normal şeyleri seviyor ve... ilgi alanlarından biri olarak 'iki kedimle takılmak' yazmış. Hiç fotoğraflarının olmaması çok kötü. Eminim çok tatlılardır."

Evet, bunun şu anda olmasına imkan yok. Mümkün değil.

"Yukarı kaydırmalı mıyım?" Beth soruyor.

"Hayır!" Bileğimi bir mucize eseri yerinde tutmayı başarak telefonumu hemen geri alıyorum. Gözlerimin bana hastalıklı oyunlar oynamadığını kontrol etmek için ekranımı keskin bir odaklanmayla tarıyorum.

Öyle değiller.

Tanrım, değiller.

Bu Dr. Simmons'ın-James'in profili.

Sadece iki fotoğraf yüklemiş ama ikisinde de çok yakışıklı görünüyor. Ondan çok nefret ediyorum.

İlkinde bir patikada yürüyüş yapıyor, mavi gözleri koyu renk güneş gözlükleriyle kapalı. Üzerinde siyah bir tişört var.

Geçen gece giydiğini gördüğümün aynısı ve şimdi var olan en büyük sürüngen gibi kocaman kollarını açık bir şekilde seyretmek için zaman ayırabilirim.

İkinci resimde, dışarıda küçük bir şöminenin önünde bir tür ahşap bankta oturuyor. Rahat görünüyor. Elinde bir şişe bira tutuyor ve hafifçe fotoğrafı çeken kişiye kızgın.

Her ikisinde de gülümsemiyor ama yine de çekiciliği göze çarpıyor. Sakalı yüzünden olmalı. Yüz kıllarının bir insana bu kadar yakışması yasadışı olmalı.

"İlgileniyorsun, değil mi?" Beth kolumu dörterken komplocu bir sesle soruyor. "Bence sen yukarı kaydırmalı. Biraz huysuz görünüyor ama bu da seksiliğe katkıda bulunuyor."

Bu konuda onunla tartışamam.

Hayır, dur. O senin fizyoterapistin. Bu çok uygunsuz. Git gözlerin için biraz çamaşır suyu getir ki onun flört profilini görmeyesin.

Ama bakamıyorum. Fiziksel olarak ona bakmamam mümkün değil. Profilinde başka ilgi alanlarını da listelemiş, yürüyüş gibi, doğada olmak ve çeşitli restoranlarda yemek yemek. Yaşını da teyit ettim. Otuz bir. Benden tam on yaş büyük ve bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. hissettiriyor. Tek bildiğim, bunun omurgamda aptalca bir heyecan yaratmaması gerektiği.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun? Onu tanıyor falan mısın?" Beth soruyor, telefonumu tekrar alıp Sorduğu soru karşısında içimden kendime lanet ederken resimlere daha yakından bakıyorum.

Çünkü utanıyorum. Arkadaşlık uygulamasında bir profili olduğu için değil, bana karşı profesyonelden başka bir şey olmadığı için ve hayatım boyunca duramıyorum onun resimlerine bakmaya hakkım varmış gibi. Beth'in *fizyoterapist*time olan kafa karıştırıcı hislerimi öğrenmesi sadece işleri daha da kötüleştirir.

Yalan söylemekten nefret etsem de sonunda "Benim için çok yaşlı" diyorum.

Hiç de öyle değil. Bugünden önce otuzlu yaşlarının başında olduğundan şüpheleniyordum ve bu onun çekiciliğini takdir etmeme engel olmadı. Bir kere bile.

Berbat durumdayım.

"Bunu konuşmuştuk." Beth gözlerini devirir. "İçimde bir his var Mads. Güçlü bir his. Eğer sen yukarı çıkmazsan, ben çıkacağım."

Kalbim göğsümün içinde bir takla atıyor. "Buna cüret edemezsin-"

"Tamamdır."

Midem ayaklarıma kadar indi. Bu benim başıma geliyor olamaz. "Bana şaka yaptığını söyle."

Beth, şu anda yüzüne vurmak istediğim gururlu bir gülümsemeyle bana telefonu gösteriyor.

Şaka yapmıyor.

"Bahse girerim sen de onun tipisindir," diye yüksek sesle düşündü, az önce üzerime saldığı cehennemden habersiz. "Yatakta bir canavara benziyor. Eğer onunla çıkarsan tüm detayları öğrenmek istiyorum."

Yutkunuyorum ama boğazım kuru kalıyor. "Kaydırdığıma dair bir bildirim alacak mı?"

Evet deme, evet deme, evet deme-

"Evet ama aşağı kaydırırsan bildirim almaz. Bu çok kaba olurdu," diye açıklıyor ama beynim artık zar zor dinliyor.

Bir arkadaşlık uygulamasında Dr. Simmons'a rastladım.

Bir bildirim alacak ve Beth'in ne yaptığını görecektim.

Pazartesi günü ona bakamam.

Yapamam.

Hiç de az olmayan bir hayal kırıklığıyla, hayatım olan boktan gösteriye yeni bir sezon eklendiğı gerçeğini kabulleniyorum.

* * *

Tam bir aptal gibi, Pazar günü boyunca kendimi Pazartesi sabahının asla gelmeyeceğine inandırdım. Garip bir mucize eseri, dünyanın sonuyla ilgili tüm o makaleler bir anda gerçek olacağını ve devasa bir asteroidin gezegenimize çarparak beni ve o aptal flört uygulamasını varoluştan sileceğini düşündüm.

Ama pazartesi sabahı geldi çattı, hiçbir felaket beni ya da utancımı öldürmedi ve ben yine de bu hafta sonu Dr. Simmons'a takıldım.

Teknik olarak ben bir şey yapmadım ama bu bir şeyi değiştirmez. Yaptım bile.

Dün gece gözümü bile kırpmadım. ofisine girdiğimde bana ne diyeceğini merak ediyordum. Beni çağıracak mıydı? Yoksa tüm bu fiyaskoyu görmezden mi gelecekti? Yapılacak en profesyonel şey bu olurdu, değil mi?

Yemin ederim bugün kliniğe giderken daha hızlı hissediyorum ve yolculuk sırasında kendimi bir kez daha ikna etmeye çalışıyorum.

muhtemelen görmemişlerdir bile. Birçok kişi arkadaşlık uygulamalarından sıkılıyor ve profillerini silmeden uygulamayı kaldırıyor. Bilgileri dışarıdadır ve insanlar onları aşağı yukarı kaydırmaya devam eder, ancak asla öğrenemezler

çünkü uygulama artık telefonlarında yok. Bu olabilir, değil mi? Google'da aramaya korkuyorum.

Bu sabah koltuk değneklerimi biraz daha sıkı tutarak, resepsiyondaki bayanı selamlıyorum ve yoluma devam ediyorum - çok, çok

Yavaşça ofisine. Birkaç dakika geç kalsam da umurumda değil. Yerin beni yutmaya karar verip vermediğini görmek için bekliyorum.

Cuma akşamı annemle yediğimiz garip yemekten sonra, Pazartesi günü en büyük endişemin geçen yıldan daha iyi bir yerde olmadığımızı fark etmek olacağını düşünmüştüm. Ya da ondan önceki yıldan, ya da ondan önceki yıldan. Kardeşim anne-kız ilişkimizi her zaman teşvik etmiş olsa da, ona akşam yemeğimizden bahsetmediğim için vicdanımı kemiren bir suçluluk hissediyorum. Söylüyorum

Sammy *her şeyi yapar*, özellikle de annemiz söz konusu olduğunda. Sadece... *Ugh*.

Kardeşinize, bir saat içinde sizi bok gibi hissettirmeyi başardığı için annenizi bir daha görmek istemeyebileceğinizi nasıl söylersiniz?

Barda hiçbir yerde bulunmayan Dr. Simmons ile olan kısa görüşmemden sonra masamıza döndüğümde

-Ona yorgun olduğumu ve bir Uber çağıracağımı söyledim. İtiraz etmedi ve başka bir yemek ayarlamaya da çalışmadı. Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Beklemediğim şey ise bunun benim Endişe. Büyük bir hata, nasıl toparlanacağımı -ya da toparlanıp toparlanamayacağımı- bilmediğim bir felaket.

Ama sakın kalmalıyım. Muhtemelen her şeyi abartıyorum.

En azından ofisine girip hava değişene kadar kendime böyle söylüyorum.

Dr. Simmons, ki artık gülünç görüldüğünü biliyorum. rahat kıyafetler giyen ve iki kedisi olan yakışıklı, bana normalden farklı ya da uzun süre bakmıyor, bu da kafamı daha da karıştırmayı başarıyor.

Bunu hayal mi ediyorum? Bu... odadaki elektriği zaptlamak mı?

Belki de sadece sinirlerim bozuktur. Şu anda yargılarımı dinlememeliyim. En iyi ihtimalle zayıf.

"Günaydın," diye selamladı beni. Heyecanla değil, ama bu beklenen bir şey. Bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve bana bakmadan yerdeki egzersiz minderini işaret ediyor.

"Birazdan esneme hareketleriyle başlayacağız."

Seansımızın garip geçeceğini düşünseydim, yüzde yüz haklı olurum.

Aldığı her nefesin, hassas tenimdeki parmaklarının baskısının, bana her soru sormak üzere olduğunda çenesinin gerginliğinin dayanılmaz bir şekilde farkındayım. Sanki beni kabul etmek yapmak istediği son şeymiş gibi.

Ve egzersizlerden biri sırasında duruşumu düzeltmek için sırtıma dokunduğunda içimden ölmüyorum. Tabii ki ölmüyorsun.

Dr. Simmons benim ondan kaçındığım kadar benim bakışlarımdan da kaçıyor, bu da onun bu olaydan haberdar olduğuna dair şüphelerimi artırıyor. randevu uygulaması fiyaskosu. Normal bir günde az konuşan bir adamdır ve bu konuyu açmasını hiç beklemiyorum. Bunu kendim yapmak dilimin ucunda, çünkü sadece on beş dakika geçti ve ben bu gerilime daha fazla dayanamıyorum.

Elbette, olanlar utanç verici ve benim hatam değil, gerçekten, ama içimde bir kaşıntı var, havayı temizleyerek kaşınmak için yalvarıyor. Saatlerdir bugünkü seansta onunla karşılaşmaktan korkuyordum ve şimdi bunun hakkında konuşmak mı istiyorum? Bu sabah uyandığımda kafamı çarpmış olmalıyım.

Oturumun yarısında, bazı konulara geçiyoruz Ayak bileğimin arkasına dokunmasını içeren güçlendirme egzersizleri ve bir an için bayılabileceğimi düşünüyorum. Cidden, buna daha fazla dayanamayacağım.

Her şeyden çok, görünmez bir sınırı aştığım ve onu rahatsız ettiğim için özür dilemek istiyorum, hatta Gerçi teknik olarak bakacak olursak, bunu yapan Beth'ti. Ama yine de, bildirimi okuduktan sonraki yüzünü her hayal ettiğimde kusmak istiyorum.

Sadece küçük bir sorun var, beni yolumda durduran bir şey. Ya gerçekten görmediyse Bildirim mi? Ya artık uygulamayı kullanmazsa ve ben kendimi boş yere aptal yerine koyarsam?

Baş ağrım artıyor ve yarım saat sonra beni kovduğunda daha da kötüleşiyor. "Bugünlük bu kadar."

Bu kararı vermek için saniyelerim var. Sahnede baskı beni asla etkilemez ama iş günlük durumlarla başa çıkmaya, normal insanlarla muhatap olmaya ve gerçek kelimeleri söylemeye geldiğinde, diyelim ki kendimi kontrol etme konusunda bir iki derse ihtiyacım var.

Ve bu yüzden, sonraki sözlerim için uygun eğitim eksikliğimi suçluyorum. "Çok özür dilerim."

Yavaşça, çok yavaşça başını çeviriyor. Gözleri beni olduğum yere mihliyor ve boğazımdaki ani yumruyu bastırmak için yutkunmak zorunda kalıyorum.

Sanırım bunu yapıyorum.

Korkumun geride bıraktığı tüm cesareti toplayarak, her şeyi ortaya döktüm. İyi ya da kötü, işte geliyor.

"Randevu uygulaması hakkında." Tekrar yutkunuyorum çünkü şu anda bana attığı buz gibi bakış bütün bir kıtayı dondurabilir. Seyrek özgüvenimi kesinlikle dondurdu.

"Ben... Bir arkadaşım kaydırma yaptı ve seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Nasıl yapılacağını bilseydim geri alırdım. Tekrar özür dilerim." Saçmalıyorum. Saçmaladığımı biliyorum. *Tanrım, bu çok kötü.* "Sadece şakalaşıyorduk.

"Sadece şakalaşıyorduk.

herhangi bir şey. Ciddi bir şey falan değildi. Ama yine de özür dilerim."

Bir saniye

geçiyor. Beş

saniye.

On.

Ve nihayet, *nihayet*, Dr. Simmons göz kırpmıyor.

Yanakları kızarmış mı?

"Sorun yok," diyor ve birkaç kelimeyle dünyamı yerle bir ediyor.

Sorun değil.

Bu, bildirimi gördüğü anlamına geliyor. Yani uygulamayı kullanıyor. *Randevu* uygulamasını.

Bu aynı zamanda bekar olduğu anlamına da geliyor, değil mi? Pisliğin teki değilse tabii, ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

Ve şu anda tüm çabamı yeni bir kimlik edinmeye ve bu ülkeden kaçmaya harcamam gerekirken neden onun aşk hayatına odaklanıyorum?

"Çok özür dilerim," diye ısrar ediyorum.

Bu noktada, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Belki de bu konuyu hiç açmamalıydım.

Dr. Simmons tekerlekli sandalyesine oturur, bilgisayarında bir şeyler yazar ve cevap vermek için tatlı tatlı bekler.

"İyisin."

"Benim... benim arkadaşım sana asıldı." Bir kez daha açıklama ihtiyacı hissediyorum. Bunu bilmesinin çok önemli olduğuna karar verdim. "Sadece takılıyorduk. Kaydolmak falan istemedim."

Şimdi de saçma bir bahane gibi geliyor. Asla kazanamam, değil mi? Her şeyden nefret ediyorum.

"Peki neden yaptın?" diye sorarak beni şaşırttı.

Bana bakmıyor olsa da omuz silkiyorum. Koltuk değneklerimi tutarak küçük masasına doğru yürürken cevap veriyorum: "Arkadaşım biraz eğlenebileceğimi söyledi." Şimdi düşününce bunu yüksek sesle söylemek üzücü. "Sadece *bunun* onun olduğunu bilmiyordum. eğlenceli bir fikir. Gerçekten değildi. Eğlenceli yani."

Homurdanıyor - homurdanma mıydı o? - nefesinin altından ve başka bir şey eklemekten. *Tamam o zaman.*

Kaçınılmaz olarak beni kovmadan önce gözlerim masasının üzerindeki küçük kitap yığınının takılıyor. Çoğu kitabın başlığı "fizyoloji" ve "fibromiyalji" gibi sıkıcı kelimelerden oluşuyor ve eminim ki bu alandaki profesyoneller için büyüleyici ama benim dikkatimi çekmiyorlar.

Ancak o mandala boyama kitabı kesinlikle öyle.

"Mandalaları sevdiğini bilmiyordum," diye mırıldandım.

Konuyu değiştirmek için umutsuz bir girişim.

İşe yaramıyor.

"Neden yapasın ki? Bu bilgiyi flört profilime koymadım."

Ne. Ne. Cehennem.

"Sakin ol." Gözlüklerinin arkasından bana dikkatle bakıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

O mu? *Benimle* uğraşıyor mu?

Boğazımı temizliyorum, şimdi ne söyleyeceğimden emin değilim. Neyse ki bu seçimi benim yerime o yapıyor. "Yarın görüşürüz. Bileğin beklendiği gibi iyileşiyor, dinlenmeye devam et."

Bu bir şaka mı değil mi bilmiyorum. Ne de olsa bileğimi doğru düzgün dinlendirmediyimi biliyor. Beni Monica's Pub'da gördü, ki ikimiz de bu konuyu açmak istemiyoruz.

Her ne sebeple olursa olsun. Benim için iŖe yarıyor, on yıl boyunca yeteri kadar utanç yaŖadım.

Ama yine de soruyorum, "Sorun olmadığına emin misin? Sınırları aŖtıysam gerçekten özür dilerim."

"Bayan Stevens, sorun yok." dediğinde derin sesi ciddi ve yorgun geliyordu. Özür dilemeyi bırakın."

Yutkunuyorum. "Pekâlâ. Ŗey, ben... Yarın görüşürüz." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve arkamı dönüp çıkışa yöneliyorum.

Zihnimin bana zalimce oyunlar oynadığından oldukça eminim, çünkü tüm bu süre boyunca onun kavurucu bakışlarını sırtımda hissettiğime yemin edebilirim.

BÖLÜM 8

James

F uck.

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktum?

Pazartesi randevularım boyunca aklımdan çıkmıyor.

Beynimin en derin boşluklarına kazınmış, pusuya yatmış, varlığını tekrar duyurmak için en uygunsuz zamanı bekliyor.

Bu fiyasko için suçlanması gereken tek bir kişi var, o da benim.

Başka bir şeyi batırmak zorundaydım.

Bana uygulamada hiçbir şey yapmadığını söylediğinde ona inandım. Genelde çok sert ve kendinden emin olan ama o zaman çok yumuşak olan sesindeki bir şey bana bunun doğru olduğunu söyledi. Ama açıklaması ve bana borçlu olmadığı özrü

bu rahatsız edici hissi ortadan kaldırdı.

Birkaç gece önce telefonuma bildirim geldiğinde sinirlerimin yanma noktasına geldiği gerçeğini silmiyorlar.

Bu da başlı başına büyük bir sorun.

Bu kadar dikkatsiz davranmamış olsaydım, bu durumun en başta önlenebileceğini düşünmek canımı sıkıyor. En yakın arkadaşım Graham, bir ay önce "yalnız ve huysuz bir orospu çocuğu" olduğum gerekçesiyle beni arkadaşlık sitesine kaydolmaya zorladı ve ben de

"bu boku iyi bir sikişle düzeltmek" gerekiyordu. Haklı olabilirdi, ama konu bu değil.

Uygulamayı daha önce bir kez kullandığımı itiraf ediyorum, profilimi oluşturdudan kısa bir süre sonra. Orada burada kaydırma bildirimleri alıyordum ve her gün aldığım düzinelerce bildirim arasında kaybolmalarına her zaman izin veriyordum, ancak bir gün kararım çatlaklardan kaçtı.

Tüm bu taleplere bakmanın beni sergilenen bir et parçası gibi hissettirmesinden hoşlanmadım. Uygulamayı silmeliydim, biliyorum, ama sonra hastalarımın biri randevusu için geldi ve ben de unuttum.

O güne kadar.

"Kedi dilini mi yuttu ne?"

Cevap verme zahmetine bile girmeden içkimden bir yudum daha alıyorum. Graham benim ruh halimi anlayacak ve umursamayacak kadar uzun süredir buralarda. Ama ben de arkadaşımın hiçbir şeyin peşini bırakmadığını bilecek kadar uzun süredir buradayım.

Birasından bir yudum daha alarak beni taklit ediyor ve kolumu dürtüyor. "Şimdi içini kemiren ne?"

Burbonumdan kalanları yudumlayıp bir bardak su istiyorum. Monica's Pub'a sadece ikinci kez gidiyorum ama görünüşe göre burası şehirdeki kurumsal Amerika pislikleri tarafından rahatsız edilmeden sakın bir içki içmek için mükemmel bir yer. Graham da yemin ediyor. Karanlık, Orta derecede sessiz ve içeri girdiğinizde kimse size bakmıyor, bu yüzden benim için işe yarıyor.

"Ben iyiyim." Kelimelerin tadı ekşi bir yalan gibi ve bana onun bahanelerini hatırlatıyor. Kendinden *geçmedi*. Panik atak geçirdi ve ben bunu hafife almam. Üzüntüyü gördüğümde anlarım ve gözlerindeki o çiğ acıyı görmek beni hâlâ rahatsız ediyor.

Olmamalı.

"Hayır, değilsin." En yakın arkadaşım beni dikkatle izliyor, yüksek sesle söylemediğim ve asla söylemeyeceğim her şeyi çözmeye çalışıyor. "Kardeşinle konuştun mu?"

Garson suyu önüme koyar koymaz bir yudum alıyorum. "Hayır, içmeyeceğim de."

"James-"

"Bunu duymak
istemiyorum." "Sadece
söylüyorum-"

Bardağı her zamankinden biraz daha güçlü bir şekilde
masaya koydum. "Siktir, Graham. Bırak onu."

O daha iyi biliyor, o yüzden yapıyor. Elimi yakında
kesmem gerektiğini bildiğim sakallarımda gezdirerek sinirli
bir nefes verdim. "Özür dilerim. Seni terslemek
istememiştım dostum."

Graham birasını dudaklarına götürmeden önce, "Hayır,
konuyu açtığım için özür dilerim," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Sorun yok." Benim pislik hallerime ilk
kez katlanmak zorunda kalmıyor ve son da olmayacak.
Dürüst olmak gerekirse, ben de üniversiteden beri onun
saçmalıklarına katlanıyorum, yani neredeyse ödeşdik.

"Nacho sipariş etmek ister misin, yoksa gitmeye hazır
mısın?" diye soruyor, yine o soğukkanlı haline dönmüş.
Graham şehir merkezinde birinci sınıf bir firmada bilgisayar
mühendisi ve tıpkı benim gibi dışa dönük biri değil. Ama
karısı Sarah bu gece hastanede gece vardiyasında
çalışacaktı ve yalnız kalmak istemiyordu. Bana gelince,
gevşemeye ihtiyacım vardı. Hem de *çok*.

"Sevgilim! Şu haline bak! Nasıl hissediyorsun?" diye
bağırıyor hemen önümüzde duran garson, iri gözlerini
arkamızdaki birine dikmiş. "Seni özledik."

İçimden bir farkındalık sızısı geçiyor ve midemin çukuruna
yerleşiyor ve *biliyorum*. Biliyorum işte.

Şimdi, oraya son gittiğimde onu neden barın arka
sokağında bulduğumu anlıyorum. Neden benim gittiğim
yere gitti?

sadece çalışanlara özel bir alan olduğunu varsaydı. "*Seni
özledik*" demek, personelin bir parçası olduğu anlamına
geliyor olmalı. Ya da eskiden öyleydi.

"O kadar da kötü değilim." Sesi bana doğru kayıyor ve
kulaklarım çınlamaya başlıyor.

"Tatlım, gelmene gerek yoktu. Gelmeliydin.
Evde dinleniyorum," diye ekliyor garson ve ben de aynı
fikirdeyim. Onun burada ne işi var?

Olduğum yerde kalmak ve başımı çevirmemek için
tüm irademi ve daha fazlasını kullanmam gerekiyor.

"Canım Matt'in hamburgerlerinden birini çekiyordu," diyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar hafif ve hayat dolu. Elbette, birlikte sadece birkaç seans yaptık, ama bu klinikte gördüğüm kızla bir tezat oluşturuyor - başının üzerinde sürekli bir bulut olan bir kız, şimdi sesi sanki güneş sadece onun için parlıyormuş gibi geliyor. "Ve benim de o karanlıktan çıkmam gerekiyordu. ev."

"Maddie, bileğın..."

Evet, aynen öyle.

"Endişelenme Monica. Buraya Uber ile geldim ve fazla acımıyor."

Bu kadarı beni *çok etkiledi*. Çünkü bu ne anlama geliyor ki? Daha önce yaralı dansçıları tedavi ettim ve acıya alışık olduklarını biliyorum ama bu acı bir mi yoksa sekiz mi?

Arkamda ağır bir iç çekiş duyuyorum. "Peki, tamam. İçeri gel o zaman.

Bir dakika içinde siparişinizi getireceğim." Koltuk değneklerinin yaklaşırken çıkardığı kusursuz sesi duyduğumda kaslarım gerginlikle geriliyor.

"James?" Graham kolumu dürtüyor. "İçeride misin?" Göz kırıyorum. "Evet, ne oldu?"

"Bu geceyi bitirmek isteyip istemediğini sordum."

Beş dakika önce olsa tereddüt etmezdim. Kötü bir gün, hatta kötü bir hafta geçirdim ve buraya gelme davetini neredeyse hiç kabul etmeyecektim. Ancak şimdi, Gölge ve Sis'in bir saat daha yalnız kalmasından zarar geleceğini sanmıyorum.

"Henüz eve gitmek istemiyorum," diyorum ona, midemin çukuruna garip bir his yerleşiyor. "Hadi çabuk bir şeyler yiyelim."

"İşte bu," diye parlıyor. Garsona işaret ediyor - görünüşe göre Monica - ve ondan bir sepet nachos ve bir bira daha istiyor.

Onun dikkati dağılmışken Maddie'ye hızlıca bir göz atıyorum. Restoranın diğer tarafındaki kabinlerden birinde tek başına oturuyordu.

barda, sırtı bana dönük. Bu bana bir şans veriyor

ona ilgi gösterdiğim için kendime kızıyorum.

Klinik dışında ne yapıp yapmadığının beni ilgilendirmediğini hatırlamak bana iyi gelecektir.

Ama Graham bana bir şey anlatmaya devam ediyor
Bu hafta işte bir şey oldu, bana zaten mesaj attı, aklım birkaç gün öncesine gitti.

Antrenmandan kalan teri temizlemek için duştan yeni çıkmıştım ki telefonum tek bir bildirimle aydınlandı. Sadece bir tane, ki bu garipti çünkü indirdiğim hiçbir uygulamayı silmeme gibi sinir bozucu bir alışkanlığım var.

"Maddie az önce seni arakladı!"

Maddie, bildirimini okurken yüzünün aklıma gelmemesi için yeterince yaygın bir isim. Ama yine de.

Belime sardığım beyaz havludan başka bir şeyim olmadan orada nasıl durduğumu, başucumdaki karanlık ekrana nasıl baktığımı ve göğüs kafesimin içinde tek bir organın çekiş sesinden başka bir şey duymadığımı hatırlıyorum.

Bu bir şaka olmalı.

Parke zeminde ayaklarımın altında küçük bir su birikintisi bıraktıktan sonra cesaretimi toplayıp telefonumun kilidini açtım ve evren tarihindeki en komik olmayan şakanın gözlerinin içine baktım.

Profiline ilk resmin ötesinde bakmadım. Sağa, sola ya da başka bir yöne kaydırmadım. Profil açıklamasını okumadım. Kendime sadece şuna bakma izni verdim
Bir saniyeliğine yirmi bir.

Yaşı benim için bir sır değil ama bu hatırlatma bana iyi geldi. "Pekâlâ dostum, neler oluyor?" Graham'ın sorusu beni şimdiki ana geri çekiyor. Ona baktığımda kaşlarını çatıyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." "Kaşlarını çatıyorsun."

"Ne demek istiyorsun? Her zaman kaşlarımı çatıyorum."

"Bu şekilde değil, yapamazsın." Arkadaşım gözlerimi tarıyor sanki bir şey arıyordu. Yapamayacağı bir şey.

Eğer bir söz hakkım varsa, bulurum. "Dikkatin dağınık, peki ne oldu?" "Dikkatim dağınık değil," diye yalan söylüyorum.

"Sanki sen değilsin. Seni kardeşim gibi tanıyorum James, o yüzden bana neler olduğunu anlat."

Graham inatçı bir orospu çocuğudur ve yıllarca süren arkadaşlığımızın ardından yapamayacağım bazı şeyler olduğunu biliyorum. Bunlardan biri de beni açık bir kitap gibi okuyabiliyorken ona yalan söylemek.

"Unut gitsin," diye bir kez daha deniyorum.

"Demek seni rahatsız eden *bir şey var*," diyor sırtarak.

"Biliyordum. Söyle bana dostum. Nasıl olsa öğreneceğim."

"Sanmam," diye mırıldandım.

Graham'ı seviyorum ve bu onunla ya da başka biriyle ilgili değil, sadece ben ve benim berbat kafamla ilgili.

"Her neyse. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Sepetteki son birkaç nachos'u yerken omuz silkiyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

Kızgın olduğunu söyleyebilirim, ama ne yapmam gerekiyor? Yirmi bir yaşındaki hastamın burada olduğunu söyle.

Evde dinleniyor olması gerekirken tek yapmak istediğim yanına gidip bu kadar dikkatsiz davranmamasını istemek mi? Yapamayacağımı

ona bakmayı bırakır mısın? Evet, öyle bir ihtimal yok.

Hamburgeri geliyor ve garson Monica ona eşlik etmek için önündeki koltuğa oturuyor. Sonra nacho'larımız gitti, içkilerimiz bitti ve Graham hesabı ödemeye başladı bile. O eve gitmek istiyor, ben de gitmeliyim. I Lanet olsun.

Arabama doğru ilerlerken kendime onun klinik dışında benim sorunum olmadığını hatırlatıyorum.

Geçen gün onu kontrol etmek için dışarı çıktığımda, düşünmek bile istemediğim nedenlerden dolayı muhtemelen bir tür sınırı aştığımı kendime hatırlatıyorum.

Bunu kendime defalarca söylüyorum ama yine de o bardan çıkana kadar arabamda bir saat bekliyorum.

Ben sadece onun Uber'i gittikten sonra gidiyorum.

BÖLÜM 9

James

Bilinmiyor: Konuşmamız gerek

Shadow beni uyandırdıktan iki dakika sonra, sanki onu yıllardır beslememişim gibi kahvaltı için miyavlarırken, günüm çoktan mahvoldu. Çünkü tabii ki öyle.

Dün gece gözümü bile kırpmadım, aklım Graham'la Monica's Pub'a gitmeyi bırakmam gerektiği gerçeğinde, eğer akıl sağlığımdan geriye kalan azıcık şeyi de kaybetmek istemiyorsam.

Graham ile yollarımız ayrıldıktan sonra bir saat boyunca arabada kalmama gerek yoktu. Alkol seviyemin düşmesini beklediğimi iddia edebilirdim, ama sadece bir içki içmiştim ve sarhoş değildim - hiç de değildim, yoksa ilk etapta arabaya binmiş olmalı.

Yirmi bir yaşında. O 21 yaşında ve senin lanet olası hastan.

Bu sefer beni aklımdan çıkaran Mist'in miyavlaması oluyor ve isteksizce güne hazırlanmaya başlıyorum.

Bu mesaj spor salonunda, duşta ve evde aklımdan çıkmıyor. ama cevapsız bırakmak istiyorum. Tıpkı bana gönderdiği diğer yedi mektup gibi.

Cehenneme kadar yolu var.

Giriş yaparken resepsiyonda Barbara ile selamlaştım. Maddie'yle seansım sırasında kendimi toparlamayı başardım ama bunun tek nedeni onun neredeyse hiç konuşmamasıydı. Uzun

Dün gece barda kulak misafiri olduğum neşeli kız gitti ve nereye kaybolduğu beni ilgilendirmez.

Bara gitmesine rağmen bileği iyi görünüyor. Her şey bana onun dinlendiğini söylüyor ve seansımızın sonunda ona bunu bildirdim. "İyileşme süreci beklenen." Sesimi mümkün olduğunca düz tutmaya özen gösteriyorum. "Ölçülü bir şekilde kısa yolculuklar yapabilmelisiniz, ancak merdivenlerden kaçının."

Göz ucuyla onu başını sallarken yakalıyorum. Tereddüt ediyor, oturduğum yere yaklaşıyor. Ben de Bakışlarımı bilgisayar ekranıma diktim. Yanlışlıkla açtığım ve şu anda kontrol etmeme hiç gerek olmayan bir hesap tablosundan başka bir şey yok.

"Ben..." diye başlıyor, sonra boğazını temizliyor. Tekrar deniyor ve sesinin bu kadar küçük çıkması hoşuma gitmiyor. Ne kadar uysal. "I özür dilemek istedim."

Flört profilinde iki saniyeden fazla bakmayı reddettiğim o parlak gülümsemesinin fotoğrafı ellerimi terletiyor. "Çok iyisin."

"Biliyorum. Bu... Özür dilemek istediğim şey bu değil. Bu seferlik."

Yavaşça dönüp ona baktım, bunun ne olduğunu merak ediyordum. bana borçlu olmadığı bir özürle ilgili olabilir. "Ne oldu?" Özellikle ilgilendiğim için değil ama bir itkiye ihtiyacı olduğunu söyleyebildiğim için soruyorum.

Gerçekten de hiç tereddüt etmiyor. "O gece Monica's Pub'da karşılaştık. O gece Monica's Pub'da karşılaştık. senin talimatlarına uydum. Evde kalmalıydım." Bunu yapıyor. Pekâlâ. "Ben... Dışarı çıkmanın iyileşme sürecimi geriye götüreceğinden korkuyordum."

Boğazımın arkasından homurtuya benzer bir şey kaçıyor. "Bileğin iyi."

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve gözlerimi tekrar elektronik tabloya kilitliyorum. Nereden geldiğini anlıyorum. Dikkatsizliğinin iyileşmesine mal olmasından korkuyor. çok ihtiyacı var.

Ben de o yollardan geçtim. O karanlığı biraz fazla iyi tanıyorum. "Yine de özür dilemek istedim."

"Tamam."

Ama yine de gitmiyor. Maddie çantasına uzanıp içinden buruşuk bir şey çıkarana kadar birkaç dakika daha olduğu yerde kalır. "İşte."

Ona tekrar baktım. Uzattığı eline ve bana doğru tuttuğu kağıt parçasına. *Bekle.*

"Bu senin için." Sesi utangaç, emin olmayan ve parmaklarının titremesi neredeyse fark edilmiyor. Ama ben görüyorum. "Aptalca ama... Senden çok sık özür diliyorum ve sana bir şey verirsem beni daha çabuk affedeceğini düşündüm."

Bu."

Bu-

Bu bir mandala.

Bana bir mandala veriyor.

Mandalaları sevdiğini bilmiyordum.

Geçen gün boyama kitabını fark etti, değil mi?

Ve bana bir tane yapmanın iyi bir fikir olacağını mı düşündün?

Lanet olsun.

"Bunu kendin mi çizdin?" Sormayı başarıyorum. "Elle mi?"

İçimde sıcak ve *yanlış bir* şeyler kıpırdıyor. Isı boynuma tırmanıyor ve lanet bir okul çocuğu gibi kızardığımı biliyorum.

"Evet." Çizimi tuttuğu yerden bırakıyor ve ben de gözümü ondan ayıramadan masamın üzerine koyuyorum. "Kardeşim bir dövme sanatçısı ve ben de çizim becerilerimi hep onunla geliştirdim. Stresli olduğumda çizim yaparım ve düşündüm ki... Şey, tekrar özür dilemeyi düşünmek beni biraz strese sokuyordu, bu yüzden bunu senin için yaptım."

Nutkum tutuldu. Nutkum tutuldu.

"Evde kalmalıydım," diye devam ediyor. "Ama annem aradı ve... Onunla görüşmem çok önemliydi. Onu pek görmüyorum. Geçen gün de bara gittim çünkü hamburger yemek ve biraz temiz hava almak istiyordum ama arabaya bindim, zar zor yürüdüm. Eskiden ben de orada çalışıyordum ve patronum benim için bir arkadaş gibidir, bu yüzden onu görmek istedim."

Dün gece beni fark etmediği için hissettiğim rahatlamayı maskeleyecek gücü kendimde bile bulamıyorum. Eğer arabasına güvenli bir şekilde binene kadar beklediğimi bilseydi, şu anda çok farklı, çok garip bir konuşma yapıyor olurduk.

Ayrıca annesini pek görmediği yorumunu da görmezden gelmeye özen gösteriyorum. Maddie - *Bayan Stevens* - hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi.

Mandala şu anda odaklanabileceğim en güvenli şey. Ortasında bir çeşit çiçek olan bir daireden oluşuyor ve elle yaptığını bilmesem, birçok kitabımdaki mandalalardan biriyle karıştırabilirdim - o kadar çarpıcı.

"Kardeşiniz ilk randevunuzda sizinle birlikte gelen adam mı?"

"Evet," diye onaylıyor. "O dövme sanatçısı."

"Onun izinden gitmeyi hiç düşünmedin mi?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Umursadığımdan değil. Onu daha iyi tanımak istemiyorum. O benim hastam, on yıl önceki hastam ve asla aşmayacağım sınırlar var. Bir hastayla gereksiz yakınlık kurmak da bunlardan biri.

"Yok artık," diyor kıkırdayarak. Bu ses başımı kaldırıp ona bakmama neden oluyor, dudaklarının o küçük eğimine. "Ben o kadar iyi değilim. Zaten her zaman baleyi tercih etmişimdir." Gülümsemesi son cümleyle birlikte sekteye uğruyor ve kendime onun fiziksel yaralarıyla ilgilenmek için burada olduğumu hatırlatıyorum, hepsi bu.

"Mandala için teşekkür ederim," diyorum bir tür kovulma şekli olarak.

Bir sonraki hastam her an gelebilir ama gelmemiş olsalar bile onunla sohbet etmek iyi bir fikir değil. "Yarın görüşürüz."

Ani fırçamın onu şaşırttığını söyleyebilirim, ama bana tamamen gerçek olmayan parlak bir gülümseme verirken bir ritmi kaçırmıyor. Cevap olarak sadece ona bakıyorum.

"Tabii, evet. Görüşürüz, Doktor."

Doktor. Bu yeni bir şey.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar bir sonsuzluk geçer ve ancak duvardaki saatin tik takları tek ses olduğunda

ofisimde, elimi yorgun yüzümde gezdirmeme izin veriyorum.

Mandala'sı masamdan bana bakıyor, bana meydan okuyor. Bir hevesle onu sırt çantamın içine sokuyorum ve günün geri kalanında onu düşünmeyi reddediyorum.

* * *

Maddie

Dr. Stick-Up-His- Ass ile randevumdan sonra Uber çağırdım.

Bunu hak etti.

Belki mandala'yı ona verirken hissettiğim mahcubiyetten, belki de beni ne kadar çabuk başından savdığından ve hemen ardından farkına vardığım şeydi - biz arkadaş değiliz.

Resmimi gördüğünde yanaklarında bir kızarıklık gördüğümü sanmıştım ama koyu renkli kirli sakalıyla... Düşündükçe daha az emin oluyorum. Onu rahatsız ettiysem şaşırmam, bu yüzden kendime buna bir son vereceğimi söyledim. Denedim ve mandala hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, ama o kadar. Artık ona hediye yok. İçgüdülerime ters düşse de ona karşı daha fazla dostça davranmak yok.

Şoför yirmi dakika sonra Norcastle Balesi'nin önünde duruyor ve ne yaptığımı bilmediğimi fark ediyorum.

Neden bu adresi yazdım? Neden sadece eve gitmedim?

Koltuk değneklerimi kaldırımda güvenli bir şekilde tuttuktan sonra arabanın kapısını kapatıyorum ve Uber'in hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Burnumdan nefes alıyorum.

Tüm hayallerimin gerçekleşmesi gereken bina. Buraya seçmeler için ve umarım daha sonra çalışmak için gelmem gerekiyordu.

Kyle kabul edildi.

Beth dün gece bana söyledi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Tabii ki başardı, çünkü o en iyisi ve buranın onun için olduğunu biliyordum. Dans ettiği zaman dönüştüğü yıldızı göreceklerini biliyordum.

En uygun ve şefkatli yanımla onunla konuşmam gerektiğini biliyor. Gerçekten biliyorum. Benim çocuksu davranışlarımın suçlusu o değil. Kendimi toparlamalı ve ona hak ettiği özrü dilemeliyim.

Ona mesaj atmayı düşünmeden önce beş saniye kadar düşündüm. Kendime karşı dürüst olmaya karar verdim. Henüz hazır değilim. Yıllardır bana harika bir arkadaştan başka bir şey olmadı ve onun TNB'ye kabul edilip benim edilmemem onun suçu değil. Onun suçu değil, lanet olsun.

O zaman neden biriyle konuşmayı düşünmek bu kadar acı veriyor? Onu mu? Bana hayalini yaşamanın ne kadar inanılmaz olduğunu söylemesini duymak mı? Paylaştığımız ve artık sadece birimizin deneyimleyebildiği bir rüya.

Gözlerim yakındaki bir sandviç dükkanına takılıyor ve midem guruldamaya başlıyor. Tamam o zaman, yemek yiyebilirim. Ayrıca, Dr. Simmons kısa seyahatlere çıkabileceğimi ve bunun iyileşmemi etkilemeyeceğini söyledi, bu yüzden bir kez daha dinlenmek dışında her şeyi yaptığımı için kendimi biraz daha az suçlu hissediyorum.

On dakika sonra yakındaki bir parkta oturmuş ton balıklı sandviçimi yiyorum. Norcastle Balesi'nin neoklasik tarzdaki binası uzakta beliriyor, ancak çok uzakta olmadığı için göremiyorum ve bana nerede olmam gerektiği ile gerçekte nerede olduğum arasındaki zıtlığı hatırlatıyor.

Bulanık geleceğimle ilgili sorular birikmeye başladığında, suçluluk duygusu ve endişe nefes almayı imkansız hale getirdiğinde,

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve günler önce aramam gereken bir numarayı çeviriyorum.

"Evet, tatlım?"

Grace'in sesi beni hemen sakinleştiriyor. Eski bale öğretmenim olmasının yanı sıra, ağabeyimin eşi bu dünyada en çok sevdiğim insanlardan biri.

Sorunlarım hakkında konuşmak için başvurduğum kişi o ve her zaman bir cevabı olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Ama sonra

Onu en başta neden aradığımı hatırlıyorum ve sinirlerim bir kez daha fırlıyor.

"Hafta sonu annemle yemek yedim," diye geveliyorum.

Diğer hattan beni sessizlik karşılıyor.

"Tamam," diyor baldızım bir süre sonra. Gerçek annemden çok annem gibi hissettiren bir baldız. "Sanırım Cal'a söylemedin."

Kardeşıme Cal diyor, Sammy değil. Adı Samuel Callaghan, ama ben hariç herkes ona Cal diyor. Sanırım Sammy ben küçükken aklımda kalmış çünkü komik bir isim ve şimdi değiştirmek istemiyorum.

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Tamam," diye tekrarlıyor o çok özlediğim yatıştırıcı sesiyle. Yine de neyi söylemediğini biliyorum - ağabeyimin bunu ondan sakladığım için üzüleceğini. "Ne hakkında konuştunuz?"

Ben de ona anlattım. David'i, Dave'i ya da adı her neyse onu. Birdenbire güvenliğim için nasıl endişelendiğini, sanki buna hakkı varmış gibi işime nasıl burun kıvrıldığını.

Norcastle'daki yaşam masraflarımı Sammy'nin karşıladığını söylediğimde yüzünü nasıl buruşturduğu hakkında.

O beni dinlerken ve bir kez bile sözümü kesmezken, durursam hızımı kaybedeceğimden korkarak hepsini aynı nefeste bırakıyorum.

İşim bittiğinde, Grace'in yapmasını beklediğim son şey derin, neredeyse sinirli bir iç çekmek. "Annen..." diye başladı ama tereddüt eder gibi oldu. "Annen çok şey yaşadı ama bu bir mazeret değil. Omuzlarındaki bu yükü hak etmiyorsun Maddie."

Öğle güneşine bakıyorum, ışığın gözyaşlarımı oldukları yerde tutmasını umuyorum. Yanaklarımdan aşağı yuvarlanmasınlar, Temel olarak.

"Onu tekrar görmek istediğimden emin değilim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, utanç her kelimemi kaplıyor. O benim annem, lanet olsun. Böyle hissetmemeliydim. "Şimdilik... Şimdilik," diye ekliyorum.

Kendimi bir canavar olmadığımı ikna etmeye çalışıyorum. Tam olarak değil. Tam olarak değil.

Öyle olduğumu ima etti.

Grace, Lila brokolisini yemeyi reddettiğinde kullandığı o sert ses tonuyla, "Zorunda değilsin," diye beni temin ediyor. Ve sanki aklımı okumuş gibi, "Beni dinle Maddie. Annen olması, aileden biri olması umurumda değil; eğer artık onun yanında kendini rahat hissetmiyorsan, onu görmek zorunda değilsin. Şimdilik ya da bir daha asla. Artık bir yetişkinsin. Bu kararı verebilecek tek kişi sizsiniz."

Tuttuğumun farkında olduğum ama bedenimin bırakmama izin vermediği titrek bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım. Onunla ilişkini kesmeye karar verirsen ben üzülmem, kardeşin de üzülmez."

Bundan pek emin değilim. "Ama o..." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Lanet olsun, bu gözyaşları akıyor. "Barışı korumak için çok uğraştı. O-"

"O denedi ama annen denemedi ve bu konuda ne senin ne de onun yapabileceği bir şey var." Sözümü kesti, kelimeleri

Beni olduğum yerde donduruyor. *Annen yapmadı.* "Kendi yatağını kendi yaptı ve şimdi o yatakta yatmak zorunda. Eğer istemiyorsan

onu tekrar gördüğünde, kendinden başka kimseyi suçlamamalı. Ne kardeşini ne de seni."

Grace ailemizde her zaman mantığın sesi olmuştur. Sammy harika tavsiyeler verse de bazen aşırı korumacı tavrı onu aşıyor. Yengemde böyle bir şey olmaz. Eğer işleri berbat edersen, sana söyler. Ve eğer bir şey sizin hatanız değilse, bunu siz de görene kadar kalın kafanıza sokmaya çalışır. Şu anda bana yaptığı da bu ve haklı olduğunu biliyorum ama...

"Ama o benim annem," diye mırıldanıyorum, çünkü günün sonunda her şey bu yadsınamaz gerçeğe dayanıyor. Hayır

Benden daha az çabayı ne kadar hak ediyor olursa olsun, kalbimin küçük bir kısmı ne kadar bencil olduğumu

düşünerek soluyor. İhtiyacım olan kişi olmayabilir ama annem denedi. Hafta sonları beni krep yemeye ya da baleden sonra alışveriş merkezine götürdüğünde bunu gördüm.

Sammy ve Grace'in yanına taşındıktan sonra bile. Beni önemsemeseydi zahmet etmezdi. "Beni sevdiğini biliyorum."

"Bu yeterli değil," diyor usulca, sanki sözlerinin beni kıracağından korkuyormuş gibi. Bundan tam olarak emin değilim

yapmayacaklar. "Bazen aşk yeterli değildir. Bazen insanlar sana önemli olduğunu *göstermeli* ve sen de öylesin. Sen hepimiz için önemlisin Maddie. Bunu asla unutma."

Yutkunuyorum, gözyaşlarım artık yanaklarımdan özgürce akıyor. "İ olmaz." Kolumla hızlıca sildim. "Teşekkürler Grace. Ben sadece... Sanırım iyi bir hafta geçirmiyorum."

"Başka bir şey mi oldu?" diye soruyor endişeyle.

Tereddüt ediyorum. "Hayır."

Tıpkı kardeşim gibi, onun karısı da yalanlarıma inanmıyor. "Bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum," diye ısrar ediyor.

"Sen

Bana söyleyecek misin, yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Onun alaycılığı yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Tahmin et bakalım."

"Mm." Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Sanırım anladım."

"Sanmam," diyorum, kalan gözyaşlarının arasından hâlâ gülümseyerek. "Bir erkekle ilgisi var mı?"

Grace'i tanıdığım bunca yıldan sonra, hâlâ onun tuhaf psişik güçleri olduğuna inanıyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, arka planda kıkırdadığını duyuyorum. "Garip bir durum. Ondan hoşlandığımdan falan değil-"

"Elbette."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Beth ve ben aptalca bir şey yaptık ve şimdi bu adamla aramda garip bir durum var. Zaten benden pek hoşlandığını da sanmıyorum, yani evet."

"Her şeyden önce, seni kim sevmez ki? Sen bir cevhersin. İkincisi, o aptal şeyin ne olduğunu bilmeme izin var mı? Yoksa çok mu aşağılayıcı?"

"Kesinlikle aşağılayıcı." İçimi çekiyorum, tahta bankta arkama yaslanıyorum. Güneş yüzüme vuruyor ve gözlerimi kapatarak sıcaklığın tenimdeki gözyaşlarını kurutmasına izin veriyorum. "Beth benim

flört havuzuna ayak parmağını daldırması gerekiyordu ve bir şekilde

beni bir uygulamada arkadaşlık profili oluşturmaya ikna etti. Uzun lafın kısıası, tanıdığım birini kaydardım ve şimdi aramız garip."

Ona bu "adamin" fizyoterapistim olduğunu söylememin imkanı yok. Cesedimi çiğnemedem.

Grace, hain, gülüyor. "Evet, bu oldukça korkunç."

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum.

"Mads, sadece şaka yaptığımı biliyorsun," diyor ve kahkahasının kalıntılarını hâlâ duyabiliyorum. "Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Kaydardığım için özür diledim çünkü bunu yapan ben bile değildim," diye açıkladım. "Sorun olmadığını söyledi ama bilmiyorum."

"Eğer iyi olduğunu söylüyorsa, öyledir. Senin yanında normal davranıyor mu?"

Normal demek huysuz demekse, o zaman... "Evet." "İşte oldu. Her şey yolunda o zaman."

Homurdanıyorum. "Pozitifliğini seviyorum, Gracie. Bugün buna ihtiyacım vardı."

Sesi yumuşar. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, tatlım. Kardeşine arkadaşlık uygulamasından bahsetmeyeceğime söz veriyorum. fiyasko."

Vay be. Sammy'yi seviyorum ama bazen aşırı korumacı bir baba-kardeş-ayı olabiliyor. Kimi kandırıyorum ki? *Her zaman.*

Akıl sağlığım için konuyu değiştirmeye karar vererek ona "Yeni kitabın nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Çocukken ailemin beni terk etmesiyle başa çıkmak için terapiye ilk başladığımda açılmadım. Açamadım. Kafamdaki yüksek sesler arasında kaybolan kendi duygularımı anlayamıyordum. Çünkü kardeşimi her zaman sevmiş olsam da, ailemle yaşarken kalıcı olarak onun yanına taşınmak dört yaşındaki bir çocuk için kafa karıştırıcıydı.

Ta ki terapistim yeni bir yaklaşım deneyene kadar.

Kitaplar ve benimle aynı sorunlarla uğraşan karakterler sayesinde nihayet iyileşmeye başladım.

Özellikle bir hikâye vardı; anne ve babası uzun bir av gezisine çıktıktan sonra ormanda ablasıyla yaşamaya başlayan küçük bir tilkiyi anlatan bu hikâye, yeni gerçekliğimle yüzleşmeme yardımcı oldu.

"İyi gidiyor," diyor bana. "Teslim tarihim iki hafta sonra bitiyor ve kafein ve az uyku ile idare ediyorum ama şikayet edemem."

Terapideki ilerlemem devam ederken, Grace çocuk yazarı olarak kariyerini bir üst seviyeye taşıdı. Çocuklar ve genç yetişkinler için kendi kendine yardım kitapları yazmak üzere bibliyoterapi konusunda uzmanlaşmış birkaç terapistle birlikte çalıştı.

Evde Lila'nın avucunun içi gibi bildiği kitaplarından oluşan bir koleksiyonumuz var. Grace, rızadan korkuya ve evlat edinmeye kadar pek çok zor konuyu çocukların ve gençlerin anlayabileceği ve ilişki kurabileceği bir şekilde yazdı.

Basitçe söylemek gerekirse, Grace dünyadaki gerçek bir melek. Sırıtiyorum. "Lütfen bana Sammy'nin kahve görevinde olduğunu söyle." "Kahve, çamaşır, market alışverişi, bulaşık..." diye sıralıyor.

mutlu bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, onsuz yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yılın Kocasısı" diye takılıyorum, eğer bu gerçek bir ödül olsaydı her yıl kazanırdı. Kardeşim bu dünya için fazla iyi ve sonunda onu hak ettiği kadar hak eden bir kadınla birlikte olduğu için mutluyum. "Hafta sonu görüntülü konuşuruz, tamam mı?"

"Tabii ki. Bileğine iyi bak. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Lila'ya onu da sevdiğimi söyle."

"Şu anda okulda, ama döndüğünde ona söyleyeceğim."

Annesi ona bugün benimle konuştuğunu söylediğinde yeğenimin parlayan gözlerini hayal ederek gülümsüyorum. En çok onu özlüyorum, o pipo gıcirtısını. "Pekâlâ, hepinizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz Maddie."

Telefonu kapattığımda, kemiklerime yeni bir kararlılık yerleşiyor. Belki Grace haklıdır. Belki de aşk yeterli değildir, eğer tek duygu buysa.

İnsanlar sizin onlar için önemli olduğunuzu göstermek için ellerinden geleni yapmadıklarında, bu gerçekten sevgi midir? Yoksa sadece boş bir kelime mi?

Acımı içime atıp özür dileyemediğim zaman Kyle'a onu sevdiğimi ve bir arkadaş olarak takdir ettiğimi gerçekten gösterebiliyor muyum?

Çöplerimi atmak için topluyorum ve parktan çıkarken koltuk değneklerimi sıkıca tutuyorum. Kyle'la konuşmam gerekiyor ve bu durumun daha fazla ilerlemesine izin vermeyi reddediyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp cevapsız mesajlarını tarıyorum, onu görmezden geldiğim için kendimi bok gibi hissediyorum ve ona çok gecikmiş bir cevap yazıyorum.

Selam Ky. Telsiz sessizliği için özür dilerim. Benden nefret ediyorsan anlarım, ama etmiyorsan bu akşam seni evime pizza yemeye davet etmek isterim, böylece konuşabiliriz. Bana haber ver.

Hemen cevap vermiyor ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Onun varlığını kabul etmeden günler geçirdim, bu yüzden bu adil.

Artık kısa seyahatlere izin verildiğine göre, belki Monica'yla tekrar birkaç vardiya almak için konuşabilirim. Mutfakta kalıp bulaşıkları yıkayabilirim, sorun olmaz ve parayı da kardeşimin sırtından geçinmeyi bırakmak için kullanabilirim. Fazla bir şey olmaz ama en azından stüdyomdan çıkmak için bir nedenim olur.

Göğsümde yeni, hafif bir his kabarcıklar oluşturuyor ve sakatlığımdan bu yana ilk kez, belirsizliğe rağmen biraz iyimser hissediyorum.

Ama taksi durağına gitmek için döndüğümde, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum ve kaskatı kesiliyorum.

Ani bir kaçma dürtüsü tüm duyularımı işgal ediyor ve biliyorum.

Buna ister sezgi deyin, ister altıncı his, ama ben biliyorum. Biri beni izliyor.

Park, öğle tatiline çıkmış takım elbiseli kadın ve erkeklerle

doluydu.

tehdit altında. Tam şurada işlek bir yol var, çok sayıda dükkan ve bina da öyle. Burada başıma hiçbir şey gelmeyecek ama yine de bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Benimle değil, etrafımda.

Elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde, gördüğüm yüzleri tek tek tarıyorum. Etrafta dolaşan o kadar çok insan var ki, çoğu acele ediyor, pek bir şey söyleyemiyorum.

Kimseyle göz teması kurmuyorum ve kimse ama ben buradan gitmek istiyorum. *Çabuk ol.*

Hemen boş bir taksi bulduğum için şans benden yana. Şoföre adresimi söylüyorum ve uzaklaşana kadar gözlerimi parktan ayırmıyorum.

Biri beni izliyordu. Bundan eminim.

BÖLÜM 10

Maddie

W Bugün erken saatlerde Kyle'a mesaj attığımda cevap vermesini beklemiyordum. Bu bir yalan. Cevap vereceğini biliyordum.

çünkü o bir güneş ışığı, ama davetimi kabul etmesini beklemiyordum. Bir bakıma, hazır değildim.

Belki de bu yüzden Kyle ve ben beş dakika önce gelen pizza kutusuna bakarken kendimi kıpır kıpır parmaklarım kucağımda buluyorum. Hâlâ tek kelime etmedim, O da öyle.

Hiç de garip değil.

Sessizlik dairemi kaplıyor ve sonunda kalan azıcık haysiyetimi toplayıp haftalardır ona söylemek istediğim şeyi söylüyorum. "Gerçekten üzgünüm, Kyle. Ortadan kaybolmak istememiştim."

Sonra Kyle tahmin *etmediğim* bir şey yaptı. Milyon yıl geçse de.

Gülümsüyor.

Sadece küçük bir tane, ama orada.

"Sorun değil," diyor, bir eli pizza kutusuna uzanıyor ve kapağı açıyor. Peynir ve sucukların nefis kokusu tüm duyularımı kör ediyor ve bana o küçük eksikliğini çektiğim serotonin dozu. Ya da belki onun affediciliğidir. "İyileşme nasıl gidiyor?"

"İyileşmem mi?"

"Evet." Pizzadan büyük bir ısırık alıyor ve ağzı doluyken konuşuyor. "Herhangi bir ilerleme görüyor musun?"

Neden son birkaç haftadır onu görmezden geldiğim için bana bağırıyor? Neden bana berbat bir arkadaş olduğumu ve beni bir daha asla görmek istemediğini söylemiyor? Ben bunu hak ediyorum.

"İyi gidiyor." Sözlerime şüphecilik karıştı. Eminim birazdan gidecektir. Geliyor. "Nasıl... iş?"

Norcastle Balesi'ni yüksek sesle söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum, ama daha önce sadece binaya bakmaktan neredeyse zihinsel bir çöküş yaşadım, yani bu var. Kyle ise gözlerimin ardında sakladığım gerçeği biliyormuş gibi gözlerimi tarıyor.

"Maddie," diye başlıyor ve ben şimdiden bunun sonundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Az önce elime aldığım pizza dilimini kutuya geri atarken nefesimi dışarı veriyorum. Elimde bir Artık iştahım yok. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Söz veriyorum anlıyorum."

Bunu yapıyoruz.

"Bu hayali paylaştık ve sonra sen sakatlandın ve kendini kanıtlama şansını kaybettin. Olanlar için çok üzgünüm Maddie. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm, ama..."

"Ama ben berbat bir arkadaş oldum," diye kestirip atıyorum. Sesimde sıcaklık yok, bu noktada hayal kırıklığı bile yok.

Ben en kötüsüyüm, bu kadar basit. Yaramın beni kör etmesine izin verecek kadar bencil olduğum için arkadaşımı, en iyi arkadaşlarımdan birini incittiğim düşüncesi kendimi asla affetmeyeceğim bir şey.

"Hayır, yapmadın" diyor kararlı bir şekilde, ama ona inanmıyorum. Gözlerimde bunu görüyor olmalı ki, "Eninde sonunda yola geleceğini ve böyle davranmaman gerektiğini anlayacağını biliyordum, önemli olan da bu" diye ekliyor. Ben o değilim.

Sana kızgınlığım ve senin kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum Maddie. Hiç de değilsin. Sadece birden fazla şekilde incindiğini ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğini düşünüyorum. Herkes ikinci bir şansı hak eder."

Tek söyleyebildiğim "Çok üzgünüm" oldu, her ne kadar kelimeler ona verdiğim acı için asla yeterli olamayacak olsa da.

Başını sallar ve bir ısıruk daha alır, sanki ben Onu haftalarca görmezden gelmek o kadar da büyük bir mesele değildi. "İnsanlar bazı şeyler yaşar. Anlıyorum. Bir dahaki sefere ortadan kaybolmak yerine benimle konuşacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Ve ciddiyim. Bana ikinci bir şans veriyor ve bunu hak etmediğimi düşünsem bile değerlendireceğim. "Seninle ilgili değildi, Kyle. Yemin ederim değildi. Seninle çok gurur duyuyorum. Sen bir yıldızsın ve o sahnede parladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine gülümsüyor, samimi ve sıcak. "Teşekkür ederim Mads.

Sen de aynısını yapma şansını düşündüğünden daha kısa sürede yakalayacaksın. Yıl bitmeden tekrar sahnede olacaksın, bundan eminim."

Omuz silktim, gerçekten onun şenliğine yağmur yağdırmak gibi hissetmiyorum. İkimiz de biliyoruz ki TNB seçmelerini kaçırırsan, bu iş biter. Dışarıda kalırsın.

Bir daha asla onun dans partneri olamayacağım ama seyirciler arasında ona tezahürat yapıyor olacağım. Bu kesin.

Bundan sonra bale ve sakatlığım ile ilgili tüm konuşmaları bıraktı ve hafta sonu gittiği felaket bir randevudan bahsetmeye başlayana kadar bir şey fark etmedim. Büyük bir şey ve muhtemelen

Uzun zaman önce çözmem gereken bir şey.

Kendim için üzölmekten yoruldum. Moralimi bozmaktan, sırf bir seçmeyi kaçırdım diye kendime geleceğimin bittiğini söylemekten.

Eğer Kyle bu kadar şefkatli bir melek olmasaydı, en yakın arkadaşlarımdan birini kaybedebilirdim çünkü

kendi karanlığım tarafından kör edildim. Müdahaleci düşüncelerle savaşmaya bile çalışmadım ve beni içten içe öldüren de bu.

Çünkü ben pes eden biri *değilim*. İşler zorlaştığında kaçacak

biri *değilim*. Sammy ve Grace beni ışıldamam için yetiştirdi
ama ben kendi ışığımı karartıyorum.

Kyle haklı. Sakatlığımın sonuçlarıyla iyi başa çıkamıyorum. Hem de hiç. Kafamın üzerindeki bu bulutu daha da ağırlaştırarak kendime ya da sevdiklerime iyilik yapmıyorum.

Çünkü sonunda üzerime yağdığında boğulacağım.

Elbette, mevcut durumum ideal olmaktan çok uzak ve artık benim için kartlarda olmayan bir geleceğin yasını tutmaya hakkım var, ancak hala seçeneklerim var.

Dört hafta içinde iyileştiğimde dansa geri dönebilirim. Belki bir yüksek lisans programına girerim ve yeni bir yol bulurum. Olmazsa da Grace'in önerdiği gibi öğretmenlik işlerine yönelebilirim.

Hayatım bitmedi, lanet olsun. Daha yirmi bir yaşındayken yok olup gitmeyi reddediyorum. dünyayı ve kendimi keşfetmek için.

Acınmak istemiyorum; sadece kalbimin sakinleşmesini istiyorum. Ve bunu başarmanın ilk adımı da şu hususları kabul etmektir Şimdiki zamanımın hayal ettiğim gibi görünmemesi, berbat olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Geçmişte yaşamaya devam etmeyi reddediyorum.

* * *

"Yine," diyor derin sesi. Şimdiye kadar alıştığım buyurgan bir gümbürtü. "Güzel. Tekrar."

Emirlerini yerine getirirken titrek ve yorgun bir nefes alıyorum. Dr. Simmons, ayak bileğim ve direnç bantlarının iyi bir kombinasyon olmadığı ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?

On dakikadır bu özel egzersize, ayağımı tekrar tekrar geriye doğru hareket ettirdiğimde ayak parmaklarımın nasıl büküldüğüne odaklanmamın bir önemi yok. Bugün nedense zihnimi sabit tutamıyorum. Ve bu yüzden sürükleniyor.

Sadece kaçırdığım seçmelere geri dönmekle kalmıyor. -Ama şimdi aynı zamanda, birisinin beni izlediğinden emin olduğum o anı da unutmamamı sağlıyor.

Park. Kendi iyiliğim için, hepsi kafamın içindeymiş gibi davranıyorum. Sanırım çok fazla suç dizisi izledim.

Ama hey, her gün yağmur yağmaz ki. Çünkü çok sonra Monica'ya Dr. Huysuz'un bana onay verdiğini söyleyerek yalvardım ve sonunda onu barda birkaç vardiya çalışmama izin vermesi için ikna ettim.

Malum nedenlerden dolayı garsonluk yapamıyorum ama bir taburede oturarak bulaşık yıkamam fikrini haftada üç kez yapmama izin verecek kadar beğendi. Çok bir şey değil ama evde oturmaktan çok daha iyi.

"İşte bu kadar. Bir kez daha."

Ayak bileğimi kendi bildiği gibi yönlendirirken tenime damlayan dokunuşunun sıcaklığıyla bir an için dikkatim dağıldı.

istiyor. Bana bakmıyor, teni tenime her değdiğinde göğsümde genişleyen bu garip ağrıyı paylaşıyor gibi görünmüyor ve kafamdaki sesler tarafından tekrar tüketilmek çok kolay.

Monica'daki işime geri dönmenin hayatımı yeniden yoluna koymama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar hiçbir işe yaramadı.

bana ne kadar sıkıştığımı hatırlatıyor.

Pozitif kalmaya çalışıyorum; gerçekten. Ancak hayatımla ilgili bir şeyler yapmanın baskısı her gün omuzlarımda ağırlaşırken devam etmek zor.

Uyanık olduğum her an bir planım yok ve bu beni biraz delirtiyor.

Hayır. Kendin için üzölmeyi bırak. Artık bunu yapmıyoruz.

Dr. Simmons "Tekrar" diye talimat veriyor.

Bugün kafamın pek yerinde olmadığını fark etmiş olmalı, çünkü elinin sıcak ağırlığı omuzlarımdan arasına yerleşmeden hemen önce nefesinin altından hırladığına yemin edebilirim. Nazik dokunuşu, acımasız kaşlarını çatmasıyla tezat oluşturunyor. "Sırtını tut düz."

Az önce omurgamdan aşağı inen ürperti kulağımı okşayan o derin bariton sesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Kendime, elinin sırtımda gereğinden fazla kalmadığını, sadece hayal gördüğümü söylüyorum. çünkü ben hayal görüyorum.

Bir adım geri çekilip güvenli bir mesafeden bileğimi tekrar izlediğinde, kafam en sevdiği eğlenceye, aşırı düşünmeye geri dönüyor.

Elbette normal bir şekilde hareket edemiyorum ama kafam hala omuzlarımda üzerinde ve tam kapasite çalışıyor. Adım adım bir plan yapabilirim.

Belki yakın geleceğim Norcastle Balesi'ni içermiyor ama başka bir şeyi içerebilir.

"Aferin. Bugünlük bu kadar yeter."

Dr. Simmons'ın sesi beni gerçeğe döndürüyor. Son bir saattir direnç bandıyla bazı egzersizler yapıyoruz ve haftanın başında bunlardan nefret etmeme rağmen, şu anda alçakgönüllüyüm.

Kim bilir ne zamandır ilk kez ayağımın güç kazandığını hissediyorum. İşini bu kadar iyi yapabilmesine şaşırmamalıyım, ama lanet olsun, o gerçek bir sihirbaz.

Göğsümdeki en küçük umut kuru yeniden alevleniyor.

Onu masasına kadar takip ediyorum, bu noktada koltuk değneklerime neredeyse hiç güvenmiyorum. Her ihtimale karşı ayağımı yere değdirme konusunda hala biraz kararsızım, ama bir süredir Stüdyomda bir ileri bir geri yürüyerek yavaş yavaş o güveni yeniden kazanıyorum.

Sandalyesine oturduğunda ve kaşları aniden çatıldığında, güçlü ve *güzel* yüz hatlarını bozduğunda, midemin çukuruna garip bir his oturuyor. Ancak bu sefer, ona olan küçük, aşık olmadığım duygumla bir ilgisi yok.

Bu onun her zamanki sebepsiz yere sinirlenmiş kaşları gibi değil. Bu, söylemek üzere olduğum şeyi beğenmeyeceksin türünden bir kaş çatma ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Yarın dokuzda mı?" Sanki son üç haftadır tam olarak aynı saatte buluşmuyormuşuz gibi soruyorum. Öyle değil.

İçten içe, bunun onu kaşlarını çatmasına neden olan şeyden uzaklaştırmak için kötü bir girişim olduğunu biliyorum, böylece bana söylemeyecek.

İşe yaramıyor.

"Oturun, Bayan Stevens. Lütfen."

Ah, lanet olsun. Yutkunarak oturmak yerine tedavi masasına yaslanıyorum. "Her şey yolunda mı?" Neredeyse sormaya korkuyorum.

O kocaman ellerini masanın üzerine koyuyor, parmaklarını birbirine kenetliyor ve başlıyor: "Bildiğiniz gibi iyileşme sürecinizin yarısına geldik ve her şey normal görünüyor. Ancak."

Hazır değilim. Gerçekten değilim.

Devam etmeden önce hiç hoşlanmadığım düşünceli bir yüz ifadesi takınıyor. "Yakın gelecekte profesyonel bir bale topluluğuna katılmayı planladığından bahsetmiştin."

Bu bir soru değil ama yine de ona bir cevap veriyorum. "Evet." Verdim. Her şey cehenneme dönmeden önce, evet.

Hoşuma gitmeyen tuhaf bir yüz ifadesi daha yapıyor ve boğazımda safra birikiyor. Çok az fark ediliyor, ama ağzını hafifçe yana çevirmesi benim için çok açık.

İyi ya da kötü, lafı dolandıran biri değil.

"Bu beceri seviyesi, sizinki gibi bir sakatlıktan yeni çıkmış bir ayak bileği için fazla agresif olabilir."

Düşündüğüm şeyi söylemiyor. *Söylemiyor.*

"Tıbbi açıdan bakıldığında, bu tür yüksek riskli faaliyetlerden en az bir yıl boyunca kaçınmak daha akıllıca olacaktır. Tercihen daha uzun."

Küçük umut kuru göğsümden dışarı fırlıyor. Öldü.

Gitti.

Aynen böyle.

Söylemiyor... Söylemiyor...

"Ne diyorsun sen?" Beynimi kaplayan yoğun sisin içinden sormayı başarıyorum. Yanlış anlamış olmalıyım. *Kesinlikle.*

"Aşamalı olarak baleye dönebilmelisin." Sanki hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımdan korkuyormuş gibi bana dikkatle bakıyor. O kadar da haksız değil. "Senin durumunda bu ilerleme on iki ay ya da dediğim gibi biraz daha uzun sürecektir. Önümüzdeki hafta kolay, agresif olmayan rutinlerle başlayabilirsin ve ayak bileğinin buna nasıl tepki vereceğini göreceğiz."

Bir nefes al. Bir nefes. Bunu yapabilirim. Her yetişkinin yapacağı gibi sağlığım hakkında medeni bir konuşma yapabilirim.

Onun önünde ağlamaya başlamayacağım, lanet olsun. Ağlama seanslarım duşla sınırlı, böylece on dakika içinde içimi boşaltabiliyor ve günün geri kalanında bununla uğraşmıyorum.

"Açık olmak gerekirse," diye başlıyorum, artık zımpara kağıdı gibi olan dudaklarımı yalayarak. Suya ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım var. Hayatımın son bir ayının yok olup gitmesine ihtiyacım var. "Bir ay boyunca dans edemem. yıl?"

Soğuk bakışları bir milisaniye boyunca dudaklarımda gezindikten sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Hayır, ben öyle demedim. Gelecek haftadan itibaren aşamalı olarak aktivitelerine dönebilirsin. Ama aynı performansı gösteremeyeceksin.

Diyelim ki mezun olduğunuzda en az bir yıl çalıştınız. Güvende olmak için on sekiz ay tavsiye ederim, sonra bakarız."

Ve sonra göreceğiz.

Bayılmak üzereyim. Ya da kusmak. Muhtemelen ikisi de.

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim çünkü artık vücudumu zar zor hissediyorum, ama ona soruyorum, "Biraz alabilir miyim?"

Su mu?"

Bir dakika sonra elimde kapalı bir şişe vardı ve saniyeler içinde yarısını yuttum. Dr. Simmons hâlâ tek kelime etmedi ve gözleri yüzümden ayrılmadı.

Kapağı yerine takıp su şişesini tedavi masasına koyduktan sonra ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Bayan Stevens, ben-"

"Şimdi ne yapacağım ben?" İkimizi de hazırlıksız yakalayarak ağızımdan kaçırdım.

Kaşlarının çatılışını özlemiyorum ama gözlerinde başka bir şey var şimdi. Hoşlanmadığım bir şey. Acımaya çok benzeyen bir şey.

"Özür dilerim. Bunu sana neden sorduğumu bilmiyorum."

Şişemi ve çantamı kapıyorum, yanaklarıma sıcaklık tırmanıyor. Bunu ona söylediğime inanamıyorum.

Kendime çok özel bir insan demezdim ama yabancılara da içini dökecek biri değilim. Ya da neredeyse yabancılara, sanırım.

"Bayan Stevens."

Gözlerimiz buluştu ama ben çoktan ayağa kalkmışım ve tekrar oturmak gibi bir planım yoktu. "Özür dilerim. Söylediğin her şeyi anlıyorum. On sekiz ay. Bileğime gereksiz baskı yapmayacağım. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz, Dr. Simmons."

"Seansımız değil-"

"Üzgünüm ama gerçekten gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Daha sonra, duşta ağlama iznim olduğunda, bir sonraki seansımızda onunla nasıl yüzleşeceğimi düşüneceğim. Ama şu anda ciğerlerime oksijen gitmesini istiyorsam buradan çıkmam gerekiyor.

On sekiz ay boyunca profesyonel olarak dans edemeyeceğim. Belki de bir daha asla, eğer ayak bileğimin tehlikeye girebileceğini düşünürse.

Klinikten çıkarken soğuk sabah havası yüzümü okşuyor ve acının beni vurmasını bekliyorum. Hayal kırıklığı, endişe, suçluluk. Ama hiçbir şey gelmiyor.

Göğsümde bir boşluk var ve hiçbir şey hissetmiyorum.

BÖLÜM 11

Maddie

Tküçük bir ihtimal de olsa aklımı tamamen kaçırmış olabilirim. Sadece küçük bir ihtimal. Çünkü kim bir doktorun muayenehanesinden

Bu sabah yaptığım gibi randevu mu? Kim bu kadar bariz bir saygısızlık yapabilir?

Ugh. Dirseğim acı içinde bağırana kadar tencereyi ovarken inliyorum. Bu aptal yağ bir türlü çıkmıyor ve gözyaşlarına boğulmama iki saniye kaldı.

İyimser kalmak için çok fazla, biliyorum. Kendimi savunmam gerekirse, berbat bir sabah geçirdim, bu yüzden sanırım kendimi kesmeme izin var biraz gevşeklik.

Etli bir el omuzlarıma dolanıyor ve tencereyi alıp götürüyor. "Bu gidişle omzunu yerinden çıkaracaksın evlat," diye dalga geçiyor aşçımız Matt, bir yandan da süngerimi tutup işimi bitiriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Monica'nın daha önce bana verdiği tabureye yeniden yerleşiyorum. Sırtım beni öldürüyor ama şikâyet etmiyorum. Maaşım market alışverişi için yeterli olacak ve Sammy'den kira parası istemek zorunda kalsam bile, en azından bir şekilde katkıda bulunacağım. Şimdilik yapabileceğim tek şey bu.

Bu yeterli değil ve sen de bunu biliyorsun.

Yok, yok. Hayır. Her şey yolunda. İsteyim ve iyiyim. "Al bakalım." Matt yanımdan geçerken bana nazikçe gülümsedi.

Süngerini ve temiz tencereyi tekrar kullanıma hazır hale getirdim. "Bu gece seni yiyip bitiren ne? Her an kolumu ısırp koparacakmışsın gibi görünüyorsun."

Ona mahcup bir gülümseme veriyorum. Matt on yıldır burada aşçılık yapıyor ve çok sevimli bir adam. Gerçi ilk bakışta onu tanımlamak için bu kelimeyi kullanmak pek doğru olmaz, çünkü bir tuğla duvar kadar büyük ve Dr. Grouchy'ninkiyle yarışacak kadar sert bir kaş çatışı var. Buradaki sarhoş adamların dışarı atılması gerektiğinde onun korkutucu bakışlarını kendi avantajımıza kullanıyoruz.

"Bu hafta... bir hafta oldu." Ve bugün sadece Salı, yani anla işte.

Kaçırdığım seçmeleri biliyor, bu yüzden bana attığı üzgün bakışın ardındaki anlamı anlıyorum. "Küçük bir şey olabilirsin ama hepimizin toplamından daha güçlüsün evlat. Geleceğinin parlak olacağından hiç şüphem yok."

Omzumu bir kez sıvazladıktan sonra hamburger ve sandviç yapmaya geri dönüyor ama cesaretlendirici sözleri aklımdan çıkmıyor ve bugünkü fiyasko hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bu sabah ne kadar toy olduğumu hatırlamak istemiyorum ama Dr. Simmons'ın önünde kendimi sayamayacağım kadar çok kez utandırmışken bunu yapmamak çok zor. Zavallı egom ancak bu kadarını kaldırabilir.

Arkadaşlık uygulaması hala aklımdan çıkmıyor ve bir de Mandala da. Bunu takdir mi etti yoksa tuhaf mı buldu hala çözemedim, ama bunu düşündüğümde eminim Bir saat boyunca durmadan. Çünkü tabii ki istiyorum.

İstediğim kadar mutlu olmayı ve hayata iyimser bir şekilde bakmayı seçebilirim ama içten içe bunun ben olmadığımı biliyorum. Hissetmeyi hak ettiğim şey bu değil.

"Maddie?"

Başımı kaldırıp Monica'nın gözlerine bakıyorum. "Evet?"

Başka bir ruhsal bunalımın eşiğinde olduğumu söyleyebilir mi? Arıza mı? Muhtemelen. Bir şey fark ettiyse de söylemiyor.

Omzunun arkasına bakıyor, gözleri şüphe dolu ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Neler oluyor?"

Mutfağa giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor. "Bir beyefendi sizi sormak için geldi," diyor ve ben donup kalıyorum.

"Kim?" Mutfağı bardan ayıran küçük pencereden söz konusu beyefendiyi görmeye çalışıyorum ama tanıdık bir yüz göremiyorum. "Size bir isim verdi mi?"

"Adının James olduğunu söyledi."

James mi? Kim-

Oh.

Oh,

hayır.

Mümkün değil.

Patronum şüpheli bir kaşını kaldırdı. "James diye birini tanıyor musun?"

"Um, evet." Yakındaki bir bezi alıp ellerimi kuruluyorum. "Acaba...?"

"Git konuş onunla." Tekrar bara bakıyor ve gözleri beni tekrar bulduğunda, gözlerinde hiç hoşlanmadığım bir şey var - eğlence. "Tanrım, kızım. Gördüğüm en iyi adam bu. Eğer onu istemiyorsan, belki de ona benim müsait misin?" diye şaka yapınca Matt homurdandı.

O ve Monica bunu istedikleri kadar saklasınlar, bir süredir birlikte oldukları çok açık. Dürüst olmak gerekirse, bilmemeyi tercih ederim.

"Öyle değil," diye mırıldanıyorum koltuk değneklerimi tutarken, kalbim o kadar hızlı atıyor ki zar zor konsantre olabiliyorum.

"Elbette." Bana inanmıyormuş gibi bir bakış atıyor ve geldiği yoldan ayrılmadan önce bana göz kırpmıyor.

Her nasılsa, bara doğru ilerlerken tüm düşüncelerimi engellemeyi başarıyorum. Ne içki içerken çılgılık atmayı kesemeyen bekârlığa veda partisi ne de etrafımdaki müzik dikkatimi dağıtıyor - onu gözden kaçırmak imkânsız.

İlk fark ettiğim şey sakalını kesmiş olması. Tamamen yok olmamış ama bu sabahkinden daha kısa. Sonra gözlerim siyah kazağının bile gizleyemediği şişkin pazularına takılıyor ve nabzım boğazıma kadar yükseliyor.

Kendime o kocaman ele bakmama gerek olmadığını söylüyorum. kök birası kutusunun etrafına sarılmış, ama sonra tam olarak bunu yapıyorum.

Ben yaklaşırken beni inceliyor, sanki dişlerini geçirmek için sabırsızlandığı bir avmışım gibi.

Ateşim çıkmış olmalı.

Onun standının yanında durduğumda, ki o durmuyor. Bu gece başka biriyle paylaşırken, yutkunuyorum ve sahip olduğumu bile bilmediğim tüm cesaretimi topluyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Soru yeterince basit ama cevap vermesi biraz zaman alıyor. İçkisinden bir yudum alıyor ve bu sefer dolgun dudaklarına odaklanmamayı başarıyorum. Çünkü kendimi kontrol edebiliyorum. Bazen.

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

Çok aşına olduğum bir kağıt parçası.

Onun için çizdiğim, onu rahatsız ettiğini düşündüğüm mandala bana bakıyor. Ve *renkli*.

Üzerinde çalıştı. Evde. Ya da klinikte. Bilmiyorum. Fark eder mi?

"Boyadın mı?" Çok güzel, mavi ve morun koyu tonlarında. Titiz bir iş çıkarmış, fark ettim ki Nedense çok sevimli.

"Ben yaptım." Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, gözleri çoktan üzerimdeydi. "Bakmamak için çok güzeldi."

Vay canına. Tamam. Vay canına.

"Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için." Yanaklarımın her saniye ısındığını hissediyorum. "Ortaya çıkan şeye bayıldım."

Gerçekten istiyorum. Arkadaş değiliz ve bana bunu neden gösterdiğinizden tam olarak emin değilim ama kabul ediyorum. Çünkü göğsümün içinde ani bir sıcaklık yayılırken, takdir edildiğimi hissettiğimin farkına varıyorum.

Bu kadar küçük bir jest bana nasıl bu kadar karmaşık bir şey hissettirebilir?

Ama sanırım buraya sadece bana mandala göstermek için gelmedi. Benden karşısına oturmamı istediğinde şüphelerimi doğruladı ve bunu sadece bileğim için endişelenmesini istemediğim için yaptım.

"Bayan Stevens," diye tekrar başladı ama ben hemen sözünü kestim. "Ben Maddie." Ses tonumun sertliği beni şaşırttı.

"Klinikte değiliz."

Görünüşe göre mesaisi bittiğinde de huysuzluğunu bırakmıyor. "Farkındayım."

Masanın üzerine eğiliyor, parmaklarını birbirine geçiriyor ve o kadar alçak bir sesle konuşuyor ki, bacaklarımın yapış yapış olduğunu hissediyorum. *Çok aptalsın.*

"Klinik dışında bir hasta arayarak bir iki kuralı çiğniyor olabilirim, bu yüzden bu konuşma hiç gerçekleşmedi."

Başımı salladım. "Sen hiç burada değildin." "Aferin kızıma."

Oh, lanet olsun.

Muhtemelen aşırı tepki verdiğimi ve bunun sadece onun konuşma şekli olduğunu biliyorum. Bununla hiçbir şey kastetmiyor ve bu da Beni bu şekilde övmesi bana bir şey ifade etmiyor. "İyi bir kız" olduğumun söylenmesini isteyecek kadar çaresiz değilim.

Bu yüzden iyi hissettirse bile, utanç beni bu duyguyu derinlere, kalın inkar katmanlarının altına gömmeye zorluyor.

Önümdeki adam bana istesem de kaçıramayacağım bir bakış fırlatıyor. Barın loş ışıkları altında tehlikeli ve yasaklı görünüyor ve kendimi farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum.

O buz gibi gözlerini yüzüme dikti ve nefret ettiğim ve çok sevdiğim o boğuk sesiyle şöyle dedi hastalarımın iş dışında da konuşuyorum."

Bir an için, geçen gün parkta hissettiğim varlığın onun olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra ben gittikten sonra bakması gereken başka bir hastası olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden o olamazdı.

Ayrıca, parkta hissettiklerim... Bu aynı şey değil.

Dr. Simmons bana baktığında midem biraz bulanıyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor ama kendimi asla tehdit altında ya da tehlikede hissetmiyorum.

O gün parkta o yoktu ve bu beni daha da endişelendirmeyi başarıyor. Her zaman güvenmeyi öğrendim

İçgüdülerim bu tür garip hislerle doluydu, yani o gün beni parka kadar takip etmediyse kim etti?

"Yine de buradasın." Ona muhtemelen çok sıkı bir gülümseme veriyorum ama daha iyisini yapamayacak kadar gerginim. "Neden?"

Bir an için tek kelime etmedi ama ben çenesini izledim. gerginlikle seğiriyor ve omuzları sanki bir dövüş ringine girmek üzereymiş gibi dikleşiyor. Zihninde, belki de öyledir. "Bir içki içmek istedim ve burada çalıştığını hatırladım."

Kaşlarımı kaldırarak bunların hiçbirine inanmadığımı söyledim. "Şu anda garsonluk yapamayacağımı biliyorsun, buraya ne için geldin? İşin bitince bardağını yıkayayım diye mi?"

Alaycı ses tonumun onu kızdırdığını söyleyebilirim ve bu da gülümsememi biraz daha gerçek kılıyor. Ayıyı dürtmenin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi?

Ben aptal değilim. Buraya *içki içmek* için gelmediğini biliyorum.

Beni kandırdın.

"Zaten buradasın ve seni ihbar etmeyeceğim," diyerek onu konuşmaya itiyorum. "Yani sen de dürüst."

"Dürüstlük." Kelimeyi sanki dalga geçiyormuş gibi telaffuz ediyor. "Peki, hepimiz dürüst olalım. Bu sabah klinikten neden hışımla çıktın?"

Sorusu karşısında sırtım gerilmiyor, tabii ki gerilmiyor. "Hışımla çıkmadım. Gitmek zorundaydım."

Buna inanmıyor. "Sana ilerlemenle ilgili pek de iyi olmayan haberleri verdikten hemen sonra mı? O zamana kadar acelen yok gibiydi."

Sadece dürüst ol, Maddie. Hayatında bir kez olsun, kimsenin inanmadığı saçma bahanelerin arkasına saklanma.

Arkama yaslanıyorum ve ellerimdeki teri tozluklarıma siliyorum. "Güven bana, Doktor. Bunu duymak istemezsiniz."

"O zaman ben neden buradayım?"

Omuz silkiyorum. "Bir içki içmek için - kendin söyledin."

Zor davrandığımın farkındayım ama bunun alternatifi nedir? Yıllardır yaşadığım güvensizlikleri ve travmaları, fiziksel olarak da bana benzeyen neredeyse yabancı birine açmak.

Terapist mi? Böyle bir şey yapmak etik midir?

Parmakları masanın ahşap yüzeyine vuruyor ve zorlukla duyulabilen sinirli bir iç çekiyor. "Bana yakın gelecekte bir bale topluluğuna katılmayı planladığını söylemiştin, şimdi ise katılamayacağını düşündüğün için üzgünsün. artık bunu yapamaz. Yanılıyorsam beni düzeltin."

Oraya gidiyor.

Yastıklı koltukta kayıyorum ve omzunun üzerinden bara girip çıkan müdavimlerimizi izliyorum. İstesem buradan hemen şimdi çıkabilirim. Seçim benim. Bu konuda konuşmak zorunda değilim. Beni kalmaya zorlamayacak, zorlasa bile Matt ve Monica etraftayken uzun sürmez.

Ama kaçmak istemiyorum. Yıllardır bunu içimde tutmaya, müdahaleci olan ve olmayan düşüncelerimle kimseyi rahatsız etmemeye çalıştım. Tanrı biliyor ya, en son birine açıldığımda sonu iyi bitmedi. Hem de hiç.

Birincisi, Dr. Simmons... Şey, o soruyor. Kendini neye bulaştırdığını bildiğinden şüpheliyim ama Maddie sinir krizi geçirirse bu onun hatası olur.

Fizyoterapistim olması dışında, benim için bir hiç. Hiç kimse. Ve artık beni tedavi etmek istemezse beni başka birine transfer *edebilir*, bu yüzden Onsuz mahsur kaldım.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Belki biraz zaman, ama buna alışkınım.

Yutkunuyorum ama boğazımdaki yumru hiçbir yere gitmiyor. "Haksız değilsin."

"Tamam," diyor yavaşça, yumuşak bir sesle. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Bir B planın var mı?"

Anlıyor mu? Neden? Nasıl? Yüzündeki rahatsızlığa bir kez bakmak bile merakımı bastırmaya yetiyor. Şimdi zamanı değil. Belki de hiç olmayacak ve bu da sorun değil.

Zaten bundan bahsettiğimiz için - "bu" benim en kötü kabusumun hayata geçmiş hali- kendime şakaklarıma masaj yapma ve eskisinden biraz daha fazla zihinsel çöküşün eşiğinde görünme özgürlüğü veriyorum.

"Hayır. Başka seçeneğim yok. Yani var. Birkaç tane var ama hiçbirisi gerçekten tutkulu hissettiğim şeyler değil. Hiçbiri...

takip etmeye çağrıldım. En azından şu anda değil."

"Balede senin için başka seçenek yok. endüstri?"

"Hayır, var. Sadece..." İçimdekileri dökebilirim, değil mi? Yani, o sordu. "Yıllardır bir bale topluluğuna katılmak için gerçekten çok çalıştım. Çok prestijli bir topluluk ve bazen gerçek bir ihtimalden çok bir hayal gibi geliyordu ama birkaç hafta önce beni seçmelere davet ettiler. O seçmeler için prova yaparken kendimi sakatladım ve şimdi... şimdi geleceğim yokmuş gibi hissediyorum. Sorun değil. Sadece aşırı tepki veriyorum."

Tamamdır. Başardım. Tek bir damla gözyaşı dökmeden ona söyledim.

Benim kitabımda bu bir kazançtır.

Yüzyılın sorusunu soruyor. "Neden geleceğiniz olmadığını söylüyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca bu tek hedef için çalıştım ve şimdi sonsuza dek yok oldu. Eğer bir gelecek varsa bile bana pek parlak görünmüyor."

"Tekrar seçmelere katılamaz mısın?"

"Hayır. Seçmeler özeldir ve sadece davetiye ile erişilebilir. Zaten çok az davetiye dağıtıyorlar, yılda sadece birkaç tane. Şansımı kaçırdım."

Bunu yüksek sesle söylemek hâlâ gerçeküstü hissettiriyor.

Masanın üzerine biraz daha eğiliyor ve şimdiye kadarki en sert bakışlarından biriyle beni çiviliyor. Altında kıvrınma isteğimi bastırıyorum. "Geleceğin yok olmadı. Bu saçmalık. Kaç yaşındasın sen?"

İçimde bildiğine dair bir his var ama yine de ona söylüyorum. "Yirmi bir."

"Yirmi bir," diye tekrarlıyor, gözlerinin üzerinden tuhaf bir gölge geçiyor. "Gerçekten de *yirmi bir* yaşında geleceğinin yok olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Balede, evet." Sorun da bu zaten. Bu yüzden başarmak için bu kadar acele ediyordum. "Balerinler benim yaşında ya da daha gençken şirketlere katılıyorlar çünkü genellikle otuzlu yaşlarının ortasında emekli oluyorlar. Bu uzun bir kariyer değil ve ben şimdiden yarısını boşa harcıyorum."

"Hiçbir şeyi boşa harcamıyorsunuz. Birkaç ay içinde baleye güvenli bir şekilde dönebilmek için bir sakatlıktan kurtuluyorsun.

Böyle bir sakatlık geçiren ilk profesyonel balerin değilsiniz ve sonuncu da olmayacaksınız. Daha kötü durumdaki sporcuların tamamen iyileştiğini gördüm."

"Teşekkür ederim," diyorum ona dürüstçe. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Sadece ben..." Başımı salladım. "Sorun değil. Unut gitsin."

"Anlat bana."

Başımı sallayarak gözlerimi ovuşturuyorum ve "Hayatın bu kadar zor olmasından bıktım sanırım. Yetişkinliğe hoş geldin ve tüm bunlar."

Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum. Şimdi bu solucan kutusunu açmak, artı diğeri... *Sınırlar, Maddie. Bunları unutma.*

Ortamı yumuşatma çabama gülümsemiyor. Hayır, kaşları çatık olduğu yerde duruyor.

"Hayat bazen zordur, ama bu onu sefil bir şekilde yaşamak zorunda olduğunuz anlamına gelmez."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum ağızından çıkanın ne olduğunu anlamadan önce. Kelimelerimin arasında tökezlerken gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Özür dilerim. Tanrım, tam bir pislik gibi davrandım. Sen sadece yardım etmeye çalışıyorsun ve ben-"

"Özür dilemeyi bırak," diyor o derin, kesici sesiyle.
"Bir özür daha duymak istemiyorum."

ağzından. Onlara ihtiyacım yok." "Ama dedim ki-"

"Kötü bir gün geçiriyorsun. Bunu anlıyorum," diye sakın bir şekilde beni temin ediyor, o kadar sakın ki ağlamaya başlamak istiyorum.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Elimde olmadan soruyorum, sesim bir fısıltıdan daha yüksek değil.

Bu huysuz adamın beni daha iyi hissettirmek için neden bu kadar uğraştığını anlamam gerek. Neden buraya gelip bana neyin yanlış olduğunu sorduğunu.

Ama uzun ve içten bir açıklama bekliyorsam, öyle bir açıklama almadım. Sadece arkasına yaslandı ve "Çünkü ben de senin yerindeydim" dedi.

Bu kadar. Daha fazla ayrıntı yok ve ben de istemiyorum. Bugün benim için yeterince şey yaptı.

Yutkunuyorum. "Daha iyi olacak mı?"

Bakışları tembelce gözlerimden ağzıma doğru gidip sonra tekrar yukarı bakıyor. Bunun göğsümdeki aptal organda neden düzensiz bir tepkiyi tetiklediğini bilmek istemiyorum.

"Bazı günler diğerlerinden daha iyidir." Yardım edemem ama evet demediğini fark ettim. Sanırım bunu takdir etmeliyim.

dürüstlük. "Her şeyin bir nedeni vardır. Buna odaklanın."

Neredeyse homurdanacaktım. Evrenin sebebi beni kışımından tekmelemek değilse, hiçbir şey anlamıyorum.

"Seçeneklerin var," diye ısrar ediyor. Tek cevabım uzun bir iç çekiş oluyor.

"Şu anda onları görmediğini biliyorum ama göreceksin. Değiştiremeyeceğin bir şey için kendini cezalandırma. Yeteneklisin ve kararlısın. Aradığın şeyi bulacağından hiç şüphem yok."

Benim yetenekli ve azimli olduğumu mu düşünüyor? Ve bunu yüzüme karşı mı *söyledi*?

Dr. Simmons'ın bu versiyonuna alışık değilim. Buna biraz daha az huysuz, neredeyse tatlı bir versiyonu. Ama ben beğendim. Hem de çok sevdim.

"Teşekkür ederim." Ona karşılık vermediği bir gülümseme

veriyorum. "Her şey için. Düşünecek çok şeyim var."

"Sadece işimi yapıyorum."

Evet. Doğru. "Hastalarınıza cesaret verici sözler söylemenin iş tanımınızda olduğundan şüpheliyim."

Homurtuya benzeyen bir ses çıkarıyor. "Sanırım değil." Sessizlik aramızda iki saniyeden fazla sürmüyor ama bir ömür gibi geliyor. Ve sonra "Gitsem iyi olacak" diyor.

İşten çıkarmalarda pek ince değil, fark ettim. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

"Tabii. Klinikte görüşürüz." Koltuk değneklerimi alıp ayağa kalkıyorum ama o kalkmıyor. Sanırım bir şey bekliyor olabilir.

İkinci ya da üçüncü teyitte ona baktım ve "Bu konuşma hiç olmadı. Endişelenmene gerek yok."

Yüzünü nötr tutuyor, her zamanki gibi okunamaz ve soğuk. "Bu konuda endişelenmiyorum."

Ama bir şey için endişeleniyor? Sormaya hakkım olduğunu düşünmediğim için çenemi kapalı tutuyorum. Ayağa kalktığı anda ve benden en az bir karış yüksekte durduğunda, kendime hiç de güzel kokmadığını söylüyorum.

Hesabını kapatmak için bir sürü banknot uzatırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, o kök birasının değerinden çok daha fazla. Bana hiçbir şey belli etmeyen bir bakış atıyor ve "Bileğinize dikkat edin Bayan Stevens" diyor.

Geri çekiliyor, o çizgiyi bir kez daha çiziyor. Ona içimi döktüğüm için utanmıyorum, sadece sorduğu için utanıyorum. O benim terapistim değil ve bunu bir alışkanlık haline getirmemeliyiz. Zaten öyle bir niyetim yok ve eminim o da aynı şeyi hissediyordur.

Bir veda bile etmeden bardan ayrılışını izlerken Omzunun üzerinden bakarken, hayatımın neye dönüştüğünü kendime sormadan edemiyorum.

BÖLÜM 12

James

T Sonraki birkaç gün saf, yavaş bir işkenceydi.

Bir iş konferansında olduğum için Cuma günü seansımız sırasında onu göremedim, ancak bu zihnimin dönmesini engellemedi.

Günlerce onu olması gerekenden daha fazla düşündüm. Ofisimde ona birkaç ay profesyonel baleye dönemeyeceğini söylediğim o sabahı ve yeni gerçeğini kabullenirken gözlerinin ardındaki mücadeleyi nasıl görebildiğimi düşündüm. Yıkılmaya ne kadar çok ihtiyacı vardı, ben de ona bir şans verdim.

Bir zamanlar ben de hayallerimin kayboluşunu, boşa akıp gidişini izledim ve başka hiç kimsenin aynı umutsuzluk çukuruna düşmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Eğer mesai saatleri dışında Maddie'yi kontrol etmek onu daha iyi hissettirecekse, bu hiç de zor değil.

Ama hepsi bu kadar değil, açık ara değil ve daha iyi bir adam olsaydım, bu ilgi korunun canlanmasına izin vermezdim.

Çünkü ben bir pisliğim, yine de kaynamasına izin verdim.

Kendimi biraz serbest bırakmaya karar veriyorum, sadece bu kadar yasak bir şeyi sulanan ağzımın önünde sallandırmanın ve asla tadına bakmamanın nasıl bir his olduğunu görmek için.

Çünkü yapmayacağım.

Yapamam. İki sebepten dolayı.

Birinci sebep, o benim hastam. Onun hediyesini kabul ederek zaten birçok çizgiyi aştım.

O bara özellikle onu görmek için gittiğimi bile söylemedim.

Ve ikinci neden, belki de en zorlayıcı ve ürkütücü olanı - o *yirmi bir yaşında*.

Tanrı aşkına. Daha düşük bir seviyeye inebileceğimi sanmıyorum.

Önceleri, genç kadınlarla ilişkiye giren erkekleri hoş karşılamayan adamlardan biriydim. Otuzlu yaşlarındaki bir adam yirmili yaşlarının *başındaki* genç bir kadınla ne yapmak isteyebilirdi ki? Bu kadar farklı iki insan ortak noktaları var mı?

Teknik olarak Maddie ve benim bir ilişkimizin olmaması önemli değil. Ve asla da olmayacağız. Ama bunu inkar edemem... bu bir şeyin simgesi ve kafamı karıştırıyor.

Çünkü benim onun Yarasının ötesinde bir sorun yok. Onun ruhsal yaralarını tedavi etmek bana düşmez.

"Bir kök birası daha?" Graham'ın koyu renk gözleri yeniden doldurduğum bardağa takılıyor. "Bu geceki ikinci biram."

"Tebrikler, sayabiliyorsun."

Muhtemelen iradesi dışında, gülerek başını geriye atıyor. "Onları bu kadar çok sevmene şaşırdım, hepsi bu. Tadı bana bok gibi geliyor." Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. Arkadaşım "Onunla konuştun mu?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

Tercih ettiğim zehirden bir yudum daha alarak, içkiyi ve bardaki gürültülü hokey kalabalığını bir bahane olarak kullanıyorum cevabımı geciktiriyor. Bir şekilde, bir mucize eseri, arkadaşımın konuyu kapatacağına dair umutlarım boşa çıktı.

"Bunun senin için iyi olacağını düşünmeseydim cevap vermen için sana baskı yapmazdım Jimbo."

"Bana Jimbo deme, Graham Cracker."

"Sen bana bir cevap verene kadar vereceğim, *Jimbo*." Bu orospu çocuğu-

"Hayır, yapmadım. Yapmayı da düşünmüyorum. İşte oldu. Şimdi mutlu musun?" "Sadece söylüyorum, dostum."

Omuz silkiyor. "Bunu Andrew için yapma -Kendin için yap."

Kardeşimin adını duyunca midem bulanıyor.
En iyi arkadaşıma, ağızımdan çıkmayan her şeyi
söyleyen soğuk ve sert bir bakış atıyorum.

"İpucu alındı," diyerek konuyu kapatıyor.

Yağlı hamburgerlerimizi yiyoruz, garsona -hatırladığım
kadarıyla Monica'ya- bu sefer biraz su için işaret ediyorum
ve Norcastle'ın hokey takımı kimsenin şaşırmadığı bir
şekilde maçı kazanıyor. Maç sonunda birkaç oyuncuyla
röportaj yapılıyor ve anlamaya bile başlayamadığım bir sürü
şey söylüyorlar. Graham bunları bir su birikintisinin
üzerindeki havlu gibi emiyor ve ben aniden eve gitmeye
hazır oluyorum. Salı gecesi içki içmeye gitmeyi neden kabul
ettiğim beni aşıyor.

Hesabı istemek için bara gitmek üzereydim ki bir anda
tanıdık bir koku çarptı burnuma. Temiz ve çiçekli bir şey.

Yalan söyleyebilirim ve kalbimin göğsümün içinde
çarpmaya başlamadığını söyleyebilirim. Yalan
söyleyebilirim ve ellerimin
Onu kliniğin dışında tekrar görme ihtimali beni terletiyor.
Yalan söyleyebilirim ama ben yalancı değilim. Pisliğin
tekiyim ama asla yalancı değilim.

"Doktor?" O tatlı, hışırtılı ses. O koku yaklaşıyor. "Sen
misin?"

Onu görmezden gel, onu görmezden gel, görmezden gel-

Gözlerim onun ela gözleriyle çarpışıyor, o kadar büyük ve
her şeyi görüyor ki kendimi kapana kısılmış buluyorum.

"Bayan Stevens."

Bana verdiği küçük gülümseme neredeyse beni tamamen
dışarı çıkarmayı başarıyor. "Seni görmek güzel." Graham'a
dönüyor ve ben donup kalıyorum.

"Selam, ben Maddie. Tanıştığımıza memnun oldum."

Arkadaşımla tüm dikkatini ve kocaman
gülümsemesini ona vermeden önce bana attığı sinsi
bakışı hayal bile edemiyorum.

"Maddie, ha? Adım Graham." Sıkması için elini uzattı.

"Jimbo'yu nereden tanıyorsun?"

Bana bakıp lakabıma kıkırdıyor ve bende sözde en iyi
arkadaşımla boğarak öldürme isteği uyandırıyor.

"O benim fizyoterapistim. Rehabilitasyon kliniğinde," diye açıklıyor ve yemin ederim sözleri Graham'ın gözlerini aydınlatıyor. Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Söylemiyorsun." Çenesini elinin üstüne koyuyor ve kızın yüzünü tarıyor. "Bana onun iş yerinde de bir pislik olduğunu söyle. Ben kaynağından duymak için can atıyorum."

Kıkırdıyor - mideme bir bıçak daha saplanıyor. "Biraz huysuzdur ama iyidir. Yaptığı işte iyi." Ne demek istediğini kanıtlamak için ayak bileğini ileri geri oynatıyor. "Gördün mü? Neredeyse yepyeni."

Öyle değil ve o da bunu biliyor ama acısını iyi saklıyor. Bu benim henüz ustalaşamadığım bir şey.

"O zaman emin ellerdesin Maddie." Arkadaşım şişesinin kenarından sırtıyor ve ben yeterince içtim.

"Burada ne yapıyorsun?" İstedğimden daha sert çıktı ama kendimi düzeltmedim.

Yüzündeki o rahat gülümseme geri gelmeden önce ses tonumdan bir anlığına şaşırmış gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar rahatlamış gördüğümü sanmıyorum.

"Ben burada çalışıyorum. Bunu biliyorsun."

Biliyorum. Tabii ki biliyorum. Aklımı kaçırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor arkadaşım, sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor.

"Sen bilmem ne olmadan önce garsonluk yapıyordum." Omuz silkiyor. "Şimdi mutfakta bulaşık yıkıyorum ama Monica geri dönmeme izin verdiği için minnettarım. Evden ayrılmak bana iyi geliyor."

"Bunun şerefine." Graham birasını ona doğru eğiyor ve bir yudum alıyor. "Şimdi çalışıyor musun Maddie? Yoksa bizimle bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor ve Maddie'nin gözlerine yerleşen mahcubiyet, midemin çukuruna ağır bir kaya gibi düşüyor.

Bir kez daha, yaşadığı şoku bir gülümsemeyle örtüyor. İçimdeki karanlık onunkini fark etmemiş olsaydı beni kolayca kandırabilirdi.

"Teşekkür ederim ama daha birkaç saatim var. Sadece onu gördüğümü sandığım için uğradım."

"Ne utanç verici." Arkadaşım sanki onunla bir sırrını paylaşıyormuş gibi eğiliyor. Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Eminim sen bundan daha eğlencelisindir... Daha önce ona ne diyordun? Şuradaki huysuzdan."

Bana doğru bakarken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çok isterim ama gerçekten işe dönmeliyim. Seni görmek harikaydı." Sonra arkadaşıma tekrar gülümsüyor.

"Memnun oldum Graham. Görüşürüz çocuklar."

Tam ayrılırken, dökülen içeceklerle kayganlaşan zeminde kaymamak için dikkatlice, aklımdan tehlikeli bir düşünce geçiyor.

Sonuçlarını ve klinik dışında ondan uzak durmam gerektiğine dair iç konuşmalarımı unutarak ileri atıldım ve neredeyse taburemden düşüyordum. "Bekle."

Duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Benim de kafam karıştı. Yeterince yaklaştığımda o çiçek kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. tadını çıkarıyorum.

Başının tepesi omzuma zar zor ulaşıyor. Aramızdaki boy farkı, sırf gülüşünü duymak için onu omzuma atma isteği uyandırmamalı ama işte buradayız.

"Evet?" Yarı meraklı, yarı eğlenen bir kaşını kaldırıyor ve ben kendime geliyorum.

"Vardiyan ne zaman bitiyor?"

Barın arkasındaki duvar saatine bakıyor.

Monica ona meraklı bir bakış atıyor, sanırım görmüyor, çünkü görmezden geliyor. "Bir saat kadar sonra. Neden?"

Bu süreyi kışımı eve çekip kedilerimle birlikte uyuyana kadar dizi izleyerek geçirebilirdim ama

"İşin bitince seni eve bırakırım." diyorum. Nefesi kesiliyor ve göğsümde bir şeyler düğümleniyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor, sesi o kadar alçak ki neredeyse duymuyorum.

"Arkadaşımla bir süre daha burada kalacağım, sonra seni arabamda bekleyeceğim," diyorum ona, tartışmaya yer bırakmadan. Cesedimi çiğnemedi ve eve yalnız, yaralı ve gecenin bu saatinde dönmez.

Ama o benim duygularımı paylaşmıyor gibi görünüyor. "Eve gidebilirsin James. Ben iyi olacağım."

James. Kalbime bir bıçak daha saplandı.

"Hava karanlık ve bir şey olursa yaralı bir bilekle kaçamazsın." Onu korumak, eve sağ salim dönmesini sağlamak için ani bir dürtü beni yakalıyor ve bırakmıyor. "Seni eve ben bırakacağım Maddie."

Bir an için düşünür gibi oldu. Gerçekten kontrolcü biri gibi görünmek istemiyorum ama Yalnız ve yaralıyken ona bir şey oluyor.

Kendine gel.

"Tamam. Bir saat sonra görüşürüz."

Bana el sallayarak veda ediyor ve mutfağa doğru yürümeye devam ederek birkaç dakika sonra gözden kayboluyor.

Masama döndüğümde Graham'ın bir hastayı eve bırakma teklifinin hemen ardından nasıl kıcını kaldırdığıma dair sataşmalarını zar zor duyuyorum. Muhtemelen onu nasıl bir yere bırakmak istediğime dair aptalca sözlerini de pek dikkate almıyorum.

Tek odaklanabildiğim şey, sanki duymaya hakkım varmış gibi, adımın dudaklarından dökülüştü.

* * *

Maddie'nin vardiyası on beş dakika önce bitti, ama üniversite günlerimden barlarda çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum, bu yüzden muhtemelen o çıkana kadar on beş dakika daha bekleyeceğim. Şikayet ettiğimden değil.

Otoparkın karanlığında yüzen sadece iki araba daha var ve onlardan birinin içinde oturan bir adamın silüetini görebiliyorum. Kaldığıma memnun olmam için bir neden daha. onu beklemek için.

Yorgun bir iç çekiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum, önceki gecelerin uykusuzluğu sonunda beni yakalıyor. Düşmemek için camı açıp serin havanın içeri girmesine izin veriyorum.

direksiyon başında uyurken, ama kısa süre sonra bir şansım olmasını istiyorsam bu rahat koltuktan kalkmam gerektiği anlaşıyor.

Arabadan inip sırtımı sürücü kapısına dayadıktan sonra park yerini tekrar tarıyorum ve barın ön kapısına kaçamak bakışlar atıyorum. Hokey forması giyen birkaç müşteri dışarı çıkıyor ama Maddie hâlâ yok.

Gözlerim birkaç metre ötedeki arabadaki adama takılıyor. Adam Ben de bara bakıyorum ve buradan onun birkaç özelliğini ayırt edebiliyorum; yaşlı, saçsız bir kafa, acımasız bir kaş çatma.

Onunla ilgili özellikle tehdit edici bir şey yok, ancak bu garip his midemin çukuruna yerleşiyor ve gitmeyi reddediyor.

Kendime birini bekliyor olmalı diyorum. Bir arkadaş, bir akraba, bir ortak. Burası şehrin tehlikeli bir bölgesi değil ama karanlık karanlıktır. Bu gece ikimiz de çok istekli sürücüler olarak hareket ediyor olabiliriz, başka bir şey değil.

Ama... Hayır. Bu hala doğru gelmiyor.

İçgüdülerim asla yanılmaz ve bugün de onu görmezden gelmeyeceğim.

Daha fazla düşünmeden arabamı kilitliyorum ve ayaklarımın beni yavaş, neredeyse boş bir tempoyla ona doğru götürmesine izin veriyorum. Eğer tehlikeliyse, kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyorum. Bir buçuk metre boyum ve Graham'ın deyimiyle huysuz suratım pek de iyi bir ilk izlenim bırakmıyor.

Yaklaştıkça camının açık olduğunu ve sol kolunun camın üzerine tündüğünü fark ediyorum. Ancak neredeyse yaklaştığımda

Bana bir bakış attı. Karanlık, buruşuk gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Pekala, benim kurallarına göre oynayacağız.

"Her şey yolunda mı?" Ellerim cebimde soruyorum. İyi bir önlem için sesimi sıradan tutuyorum.

Adam yine temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Polis misin?" Sesi beklediğim kadar derinden gelmiyor.

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Son yirmi dakikadır neden o kapıya bakıp durduğunu merak ediyorum."

Öfkelendi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kapı açıldığında tekrar bakıyorum ama dışarı çıkan Maddie değil. Yine de çıktığında bu sürüngeyi görmesini istemiyorum, bu yüzden etkileşimimizi kısa kesmeye karar veriyorum. "Eğer kimseyi beklemiyorsanız, buradan ayrılmanızı tavsiye ederim. Şu anda otoparkta."

Bu onu kızdırmayı başardı. Burada dezavantajlı olduğunu bildiğini söyleyebilirim, çünkü ben onun yanında duruyorum ve o bir araba koltuğuna bağlanmış durumda.

"Polis misin, değil misin?" diye tekrar soruyor, bu ihtimalden rahatsız olduğu belli.

"Belki."

O arabayı çalıştırmadan önce aramızda sonsuz bir sessizlik geçiyor.

Biliyordum. Kahretsin, kimseyi beklemediğini *biliyordum*.

Bana bir bakış bile atmadan, hızla dışarı çıktı. ama sokağın aşağısındaki ışıklarını gözden kaybedene kadar arabama dönmüyorum. *İyi ki kurtuldum*.

Maddie'ye bu saatte iş yerinin dışında sürüngeyi olabileceğini söyleyerek onu telaşlandırmak istemiyorum ama

Monica'yla bir iki şey konuşmak istiyorum.

Ya da daha iyisi, gece vardiyası olduğunda Maddie'yi almak için uğrarım.

Bu fikir aklımdan geçer geçmez, kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ediyorum. Ben onun arkadaşı, kardeşi ya da

Ona bu şekilde bakmak için her şeyi *yaparım*. Bugün buraya tamamen şans eseri geldim. Bu yüzden onu bırakmayı teklif ettim, ama onun için bu şekilde yolumdan çekilemem.

Burada gizlenen potansiyel olarak tehlikeli insanlar var. Biri ona zarar verebilir.

Ve bu olasılık beni canlı canlı yakıyor.

Arabama ulaştığımda Monica'nın kapısı tekrar açılıyor ve bu kez Maddie bir elinde paket servis poşetiyle dışarı çıkıyor. O tatlı gülümsemelerinden biriyle beni kör ediyor. "I Akşam yemeği yediğini biliyorum ama bu çok uzun zaman önceydi, bu yüzden sana biraz tavuk kanadı aldım. Olur mu?"

Cehennem.

Gülümsemesi genişliyor ve göğsümün içindeki karanlık delik de genişliyor.

Sikeyim.

Boğazımı temizliyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum. "Hadi seni eve götürelim."

BÖLÜM 13

Maddie

T Burada cazibe hakkında söylenmesi gereken bir şey var. Kızgınlık gibi, onu da kontrol edemezsiniz. Çünkü denedim.

İlk kez kızgınlık hissettiğimde beş yaşındaydım. Hala sanki on altı yıl önce değil de dün gece olmuş gibi hatırlıyorum.

Kardeşim ve Grace'in yanına taşındıktan sonra annemi rehabilitasyon merkezinde ilk kez ziyaret ettiğimde, garip bir Onu benden uzakta, o yerde gördüğümde midemin çukuruna bir his çöktü. Daha önce hiç deneyimlemediğim ağır ve ekşi bir şeydi ama bundan hoşlanmadığımı zaten biliyordum.

Okulda ve bale stüdyosunda etrafımdaki herkesin kollarına koşabileceği bir ebeveyni olduğunu ancak çok sonraları fark ettim. Bir anne, bir baba, bir üvey ebeveyn, fark eder miydi ki?

Önce kızgınlık, düşmanlık ve hatta nefret hissettim. Çünkü neden tüm arkadaşlarımda bir annesi ve babası vardı da benim yoktu?

Sonra suçluluk duygusu başladı.

Hayır, bana gece masalları okuyacak ve bisiklete binmeyi öğretecek bir annem yoktu, beni koruyacak ve benimle evcilik oynayacak bir babam da yoktu ama hiçbir şekilde yalnız değildim. *Yalnız* değildim. Tüm bunları ve daha fazlasını benimle birlikte yapmaktan asla çekinmeyen bir ağabeyim ve bir yengem vardı.

Yıllar geçtikçe anneme olan kızgınlığım kendime olan kızgınlığıma dönüştü. Çünkü beni seven ve benim için endişelenen insanlar vardı ama ben hala Göğsümün içindeki boşluğu kapatmak için. Yine de iyileşmek için yeterli değildi. *Yetmiyor.*

Bu yüzden bana nankör dedi ve sanırım... Haklıydı.

Evimin yolunu tarif ettikten sonra James'in tertemiz araba koltuğuna yaslanırken, bir gün öğle yemeğine çıkmak için arkadaşlarıma mesaj atmayı aklıma not ediyorum. Çok gecikti ve onlar her zaman canavarları uzak tutmayı başarıyorlar.

Ve beynime, yanımdaki adama karşı hissettiğim çekim her ne olursa olsun, bunun artık sona ermesi gerektiğini hatırlatmak için daha acil bir tane daha yapıyorum.

O senin çok daha yaşlı fizyoterapistin. Onun kollarını, ellerini, sakalını ya da yakışıklı yüzünü düşünmemelisin. Kes şunu.

Arkamızda bir araba korna çalıyor ve James sonunda bana bakıyor, sanki yüksek ses onu bir tür sisli zihinsel durumdan uyandırmış gibi. Paket servis çantama doğru başını salladı. "Arabada yiyebilirsin. Trafikten çıkana kadar soğur."

Evet, hiç sanmıyorum. Bu deri koltukları gördün mü? Araba baharatlı tavuk kanadı kokusuyla dolduğu için zaten yeterince kötü hissediyorum. "Teşekkürler, ama bekleyebilirim."

"Israr
ediyorum
." "Ben
de ısrar
ediyorum
."

Sanırım homurdanıyor. Şerit değiştirirken sesinde gerçek bir sıcaklık olmadan "Her zaman kendi yolunu buluyorsun, değil mi?" diye soruyor ve direksiyonu çevirirken ellerine bakmayı gerçekten bırakmalıyım. Bu hiç de verimli değil ve kendimi birinci sınıf bir sapık gibi hissediyorum.

"Bundan emin değilim, Doktor. Son hatırladığım kadarıyla, siz söylediğiniz için bu arabadayım."

"Reddedebilirdin."

"Reddettim."

"Hmm. O kısmı hatırlamıyorum."

Sesinde en ufak bir eğlence belirtisi var mıydı?

Sayıklıyor olmalıyım. Yüksek ateş ya da onun gibi bir şey.

Üzerimize yine sessizlik çöküyor ama bu rahatsız edici değil. Arabaların arasındaki işlek şeritlerden geçen insanları izliyoruz,

hokey formalarını giiyorlardı. O zaman arenanın sadece birkaç blok ötede olduğunu, dolayısıyla trafiği fark ediyorum. Monica her zaman barda her türlü spor oyununu oynar, ancak hiçbirini gerçekten takip etmiyorum, bu yüzden zamanın yarısında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

James aramızdaki sessizliği bozuyor, her zamanki sessizlik yemini düşündüğünde bu beni şaşırtıyor. "Seni eve bırakma konusunda haklıydım. Taksi ücretin delice."

Ona pek de ihtiyatlı olmayan bir bakış attım. Ne zamandan beri sıradan konuşmalar yapıyoruz?

Şikayet ettiğimden değil. Tabii ki şikayet etmiyorum.

"Görünüşe göre bir süre burada sıkışıp kalacağız," diyorum, doktor-hasta-araba-arkadaş ilişkimizde tam olarak nerede olduğumuzdan hâlâ emin değilim. "Sana konferansı hiç sormadım. Nasıl geçti?"

Bir Perşembe günü bana bundan bahsetti ve ertesi gün meslektaşlarından birinin beni göreceğini söyledi. Çünkü başka bir şehirde katılması gereken bir konferans vardı. Diğer PT, adını bile hatırlamadığım bir adam, hiç de fena değildi. Ama James değildi.

Parmaklarıyla çenesini ovuşturuyor. "Sıkıcı."

Meraklı bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen çok konuşan bir adamsın."

Bu bir gülümseme mi? Küçük ve neredeyse hiç yok, ama yemin ederim dudakları seğiriyor.

"Ne söylememi istiyorsun? Hayatımın en güzel zamanını ve kapanış töreninde bittiği için ağladığını biliyor muydunuz? Keşke öyle olsaydı."

Sesindeki neşeyi anlıyorum ve onunla kilometrelerce koşuyorum. "Evet, lütfen. Ve sonra da bana nasıl

Konferansın tüm broşürlerini toplayıp yatak odanızda onlar için bir tapınak yaptınız."

"Kahretsin, beni yakaladın."

Sırıyorum. O da sırtıyor. Trafik hareket ediyor.

Birkaç dakikasını alıyor ama sonunda bana gerçek bir cevap veriyor. "Pek bir şey öğrenemedim. Bu yüzden zaman kaybıydı. Oraya ev sahipliği yapan şirketin sadece yeni ürünlerini satın almamızı istediğinden şüpheleniyordum ama klinik beni gitmeye zorladığı için başka seçeneğim yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Seni zorladılar mı?"

"Bu konferanslara her yıl bir ya da iki fizyoterapist gönderiyorlar. Bu sefer altın bileti alan şanslı kişi bendim."

Trafik yine hareketlendi. Bir an için nihayet kurtulduğumuzu düşünüyorum ama sonra yine duruyoruz. Açlık ve yorgunluk muhakeme yeteneğimi gölgeliyor olmalı, çünkü bilmeye hakkım varmış gibi soruyorum: "İşini seviyor musun?"

Omuz silkiyor. "İstiyorum." Bir duraklama. "Çoğu gün."

Kişisel bir soru sorduğum için beni azarlamadığını görünce şansımı bir kez daha deniyorum. "Neden PT olmaya karar verdin?"

Bunun üzerine sertleşiyor. Bunu fark etmemin tek nedeni, direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine tuhaf bir şekilde takılmış olmam. Cevap vereceğinden tam olarak emin değilim ama meraklı kıcımlı eğlenirerek beni bir kez daha şaşırtıyor. "Bir bakıma mesleki bir şey."

Bir açıklama bekliyorum ama gelmiyor. "Sizin ailenizden de PT olan biri var mı?" Bastırıyorum.

"Hayır. Annem de babam da artık emekli. Annem eskiden fırıncıydı, babam da bir araba tamirhanesinde çalışıyordu."

Bunun üzerine aydınlandım. "Fırıncı mı? Kulağa öyle geliyor ki rüya gibi bir iş." Kendi kendime gülümsüyorum. "Onun mutfaktaki becerilerinden herhangi biri sana miras kaldı mı?"

Gözleri hâlâ yolda, sırtıyor. "Kesinlikle öyle."

Ve sırf küçük bir pislik olmayı sevdiğim için diyorum ki, "Sana zerre kadar inanmıyorum. Aslında, bahse girerim tuzu bile söyleyemezsin"

şekerden."

Bu onun bana bakmasını sağladı. "Neden Maddison?"

Burnumu kıvırıyorum. "Bana Maddison deme. Kulağa çok tiki geliyor."

"Şımarıklık yapmaya devam ettiğin sürece sana Maddison diyeceğim."

Hava ciğerlerimden fışkırıyor.

Puff, gitti.

Sesindeki o tanıdık eğlence tonu sarar
Kulağıma yaklaşır bir iki tatlı şey fısıldıyor ve sonra her şey yerine oturuyor.

Az önce bana velet mi dedi?

Ve en önemlisi, bunu neden seviyorum?

Zihnim o kadar boş ki, aklıma hafif bir şey gelmiyor.
yaratıcı bir geri dönüş. Aklıma gelen tek şey: "Ben velet değilim."

"Sana zerre kadar inanmıyorum," diyerek sözlerimi bana papağan gibi tekrarlıyor. Daha az işlek bir caddeye sapıyor ama kırmızı ışıkta duruyoruz. "Biz ne hakkında konuşuyorduk ki? Ah, evet, mutfaktaki şüpheli becerilerim."

Omuz silktim. "Bir felaket olmadığını asla inkâr etmedin." "En iyi aşçı ben değilim ama-"

"Biliyordum."

Beni görmezden geliyor ama o tereddütlü gülümsemesi geri geliyor. "Ben iyiyim. İyi bir günde sağlam bir sekiz."

Yavaşça alkışlıyorum çünkü belki de o haklıdır ve ben biraz şımarık biriyimdir. Ara sıra. "Kusurlarını kabul eden bir adam mı?

Etkileyici."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Erkeklerle ne alıp veremediğin var?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm... Nereden başlayabilirim ki?"

Gülüyor. *Gülüyor*. Kulağa o kadar güzel gelen gerçek, dürüst bir kahkaha ki keşke neşelenmeye ihtiyacım olduğunda tekrar tekrar çalabilsem, ki bu son zamanlarda çoğu gün oluyor.

"Biliyor musun?" Sonunda ıssız bir yola saptığımızda başını eğlenerek sallıyor ve hızla uzaklaşıyor. "Yeterince adil. Berbat durumdayız."

"Yani, hepiniz değil ama... bazıları öyle." Omuz silkiyorum. "En azından benim tecrübelerime göre."

"Hmm."

Sessizlik yine gecenin ortasında kalın, rahatlatıcı bir battaniye gibi üzerimize çöküyor. Etrafımızdaki sokaklar hızlı bir bulanıklık içinde geçiyor, ama James direksiyonun başındayken kendimi güvende hissetmiyorum. Onun hakkında bir güven havası var, tür Bazıları kibirle karıştırabilir ama bu onu güvenilir hissettiriyor. Sanki acil bir durumda aramanız gereken iyi bir insanmış ve kurtarmaya gelmek için her şeyi bir çırpıda bırakabilirmiş gibi.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama bu gece beni eve bırakması kalbimi ısıtıyor. Yine de merak etmeden duramıyorum, beni çok az tanıyan biri neden benim için böyle bir şey yapsın ki? Bunda ne var? O mu?

"Korkunç erkeklerle deneyimin nedir?" diye soruyor ve nedense bir sonraki sözleri kalbimi hoplatıyor. "Erkek arkadaşın yok mu?"

Koltuğuma gömüldüm ve paket servis çantamı sıkıca kavradım. "Erkek arkadaş yok." Boğazımı temizliyorum. "Peki ya sen, Doktor? Flört uygulaması işe yaradı mı?"

Evet, bu onun beklemediği bir soruydu. cevap vermeye pek hevesli görünmüyor. Yine de alacağımdan emin olmadığım bir cevap bekliyorum. Ama her neyse. Denemeye değirdi.

"Birkaç yıldır bekâрім," diye cevap veriyor ve gerçek bir cevapla beni şok ederek sessizliğe gömüyor. "Uygulama benim fikrim değildi. Graham'ın fikriydi."

Nedense bu doğru geliyor. Onu internetten kız tavlayacak bir adam olarak düşünmüyorum.

"Telefonumdan bir şeyler silmemek gibi kötü bir alışkanlığım var, bu yüzden hala bende. Vardı. Artık yok" diye açıklıyor.

"Bu mantıklı." Kafamda uçuşan on milyon soruyu bastırarak ona gülümsüyorum.

Son ilişkiniz ne zamandı?

Neden yürümedi?

Bu son içkinizi içmeyeli yıllar olduğu anlamına mı geliyor?

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Dr. Simmons'a seks hayatını sormaya hakkım yok. Bunu *düşünmek* bile bana düşmez.

Aptalca düşüncelerim için geçirdiğim çılgın günü suçluyorum ama dürüst olmak gerekirse buna inandığımdan emin değilim. Onda tüm çekingenliğiymi yıkan bir şey var ve bu hoşuma gitmiyor.

çünkü kontrol edemiyorum.

Binamın önünde durduğunda, hiçbir şeyi kaçırmadım.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim." Hâlâ gülümseyerek poşetten tavuk kanadı dolu bir kap çıkarıyorum. "Beş dakikalığına fırına at, yeni gibi olacaklar."

Sanki kafası falan çıkmış gibi bakıyor. "Minnettarım ama alabilirsin."

Kaşlarımı çatarak kendimi koltuktan kaldırıyorum.

"Burada kendiminkini aldım. Tavuk kanadı sevmez misin?"

"Ondan değil." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor ve kabı uzatarak onu dürttüğümde sonunda alıyor. "Tamam.

Teşekkürler."

Kapıyı açarken omzumun üzerinden "Sorun değil,"

diyorum. Dışarı çıktığımda gecenin soğuk havası hemen yüzüme çarpıyor ve

Titriyorum. Bunu neden yaptığımdan hala emin değilim - belki de soğuk

beynimi etkiliyor. Ama yine de eğilip gözlerinin içine bakıyorum ve sırtıyorum.

"Şımarık hastandan tavuk kanatlarının tadını çıkar."

Etrafımızı saran karanlığa rağmen, arabanın içindeki ışık bana onun derin ve beklenmedik kızarmasını ilk sıradan izleme fırsatı veriyor.

Allık sürdüğünü *biliyordum*. Neden bu beni inanılmaz derecede sersemletiyor?

BÖLÜM 14

Maddie

| Sarhoşum. Üzüntülerimi evde içerek ya da arkadaşlarımla kulüpte gezerek değil, dün geceki James'le arabasında konuşurken.

Onun varlığıyla, sözleriyle, tüm varlığıyla sarhoşum ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum.

Onunla ilgili ilgimi çekecek hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok. Ne PT olma nedenleri, ne mutfaktaki becerileri, ne de kesinlikle aşk hayatı.

O hala benim fizyoterapistim ve klinik dışında her birlikte olduğumuzda bizi biraz daha yakınlaştıran görünmez çizgiyi aşarsak başı gerçekten belaya girebilir.

Onun gibi bir adamın benimle ilgileneceğinden değil. Neden ilgilensin ki? O otuzlu yaşlarının başında, tüm hayatını düşünmüş ve muhtemelen bir T'ye kadar planlamış yetişkin bir insan ve ben yirmi bir yaşındayım, kaybolmuşum ve inanmadığım bir tanrının beni dürtmesini ve bana "Hey, bak. Bu senin gitmen gereken yön." demesini bekliyorum.

Biz birbirimize ait değiliz.

Ayrıca, benden on yaş büyük bir adamla ilişkiye girersem ağabeyim ne düşünür? Felç geçirirdi, olacak olan bu.

Neyse ki bu konuda endişelenmeme gerek yok çünkü en gerçekçi ve mantıklı yanımda rehabilitasyon tedavim bittiğinde James'i bir daha görmeyeceğimi biliyor. Görmek için bir nedenim olmayacak.

Yirmi bir yaşındaki bir karmaşa için işini tehlikeye atmayacak sağduyulu bir adama benziyor ve belki de tüm bu düşünceleri geride bırakmam için bana son itici gücü veren şey budur

ve gerçekten ne istediğime odaklanıyorum. Benim için sorun olmazdı.

Dost olmamızı istiyorum. Belki Kyle ve Beth'in benim arkadaşlarım olduğu gibi arkadaş olmamızı değil ama en azından samimi olmamızı istiyorum. Bundan biraz daha fazlası, eğer yapabilirsek. Ve ben

Gece vardiyamdan sonra beni eve bırakmak için elinden geleni yaptığına göre, buna aldırılmaz herhalde. Benden nefret etseydi bunu yapmazdı, değil mi?

Muhtemelen bana, aslında beni umursamadığını söyleyen çok bariz neon işaretlerini yanlış okuyorum. Ama bu beni bir tane daha çekip çıkarmama engel değil. Seansımızın sonunda çantamdan mandala çıkarıp ona verdim.

Kağıda bakıyor, sonra bana ve tekrar kağıt. Tereddütle kağıdı alır. "Bir tane daha mı?" Sesi rahatsız olmuş gibi gelmiyor, hatta şaşırmış bile değil. Daha çok inanılmazlık.

"Bu bir hilal," diye açıklıyorum sanki o bilmiyormuş gibi. iki çalışan gözü var. "Sana son verdiğimden biraz daha küçük ama tasarımını beğeneceğini düşündüm."

"Bana hiçbir şey vermek zorunda değildin." Bir süre sessiz kalır. Sonra dedi ki, "Hâlâ bir şeyler çizdiğine inanamıyorum. bunları elle."

"Önemli bir şey değil. Onları yapmak beni rahatlatıyor."

Dikkatli gözleri tekrar bana dönmeden önce kâğıdın üzerindeydi. "Benim gibi baleye geri dönmeyi denedin mi? tavsiye edilir mi?"

Tamam. İşimize dönelim. Bu çok iyi. Yapmamız gereken bu.

Masanın sağındaki çekmeceyi açıyor, çizimi içine koyuyor ve kapatıyor, tüm bunları yaparken bakışlarını tutuyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bileğimi tekrar incitmek istemiyorum." "Normal aktivitelerine dönmelisin. aşamalı olarak," diye cevap veriyor, sanki umurunda değilmiş gibi

Endişelerimi. "Bunu son seansımızda konuşmuştuk."

Konuştuk ve sonra hiçbir şey söylememiş gibi davrandım.

Oops?

"Ama ya kötü bir hamle yaparsam ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsam?"

İkinci kez fizik tedavi görecektir zihinsel güce sahip olduğumu sanmıyorum - ilkinin zar zor atlattım - ama bunu söylemiyorum. Zaten satır aralarını okuyabildiğine eminim.

"Kendinizi çok zorlamayın, iyi olacaksınız. Bazı ısınma egzersizleri ve basit bir egzersizle başlayabilirsiniz. rutin."

Gözlerimi kaçırmadan önce ona bir süre uzun uzun bakıyorum, yenilmiş bir halde. "Tamam. Bunu bu hafta yapacağım." Ya da belki bir sonraki.

Sesi beni irkilttiğinde çantamı kolumdan yukarı kaldırıyordum. "Neyin var?"

"Hiçbir sorun yok." Bu yalan dilimden o kadar kolay dökülüyor ki, muhtemelen bunun ne olduğunu kontrol etmeliyim.

"Maddie."

Adımı onun dudaklarından duymak içimi ürpertiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Bayan Stevens'a ne oldu?

"Gerekirse seninle bir moral konuşması daha yaparım ama beş dakika içinde bir hasta gelecek, o yüzden biraz açık sözlü olsan iyi olur."

Bir moral konuşması daha. Doğru. Son motivasyon konuşması sonsuza dek aklıma kazındı. "Buna gerek yok. Kendime tekrar zarar vermekten korktuğumu söyledim zaten."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Korktum. Daha önce bu kelimeyi kullanmamıştın."

"Fark eder mi?"

"Benim için önemli."

Aptal kalp, bu kadar hızlı atmayı kes. "Neden?" Sanki cevabı beni ezecek güce sahip değilmiş gibi sormaya

cesaret ediyorum.

Ve beni mahvediyor. "Çünkü sen benim hastamsın ve ben hastalarımın bildiğim aktivitelere geri dönmelerini istiyorum.

hala zevk alıyorum."

Asılsız bir hayal kırıklığı dalgası içime çöktü. *Hastası.*

Tabii ki. Birbirimizi tanımamızın gerçek nedenini bir an bile unutmadım. Neredeyse her gün görüşüyor olmamızın gerçek nedenini. O benim fiziksel

Terapistim ve ilişkimiz kesinlikle profesyoneldir ve öyle kalmalıdır.

Gece vardiyasından sonra beni eve bırakmak için zahmete girmiş olması kimin umurunda?

Birbirimizi bir arkadaşlık uygulamasında görmüş olmamız kimin umurunda?

Ona mandalalar çizsem ve onları boyasa kimin umurunda? Benim umurumda değil.

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

İyi. Belki de benim ona ısınmaya başladığım gibi onun da bana ısınmasını bekliyordum, ama sorun değil. Birimiz makul bir yetişkin olmalı ve diğerine bunun... bu her neyse, bir son kullanma tarihi olduğunu hatırlatmalı. Ve ne kadar çabuk yaklaşırsa o kadar iyi.

Onu bir daha görmek zorunda kalmadığımda kafamdaki tüm bu sis dağılacak.

"Haklısın." Toplayabildiğim en az sahte gülümsemeyi takınıyorum. "Hâlâ baleden hoşlanıyorum ve benim yüzünden bırakmak istemiyorum.

yaralanma." Bu ifadede sahte bir şey yok. "I

Bu hafta ya da önümüzdeki hafta stüdyoya gideceğime söz veriyorum." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Güzel.

Yarın görüşürüz, Bayan Stevens."

İşte oldu. Normale döndü. Tıpkı her zaman olması gerektiği gibi.

* * *

"Seninle geleceğiz!"

"Aman Tanrım, Maddie. Bu harika bir haber."

"Heyecanlanmadın mı? Heyecanlıyım!"

Çatalımı kaldırıp yüzümü ricotta ve çam fıstığı salatasıyla doldururken gülümsemem dalgalanıyor. Tadı hiçbir şeye benzemiyor, sadece

Son zamanlarda yediğim diğer her şey gibi, ama umurumda değil. Yemek yemek, konuşmamak için mükemmel bir bahane. En iyi iki arkadaşımın, sonunda gözlerimle çok iyi saklamayı öğrendiğim için sözlerimdeki gerçeği görmemeleri için.

Ama Beth ve Kyle'ın bu kadar kolay pes etmesini beklememek gerektiğini biliyorum.

Onlarla öğle yemeği yemeyi kabul ettiğim için pişman değilim. Artık evden çıkmak için güvendeyim ve arkadaşlarımdan yoğun programları mucizevi bir şekilde en azından bir saatliğine boştu, Hayır diyemezdim. Eve geldikten birkaç dakika sonra Kyle grup sohbetine mesaj attığında havamda olmasam bile Bu sabahki oturumdan. Havamda değildim ve sanırım hala da değilim çünkü kaçınılmaz olandan, yani *bu konuşmadan* kaçan bir korkağım.

Kyle tavuk göğsünü bıçaklarken, "Nereden başlayacağımı bilemeyecekmişim gibi hissediyorum," diye düşünüyor. "Kolay bir rutin yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, biliyor musun? Nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Sana bazı fikirler verebilirim," diye öneriyor Beth. "Kızlara öğrettiğim rutinlerden bazılarını yapabilirsin."

Aptalca bir dikkatsizlik yüzünden profesyonel baleden çocuk seviyesinde dansa geçmek, kendime zarar vermek ve hayallerimdeki işi kaybetmek mi? Kulağa harika geliyor.

Ve bu durum daha da sinir bozucu çünkü balerinlerin sakatlanması dans dünyasında duyulmamış bir şey değil. Oldukça sık oluyor, sadece *benim başıma* geleceğini hiç düşünmemiştim.

Görünüşe göre yenilmez değilmişim.

"Teşekkürler Beth." Gülümsüyorum ama bu bana bile zorlama geliyor. "Sorun değil." Gazlı suyundan bir yudum alıyor. "Sen Glenn Avenue'daki stüdyolardan birini kiralayabilirsin. Saati yirmi dolardan daha az."

"Bunu yapacağım." Ona önümüzdeki Pazartesi için rezervasyon yaptırdığımı söyleme zahmetine girmiyorum, çünkü konu değişikliğine bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. "Hey, Polina

yeni bir kız arkadaşın falan mı var? Sosyal medyada bir şeyler gördüm ama burnumu sokmak istemedim."

Ve işte böyle, sohbet en son dedikodulara kayıyor, her zaman dikkat dağıtıcı bir şey olarak işe yarayan bir şey. Arkadaşlarımı seviyorum, onlar benim dayanağım ve çok iyi biliyorum ki

Onların sürekli kontrolleri, görüntülü aramaları olmasaydı iyileşme süreci çok daha sefil ve yalnız olurdu, dedikodu güncellemeleri ve ziyaretler. Şu anda geleceğim ya da geleceksizliğim hakkında konuşamam. Eğer ben Onlara bunu açıkladım ama kendilerini kötü hissetmelerini istemiyorum, o yüzden saptırıyorum.

Bu yıl hiç dostluk ödülü kazanamayacağım kesin.

Yarım saatten biraz fazla bir süre sonra, Kyle'ın telefonundan tüm kafeyi irkilten yüksek sesli bir alarm çalıyor, bu molasının bittiğinin bir işareti. Çantasını kapıyor ve bana sarılmak için masanın etrafında dönüyor.

"Size sonra mesaj atarım. Mads, nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı? Sana inanıyorum kızım.

Yapabileceğini biliyorum."

Göğsüne doğru haykırma isteğime karşı koyuyorum. "Bana bu kadar duygusal davranma, Kyle." Kaşlarımı çatıyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum.

"O seksi doktorun sana asla bileğini incitecek bir şey yapmanı tavsiye etmez. Eğer kendine güvenmiyorsan, en azından ona güven."

O haklı. James asla- Bekle bir dakika.

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Az önce ona *Seksi* mi?"

Yüzüm saf dehşetin resmi olmalı, çünkü iki arkadaşım da gülmeye başlıyor. Kyle eğlenerek başını sallıyor. "Sadece bir tahmindir, ama şu anda yüzünün kızarma şekline bakılırsa, doğru tahmin ettiğimi söyleyebilirim."

Bu iş kontrolden çıkıyor. Kaza yapmadan önce frene basmak için hala zamanım var.

"O değil..." Seksi mi? Eminim öyledir. "O kadar da kötü değil."

Beth ciyaklıyor, çenesini ellerinin üzerine koyarak göz kapaklarını bana çeviriyor. "Bu onun günah kadar ateşli olduğu anlamına geliyor, Kyle. Maddie'nin satır aralarını okuma konusunda master derecem var. Tanrım, ondan *hoşlanıyorsun*." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor.

"Ne? Hayır."

Yapamam.

Yapamam.

Ben...yapama
m.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz," diye beni uyararak Kyle önce yanağıma, sonra da Beth'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

uzaklaşırken bize el sallıyor. "Bensiz dedikodu yapmaya cüret etmeyin, sürtükler! Yoksa pişman olursunuz."

Onun dramatizmine gülüyoruz ama Beth tekrar ayılmakta gecikmiyor. Bu sefer ciddi.

"Ben senin dünyadaki en iyi arkadaşınım," diye başlıyor ve bunun benim için iyi bitmeyeceğini biliyorum. "Şu anda bana ne itiraf edersen et, bu kafeden çıkmayacak. Hatta bu masadan bile kalkmayacak. Peki, ne oldu? Sevgilin için yanıp tutuşuyor musun?

Doktor mu? Kaç yaşında?"

Farkında olmasa da Beth'in James'in tam olarak neye benzediğini bildiğini hatırlayınca sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Yaşını ve hatta bazı hobilerini bile biliyor. Ve belki de bu konuşmayı James'in kendisiyle zaten yaptığım ve bundan daha utanç verici olamayacağı için ona gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"Eğlenceli gerçek." Dudaklarımı yalıyorum ve dirseklerimi masaya dayayarak peçetemle oynuyorum. "Şu adamı hatırlıyor musun?

Arkadaşlık uygulamasında mı? Görünüşe göre o..." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ah, o benim fizyoterapistim. James. Bileğimi tedavi eden adam."

Eğer şokun bir yüzü olsaydı, tıpkı Beth'inki gibi görünürdü. Dudakları mükemmel bir daire oluşturur, çenesi yerde, kaşları tavanda olurdu. İçimden ölmüyor

olsaydım komik görünürdü.

Başını sallar. "Hayır. Lanet olsun. Yolu yok." Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

Beth iki eliyle ağzını kapatıp ciyak ciyak bağırarak bir avuç insanın dikkatini çeker

etrafımızdaki insanlar. Gözlerimi deviriyorum ve ellerini uzaklaştırıyorum. "Önemli bir şey değil," diye onu susturuyorum. "Yani başta öyleydi ama onunla konuştum ve aramız iyi."

Çenesi yine yere çarptı. "Onunla flört uygulamasında onu yukarı kaydırmak hakkında mı konuştun? Taşaklar!"

Şimdi düşünüyorum da, belki de cesur bir hamleydi.

"Ne dedi?" diye soruyor.

Sonraki on dakika boyunca aramızdaki her şeyin nasıl geliştiğini ve şu anda nerede olduğumuzu anlatıyorum. Hatta mandalaları ve araba yolculuğunu da işin içine katıyorum çünkü neden olmasın. Arkadaşımın dürüst görüşünü istiyorsam, önce kendim tamamen dürüst olmalıyım.

"Vay canına." Sözlerimi bitirdiğimde sandalyesine geri oturuyor, o kadar gergin olduktan sonra omuzları rahatlıyor. Cidden, arkadaşlarım Dedikoduyu bir ölüm kalım meselesi olarak görüyorum ve biraz da seviyorum, o yüzden yargılamıyorum. "Bu... Bunu bir saniye düşünmem gerek."

Diyet kolamdan kalanları yudum yudum içiyorum. "Çok fazla düşünme. Gelecek haftadan sonra onu bir daha görmeyeceğim." Ben de Muhtemelen ilerlememi izlemek için önümüzdeki birkaç ay içinde bir noktada onunla buluşmam gerekecek, ama belki de olmayacak. Belki kontrollerimi başka bir PT yapar.

Beth söylediklerime tam olarak inanmıyormuş gibi bana ters ters bakıyor. "Bilmiyorum, Mads. Ne tür bir adam seni sağ salim eve götürebilmek için *saatlerce* otoparkta kalır? Bunu bir düşün. Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor."

Beynime saldıran ilk kelime *acıma oluyor*.

"Benden on yaş büyük," diye takılıyorum.

Omuz silkiyor. "Yani? Bu biraz seksi."

Çok fazla aşk kitabı okuyormuş. Belli oluyor. "Bütün hayatını çözmüş. *Yetişkin* hayatı," diye ekliyorum. "Sen de öyle."

"Eskiden yapardım." Ben engel olamadan açık havaya çıktı. Sözlerim karşısında Beth'in gözleri yumuşuyor ve ben

bundan nefret ediyorum. Tüm kalbimle nefret ediyorum.
"Oh, Maddie."

Hayır. Hayır. Bunu ne şimdi ne de sonra yapacağım. Yapmayacağım. Kendi hatalarım için bir başkasının bana acımasını istemem. "Sorun değil. Gerçekten öyle demek istemedim," diye yalan söylüyorum, bu son günlerde bana çok kolay gelen bir şey. Bu beni endişelendiriyor. "Ben sadece kafam karıştı... bilirsiniz, onun hakkında."

"Hâlâ onun hastasıyken birlikte olmanızın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," diyor, sanki *bunun* gerçekleşme ihtimali varmış gibi. "O yüzden tedaviniz bitene kadar bekleyin ve ne olacağını görün. Onu bir daha görmeyeceğini söylüyorsun, ama burada bir şey" -midesine dokunuyor- "bana yanıldığını söylüyor."

Olabilir. Belki de olmaz. Bunu düşünmek bile başımı ağrıttıyor.

Beth yemeğini bitirirken sessiz kalıyorum ve zihnimi boş kalmaya zorluyorum. James yok, gelecek yok, "kardeşim ne düşünür" yok, hiçbir şey yok, ama bunun neredeyse imkansız bir görev olduğu kanıtlanıyor.

Tam tuvalete gitmek için izin isteyecektim ki onu hissettim.

Omurgamda bir tedirginlik hissi dolaşüyor. tıpkı parktaki o günkü gibi midemde rahatsız edici bir çekilme oldu.

Beth'le birlikte ve kalabalık bir yerde olduğum için kendimi güvende hissederek gücümü topluyorum ve etrafıma bakıyorum.

Kimse bana bakmıyor, ama yine de içimde bir şey bu kişiyi görüp görmediğimi *biliyor*. Bir içgüdü, bir his, bir şey.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Eğer biri beni izliyorsa, kafenin içinde değildir.

"Tanrım." Beth kıkırdayarak beni bir anlık dalgınlığımdan kurtardı. "Kyle bunu kaçırdığı için çok kızacak."

BÖLÜM 15

Maddie

| Hiç bu kadar saf ve ham bir korku hissetmemiştim. Ben bile geleceğimin boşa gittiğini fark ettim. Hayır, o anda sadece dünyaya kızgın ve kendim için üzgün hissediyordum. Bana sorarsanız öldürücü bir kombinasyon.

Sammy ve Grace'e göre ben korkusuz bir çocuk olarak büyüdüm. Meraklı, maceracı, bilinmeyenden hiç korkmayan. Ve hayatımda ilk kez, içimdeki çocuğu saklandığı yerden çıkarıp benim için bunu yapmaya zorlayabilmeyi diliyorum.

Stüdyo B, son beş haftadır korktuğum her şeydi; duvarları aynalarla dolu ve tekerlekli bir bale barı olan orta büyüklükte bir odaya bölünmüştü.

Günün son seansına rezervasyon yaptırmanın bana bir tür iç huzur getireceğini düşünmüştüm, stüdyonun o gün için kapanması bahanesiyle birkaç dakika erken çıkabileceğimi biliyordum ama yine de kendimi mutsuz hissediyorum.

Belki de bu bir hataydı. Öyle hissettirdiği kesin.

Ama hayır, Cumartesi gününün vardiya parasını bu stüdyoya harcadım ve bundan en iyi şekilde yararlanacağım. Bütün saat dayanamasam bile, en azından bu gece eve denediğimi bilerek gideceğim.

Yarın James'i görecekim ve ona elimden geleni yaptığımı ve geri adım atmadığımı söyleyeceğim. Birbirimizin yanında geçirdiğimiz zaman arttıkça onun ne düşündüğünün benim için neden daha önemli hale geldiğini bilmiyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. O benim daha iyisini yapmamı istiyor ve ben de bunu kendim için istemediğimi söyleyemem.

Odanın ortasına doğru ilerleyip çantamı yere koyduktan sonra oturuyorum ve taşınabilir hoparlörümü çıkarıyorum. Kullanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu sabah onu aramak için yarım saat harcamak zorunda kaldım.

Telefonum hoparlöre bağlandıktan sonra, bale çalma listemi aşağı kaydırıyorum, rastgele bir şarkıya basıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Aynadaki yansımam bana bakıyor ve gördüklerim karşısında kafam karışıyor.

Şık topuz, pembe tayt, siyah mayo, siyah etek, pembe bale ayakkabıları. Üniversite boyunca çoğu gün tam olarak böyle görünüyordum - kendimi okuldaki halimle görmek kadar alışkın olduğum bir görüntü.

ve yine de karşımdaki kadını zar zor tanıyorum.

Çünkü o derli toplu görüntünün altında kırık bir ruh vardır.

Bir şekilde, bir nedenden dolayı asla yeterli olmadığını düşünen bir kız var.

Ailemin sevgisini ve ilgisini koruyacak kadar iyi değildim. Norcastle Balesi'ne girecek kadar iyi değilim. Zihinsel bir çöküş yaşamadan çocuklar için basit bir bale rutini sergileyecek kadar iyi değilim.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

"Odaklan, Maddie." Deniyorum.

Kendim için deniyorum.

Hareket ederken bileğimi sakatladığım güne dair anılar kafamı dolduruyor ama adımlarım sarsılmıyor. Yavaş ve dikkatli davranıyorum, her zaman vücudumu dinliyorum.

Bunu yapabilirim. Ben dans etmek için doğmuşum. Farklı koşullar altında belki ama benim kaderim her zaman bu ayakkabıları giymek, bu müziğin ritmiyle hareket etmek oldu. Bunu biliyorum. derinlerde.

Buranın tam da olmam gereken yer olduğunu fark ettim. incinme ve kendinden nefret etme garip bir duygu, acı-tatlı.

İstediğim buydu, değil mi? Tekrar babetlerimi giymek ve dans etmek. Burada olmak, *nihayet tekrar kendi* ortamımda olmak omuzlarımdaki yükün bir kısmını alıyor ve kendimi tekrar yavaşlamaya zorlamadan önce hızım artıyor.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Piyano kalbimin tellerine çarpıyor, müziğin titreşimleri benim bir parçam haline geliyor. Dans pistinde her zaman hissettiğim içsel kıvılcım yavaş yavaş yeniden alevleniyor. O anda, bir seçmeyi kaçırmış olmamın ya da aylarca profesyonel baleye dönemeyecek olmamın hiçbir önemi yok.

Çünkü *bu* benim. *Bu* benim hayatım. Dans etmek, yapabildiğim her şekilde. Her zaman.

Bir an kendimi tüy kadar hafif hissediyorum, ayaklarımın yere değme hissine odaklanıyorum. Şarkı bitiyor ve aynı derecede hareketli ve güzel yeni bir şarkı başlıyor.

Ve bir sonrakinde, ayağım kopuyor. Ve düşünüyorum.

Bağırdığımı duyuyorum. Ne, hatırlayamıyorum.

Tek farkında olduğum gözlerimdeki yaşlar ve Kötü ayak bileğimde zonklayıcı bir ağrı var, ilk seferki kadar kötü değil ama yine de endişe verici.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, çantama ulaşana kadar sürünüyorum ve hoparlörü kapatıyorum. Bu şarkıyı bir saniye daha dinlersem delirebilirim.

Göğsüm kabarak telefonumu aldım ve kilidini açtım. Şimdi ne olacak?

Beth'i arayabilirim. Ya da Kyle'ı. Ya da yakınlarda yaşayan veya çalışan herhangi bir arkadaşımı, bana yardıma geleceklerini biliyorum.

Ama şu anda istediğim tek bir kişi var. İhtiyacım olan tek bir kişi var.

Kafamdaki alarm zillerinin bana bunun son derece uygunsuz olduğunu, çok fazla çizgiyi aştığını, açmayacağını bağırmasını görmezden geliyorum.

Hepsini cehenneme gönderiyorum, panik atağımdan sonra beni kontrol etmek için aradığı bir keresinde rehberimde iş telefon numarasını arıyorum ve *Ara*'ya basıyorum.

İhtiyacım olursa onu arayabileceğimi söyledi, değil mi? Bir vuruş geçti. İki.

"Kimsiniz?"

Boğazım zımpara kağıdı gibi kuru ve ağzımı açmak bile acı veriyor. Yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşlarımı yalıyorum ama faydası olmuyor. "J-James."

Dr. Simmons olmaz. Şu anda James'e ihtiyacım var. "Maddie, sorun ne?" Dışarıdan bir ses duydum.

Arka planda. "Yaralandın mı? Neredesin?"

Kafamı saran paniğin ortasında, bulunduğum yeri söylemeyi başarıyorum.

"Bileğın mi?" diye soruyor ama zaten bildiğine dair bir his var içimde.

Yutkunuyorum. "Acıyor."

"*Kahretsin*," diye küfrediyor nefesinin altında, ama ben yine de duyuyorum. Bu bana pek umut vermiyor.

"Yoldayım, tamam mı? Kıpırdama."

Titreyen parmaklarımı bileğime dolayarak, "Stüdyo B," diye boğuluyorum.

Çok iyi gidiyordum, ama şimdi çok acıyor. Çok acıyor.

"Tamam, kımıldamayın lütfen." Trafik sesleri hattan bana ulaşıyor ve onun dışarıda olduğunu biliyorum. Gerçekten benim için geliyor. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Lütfen, acele edin."

"Şimdi arabaya biniyorum. Kapatmak zorundayım. Kımıldama, Maddie. Lütfen. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Tamam."

Telefonu kapattığında derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı kuruluyorum.

Bu kabus hiç bitmeyecek mi?

* * *

James

Son yarım saattir mesajına bakıyorum.

Bir yanıt beklemiyor ama bu görünmez baskıyı ortadan kaldırmıyor.

Andrew inatçı bir piç değil, hakkını vereyim. Üç aydır soruyor ve üç aydır birbiri ardına ret cevabı alıyor. Benim zamanımı hak etmediğini biliyor ama bu onu istemekten alıkoymuyor. *Kahrolası rüyalarında.*

Shadow ve Mist şu anki ikilemimden habersiz kanepemde kıvrılmış yatıyorlar. Oh, şımarık bir kedi olmak. Mutfak adasından dumanı tüten kahve fincanımı almadan önce küçük kafalarını okşuyorum - beni görmezden gelmeye devam ediyorlar. Benim

Zihnim o kadar hızlı çalışıyor ki artık kafeine karşı bağışıklık kazandım.

Kaynayan içeceğimi yudumlarken adaya yaslanıyorum ve şu anda sehpanın üzerinde duran telefonumla göz göze gelme yarışına giriyorum. Bir saat önce eve geldiğimde, kâbus başlamadan önce duş alıp eşofmanımı ve kapüşonumu hızlıca değiştirecek vaktim bile olmamıştı.

Kendinize karşı dürüst olabilir ve söyleyeceklerini merak ettiğinizi itiraf edebilirsiniz.

Evet, tabii. Ayrıca çatıdan da atlayabilirim.

On iki yıl önce, benden her şeyimi alan o iki insana asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz verdim. Onlarla konuşmayacak, onlar hakkında konuşmayacak ya da onları aramayacaktım. Ve eminim ki şimdi de başlamayı düşünmüyorum.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki, telefonumun çaldığını fark etmem gerekenden daha uzun sürdü. İş telefonum.

Kaşlarımı çatarak kupamı tezgâha geri koyuyorum ve oturma odasına geçiyorum. İlk başta ailemin beni aradığını düşünüyorum, ki daha dün babam aradığı için bu garip olurdu. İki numaram da onlarda var ve bazen kafaları karışıp yanlış numarayı arayabiliyorlar.

Ama yaklaştıkça, bilinmeyen bir numara olduğunu fark ettim.

Aramayı kabul ettiğimde ani, korkunç bir his bedenimi ele geçiriyor. "Kimsiniz?"

Çok uzun süren bir saniye boyunca hiçbir şey duymuyorum. Sonra titrek, kırık ve tamamen yanlış olan sesi bana ulaşıyor. "J-James."

Kalbim durdu.

"Maddie, sorun ne? Yaralandın mı? Neredesin?"

Zihnim aşırı hızda çalışıyor. Anahtarlarıma doğru koşuyorum, onları eşofmanımın ceplerine tikiştiriyorum ve egzersiz ayakkabılarımı giyiyorum.

Bu işte bir terslik var. Ve bana tam olarak nerede olduğunu söylediğinde, kafama dank etti.

"Bileğın mı?" Soruyorum ama zaten biliyorum. "Acıyor."

Nefesimin altında küfrediyorum. "Yoldayım, tamam mı? Kımıldama."

Eğer yaparsa, durumu daha da kötüleştirecek, ama bunu ona söylemiyorum. Şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey Panik yüzünden kör olmuş.

"Stüdyo B," diye mırıldanıyor, tahminimce bulunduğu oda bu. Umarım resepsiyondaki her kimse sorun çıkarmadan ona ulaşmama izin verir, ama vermezlerse beni duyarlar.

Şu anda beni Maddie'den uzak tutacak hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok.

Bu farkındalık göğsümün içinde düzensiz bir şekilde atan organa çarpıyor. Belki de onun incinmesine bu kadar ilkel, içgüdüsel bir tepki veriyor olmam beni endişelendirmeli, ama şu anda Tek önceliğim ona ulaşmak.

Asansöre binmemin tek nedeni merdivenlerden daha hızlı olması, ama onun için o kadar endişeleniyorum ki, hata yapıyorum ve kendimi binanın altındaki garaj yerine lobide buluyorum. Fark ettiğimde, neredeyse dışarıdaydım.

Kendine gel. Sana ihtiyacı var.

"Tamam, kımıldama lütfen." Asansör düğmesine sanki ona karşı kişisel bir kan davam varmış gibi tekrar bastım. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Lütfen, acele et." Gergin sesi acı dolu geliyor ve kendime derin, sakinleştirici bir nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Neden bu kadar korkuyorsun ki? O senin ilk hastan değil. Yaralanmalarla uğraşmaya alışkınsın.

İçimdeki ses beni ele geçirdiği anda onu susturuyorum.

Arabama ulaştığımda ona dedim ki, "şimdi arabaya biniyorum. Kapatmam lazım. Kımıldama, Maddie. Lütfen. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Tamam."

Norcastle sokaklarında hızla ilerlerken her şey bulanıklaşıyor. Kırmızı ışıkta durduğumda, *beni* aradığı gerçeğini düşünmek için kendime birkaç saniye izin veriyorum.

Söz konusu o olduğuanda garip bir koruma duygusu hissediyorum ve şanslıyım ki ışık tam ben başlarken yeşile dönüyor.

Nedenini düşünürken.

Glenn Caddesi çok işlek bir cadde.

Binanın girişinden sadece birkaç metre ötede bir park yeri bulduğumda bir tür mucize olduğuuna ikna oldum. Döner kapıdan geçip asansöre biniyorum ve onun katının düğmesine basıyorum.

Resepsiyondaki adam, "Üzgünüm efendim, ama bir araba kiralamadıysanız sizi içeri alamam" dediğinde şansım tükeniyor. stüdyo."

Oh, f- için

"Bak dostum, seni bu duruma soktuğum için gerçekten üzgünüm, ama gerçekten içeri girmem gerekiyor," diye aceleyle açıkladım, zaten onun tereddüt etmeyeceğini bilerek. "Benim... Arkadaşım Stüdyo B'de, Maddison Stevens, ayak bileğini incitti. Yardım için beni aradı."

Bir an için kabul edecek kadar ikna olmuş görünüyor ama sonra tekrar başını sallıyor. "Üzgünüm efendim ama güvenlik nedeniyle sizi içeri alamam."

Haklısın. Bildiği kadarıyla bir katil olabilirim.

Çaresiz, telefonumu kapıyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: Maddie'yi arıyorum ve telefonu hoparlöre veriyorum.

Anında cevap veriyor. "Neredesin? Yakın mısın? tarafından mı?" Sesi o kadar acı dolu geliyor ki, adamı bir kenara itip ona koşmama bir saniye kaldı.

Ona en kuru bakışımı atıyorum, yani "*Gördün mü?*"

Sana burada olmak için bir sebebim olduğunu söylemiştim.

"Maddie, buradayım. Resepsiyondayım." On sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmeyen çocuk benden bir öldürücü bakış daha alıyor. "Resepsiyondaki adam rezervasyon yaptırmadan içeri giremeyeceğimi söylüyor. Lütfen ona _."

Bu cümleyi bitirmeme gerek yok.

"Onu içeri al, lütfen!" diye yalvarıyor ve sesindeki endişeyi duymak beni parçalara ayırıyor. "Onu ayak bileğimi incittiğim için aradım. O benim doktorum. *Lütfen.*"

Yutkunuyor, şirketin politikasına uymakla önce Maddie, sonra da benim tarafımdan yeni bir tane koparılmak arasında kaldığı belli. Ama sonunda doğru seçimi yapıyor. "Tamam, içeri girebilirsin ama unutma her odada kamera var ve ben-"

"Sağ ol dostum. Minnettarım." Uyarısının geri kalanını dinleyecek ne zamanım ne de sabrım var. Sanki Maddie'ye el kaldıracakmışım gibi. Bunu bildiğinden değil elbette, yani anlıyorum ama acelem var.

Stüdyo B'ye ulaşana kadar koridorda aceleyle ilerliyorum ve nihayet kapıyı açtığımda daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet duygusuyla midem bulanıyor.

Maddie yerde, çok narin bir bale kıyafeti giymiş. Şu anda bileğini kucaklarken takdir edecek zihin kapasitesine sahip olmadığım kıyafetler. Güzel ela gözleri şiş ve kırmızı, her ne kadar gizlemeye çalışsa da ağladığını biliyorum.

Göğsüme bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

"James..." Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değil ama beni hemen doktor moduna sokmaya yetiyor.

Yanına diz çöküyorum ve parmaklarını ayak bileğinden nazikçe sıyrıyorum. "Bir bakalım, tamam mı?" Sakinleştirici bir sesle konuşarak onun için sakin kalıyorum. "Eminim bir şey yoktur."

Sessiz kalıyor, her burnunu çekişinde beni öldürüyor.

Birkaç dakika yakından inceledikten sonra ciddi bir şey olmadığını anladım. Yerini değiştiriyorum ve ürkmüyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Emin olmak için daha detaylı incelemem gerekecek ama her şey yolunda görünüyor," diyorum ve omuzları rahatlatarak düşünüyör. "Muhtemelen alıştıırma yapmadığım için biraz ağrımıştır ve kendini bırakmıştır. Ayağa kalkabilir misin?"

Bana bakıyor ve gözlerinde onda daha önce hiç görmediğim ve bir daha da görmek istemediğim bir tür çığ korku var. O güçlü, dirençli ve onu böyle görmek.

Kes şunu.

Yavaşça başını sallıyor. "Korkuyorum."

Telefonunun, ayakkabılarının ve küçük taşınabilir hoparlörünün hala yerde olduğunu fark ettim ve hepsini çantasının içine koydum.

omzuma asacağım. "Seni arabama kadar taşıyacağım. Hemen ön tarafta. Götürebilir miyim?"

Başını sallıyor ve vücudunun benimkine ne kadar iyi oturduğunu, teninin sıcaklığını ya da onu kollarımda stüdyonun dışına taşırken başını omzuma nasıl yasladığını çok fazla düşünmeme izin vermiyorum.

Kendimi doktor modunda kalmaya zorlayarak, onun dudaklarına ya da hassas gözlerine bakmıyorum. Kapüşonumun siyah kumaşına yaslanmış o sevimli düğmeli burnuna bakmıyorum. Çünkü bakarsam, gitmiş olurum. Ve bunu göze alamam.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor resepsiyondaki adam yanıımızdan geçerken, sesinde bir telaş. *Şimdi* umurunda bile değil.

Maddie ona zayıf bir gülümseme ve baş parmağıyla onaylama hareketi yapıyor, o kadar sevimli bir hareket ki göğsüm acıyor. "Artık güvendedyim."

Onun sözleri kalbimi hedef alan bir kurşun gibi.

Güvenli.

Benimle güvende hissediyor.

Gurur içimde kabarıyor ve vücudumun şu anda bu kadar tetikte olması gerekmeyen başka bir kısmı da kabarıyor.

Asansörlere ulaştığımızda, "Kişisel bir yaralanma vakasında stüdyonun sorumlu tutulamayacağını hatırlatmak istedim!" diye seslendi.

"Biliyorum! Feragatnameyi imzaladım!" Asansörün

kapıları açılıp içeri girdiğimizde Maddie haykırarak karşılık veriyor. O yapmaz

Sesi kızgın geliyordu, ki adamın neredeyse ona ulaşmamı engellediğini düşünürsek bu etkileyici. Onu arabamın ön koltuğuna taşırken hiçbir şey konuşmuyoruz. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, kapıyı kapatıp direksiyona geçiyorum. "Dairene mi?"

Başını salladığında motoru çalıştırıyorum. Dairesine olan yolculuğumuz sessizlik içinde geçiyor, sadece bir kez bileğinin nasıl olduğunu sormak için ara veriyorum. Biraz ağrıyor ama bir süre öncesine göre çok daha iyi olduğunu söylüyor. Bileğini burkmadığından ve sadece aniden hareket ettirdiğinden oldukça eminim ama emin olmak istiyorum.

"Senin evinde ayak bileğine tekrar bakmamın bir sakıncası var mı?" Soruyorum, bu da nedense ellerimin nemlenmesine neden oluyor. Kendi kendime bunu sadece onun iyiliği için yaptığımı söylüyorum, Çünkü iyileşmesinin tehlikeye girmediğine dair güvenceye ihtiyacı var.

"Lütfen."

Onun incinmiş olması beni incitiyor. Bale kariyeriyle ilgili yeterince şey yaşadı ve o büyük kalbinde bana anlatmadığı çok daha fazla acı olduğundan şüpheleniyorum.

Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ben de o yollardan geçtim ve benim aksime o düşmeyecek. Bundan emin olacağım.

Dengede kalmayı öğrenene kadar her seferinde onu kaldıracağım.

Kısa bir süre sonra, evinin birkaç blok ötesine park ediyorum. Arabadan inip onun tarafındaki kapıyı açtığımda bana "Sanırım yürüyebilirim" dedi.

Bu iyi olurdu. Bileğinin durumu hakkında bana daha iyi bir fikir verirdi ve aletimin

Ben onu taşırken pantolonumu zorluyor. Kazan-kazan durumuna benziyor.

"Ayakkabılarını getireyim." Hâlâ bale terliklerini giydiğini fark ediyorum, bu yüzden arka koltuğa uzanıp çantasını alıyorum ve ona veriyorum.

Çabucak üstünü değiştiriyor, ben de tekrar taşımayı teklif ediyorum ama başını sallıyor. "Sorun değil, teşekkürler." Ama taşıyor.

yürürken kolumu tutuyor.

Ön kapısını açmak için elini bıraktığında, anında üşüdüğümü hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Beni bu kadar etkileyebilecek güce sahip olmasından hoşlanmıyorum.

Maddie'yi daha iyi bir şekilde hayal etmeme asla izin vermedim. özel ve samimi bir ortam, bu yüzden nerede yaşadığını hiç merak etmedim. Ama her nasılsa, şirin stüdyosunu tararken, çok fazla onun gibi hissediyorum.

Girişin hemen yanında küçük bir mutfak var, tezgahın üzerinde sergilenen birkaç tuhaf görünümlü kupa, her şeyden çok modern dekorasyon parçaları gibi görünüyor. Sonra küçük bir kanepa ve sehpa var, yatağından katlanır bir paravanla ayrılmış. Soyut resimlerin ve bitkilerin renkli resimleri her yere serpiştirilmiş ve rahat hissettiriyor. Maddie gibi hissettiriyor.

Aynı zamanda onun gibi kokuyor-biraz vanilya ile çiçekli. Tatlı, çok tatlı.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum, aniden klinikteki ofisimden bile daha küçük olabilecek bir alanda yalnız olduğumuzun farkına varıyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum.

"Kanepeye oturalım mı?" diye teklif ediyor, benden daha rahat görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Elbette."

Bir adım atıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Taytımı değiştirmem gerek. Çıplak tenime bakmak isteyeceksin, değil mi?"

Şimdi cildini düşünmenin sırası değil. "Tercihen, evet."

Şifonyerden bir şey aldı ve ortadan kaybordu.

Stüdyonun banyo olduğunu tahmin ettiğim tek kapısının arkasında. "Hemen döneceğim."

Koltuğuna oturuyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Yeni mesaj yok ama yine de kendimi Andrew'la olan sohbetimi açarken buluyorum. Birkaç saat önceki mesajı bana bakıyor, benimle alay ediyor.

Bilinmiyor: Belki bu hafta değil ama ya gelecek hafta? Sadece konuşalım, James. Bunu bir düşün.

Sorun da bu zaten, bu konuda çok fazla düşünüyorum ve bu ihtiyacım olan son şey.

Maddie bir an sonra üzerinde günahkâr bir uyku şortuyla yeniden ortaya çıkıyor. Gözlerim bacaklarının pürüzsüz tenine takılır takılmaz gözlerimi kaçırıyorum. *Lanet olsun.*

"Artık neredeyse hiç acımıyor," diyor, sesi şimdi daha hevesli geliyor.

Oturuyor ve ayağını yanımdaki minderin üzerine koyuyor. Lanet olası beynimi kullanmadan onu ellerimin arasına alıp kucağıma yerleştiriyorum. Hafifçe nefes alışını kaçırmıyorum.

"Bu iyi mi?" Ben soruyorum.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Evet."

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca ayağının sikime yakınlığı yerine ayak bileğine konsantre oluyorum. Tahmin ettiğim gibi, endişelenecek bir şey yok.

"Her şey yolunda görünüyor," diyorum ona. "Bu gece bir buz torbası uygulayabilir ve önümüzdeki birkaç gün dinlenebilirsiniz, ancak size herhangi bir sorun çıkarmayacağından oldukça eminim."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirir. "Teşekkür ederim. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Gerek yok." Dikkatlice ayağını sehpanın altındaki pelüş halının üzerine koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu sadece bir

Korkutmak. Bir dahaki sefere biraz daha uzun süre ısındığınızdan emin olun. Yarın klinikte sana bazı egzersizler vereceğim."

Onun içten, parlak gülümsemesi kalbimi hoplatıyor. *Bu kız.* Buradan defolup gitmem gerek.

Ama tam da içimde daha fazla ölemeyeceğimi düşündüğüm anda arkamdan ayağa kalkıyor ve kollarını ortama doluyor.

Ve bana sarılıyor.

Bana sarıldı.

Maddie bana sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi kapüşonuma çarparak boğuklaşıyor. "Beni kurtarmaya geldiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Hain kollarım onun küçük bedenine dolanıyor, onu sarıyor. Onun burada, göğsümde güvende olması doğru hissettiriyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Nefret etmediğimden nefret ediyorum.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, beni duyduğundan bile tam olarak emin değilim.

Ama ortamı sıkıldığında anlıyorum ki sıkılmış. Ancak şimdi unutulmaz bir gerçeği fark ediyorum - Maddie Stevens, yirmi bir yaşındaki hastam, beni parmağında oynatıyor.

BÖLÜM 16

James

F ya da bütün bir hafta, Maddie'yi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bale stüdyosunda geçirdiği kazanın ertesi günü ona güvenli egzersizlerin bir listesini verdim ve bileğine bir kez daha baktım, ancak her şey normal görünüyordu.

Beni aramasına sevindim, ama onunla birlikte dairesine gitmeyi, onun alanını görmeyi önermemeliydim ve ben de ona sarılmamalıydim. Çünkü bir hafta sonra o kolları hala vücudumda, soğuk kalbimin etrafında hissedebiliyorum ve buna dayanamıyorum.

Ama bugün bitiyor.

Her zamanki gibi, günün ilk randevusu. Kliniğe her zamankinden on dakika erken gidiyorum, evde bir saniye daha kalamıyorum. Bir saatten biraz fazla bir süre içinde onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Bu son seansımız.

Meslektaşlarımdan birine kontrollerini yaptırabilirim ve eğer kendim yapmak zorunda kalırsam, en azından bir ay geçecekti. Onun başka şeyler yapmaya devam edeceği ve benim de onu sistemimden çıkarmak için elimden geleni yapacağım bir ay.

Belki de bu onu son görüşüm olduğu içindir, ama bugün sabah 5:00'te uyandığımda, beynim bir süredir bildiğim şeyi gizlemeye çalışmaktan bıktığına karar verdi - ondan etkileniyorum.

Yapmamalıyım ve bu bana aynı anda hem doğru hem de yanlış geliyor ama artık gerçeği inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok.

Maddie içimde bir şeyler uyandırıyor, daha önce hiç yaşamadığım garip bir duygu. Geçmişte kız arkadaşlarım oldu -bir süredir olmadığımı itiraf etsem de- ama bana nasıl hissettirdiklerini hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Böyle değildi.

O güzel bacaklarını açıp bir çırpıda ona ziyafet çekecek olsam bile, beni onu ofis masama götürmeye iten türden bir çekimle mücadele etmiyorum. Ama hissettiğim tam olarak bu değil, bu yüzden bu kadar kafa karıştırıcı.

Onunla... bu başka bir şey.

Sonunda onu kollarımda stüdyonun dışına taşıdığım ve resepsiyondaki adama benimle güvende hissettiğini söylediğinde bunu anladım. O lanet karıncalanmaları ilk kez hissetmiyordum. Hayır, ben onları

Ona profesyonel baleye hemen dönemeyeceğini söyledikten sonra ofisime döndüğümde; onu eve bırakmak için vardiyasının sonuna kadar beklemezsem ölecekmişim gibi hissettiğimde; Maddie'ye bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden korkarak o sürüngenini otoparktan uzaklaştırdığım.

Ona karşı hissettiklerimin güçlü, köklü bir hayranlık ve koruma duygusu olduğunu fark etmem çok uzun zamanımı aldı.

Çünkü onda kendimi görüyorum.

Çünkü kalbimdeki karanlık onunkini tanıyor.

Bir bacak sakatlığı NFL kariyerimi daha başlamadan bitirdiğinde on dokuz yaşındaydım.

Yaşadığım sürece, o üniversite maçında elimden geleni yapmadığım için pişmanlık duyacağım. Birçok kişi bunun bir kaza olduğunda - rakibimin bana çok sert vurduğunda - ve bunu önlemek için hiçbir şey yapamayacağım konusunda ısrar etti ama bunun bir önemi yoktu.

Birkaç ay sonra NFL seçmelerine katılamadım ve Beni sonsuza dek destekleyeceğini düşündüğüm iki kişi en ateşli düşmanlarım çıktı.

Bir doktor bana tekrar oynarsam sağ bacağımdaki tüm hareket kabiliyetini kaybetme riskim olduğunu söyledikten sonra kendimi kaybettim.

Üniversiteyi bıraktım ve sonraki birkaç ay boyunca

alkol en iyi arkadaşım oldu. Her şeyi yükseltti

Daha önce hiç sarhoş olmadığım için ailemin kafasında bir alarm oluştu. Neyse ki çok geç olmadan beni bu durumdan kurtarmayı başardılar.

Bir süre terapistle görüşmek, aşağıdakileri nasıl yapacağımı öğrenmeme yardımcı oldu
alkolle ve kendimle daha sağlıklı bir ilişkim var.
Artık iyiyim - sınırlarımı ve ne zaman duracağımı biliyorum.
Kendim veya başkaları için tehlike oluşturmadan içkinin tadını çıkarabilirim.

Maddie bana bale topluluğuna katılma hayalinin yıkıldığını anlattığında, onun mücadelesinde kendimi gördüm. O zamanlar

Ama aynı zamanda, ben yapmadım.

Çünkü bugün bile onun kadar güçlü ve cesur olmayı ancak hayal edebilirdim. Yenildiğini düşünüyor ama Kırık bir insan zanaatına geri dönme ihtimaliyle enerjiyle dolup taşmaz ve gözleri böylesine ham bir kararlılıkla parlamazdı.

Geleceğinin sona erdiğini düşündüğünden eminim, ama yükseleceğini bilecek kadar onu gördüm. İşte bu yüzden onu etrafındaki tüm kötülüklerden korumak istiyorum, Maddie'nin başının belada olduğuna dair en ufak bir söz duyduğumda kaçıyorum.

Çünkü benim aksime o güçlü, iyi kalpli ve kararlılığı ona istediği her şeyi kazandıracak.

Ona velet dediğimi hatırlayınca gülümsüyorum. Erkek kardeşi ona "prens" diyor olabilir ve biraz şımarık büyümüş olabilir ama elimde olsa ben de onu şımartırdım.

Ve bu tehlikeli düşünceler, bu bok, şu anda sona eriyor.

Maddie zaten açık olan kapıyı çalar ve koltuk değnekleri olmadan, o güzel dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle içeri girer. "Hey, Doktor."

Son bir gün. Sadece bir gün daha.

"Son seansımız için hazır mısınız?"

Tereddüt ediyor ve ben de bir cevap bulamıyorum.

Sonunda başını sallıyor ve başlamaya hazırlanıyor.

"Kulağa çılgınca gelecek," diyor ayakkabısının bağını çözerken, "ama geçtiğimiz altı hafta çok çabuk geçti. I

Bu şekilde tamamen iyileştiğime inanamıyorum."

Sırtım ona dönük ve bu durumdan yararlanarak küçük bir gülümsemeye izin veriyorum. "İşte sana tıp bilimi."

Kıkırdıyor ve kahkahası ciğerlerimi sarıyor ve o kadar sıkıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. *Bir saat içinde bitecek. O zamana kadar kendini tut.*

"Sanırım haklısın." Dudaklarında hâlâ o rahat gülümsemeyle son kez egzersiz minderimize doğru yürüyor. "Sadece düşündüm ki..." Alt dudağını ısırduğunda, masamda bulabildiğim rastgele kağıtları kontrol etmek için arkamı dönüyorum. *Tanrım.* "Asla iyileşemeyeceğimi düşünmüştüm."

Sesinin birdenbire şakadan kasvete dönüşmesi ona bakmama neden oluyor. "Tamamen iyileşeceğinden hiç şüphem yoktu Maddie."

Sözlerim üzerine bana bir kez daha gülümsedi. Ona Bayan Stevens demediğim gözümünden kaçmadı.

"Dinlenmem gerekirken dışarı çıktıktan sonra bile mi?"

Hiç tereddüt etmedim. "Evet. O zaman bile."

"Mm..."

Ellerimle bir şeyler yapabilmek için gözlüklerimi düzeltiyorum. "Hadi başlayalım."

Sonraki bir saat boyunca bazı esneme ve zıplama egzersizleri yapıyoruz ve bileğinin iyi tepki verdiğini memnuniyetle gözlemliyorum. Hâlâ birkaç aylığına profesyonel baleye dönme riskini almaması gerektiğini düşünüyorum ve bunu ona da söylüyorum ama daha kötüye gitmesinden de endişe etmiyorum.

Hareketlerine ve talimatlarıma odaklanıyor ve bakım talimatları hakkında soru üstüne soru soruyor. İyileşmesinin geri kalanını kendi başına halletmek zorunda kalacağı için gergin olduğu çok açık, bu yüzden ona "Sana bir rehber e-posta ile göndereceğim.

ve evde yapabileceğiniz hızlı egzersizler içeren bazı videolar her gün." Sonra da kendime işkence etmeyi sevdiğim için ekliyorum: "Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Maddie hızla başını sallıyor, minnettarlığı yüzünden okunuyor ve saatimdeki alarm çalana kadar devam

ediyoruz,

Fiziksel rehabilitasyonun son seansının sonuna geldiğimizi gösteriyor.

Çok garip. Geçen haftaki kucaklaşmamızdan sonra, bu anın getireceği rahatlamayı, Maddie'ye olan hislerimin bir son kullanma tarihi olduğunu bilmenin rahatlatıcılığını arzuluyordum.

Ama şimdi o gün nihayet geldi ve hissettiğim tek şey büyük bir kafa karışıklığı ve acı-tatlı bir hayal kırıklığı.

Ve onu özleyeceğimi anladım.

Her ne sebeple olursa olsun, yirmi bir yaşındaki hastamı her gün görmeyi, sürekli soru sormasını ve iyileşmek için gösterdiği güçlü iradeyi özleyeceğim.

İçimin parçalandığından emin olsam da Maddie ayakkabılarını giyerken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Kendimi meşgul ediyorum

bilgisayardaki dosyasını güncelliyor ve yarın sabah bu saatlerde tamamen farklı bir hastaya veda ediyor olacağım gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Her zamanki gibi, seni moron.

Evet, hastalar gelip gidiyor ve onları bir daha görüp görmemek umurumda değil. Onlara iyi dileklerimi sunuyorum, beni yanlış anlamayın ama Maddie farklı. Ve bunu kendime itiraf etmem çok uzun zamanımı aldı.

Boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden kopardı. "Son bir mandala ile veda etmenin uygun olacağını düşündüm."

Tam zamanında kafamı kaldırıp etkileyici çizimlerinden birini daha uzattığını görüyorum. Dikkatle, sanki orijinal bir Picasso'ymuş gibi alıyorum. Benim için daha da değerli.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle, tüm karmaşık detayları gözlemleyerek. Bu mandala bir balerin şeklinde ve beni boğuyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi güneşi ve yıldızları kör edebilirdi. "Yaşamak için yaptığın işin bu olduğunu biliyorum ama benim için yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sadece bileğim için değil, ama... diğer her şey de."

Detaylandırmasına gerek yok. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum çünkü onun için yolumdan çekilmem beni en başta berbat bir hale getirdi.

Çantasını alıp gitmeye hazırlanıyor ve bunun ne kadar çılgınca olacağını fark edene kadar neredeyse onu durduruyorum. Ne? kullanabileceğim bir bahane var mı?

Hey, Maddie, sana soğuk davrandığımı biliyorum, ama bu sadece Çünkü sen benim hastamdın ve senin hakkında oldukça çelişkili düşüncelerim vardı. Bu akşam bir şeyler içmeye gitmek ister misin?

Bunun yerine profesyonel olmayı seçiyorum ve "Benim için zevkti Maddie. Sonuçlardan memnun olmana sevindim." Hatta ona çok fazla acıtmayan bir gülümseme bile veriyorum.

Üzerimde böyle bir etkisi olmamalıydı, lanet olsun.

Ve son bir kez gülümseyip başını sallayarak uzaklaşıyor. Ona uzanmamak için masanın altında yumruklarımı sıkıyor ve içimden ona kadar sayıyorum.

Sadece, sayılar yerine hatırlatıcılar var.

Senin için çok genç.

Senin sapık olduğunu düşünür. Sen lanet bir sapıksın.

Sizi sadece yardımcı bir profesyonel olarak görüyor. Son saniyede bunu mahvetme.

Hazır değilsin- "James?"

Sikeyim.

Yumruklarımı açıyorum. "Evet, Maddie?"

Parmakları çoktan kapının koluna dolanmış ama çevirmiyor. Ela gözleri belirsizlikle yüzümü tarıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda beni öldürmek istediğinden emin oluyorum.

"Sadece işinizi yaptığınızı biliyorum, ama benim için çok daha fazlasını yaptınız ve ben..." Durur, derin bir nefes alır ve konuşurken sesi çok daha istikrarlı çıkar Sonraki. "Bu gece barda çalışıyorum ve sana bedava bir akşam yemeği teklif etmek istedim. Müesseseden. Eğer bu gece gelemezsen,

Ya da hiç, anlarım ama evet dersen benim için çok anlamlı olur."

Kalbim duruyor ve elimde olmadan aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırıyorum. "Seninle akşam yemeği mi?"

Gözleri açılıyor ve ben hatamı hemen anlıyorum. *alıştığını* söyledi. Belli ki benimle yemeğe çıkmayacak.

Ama sonra başını sallıyor ve sıcaklık tenime tırmanıyor. "Evet, benimle. Bulaşıkları yıkamaya ara verebileceğime eminim."

"Herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

Beni başından savdı. "Monica için sorun olmaz. Saat sekiz gibi yirmi dakikalık bir molam var, o yüzden kısa bir yemek olacak ama orada olacağım."

Hayır demeliyim. Tanrı biliyor, ben biliyorum, tüm dünya biliyor, ama vücudumdaki her bir lif kabul etmem için bana yalvarıyor.

Molasında kalabalık bir barda akşam yemeği, sadece Yirmi dakika. Bu süre içinde bunu berbat etmem mümkün değil. "Yapmak zorunda değilsin ama teşekkür ederim" derken ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissettiğime yemin edebilirim. Bu gece orada olacağım."

Bana yine o güzel gülümsemesini verdiğinde, başımın belada olduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 17

Maddie

| Her ne sebeple olursa olsun, kendini kontrol edebilen birinin yardımına ihtiyaç duyarsanız, ben sizin kızınız değilim.

Akşam yemeği. Onu yemeğe davet ettim. *Benimle birlikte.*

Çünkü klinikten son kez ayrılırken, onu bir daha görememe fikrini aklım almıyordu. Onunla konuşmamayı, ona bir daha mandalalar vermemeyi.

Tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünen yakışıklı yüzündeki o kalıcı çatık kaşlara bakarak.

İşte, söyledim. Her neyse.

Çok ikna edici olmayacağını biliyordum, ama yine de Monica'nın James'le yemek yiyebilmem için molamı biraz daha uzatmayı bu kadar çabuk kabul etmesi inanılmaz.

İsteğimi ona mesajla ilettikten sonra telefonda bana "Biraz daha erken gelebilir ve randevunuzdan önce vardiyanızı bitirebilirsiniz" dedi.

"Bu bir randevu değil," diye düzeltmekte gecikmedim. "Sadece bir teşekkür yemeği."

Monica, ağabeyimin Lila'ya ödevini yapıp yapmadığını sorduğunda Lila'nın evet demesi üzerine çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı - apaçık bir yalan - ve ağabeyim ona inanmadı.

Dikkatini dağıtmak için "Saat üçte orada olabilirim," diye önerdim. Eğer

James ve benim tekrar bir randevuya çıktığımızı aklına getirecek kadar çok bitki dikerse, bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

"Elbette, tatlım. Görüşürüz o zaman."

James restorana benim işim bitmeden on beş dakika önce

geliyor. Ve ben de belki ovalamaya başlayabilirim ya da başlamayabilirim.

tabakları biraz daha hızlı.

İşim bittiğinde aceleyle Monica'nın arka taraftaki ofisine gidip düz siyah tişörtümü çıkarıp bol bir şeyler giyiyorum, Siyah kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla gayet iyi giden bebek mavisi kazağım. En süslü kıyafetler değil ama yine de bu bir randevu değil. Çaba göstermiyorum, ama bu saçımı düzeltmeme ve biraz rimel sürmeme engel değil. ve biraz da ruj.

Aynadaki çok da kötü olmayan yansıمامı kontrol ettikten sonra omuzlarımı dikleştiriyorum, kendi kendime başımı sallıyorum ve savaşa gitmediğimi, bu kadar dramatik olmamam gerektiğini hatırlıyorum.

Yani, bir saniyeliğine gerçekçi olalım. Bu James. Beni en kötü halimde, panik atak geçirirken gördü. Endişelenecek bir şeyim yok.

Cuma gecesi olduğu için bar gürültülü ve kalabalık ama onu fark etmemek imkânsız. Mavi gözleri - *kazağımı farkında olmadan onun gözleriyle mi eşleştirdim?* - televizyona yapışmış durumda, ama Monica'nın ofisinden çıkar çıkmaz, hedefe atılan bir füze gibi üzerime düşüyorlar.

Ve yutkundum.

Her zamanki özgüvenime rağmen, onu çok daha yaşlı gösteren kesilmiş sakalını görünce dizlerim titriyor ve rulo yakalı siyah kazağını gördüğümde avuçlarım terlemeye başlıyor.

Kendine gel, Maddie. Bu, kazak giymiş bir adamı ilk görüşün değil.

Değil ama ilk kez bir erkeğin çıkarmasını istiyorum. Artık fizyoterapistim olmadığı için onu üstsüz hayal etmek çok mu yanlış olur?

Evet. Hala senden on yaş büyük.

Doğru. İşte bu.

Kendimi toparlamaya zorlayarak başımı sallıyorum ve onun bulunduğu kabine doğru ilerliyorum. Bir gülümsemeyle Sinirimi belli etmemeyi umarak yanına oturuyorum ve bacağımın onunkine değdiğini fark edince geri çekiliyorum.

"Merhaba."

"Hey."

Dudaklarındaki yarım gülümseme beni sakinleştiriyor mu yoksa daha da endişelendiriyor mu bilmiyorum.

Ellerim menüyü buluyor ve ezbere bildiğim halde tarıyormuş gibi yapıyorum. "Bil bakalım ne oldu?"

"Hmm." Kolunu kabinin arkasına doluyor, parmak uçları neredeyse omzuma değiyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Aşırı tepki veriyorsun. Kolu yorulmuş olmalı, hepsi bu.

Başımı çeviriyorum ve ona en büyük gülümsemelerimden birini veriyorum, böylece yakınlığımız konusunda tuhaf davranmadığımı anlıyor. "Patronum erken çıkmama izin verdi, yani vardiyam bitti."

O yarım sırtış hâlâ yerinde duruyor ve imzası olan kaş çatma hali yok, bu da beni şaşırtıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet."

Masanın üzerinde duran eliyle menüyü elimden alırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Güzel. Yemek yerken acele etmemeyi severim. Yavaş ye."

Bir tane bile olmadığından emin olduğum bu ima karşısında nefesim kesiliyor. Hormonlarım çatlamış olmalı, çünkü neden şu anda James'in kafasını bacaklarımın arasında hayal ediyorum, ne kadar yavaş yiyebildiğini ilk elden görüyorum?

Tanrı aşkına.

Bu bana olmuyor. Cinsel bir ilişki yaşamıyorum. Benden on yaş büyük olan ve şu anda *burada* oturan eski fizyoterapistimle ilgili bir fantezi. Buna inanmayı reddediyorum.

"Geçen gün bana aldığın tavuk kanatlarını beğendim," diyor, sanki beni jöleye çevirmemiş gibi menüyü tarıyor. "Bu sefer ne sipariş edelim? Senin kararına güveniyorum."

Evet Maddie, gerçek gıdaya odaklanmaya ne dersin, başka bir şeye değil?

Kalbim normal bir şekilde konuşmama izin verecek kadar sakinleştiğinde "Domuz etli sandviç iyidir," diyorum.

her akli başında insanın yapacağı gibi. "Tavuk quesadillas da."

Bir an için düşünür. "Sandviç kulağa hoş geliyor. Sen ne alacaksın?"

Henüz doğru düzgün düşünemediğim için "Aynısı" diyorum. Başını salladı. "Soda?"
"Elbette."

Monica siparişlerimizi almak için tam zamanında standımıza geliyor ve James ona ne istediğimizi söylerken, yardım edemem ama yine yaş farkımızdan dolayı kendimi utangaç hissediyorum.

Bu sakal onu daha yaşlı gösteriyor ve fiziksel olarak yirmi bir yaşından büyük görünsem bile, hala ne hakkında endişeleniyorum insanlar bizi birlikte gördüklerinde ne düşünüyorlar.

Aptalca olduğunu biliyorum. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?

Ayrıca, *birlikte değiliz ki*. Biz sadece barda takılan iki kişiyiz. Ne olmuş yani?

"Orada mısınız?"

Göz kırpıyorum. "Evet, evet. Özür dilerim. Bir şey mi dediniz?"

O kendini beğenmiş sırtış beni neredeyse öldürüyor.

"Bileğin sana sorun çıkarıyor mu diye sordum."

"Hayır. Her şey yolunda." Ben de gülümsedim. "Aslında önümüzdeki hafta garsonluğa geri dönüyorum."

"Bu çok iyi. Daha fazla vardiya alacak mısınız?"

Monica sodalarımızla geri geliyor ve James'e öyle bir göz kırpıyor ki yüzüm kızarıyor. Bu kadın hiç de ince değil. Boğazımı temizliyorum. "Eğer yapabilirsem, evet. Bahşişler harika ve kardeşimin sırtından geçinmeye devam etmek istemiyorum." Elimde olmadan ağzımdan çıktı. Benim bir sülük olduğumu düşünmesini istemiyorum ama yine de gerçek bu, neden saklayayım ki?

"Kardeşinizin ilk gün sizinle birlikte kliniğe geldiğini hatırlıyorum. Bu bölgede mi yaşıyor?"

"Bu o olmalı. Ve hayır, Warlington'da yaşıyor, birkaç saat uzaklıkta. Bu yüzden kliniğe gelmeyi bıraktı," diye açıklıyorum.

Bir an için James'in umursamadığından ve aşırı

paylaşımında bulunduğumdan korkuyorum ama bana sorular sormaya devam ediyor.

"Peki ya annen?"

Karnım zıplıyor. "Ne olmuş ona?"

James çenesini ovuşturuyor ve ben de elimde olmadan bu hareketi takip ediyorum. Ciddeden, ateşim çıkıyor olmalı. Birinin ellerinden bu kadar etkilenmenin normal olduğunu sanmıyorum.

"Bir keresinde ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Seni kliniğe götüremedi mi?" diye soruyor ama hemen ekliyor, "Haddimi aştıysam özür dilerim. Bana siktirip gitmemi söylemekten çekinmeyin."

İçten bir kıkırdama kaçıyor benden. "Sorun değil. Annem ve ben birbirimizi pek görmüyoruz." Gazozumun pipetini parmaklarımın arasına alıp onunla oynuyorum. "Ben kardeşimle büyüdüm aslında."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oh?"

Merak ettiğini ama sormaya korktuğunu anlayabiliyorum, o yüzden devam ediyorum. Yetiştirilme tarzımdan utanmıyorum. "Ben dört yaşındayken beni yanına aldı. Otuz yaşındaydı. On sekiz yaşında buraya taşınana kadar onunla ve baldızımla -ve sonra yeğenimle de- yaşadım."

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çok fazla sorum var."

Sırıttıyorum. "Vur."

Kolunu kabinin arkasından çekip parmaklarını masanın üzerinde birleştiriyor. O kadar yakınız ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum ve şimdi ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum. *Harika.*

"Yani," diye başladı. "Kardeşini gördüğümde onu baban sandım. Alınma ama. Sadece daha yaşlı görünüyor."

"O kırk yedi yaşında," diyorum ona. "O yirmi altı yaşındayken ben doğmuşum. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, annem çok

Onu doğurduğunda gençti. Tam olarak on altı. Teknik olarak kardeşim sadece üvey kardeşim ama ikimiz de bunu kabul etmek istemiyoruz." Sammy'yi düşününce gülümsüyorum. "O benim için bir kardeşten çok daha fazlası. Öyle olmak zorundaydı."

"Hayal edebiliyorum." Bir şey arıyormuş gibi yüzümü

tarıyor. "Adı ne?"

"Samuel, ama soyadı Callaghan olduğu için herkes ona Cal diyor. Ama ben ona Sammy diyorum."

"Bir adam için çok fazla isim var," diye dalga geçiyor. "O aldırılmaz." Gülümsüyorum. "Başka sorunuz var mı?"

James tereddüt etmez. "Neden en başta kardeşinin yanına taşındın?"

İstemesem de dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor ama kendimi ona bunu söylemeye zorluyorum. Bunu yapmak istiyorum, lanet olsun. Her ne sebeple olursa olsun, her şeyimi bilmesini istiyorum.

"Annemin alkolle ilgili sorunları vardı."

Dikkatle dinliyor ve Monica sandviçlerimizle geri döndüğünde bile kendi sandviçini yemek için harekete geçmiyor.

"Annem güvenilmez olduğu için kardeşim hep yanımdaydı. Bir de beni sevdiği için sanırım."

Kardeşimi ya da ilişkimizin nasıl olduğunu bilmemesine rağmen, "Elbette biliyor," diye beni temin ediyor. Yine de minnettarım.

"Ben dört yaşındayken annemle babam büyük bir kavgaya tutuştu ve babam beni terk etti. O zamandan beri onu görmedim ama bu konunun dışında. nokta." Derin bir nefes alıyorum. Garip bir şekilde o günle ilgili her şeyi hatırlıyorum. "Annem bizim evde sarhoş olmuştu.

Beni uyuttuktan sonra oturma odasına geçti ama çok yüksek sesle ağlıyordu, ben de uyandım. Annem ağladığı için üzülmüştüm.

Ağlıyordu ve ben de ölmek üzere olduğunu düşündüğüm için ona yardıma koştum. Ona doğru koşarken, etrafta bıraktığı boş bir şişeye takıldım ve kafamı şişeye çarptım. sehpa ve... Kendiniz görün."

Ona saç çizgimin sağ tarafını göstermek için saçımı geriye doğru çekiyorum, burada küçük bir yara izi hala görünüyor.

Tıslıyor. "Kahretsin, Maddie."

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

Dokunmak için uzanıyor ve başparmağı tenime temas

ettiğinde içimde bir şeyler yanıyor.

Daha önce hiç uyandırılmamış bir şey.

Saçlarımı yaramdan uzaklaştırırken gözleri benimkileri buluyor. Saçımı çekmeden önce aramızdan elektrik geçiyor.

Geri.

"Ondan sonra ne oldu?" diye soruyor, tabağımdan bir kızartma çalarak.

Ona ters ters bakıyorum ve onunkilerden birini çalıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Sosyal Hizmetler devreye girdi ve uzun lafın kısası, annem rehabilitasyona gitti ve ben de erkek kardeşim ve Grace'in -şimdiki eşi- yanına taşındım. Annem temizlendikten sonra beni tekrar yanına aldırmaya çalıştı ama görünüşe göre kardeşimden ayrılma kaygım çok kötüydü, bu yüzden onunla kalmamın en iyisi olacağına karar verdiler."

"Anneni sık sık görüyor musun?"

"Pek değil," diye itiraf ediyorum. "O... Biz pek iyi iletişim kuramıyoruz ama kısa bir süre önce onu gördüm. Bildiğiniz gibi."

Başını salladı. "O gece üzgün görünüyordun."

"Öyleydim." Detaylandırmak istemediğim için anlatmadım. O da üstelemiyor, ki bunu onun bildiğinden daha çok takdir ediyorum. "Bunlar soğumadan yiyelim," diye öneriyorum.

"Daha çok sorum var."

Eğlenen bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben de senin sessiz bir mızımız olduğunu sanıyordum. Bir ısırık al da cevap vereyim."

Yine kıkırdıyor, derin ve boğuk, duyduğum en güzel seslerden biri.

Bu ses aynı zamanda oradaki rahatsızlığı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor ama şu anda buna odaklanmamayı tercih ediyorum.

Sandviçimden birkaç ısırık aldıktan sonra "Peki, sorularınız" diye soruyorum. Onunki çoktan yarıya inmişti, canavar. "Yavaş yiyen biri olduğunu sanıyordum?" Ona takılıyorum.

Bana okuyamadığım bir bakış attı. "Bu gece açlıktan ölüyorum."

Oh, Tanrım.

Devam ediyor, "Ama evet, başka bir sorum var. Norcastle'a on sekiz yaşında mı taşındınız?"

"Bale diplomam için, evet."

"Ve buraya yalnız mı
taşındınız?"

Omuz silktim. "Okulun öğrenciler için yurtları vardı ve ben de buna çok sıcak bakıyordum. Kimsenin benim için buraya taşınmasını istemedim." Benim için hayatlarını değiştirmelerini istemedim. *Tekrar söylüyorum.*

"Bu etkileyici," diyor. "Bu kadar gençken tek başına yepyeni bir şehre taşınmaktan korkmadın mı?"

"Çok heyecanlıyım." İlk günümü hatırlayınca gülümsüyorum. "Tek istediğim bale eğitimi almak ve olabileceğimin en iyisi olmaktı, bu yüzden taşınmak zorunda kalsam da umurumda değildi. Senin de çok iyi bildiğin gibi çok hızlı arkadaş edinirim -Graham ve ben artık neredeyse ayrılmaz bir ikiliyiz."

"Elbette öylesin," diye kestirip atıyor ama sırtlıyor.

Tabağından çaldığım kızartma ağzımın içinde kaybolurken gözleriyle onu takip ediyor.

"Biz arkadaş mıyız, James?"

Sandviçinden son ısırığı alıyor ve gazozuyla birlikte yutuyor. Şimdi bir değil iki patates kızartmamı çalma sırası onda. Bu savaş demek. "Bir hırsızla arkadaş olmak ister miyim bilmiyorum."

"O halde kendinden nefret ediyor olmalısın."

Bakışlarından bir şey geçiyor, ama hemen gözlerini kırıştırıyor. "Ben hastalarımın arkadaş olmam."

"*Eski hasta.*"

"Aynı şey."

"Ama vardiyaları bittikten sonra onları evlerine bırakıyorsunuz?"

Burnundan derin bir nefes veriyor, yanakları kızarıyor.

"Sen bir tehditsin."

Sırf onu kızdırmak için kirpiklerimi kırıştırma gösterisi yapıyorum. "Ama ben de senin arkadaşın mıyım?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Çünkü bedava mandalalar alıyorum."

"Tabii ki."

Onunla şakalaşmak garip hissettirmeli, farkındayım. Çok değil. Uzun zaman önce benimle birkaç kelimedenden fazla konuşmayı reddediyordu, her zaman profesyonelce davranıyordu ve şimdi... Neredeyse gerçekten arkadaş olduğumuza inanabilirim.

Ya da en azından şirketimi tamamen hor görmüyor.
Sonraki bir saat boyunca James bana bale ve üniversitedeki zamanım hakkında sorular sormaya devam ediyor. Artık bu konuda konuşmak canımı acıtmıyor, o kadar da değil. Bale ile ilgili gelecek planlarımdan bahsetmiyor, bu da yardımcı oluyor.

Ona üniversitede ne okuduğunu da soruyorum -fizik tedavi, hiç şaşırtıcı değil- ve Norcastle'da nasıl büyüdüğünü. Sohbet aramızda kolayca akıp gidiyor ve ben farkına bile varmadan başka bir garson hesabımızı getirmiş oluyor.

"Bırakın ben ödeyeyim," diye ısrar ediyor James, çoktan cüzdanını çıkarmış.

"Kaldır şu şeyi." Hiç düşünmeden elimi onunkini kaplayana kadar uzattım. Sıcak, nasırlı ten benimkiyle buluşuyor,

ve mideme sinire benzer bir şey yerleşiyor. Nefes almak artık o kadar kolay gelmediğinde, geri çekiliyorum. "İ Sana bunun benim ikramım olduğunu söylemiştim, değil mi? O yüzden bırak ben ödeyeyim."

"Ödemek zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Kaşlarını çatıyor ama cüzdanını cebine geri koyuyor.

"Velet." "Huysuz."

Tek cevabı, kulağa pek de insani gelmeyen bir tür hırıltı.

O tuvalete giderken ben hesabı hallediyorum ve çok geçmeden dışarı çıkıyoruz.

"Seni eve bırakıyorum," diyor barın kapısını arkamızdan kapatırken, dışarı adımımı attığım anda soğuk gece havası burnumu donduruyor. "Bu pazarlığa açık değil."

Kıkırdıyorum. "Tamam." Bu gece metroya binmek istemiyorum. En azından gece geç saatlerde. Artık yürüyebildiğime göre, taksi ya da Uber artık ihtiyacım olan bir masraf değil.

Arabasına doğru yürürken eli aniden sırtımın alt kısmına geldi. Beklenmedik dokunuş karşısında kaskatı kesiliyorum, ama aynı zamanda topraklanmış hissediyorum. Ona bakmak için başımı eğdiğimde, çenesi o kadar gergin ki tüm dişlerinin kırılmasından korkuyorum. "James?"

Bana bakmıyor, bakışları otoparkın karanlığında bir yerlerde kaybolmuş, "Şuradaki arabayı görüyor musun?" diye soruyor. Beyaz olanı." Bildiğim bir modeli saydı.

"Evet," diye fısıldıyorum nedense. Birdenbire artık kendimi o kadar da topraklanmış hissetmiyorum. "Neyin var?"

"Geçen gün seni eve bırakmak için beklerken o da buradaydı."

Sanki biri bakışlarıyla omurgamı yakıyormuş gibi omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi yayılıyor. Aynı şey

Şehirde izlendiğimi düşündüğümde hissettiğim duygu.

"Yanına gittim ve ona defolup gitmesini söyledim. O da benim

bir polisti, o yüzden yaptı. Yine de uyarımın süresi dolmuş olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Onunla konuştun mu?" "Evet."

"James, bu tehlikeli olabilirdi."

"Umurumda değil." Elini üzerimde daha ağır, daha sıcak hissediyorum. "Onun iş yerinin dışında gizlenmesini istemiyorum Maddie. Senin için tehlike oluşturabilecekken olmaz."

Midemde kelebekler uçuşuyor ve onları hemen ölmeye zorluyorum.

Hiçbir şey kastetmiyor. Sağduyulu ve iyi kalpli herkes genç bir kadını bir sapıktan korumak ister.

Ama gizemli beyaz arabanın yanından geçerken içimden bir ses beni ona doğru çekiyor.

Görünmez bir ip tarafından yönlendirilen bir kukla gibi, başımı direksiyonun arkasında oturan, gölgelerle yıkanmış adama doğru çeviriyorum.

Ve biliyorum.

O olduğunu

biliyorum. O

adam-

Hayır. Olamaz. Olamaz amına koyayım.

James'ten o kadar ani bir şekilde uzaklaşıyorum ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Adımı söylüyor ama onu zar zor duyuyorum.

Kalbimin attığını bilmemin tek nedeni hala hayatta olmam ve yürümeye devam edebilmem. Aksi takdirde, ben öldüğümü ve cehenneme gittiğimi düşünürdüm.

Çünkü arabasıyla aramdaki mesafeyi kapatırken, gözlerim bu gezegende hayatımda gördüğüm son kişiye takılıyor. tekrar görmeyi umuyordum.

Bana yeterli olmadığımı gösteren ilk adam.

Beni terk eden ve bir daha arkasına bakmayan ilk kişi.

Aradan kaç yıl geçerse geçsin, bu yüzü nerede görsem tanırım. Kabuslarımda gördüğüm yüz bu.

Duruyorum.

Camı indiriyor. Bu o, ama yine de soruyorum.

Bir parçam bu anın gerçek olmasını istemiyor. Ama gerçek olduğunu biliyorum ve tüm dünyam yıkılıyor.

"Baba?"

BÖLÜM 18

Maddie

"**M**addie!" James'in sesi çok arkamda olmayan bir yerden geliyor ama tepki vermiyorum.

Yapamam.

Bedenim, patlatamadığım bir şok ve öfke balonunun içinde yüzüyor.

Bu bir kabus. Uykuya daldın ve her an uyanabilirsin.

Ancak, yumruklarımı sıkıca kapattığım için tırnaklarım avuç içlerime battığında ve gerçeklik hala buradayken, bu anın gerçekten de en kötü kabusumun hayata geçmesi olduğunu fark ediyorum.

"Maddison? Gerçekten sen misin?" diye soruyor önümdeki adam, arabadan inmek için hiçbir çaba sarf etmeden.

Sesini unutmuştum ve öldüğünü düşündüğüm birini gördüğümde omurgamda bir tedirginlik hissettim.

Kesinlikle öyleymişim gibi davrandı.

Adım ondan çürük ve yanlışı geliyor ve ben cevap vermiyorum.

Kafam zamanın içinde donmuş, babamla ilgili son anımın tutsağı. O, benim uyuduğumu sanırken anneme bağıırıyordu. Onu kapıdan uzaklaştırıyordu.

Yere düşmesine izin verdi, incinmiş, korkmuş ve kafası karışmıştı. Giderken gözleri benim üzerimdeydi.

James'in kolları beni göğsüne doğru çekerken orta yerimi sarıyor. Uyuşmuştum ama hâlâ sıcaklığını hissediyordum. Sırtıma vuran tedirgin nefeslerini hâlâ hissediyorum. "Kim bu?"

Başka koşullar altında, karnıma yasladığı elleri beni eritirdi, ama şimdi sadece midem bulanıyor. Kendi yarattığım sonsuz bir kâbusun içinde yaşamaktan bıktım.

"Geçen gün seni gördüm," diye alay ediyor Pete arkamdan James'e, sanki babamın benim yanımda bulunmaya bile hakkı varmış gibi.

O değil. Gerçekten değil.

Aradan 17 yıl geçti ve o hâlâ hatırladığım kadar iğrenç.

"Kızımın erkek arkadaşı falan mısın? Onun için çok yaşlı değil misin?"

"Ben senin kızın değilim," diye tükürdüm, varsayımlarını görmezden gelerek. Bunca zaman sonra bana bakmaya, sormaya hakkı yok.

Sammy denedi, gerçekten de böyle bir şeyin olmasını engellemeye çalıştı ama babama duyduğum bu yakıcı nefret için ağabeyimi asla suçlayamam - bunun tek sorumlusu önümdeki kokarca. Kokarcalar alınmasın.

"Kesinlikle öyle, evlat." Bakışlarını bana doğru kaydırıldı.

Biraz daha uzun duruyorum, dikkatinin beni ne kadar tedirgin ettiğini görmesini istemiyorum.

"Seni dört yıl boyunca büyüttüm. On yedi yıldır seni arıyordum."

Beni *büyüttün mü?*

Genelde midemin çukurunda duran öfke birikintisi - ve o günden beri gittikçe büyüyor sonunda bana ne tür kartlar dağıtıldığını anlayan bir genç oldum- hayata kükrüyor.

"Beni büyüttün mü?" Sesimi olduğum kişiye hiç benzemeyen kuru bir kıkırdama çıkarıyorum. Soğuk, acımasız, affetmeyen bir yaratığa dönüştüm, kardeşimin yetiştirmek için çok uğraştığı kadına hiç benzemiyorum. Ama sonra karşımdaki adama bakıyorum ve suçluluk duygusu kayboluyor. "Bunu iddia edecek kadar yüzsüzsün."

Babam kaşlarını çattı. "Dil-"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, akıl sağlığım üzerindeki gevşek hakimiyetim parmaklarımın arasından *hızla* kayıp gidiyor.

"Hey. Sakinleşelim, tamam mı? O buna değmez," diye mırıldanıyor James kulağıma, beni daha yakın tutarak. Babama dönüyor ve omzumun üzerinden onunla konuşuyor. "Seni görmek istemiyor. Ben polisleri aramadan önce defol git buradan."

Ama babam ona bakmıyor bile. Sert bakışlarından kaçma ayrıcalığını bana vermiyor. "Maddie, beni dinle."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, Pete."

Tüm vücudumun titrediğinin ve normal nefes alamadığımın farkındayım. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunu bilmesini istemiyorum. Bunu hak etmiyor ve bunca yıldan sonra ne söyleyeceğini merak ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Etmemeliydim, *lanet olsun*.

Bizi terk etti. Beni çocukken, küçük bir kızın babasına en çok ihtiyaç duyduğu zamanda, hiç bilmediğim nedenlerle terk etti. Ve şimdi öğrenmek istiyor muyum? Önemi var mı ki?

Başımın üzerinde bir çatı, masamda yemek ve isteyebileceğimden çok daha fazla sevgiyle büyüdüm. Mutluyum, seviliyorum, bakılıyorum. Ona ihtiyacım yok ve asla da olmayacak.

"Geri dönmeye çalıştım, bunu biliyor musun?" diye devam ediyor, beni görmezden gelerek.

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için inanmadığım tanrılara dua ediyorum. "Umurumda değil."

Ben inanmıyorum. Bir zamanlar, babamın beni sevdiği için gittiğine inanacak kadar saf olduğum zamanlarda bunu yapmış olabilirim. Tıpkı annemin yaptığı gibi, benim de kardeşimle birlikte büyümemi istediğini, çünkü sağlıklı bir şekilde yetişmem için en iyi şansımın o olduğunu düşünmüştüm.

Ama bu saçmalık.

Pete on yedi yıl boyunca bir kez bile arkasına bakmadı. Yıllar önce, ona şüpheyle yaklaşmak istediğimde, beni sevdiği ve bana saygı duyduğu için gittiğini söylemiştim.

İhtiyacım olan baba olamayacağını bile bile beni incitmeyecek kadar.

Ama hayır. Gitti çünkü beni hiç istemedi ve beni hiç umursamadı.

Şimdi kıkırdama sırası onda. Alaycı ve acı bir ses ve yaşadığım sürece kâbuslarımda duyacağımı şimdiden biliyorum. "Sana söylemedi. Hiç şaşırmadım. Ben."

"Kim?" Onu eğlendirmemeliydim. *Yapmamalıydım* ve bu kadar kolay teslim olduğum için kendimden nefret ediyorum. İsteddiği şey bu, lanet olsun, ama sözlerimi geri alamıyorum.

Ağzının alaycı, acı bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Elinde benim hayatımı değiştirecek, kader çarkını kendi lehine çevirecek türden bir bilgi olduğunu sanıyor, değil mi?

"Kardeşin. Onu buldum, yıllar önce *seni* buldum ve seni görmek istedim, ama tam velayeti vardı ve buna izin vermedi."

Bunu kendine sakladığı için Sammy'ye duyduğum küçük bir hayal kırıklığı kısa bir an için beni etkiliyor. Ve sonra ben

aklım başıma geldi. "On yedi yıl sonra birdenbire ortaya çıkıp kardeşim hakkında saçma sapan konuşabileceğini mi sanıyorsun ciddi?"

James beni daha yakına çektiğinde sesimi yükselttiğimin farkındayım ama umurumda değil. Bunu yıllardır içimde tutuyorum ve o beni duyacak.

"Buradaki son oyunun ne, Pete? Beni ondan nefret ettirmek. ve sana mı döneyim? Sana iyi şanslar. Sen benim için bir hiçsin. *Hiçbir şeysin*. Sen benim babam değilsin ve yıllar önce kardeşim beni senden uzak tuttuğu için daha mutlu olamazdım. Beni hak etmiyorsun. Asla hak etmedin ve eminim ki Şimdi beni hak et."

Bir kez göz kırptı, ifadesi acımasız değildi ama Bir psikopat gibi gösterdiği tek duygu bu. Dürüst olmak gerekirse, öyle *olmadığından tam olarak* emin değilim.

Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Son on yedi yıldır

nerede olduğunu, başına ne gibi belalar açtığını bilmiyorum.

eğer varsa. Bildiğim kadarıyla birini *öldürmüş* olabilir.

James yanımda olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hatalar yaptığımı biliyorum," deme cüretini gösteriyor Pete. "Ben değişmiş bir adamım Maddie. Bunca yıldır kendim üzerinde gerçekten çok çalıştım, daha iyi bir adam olmaya çalıştım. İyi bir baba olmadığımı fark ettim ama söz veriyorum hak ettiğin gibi bir baba olmaya hazırım."

"Oh, *şimdi* hazır mısın? Ne kadar da uygun." James'in elleri hâlâ karnımdayken elimden geldiğince kollarımı kavuşturuyorum. Bırakmıyor ve onun varlığı olan çapa için minnettarım. "Beni nasıl bulduğunu anlat. Beni takip ediyordun, değil mi?"

"Size en iyi nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum," diye itiraf ediyor.

Bir milyon yıl geçse bile *babamın* beni takip ediyormuş. Sanırım hayatım gerçekten boktan bir gösteri.

"Gazetede birkaç ay önce bir bale gösterisi hakkında bir makale gördüm. Orada adınızla birlikte resminiz de vardı."

Yaz resitali. Üniversitemiz her yaz, mezuniyetten hemen önce dans öğrencileri için bir tane düzenler ve bu büyük bir olaydır. Yetenek avcılarının yanı sıra menajerler ve dans dünyasının diğer profesyonelleri de yetenek aramaya gelir. Yerel haberlere çıkması sürpriz değil ama bunu öğrenmiş olması bir ihlal gibi geliyor. Onun *beni* bu yüzden buldu.

Ayılıyorum, şu anda ne kadar çaresizce ağlamak istediğimi görmesine izin vermemeye kararlıyım. "Tamam, haber verdiğin için teşekkürler. Artık gidebilirsin."

"Anlamıyorsun-"

"Çok iyi anlıyorum." Bakışlarım onunkilere saplanıyor ve bunun sevgilime son kez baktığım an olabileceğini bilmek beni rahatlatıyor.

Sözde baba. *Sadece bunu yap ve her şey bitsin. Güçlü ol.*

"Arabayla uzaklaşacaksın ve bir daha asla beni takip etmeyeceksin. *Beni* anlıyor *musun*? Bir daha benimle ya da ailemle hiçbir şekilde iletişime geçmeye çalışma. Arabanın beni bu restoranın dışında takip ettiğine dair kamera kayıtlarım var.

görgü tanığı ve yıllar öncesine ait çocuk ihmali ve duygusal istismarla ilgili bir polis raporu mahkeme." Yirmi bir yaşında olduğum için muhtemelen olmayacak, ama bunu bilmediğini hissediyorum. Dışarıdaki kameraların arabasını gösterip göstermediği hakkında da hiçbir fikrim yok. Bu beni durduracak mı? İkisini de mühimmat olarak kullanmaktan mı? Hiç de değil. "Bir süre parmaklıklar ardında yaşamak istemiyorsanız, beni sonsuza dek yalnız bırakmanızı öneririm."

Konuşmamız başladığından beri Pete ilk kez arabadan çıkmaya teşebbüs ediyor. Parmakları James'in eli ileri uzanıp kapıyı öyle bir güçle kapatıyor ki araba sarsılıyor. "Olduğun yerde kal," diye homurdanıyor. "Ona yaklaşma."

Pete'in gözlerindeki ateş büyüyor. Ve o anda, onun öfkesi benimkini yansıtırken, kendimden hiç bu kadar öğrendiğimi hissetmemiştim.

Tıpkı onun gibisin.

"Sen onun bekçi köpeği falan mısın?" Bana dönüyor, bakışlarındaki acımasızlık çocukluğumun en kötü gününü yeniden yaşamama neden oluyor. Tüm hayatımın. "Kim bu orospu çocuğu?"

"Bunu sormaya hakkın yok," diye tükürdüm, tüm bu durumdan bıkmıştım. "Onunla konuşma. *Benimle* konuşma. Beni yalnız bırak, Pete. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Gülüyor. Sanki tüm bunlar komikmiş gibi manyak gibi *gülüyor*.

"Şimdi anlıyorum. Bu baba meselesini duymuştum, öyle mi? Ne kadar şaşırtıcı. Neydi o? Ne zaman genç kızlar babaları yanlarında olmadığı için mi yaşlı erkeklerden hoşlanıyor?"

Benden bu kadar. Bu adamla işim *bitti*.

"Ne diyorsun sen?" Nefeslerim tedirgin, nabzım boğazımda atıyor. "Ben bir babayla büyüdüm. Sadece sen değildin ve bu konuda daha mutlu olamazdım."

Sanki onu kişisel olarak rencide etmişim gibi kaşlarını çatıyor. "Kardeşin senin baban değil."

"Onun serçe parmağında senin tüm vücudunda olduğundan daha fazla baba var."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Tek duyduğum kendi gergin nefes alışım ve çarpan kalbim, bir de midemde kusma isteği uyandıran hasta bir his.

Öfkenin nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Babam o kadar asitli, o kadar zehirli ki ona bakarken bile yanıyorum.

Ağlama. Şimdi ağlama. Gözyaşlarının çoğundan sorumlu olan adamın önünde olmaz.

Pete tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı ve Omuzlarımdan görünmez bir ağırlık kalkıyor. Ama kaslarımdaki gerginlik devam ediyor ve James'in ortama kilitlenmiş kolu da öyle.

Babamın gözleri benimkileri buluyor, en son ben dört yaşındayken gittiği zamanı yansıtıyor. Annemi terk ettiğinde, incinmiş ve kafası karışmıştı ve kendi kızına sonsuza dek sırtını dönmüştü.

Bu seçimi o yaptı. Bu seçimi benim için yaptı ve şimdi hazır olduğu için geri gelemeyecek. Sikerim böyle işi.

Dört yaşımdayken, annemin neden yerde ağladığını ve babamın neden bir şey söylemediğini merak eder ve korkardım.

tek kelime etmeden ayrıldım. Şimdi sadece yıllar boyunca içimde biriktirdiğim her zehirli kelimeyi ona söylediğimi ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı fark etmenin rahatlığıyla sarkıyorum.

Bundan emin olacağım.

"Burada işimiz bitmedi Maddie," diyor. Sesinde hiç hoşuma gitmeyen bir gerginlik var. Bir tehdit duyduğumda anlarım. "Sen benim kızsın ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim."

"Çekip giden sensin, ben değil." Sinirden gözyaşlarımı yutuyorum, onları hayatım pahasına uzak tutuyorum. "Bir daha bana yaklaşırsan sonuçlarına katlanırsın."

Aramızda bir bakış geçiyor ve bir an için gözlerinde kendimi görüyorum. Bir konuda haklıydı, ben onun kızıydım,

ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu değiştiremem.

Sen Sammy'nin kız kardeşisin. Pete'in kızı değilsin, önemli olan bu değil.

Bu gece, her zamankinden daha az inandırıcı geliyor.

Ve tıpkı on yedi yıl önce olduğu gibi, Pete Stevens gözlerini benden, hiç istemediği ya da sevmediği kızından kaçırdı ve arabayla uzaklaştı.

Motorunun sesi uzaklarda kayboluyor ve park yeri bir kez daha sessizliğe gömülüyor.

Son on dakikanın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da bunun benim acımasız kâbuslarımdan biri olup olmadığını merak etmemi sağlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ama ikincisini alamıyorum.

"Bana bak, Maddie."

Yer altımda açılıyor ve karanlık beni yutuyor.

Kalbim bomboş, her türlü duygudan arınmış, sonsuza kadar kalması gereken birçok insan tarafından çok fazla kez terk edilmiş küçük bir kızın ham, acıyan yarasından başka bir şey yok, çünkü o hiçbir şeyi sürdüremiyor.

Baba. Anne. Rüyalar.

Mantıklı tarafım bunun doğru olmadığını biliyor. Doğru değil. Tamamen. Kardeşim ve Grace beni *asla* terk etmediler.

Ama içimde hissettiğim bu suçluluk duygusu onları uzaklaştırmama neden oluyor? Hayatlarını durdurmak ve her zaman bir şeye ihtiyacı olan terk edilmiş kız kardeş olarak devreye girmek zorunda kaldığım için hissettiğim suçluluk. Hepsi *onun* yüzünden.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Kendimden

nefret

ediyorum.

"Maddie."

Gözlerim açık ama göremiyorum.

Güçlü bir çift kol beni tanıdık kokulu bir göğse doğru çekiyor ve gözyaşlarımla aktığını fark etmeden önce kendi hıçkırıklarımı duyuyorum.

yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Sorun yok bebeğim. Seni tutuyorum."

Bebeğim.

Nefesim kesiliyor, ama midemin nasıl zıpladığını ve kalp atış hızımın nasıl arttığını görmezden geliyorum, çünkü zaten tabağımda çok fazla şey var. Muhtemelen ağızımdan kaçmıştır ve zaten hiçbir anlamı da yoktur.

Bunun yerine ona daha sıkı sarılıyorum çünkü şu anda gitmeme izin verirse parçalanacağımı biliyorum.

"Arabasının ve plakasının fotoğrafını çektim. İstersen onu polise ihbar edebiliriz, tamam mı? Bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Özür dilerim," diye hıçkırıyorum, onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum. Daha yeni arkadaş olmaya başlamıştık ve şimdi bu oluyor.

Hayatımdaki başka bir şeyin bu kadar hızlı yokuş aşağı gitmesine şaşırمامalıyım, ama işte buradayız.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bunların hiçbiri senin hatan değil."

"Ben... Ben yürümeye devam etmeliydim." Gözyaşlarımdan tadı ağızımda ekşidi.

"Hayır Maddie, sen yapman gerekeni yaptın. Ona karşı durduğun için seninle gurur duyuyorum. Gerçekten cesurdun."

Sözleri beni ikiye böldü ve kolları beni tekrar birleştirdi.

James sırtıma rahatlatıcı daireler çizmeye başladı, nefesimi sakinleştiriyor. Birinin kucağında kendimi bu kadar güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Seni eve bırakmamı ister misin, yoksa bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Burada işimiz bitmedi, Maddie. Sen benim kıızımsın ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye boğuluyorum, başımı göğsüne doğru sallayarak. "Yapma... Beni yalnız bırakma. Yapamam."

Ya geri gelirse? Beni takip ettiğini itiraf etti. Ya nerede yaşadığımı biliyorsa?

"Tamam." James kollarımı tutup geri çekiliyor ve aramıza kilometrelerce mesafe koyuyor. "Ondan korkuyor musun?"

Olmak istemiyorum ama ona yalan söyleyemem. Kendime de yalan söyleyemem. "Hayır. Ama şu anda, evet."

Parmaklarının nazik dokunuşları, gözyaşlarımın izlerini gözlerimin altından büyük bir özenle siliyor. Ellerini bir anlığına yanaklarıma koyup yüzümü okşuyor ve ben binlerce güneşin sıcaklığıyla yanıyorum.

"Ben de senin yalnız kalmanı istemiyorum," diye fısıldıyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Bir ömür boyu süren ağır bir sessizlikten sonra, "Benimle eve gelmek ister misin?" diye soruyor.

Hayır demek için kafamdaki tüm sebepler yok oldu. *Ona ihtiyacım var.*

O artık benim fizyoterapistim değil, olsa da umurumda olmazdı.

Bana değer verdiğini, *bir şeyler* hissettiğini defalarca kanıtladı ve ben artık kendimi inkar etmekten yoruldum. gerçekten istiyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Seninle eve gitmek istiyorum."

BÖLÜM 19

James

S Maddie'yi dairemde görmek garip hissettirmeli, içeri girer girmez fark ettim. Gerçek şu ki sadece delirdiğime dair şüphelerimi körüklüyor.

Ve ona *bebek demek*? Bu benim en parlak anım değildi.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırırken Gölge ve Sis

uyudukları kanepeden kalkıp ona doğru yürümeye başlıyorlar. Diz çöküyor ve ayaklarının dibindeki iki kedinin koklaması için ellerini uzatıyor. "Siz hayatımda gördüğüm en şirin küçük şeyler değil misiniz? Gördünüz mü? İsimleri nedir?"

"Siyah olan Gölge. Gri olan ise Sis." "Gölge ve Sis mi? Benimle *dalga mı* geçiyorsun?"

Hain Shadow onun bacaklarına sürtündüğünde neredeyse kendimi kaybediyordum. "Bu bir ilk." Bunu söylemek istememiştim ama o kadar kısık bir sesle söyledim ki beni duyduğundan bile şüpheliyim.

O yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Pek sosyal kediler değiller." Onları iki yıl önce sahiplendim ve hala bazı arkadaşlarıma yaklaşımda isteksizler, muhtemelen benim evimde nadiren takıldığımız için. Ona bir anda ısınmaları her yerimi kaşındırıyor, şaşkınlığın nerede bitip kafa karışıklığının nerede başladığını bilmiyorum.

Daha bu sabah hastamdı ve benim için hâlâ çok genç. Elbette, o yetişkin bir kadın ama aradaki on yıllık yaş farkı göz ardı edilemez. Bunu görmezden gelemem.

"Vay canına," diye nefes alıyor ve beynimdeki sisi dağıtıyor.

Ona baktığımda, bakışları odanın tam karşısındaki pencerelerde.

Norcastle yüksek binaları ve gökdelenleriyle ünlüdür, ancak ben bile bu manzaranın başka bir şey olduğunu ve beni buraya çeken şeyin bu olduğunu kabul edebilirim.

Tavandan tabana pencereler yakın mesafedeki nehre bakıyor ve gün boyunca daire ışıkla doluyor ve çok erkeksi hissetme eğiliminde olan mobilyalarımın koyu renkli ahşabıyla ev gibi bir kontrast oluşturuyor.

"Bu manzara inanılmaz." Sesindeki hayranlık büyüleyici.

"Gün içinde görmelisin," diye ekliyorum kendimi durduramadan.

Burada olmamalıydı, lanet olsun. Ve kesinlikle güneşin doğuşunu görecektik kadar uzun kalmamalıydı.

Ama bu gerçek, ona eski bir kapüşonlu sweatshirt ve bir çift eşofman önermemi engelliyor mu? Hayır. Etmeli ama etmiyor.

Hiçbirinden pişman değilim. Bir saniye bile. Ona boş bir daireye dönmek istemiyorsa misafir odamda kalabileceğini söylediğimde bile, bu gece yaptığım seçimler hakkında iki kez düşünmeme izin vermiyorum.

Ama bu, hızlı bir duş aldıktan sonra yatak odamda saklanmamı engellemiyor. Çünkü günün sonunda ben hala bir korkağım.

Yaklaşık kırk beş dakika önce onu kucağında Mist ile kanepemde bıraktım. Ve hala oraya gidip ona sarılmamak ve bir daha gözümün önünden ayrılmasına izin vermemek için cesaretimi topluyorum.

Daha önce ona karşı korumacı hissettiysem, şimdi bu on katına çıktı.

Monica's Pub'ın dışında onu takip eden adamın *babası* olduğunu öğrendiğimde, bir adamı öldürmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Bunca yıl sonra ortaya çıkıp ondan bir şey talep etmeye nasıl cüret eder? Bencilce bir dürtüden başka hiçbir sebep yokken onun hayatını bu şekilde bozmaya?

Bir an için onun üzerine atlayacağını düşündüm ve onu geri çektim. Görünüşe göre bunu iyi düşünmemişim, çünkü vücudunun göğsümde yarattığı his hâlâ içimi yakıyor. Ve şimdi zamanı *değil*.

Her şeye rağmen, güçlü bir gurur duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum. Maddie bir kez bile geri adım atmadı. Ona yüksek sesle ve onun ne kadar aşağılık bir herif olduğunu ve onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Hiç tereddüt etmeden kardeşi ve kendisi için ayağa kalktı ve ben onunla gurur duyuyorum.

Onu örnek alarak derin bir nefes alıyorum, aniden boğazıma çok sıkı oturan kapüşonumu çekiştiriyorum ve yatak odamın güvenliğinden çıkıyorum.

Maddie hâlâ kanepede, bacaklarına bir battaniye örtmüş ve Mist kucağında huzur içinde horluyor. Birdenbire onların fotoğrafını çekip evimin her odasına asma isteği o kadar yoğun ki, kendimi ona kadar saymaya ve kendimi tutmaya zorluyorum.

Televizyona yapışmış gözleri, ben odaya girer girmez bana doğru kayıyor. Bana verdiği gergin dudaklı gülümseme o kadar boş ki, babasını bulup ışığını kaybetmesine neden olduğu için ağzını burnunu kırasım geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Aramıza güvenli bir mesafe koyarak kanepenin diğer ucuna oturuyorum. O da zaten kıyafetlerimde ve evimde - daha fazla sınırı aşmamak için kendime güvenmiyorum.

Mist bana bakmak için gözünü açıyor ve bir saniye sonra kapatarak tekrar kucağına sokuluyor. *Şanslı kedi*.

Sonraki sözleri beni şaşırttı. "Bok gibi." Kıkırdıyor ama arkasında mizah yok. "Sanırım şoktayım."

"Sana içecek bir şeyler getireyim. Sıcak çikolata?" Teklif ediyorum.

Bana komik bir bakış attı. "Sıcak çikolata mı içiyorsun?"

"Tabii ki evet. Ama eğer istemiyorsan, her zaman saklayabilirim.

tamamen kendime."

"Ben de istiyorum," diyor hemen. "Lütfen."

Sırıtiyorum. "Tamamdır."

Hazır olduğunda, ona dumanı tüten fincanı verirken ve tekrar otururken parmaklarımızın hızlı fırçalanmasıyla damarlarıma hücum eden elektrik çarpmasını görmezden geliyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor bir yudum almadan önce. "Ve beni buraya getirmeni istediğim için özür dilerim. Sadece ne zaman yatmak istediğini söyle, ben de gideyim."

"Sen istemedin, ben teklif ettim," diye hatırlatıyorum ona. Gözlerimi dudaklarından ayırmam gerekiyor. O aptal kupanın kenarına. "Şu anda yalnız kalmak istemiyorsun ve bunu anlıyorum. Temiz çarşafı ve küçük bir banyosu olan boş bir odam var. Beni hiç rahatsız etmiyorsun."

"Söz mü?" Sesi o kadar emin değil ki kalbim kırılıyor.

"Söz veriyorum, Maddie."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Daireyi dolduran tek ses televizyon, ama rahatsız edici değil. Orada Oturma odasında sadece kanepenin yanında tuttuğum ayak lambasından gelen loş bir ışık var. Evimin geri kalanı gölgeler tarafından yutuldu. Pencereden dışarıya, hiç uyumayan şehrimize bakıyorum ve zihnimin boş kalmasına izin veriyorum.

Sadece bu Cuma günü bile bütün bir ömür gibi geldi.

Doktor ve hasta olarak son seansımızla başladı, ardından birlikte akşam yemeği yeme davetini kabul ettim. O anda, daha fazlasını vaat etmeden birbirini daha kişisel bir düzeyde tanımaya çalışan iki kişiydik.

Ve sonra, tüm sağduyuma rağmen Maddie'yi eve getirdim. Ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Şu anda teselliye ihtiyacı var ve bunu ona verecek kişi ben olmak istiyorum.

Kanepede kayıyor ve Mist uykusundan uyandığında onu sevmeye başlıyor. Ona o kadar nazik davranıyor ki başka tarafa bakmak çok zor.

"Babam ben dört yaşındayken beni terk etti," diye mırıldanarak sessiz balonumuzu parçalıyor.

Konuşurken gözleri ekrana takılı kalıyor ama filmi izlemediğini biliyorum.

"İyi bir baba değildi. Beni öptüğünü, bana sarıldığını ya da benimle oynadığını hiç hatırlamıyorum. Belki ama ben hatırlamıyorum. O zamanlar annemin erkek arkadaşıydı ve annem beklenmedik bir şekilde hamile kaldı." Düzensiz bir nefes alıyor. "Ben bir kazaydım. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bu babanın yaptığı tek bir şeyi bile mazur göstermez," diyorum ona kararlılıkla, ama şu anda bana inandığından pek emin değilim. "Bu senin hatan değildi. Hiçbiri."

"Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar uzun süre bizimle kaldığını bile bilmiyorum." Birinin kendi isteğiyle yanında kalmasını anlayamıyormuş gibi omuz silkiyor.

O herif hala hayatta olduğu için şanslı.

"Annem onun ne kadar zarar verdiğini göremeyecek kadar saftı. Bunu hatırlamıyorum ama kardeşim bir keresinde bana birkaç ayda bir işini kaybetmeye devam ettiğini söylemişti. Annem her şeyi ödemek zorundaydı, bu yüzden sanırım neden kaldığını anlıyorum. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu ve annem bu konuda ona hiç baskı yapmadı."

Birbirlerini ve çocuklarını seven ebeveynlerle büyüdüğüm için onun yaşadıklarına aşina olduğumu söyleyemem. Ama Maddie'yi kırılmış ve gözyaşlarının eşliğinde görmek, sanki biri göğsümü parçalıyor ve kalbimi parçalıyor.

Asla bir baba olmayı hak etmeyen bir babanın sonuçlarına hala katlanıyor olmasından nefret ediyorum.

Dizim onunkine değene kadar koltukta daha yakına kayıyorum, sadece burada olduğumu ve dinlediğimi bilsin diye. Gitmeyeceğimi.

Geri çekilmiyor.

"Hala ailemle yaşarken bile benimle en çok Sammy ilgilendi," diyor ve kardeşine saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Kolay olmadığına eminim. "Beni okula, bale derslerime götürdü, benimle oynadı, masraflarımı karşıladı.

Giysilerimi ve hatta bazen annemin faturalarını bile. Kendimi kız kardeşinden çok onun kızı gibi hissediyorum."

"Peki bu kötü bir şey mi?" Yumuşakça soruyorum.

Omuz silkiyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor. Ona baskı yapmıyorum. Konuşmaya hazır olduğunda, dinlemek için burada olacağım.

İzlemediğimiz filmde bir araba patlıyor ve şöyle diyor: "İlk başta sürekli onunla olduğum için mutluydum. Kız arkadaşıyla da. Harika bir aile, arkadaşlar ve sevgiyle büyüdüm ki erken çocukluğum düşünülduğünde bu isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı."

"Ama," dedim.

"Ama." Bana tereddütlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Kendimi nankör bir velet gibi hissediyorum."

"Hey." Dizini kendiminkiyle dürtüyorum. "Bazen yaramazlık yapıyor olabilirsin ama bunun yüzünden değil. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Birkaç dakika daha sessizlikten sonra "Kendimi sülük gibi hissediyorum" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Yine başını sallıyor, ben de dizini bir kez daha dürtüyorum.

Sonunda her şeyi ortaya döktüğünde, beni kırıyor.

"Olmam gerekmediği halde kardeşimin sorunu haline geldim. Ne diyeceğinizi biliyorum - beni seviyor ve ben onun sorunu değilim, falan filan - ve haklısınız, ama sadece beni dinleyin. O..." Derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyor. "Tüm bunlar olduğunda kardeşim Grace'le çıkıyordu. Benim velayetimi almak zorunda kaldığında. Bu yüzden neredeyse ayrılıyorlardı, *benim yüzümden*. Ona bir çocuk ve beraberinde gelen her şeyi yüklemek istemedi."

"Ama Grace onun karısı, değil mi? Ayrıldılar," diye yüksek sesle merak ediyorum, doğru hatırladığımı umarak.

"Hayır, ayrıldılar. Tanrıya şükür, çünkü Grace bir anne gibiydi ama bu işleri kolaylaştırmadı," diye açıklıyor sesi hüznle karışık. "Normal bir ilişki yaşayamadılar çünkü arada bir çocuk vardı."

Bebek bakıcısı olmadan tatile ya da partiye gidemezlerdi. Bunları fark ettim James. Tüm bunları önemsemediklerini ve benimle olmayı tercih ettiklerini söylediler ama bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmadı."

Başımı sallıyorum, Maddie'nin geçmişi ve bugünü kafamda daha net bir şekilde canlanıyor. "Yani kendini bir yük gibi hissettin."

"Yaptım," diye onaylıyor. "Çocuk sahibi olmak istiyorlardı, biliyor musun? Kardeşim ve Grace."

"Ama bir yeğenin olduğunu söylemiştin."

"Evet, Lila." Ondan bahsedince gülümsüyor. "O harika biri ve onu her şeyden çok seviyorum. Ama onlar

Çocuk istiyorlardı -*çoğul olarak*- ve sadece bir çocuk sahibi olabiliyorlardı çünkü ben de bakmak zorunda oldukları başka bir çocuktum."

"Bekle," diye durduruyorum onu, korumacılık pençelerini göğsüme batırıyor. "Sana daha fazla çocuk sahibi olmamalarının sebebinin sen olduğunu söylemediler, değil mi?"

Aramızda sessizlik uzanıyor ve nefesim kesiliyor.

Eğer evet derse, eğer bana kendi ailesinin hiç sahip olamadıkları çocukları için onu suçladığını söylerse, aklımı kaçıracam.

"Bana buna yakın bir şey söylemediler," diyor ve omuzlarım hemen rahatlayarak çöküyor. Ama sesi fısıltı gibi, zayıf ve üzgün çıkıyor ve bu hoşuma gitmiyor. "Lila doğduktan sonra başka çocuk yapmaktan hiç bahsetmediler ama onu doğurmadan önce *çocuk dediklerini* hatırlıyorum. Sanırım büyük bir aile istediklerini ve buna sahip olamamalarının sebebinin ben olduğumu düşündüm."

Gözlerini kapatıyor ama gözlerindeki acıyı gizleyemiyor. Benden değil.

Kolum onunkine değene kadar yaklaşıyorum. "Ne oldu?" İhtiyacı olduğundan şüphelendiğim o itici gücü vererek soruyorum.

Onun rahatsızlığını hisseden Mist, sanki ona biraz mahremiyet vermek istercesine atlayıp koridorda kayboluyor. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıp sıkıca

kapattığında ve gözünden tek bir damla yaş düştüğünde,
kafamın içinde çalan tüm alarmları kapatıyorum ve
içgüdülerimi takip ediyorum.

"Maddie, bana bak." Gözlerini açıyor ama kucağından başka bir yere bakmıyor. Alt dudağı titriyor ve başparmağımlı kısa bir an için ağzının köşesine bastırıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece doğru hissettiriyor. "Konuş benimle. Seni bu kadar üzen ne?"

"Önemli değil," diye fısıldıyor, lanet olası kalbimi kırarak.

"Seni ağlatıyorsa öyledir," diye onu rahatlatıyorum. "Ve eğer seni ağlatıyorsa, bunu bilmek istiyorum ki düzeltebilelim. Ve eğer düzeltilemezse, her zaman birinin kolunu kırabilirim ya da bacak."

"James!" diye tıslıyor ve kolumu tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Hazırlıksız yakalandığım için kıkırdıyorum ve bu bana bir gülümseme kazandırıyor.

Buna değır.

"Ben ciddiym, Maddie. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Eski pedagogunun kendisi için birini incitmekle tehdit etmesinin tuhaf olduğunu düşünüyorsa da söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Şu anda konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım. Asla.

Onun acısını çok iyi anlıyorum.

Açılmak, uzun zamandır kalbinizi istila eden şeyi birine söylemek isteme, ama olamama hissi Fiziksel olarak kelimeleri çıkarabiliyorum.

O görünmez ipin getirdiğı çaresizlik güvensizliklerden oluşuyor, sizi sessiz kalmaya zorluyor, sadece karanlık kalana kadar acının kilitli kalmasını sağlıyor.

Uzak ama yine de buruk hatıralarımı yutkunarak geri çekiyorum. Yıllardır kabul etmediğim anılar. Şimdiye kadar yeniden yaşayacak kadar cesur olamadığım kabuslar.

Maddie'ye kadar.

Bu yüzden göğsümdeki kalıcı yaranın açılmasına, kanamasına, acımasına izin veriyorum ve ona cehenneme gittiğim ve çok farklı bir adamın sürünerek geri geldiğı zamanı anlatıyorum.

"Üniversitede profesyonel bir NFL oyuncusu olmak üzereydim ki bir bacak sakatlığı kariyerimi sona erdirdi."

Nefes nefese kalıyor, gözleri şimdi endişeyle dolu. "James..."

"Bana, eğer bir daha böyle bir şey yaparsam bacağımdaki tüm hareket kabiliyetini kaybedebileceğim söylendi.

Tekrar futbol oynadım." Devam ediyorum, ona benim de cesur olabileceğimi gösteriyorum. Savunmasız olabilirim.

"Futbol benim hayatımdı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu şekilde sona erdi. Çok karanlık bir yere gittim ve bundan kısa bir süre sonra üniversiteyi bıraktım. Ertesi yıl PT diplomamı almak için geri döndüm ama arkadaşlarımı kaybettim. Kaybettim..."

Oraya gitmeyeceğim.

Gidemem. Henüz

gidemem.

Belki de hiç.

"Her şeyimi kaybettim," demeyi tercih ediyorum, ki bu gerçekten çok da uzak değil. "Çok üzgünüm James." Elini dizime koyuyor

ve geri çekilmeden önce güven verici bir şekilde sıkıyor. Dokunuşunu anında özlüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Başından beri biliyordum. Bu yüzden, o gün ofisimde yıkıldığı zaman elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim ve en kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemem. Acı, hayal kırıklığı, öfke..." Başımı sallıyorum ama yıllar önce kendime duyduğum nefret duygusu hâlâ içimde.

Hareketsiz, ama orada. Her şeyi nasıl mahvettiğimi, kardeşimin... "Bunun sana olmasına izin veremezdim."

En yumuşak sesiyle sorana kadar tekrar sessizliğe gömülüyoruz, "Bu yüzden mi PT olmaya karar verdin? Senin yapamadığın sakatlıkları atletlerin atlatmasına yardım etmek için mi?"

"Tam isabet, Maddie." Uzun, yorgun bir iç geçirdim. "Tam isabet."

Yine sessiz kalıyor ama bu sefer uzun sürmüyor. Bir sonraki konuşmasında, sesi o çok özlediğim ışıktan bir iz taşıyor.

"Biliyor musun? Hayatını değiştirecek bir sakatlık geçirdiğin için mutlu değilim ama senin gibi bir PT'ye sahip

olduğum için mutluyum." Eli benimkinin üzerine düşüyor, neredeyse hiç örtmüyor ve gülümsemesi bir sarılma gibi hissettiriyor. "Sen iyi bir adamsın James. Oynayamadığın için seni terk eden her kimse

Futbol artık seni hiçbir zaman hak etmedi. Bunu sakın unutma."

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hepsini duymaya.

Artık pek de önemli görünmeyen sonuçları daha fazla düşünmeden parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Bir yolunu bulacaksın. Bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı? Ve sadece ayak bileğinden bahsetmiyorum. Ne zaman içini dökmek ya da iki tüylü kediye sevmek istersen, sadece bir mesaj uzağındayım."

Çünkü kalbim bana bunu yapmam için yalvarırken onun yanında olamamaktan yoruldum.

Başını omzuma yaslıyor ve bu doğru hissettiriyor. O kadar doğru hissettiriyor ki, suçluluk duygusunun geri gelmesini hiç istemiyorum.

"Arkadaş mı?" diye soruyor.

Tüm yanlışları biraz daha doğru hissettiren bu fişek gibi kadının hayatımda olması gerektiğine ve benim de onun bir parçası olmam gerektiğine dair ruhumda tek bir şüphe yok.

"Arkadaşlar."

BÖLÜM 20

Maddie

WTanrı bilir hangi saatte uyandığımda ilk fark ettiğim şey sersemlemiş ve kafamın karışmış olduğudur. Stüdyom Dairenin batıya bakan pencereleri var, bu yüzden uyandığımda yüzümü ısıtan parlak güneş ya on beş saattir uyuduğumun ya da buranın benim yatağım olmadığına açık bir göstergesi.

Kör edici ışıktan uzaklaşmaya çalışarak yüzümü yastığa gömüyorum ve son birkaç haftadır çok aşına olduğum erkeksi bir koku beni bir anda çarpıyor.

Evet, dün gece aslında bir kabus değildi.

Bir önceki gecenin olayları üzerime çökerken, hayal kırıklıklarımı altımdaki rahat buluta doğru inliyorum.

Babamı on yedi yıl sonra ilk kez görüyordum. James'e çalkantılı çocukluğumu anlatmak. Kendi sorunlu geçmişini öğrenmek. Neredeyse ona *ondan bahsediyordum*.

Cehen

nem.

Konuşmamızın bitmediğinin farkındayım. Söylenmemiş şeyler bıraktım, bilmesini istediğim şeyler, ama... ama *yapamıyorum*. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve bu da midemde bir şeyleri kırmak istememe neden olan sinir bozucu bir his bırakıyor.

Ayrıca, endişe seviyemi gelgit dalgası gibi yükselten her şeyin üstüne, kardeşime babamdan bahsetmem gerekiyor. Pete'in geri dönüp beni takip etmesi Ondan saklayabileceğim bir şey.

Babam konuşmamızın bitmediğini, bu sefer kaçmama izin vermeyeceğini söyledi. Bununla her ne demek istediye, iyi bir şey olamaz.

Bana zarar vereceğini sanmıyorum ama onu on yıldan fazla bir *süredir* görmedim ve onu tanıdığım zamanlarda da dünyanın en iyi insanı değildi.

Babamı tanımıyorum ve neler yapabileceğini bilmiyorum. Sammy'ye söylemek bir seçenek değil, bir zorunluluk.

Ama şu anda bunu yapamam. Anılar hala çok yeniyken değil, ne zaman-

Midem gurulduyor.

Aynen öyle. Ben açken olmaz.

Kahvaltıda bir şeyler yemeye karar verdim. James'e hoşça kal deyip eve giderken bir şeyler alacağım ve karnım doyduğunda ve kafam doğru yerde olduğunda Sammy'yi arayacağım. Ya da en azından daha iyi bir yerde.

Bir iniltiyle avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturuyorum ve ağır yorganı geri çekiyorum. Dün gece bana futbol sakatlığını anlattıktan sonra biraz daha uyanık kalıp mutlu anılarımızdan bahsettik - rahmetli köpeğim Rocket ve James'in şehirdeki arkadaşlarıyla geçirdiği çocukluğu. Gözlerim istediğimden daha çabuk kısıldı, şok sonunda ve geceyi bitirmeye karar verdik.

Dün gece o kadar yorgundum ki sadece misafir yatağının beyaz örtülerini görebildim ama şimdi güneşin altında tüm detayları görebiliyorum. Tavandan tabana pencereler, Norcastle'ın işlek caddelerine ve sadece birkaç blok ötedeki nehre bakıyor.

Beyaz ve tertemiz, bulut gibi hissettiren orta boy yatak. Aile fotoğraflarının olmaması.

Ayrıca gömme bir dolap ve iki siyah komodin var; duvarlardaki koyu renk tablolar ve ayaklarımın dibindeki kömür grisi halıyla birlikte bu odaya çok erkeksi bir hava katıyor. Tüm daire böyle hissettiriyor - nötr, erkeksi, kasvetli ve biraz kişiliksiz. Ama soğuk değil. Ruhsuz değil.

Ve bu dairede kendimi yüzde yüz güvende hissettiğim birkaç kişiden biri olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Yatak odasından çıkarken kapüşonunun uzun kollarını çekiştiriyorum, aniden onun kıyafetlerini giydiğim için utanıyorum. Daire sessizdi ve oturma odasına ulaştığımda, Sadece Gölge ve Sis burada, güneş ışığında yıkanıyor.

Neyse ki, ön kapı açılıp James içeri girene kadar sadece birkaç dakikalığına tam bir aptal gibi oturma odasının ortasında duruyorum, üzerinde antrenman ayakkabıları, atletik şortu ve elinde tişörtüyle.

Gömleği lanet olası elinde.

Gözlerimi kaç kez kırparsam kırpayım, James'in gömleksiz ve terli görüntüsü bir türlü gitmiyor.

Hala rüya mı görüyorum?

"Maddie," diye nefes alıyor, sanki burada olduğumu unutmuş gibi. Bu onun kısmi çıplaklığını açıklıyor. "Uyanmışsın."

Boğazımı temizliyorum ve sesimin içimden geldiğinden daha hafif çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. "Yatağın rahat, bu yüzden mücadele." *Tabii Maddie, onun yatağında uyumaktan bahset. Bu her şeyi daha iyi yapacaktır.* "Neredeydin?" Çabucak konuyu değiştirerek soruyorum.

"Spor salonuna gittim. Binada, alt katta." Vay be. Lüks içinde yaşamaktan bahsediyoruz. "Hemen duşa girmemin bir sakıncası var mı? Terden sıırılsıklam oldum."

Sanki fark etmedim.

"Hiç de değil." Kolayca gülümsüyorum. İçimden ölmek falan gelmiyor. "Kahvaltı ettiniz mi? Hemen bir şeyler hazırlayabilirim ya da en yakın kafeye koşabilirim."

Sırıışı beni hazırlıksız yakaladı. Eğlenceli ve yarı çıplak bir James'e dayanabileceğimden emin değilim. Yanabilirim.

"Kahvaltı yaptım," diyor. "Dört saat önce."

Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacaktı. "Ne demek istiyorsun? Saat kaç?"

"Öğle yemeği vakti."

Oh, Tanrım. "Gerçekten o kadar uzun süre uyudum mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Gerçekten de yatağa girmişim, gözümü kırpmışım ve uyanmışım gibi hissettim. "Özür dilerim, gitmeliyim."

Bugün hafta sonu ve eminim planların vardır."

"Evet, planlarım var," diye onaylıyor ve aptalca bir nedenle midemin bulanmasına neden oluyor. "Geçirdiğin uzun geceden sonra düzgün bir yemek yediğinden emin olmak."

Bekle.

Ne?

"Sipariş verebiliriz ya da bize bir şeyler hazırlayabilirim. Sanırım orada biraz makarna ve karides var. Bir kontrol edeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin James," demekte gecikmiyorum. İstediğim son şey, dün gece ruhsal bir çöküntü yaşadığım için ona da yük olmak. Artık benimle ilgilenmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum. "Bana doktorluk taslamana gerek yok. Yemek yiyeceğime söz veriyorum. İstersen sana yemeğimin fotoğrafını bile atabilirim."

Ama o çoktan koridorda kayboldu. "İyi deneme, ama kalıyorsun. Kilerime ve buzdolabıma bir göz at ve nelerden hoşlandığını gör." Yatak odasının kapısının önünde durdu, eli kapının kolundaydı ve başını çevirdi. "Gitmek istemiyorsan tabii."

Gitmek istiyor muyum? Hayır. Hiç de değil.

James'in yanında olmak çok kolay, kendim olabileceğimi ve bunun için beni yargılamayacağını hissediyorum. Artı, bu harika bir şey olmayabilir.

Şu anda düşüncelerimle baş başa kalmak iyi bir fikir. Eğer kalabileceğimi söylüyorsa, belki de bir kez olsun sözlerinde gizli bir anlam aramamalıyım.

Bu yüzden başımı sallıyorum ve kalbimin şu anda ne kadar hızlı attığını belli etmemeye çalışıyorum. "Kalmak isterim."

Memnun bir baş hareketiyle yatak odasında kayboluyor. Karidesli makarna tarifi için tüm malzemeleri toplarken, duşunun buharlı sıcak suyunun altındaki o belirgin kasları düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Başaramadım.

"Makarnanızı durulamıyorsunuz da ne demek?" Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey.

James fettucini'yi bir mutfak suçlusunun yapacağı gibi durulamadan kaşıklıyor. "Çünkü bunu yapmaman gerekiyor."

Parmesan ve saf cennet gibi kokan kremalı sosu karıştırmaya devam ediyorum. Sanki az önce bana bir yalanı yaşadığımı söylememiş gibi. "Kim demiş?"

"Bunu herkes söylüyor."

Ona inanmıyorum. Bu işi başından beri yanlış yapmamın imkanı yok.

"Açıkla," diyorum, bu da onun sırtmasına neden oluyor. Zar zor görünüyor ama ağzının eğimini bir şahin gibi izliyorum.

"Bizim şu anda yaptığımız gibi sıcak bir makarna yemeği yaparken, makarnayı durulamak nişastayı yüzeyden uzaklaştırır, bu da sosun yapışmasını önler" diyor ve bu kadar mantıklı olmasından nefret ediyorum.

"Hayatım bir yalan," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama o beni duyuyor ve kıkırdıyor, derin, erkeksi ve hiç de seksi olmayan bir sesle. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bunu yapman için bir sebep yok." Makarnayı ikimizin de kâsesine koyuyor ve tencereyi lavaboya bırakıyor. "Ne kadar çok bilersen o kadar iyi, değil mi?"

"En azından iyi sos yapabiliyorum." Övünecek biri değilim ama hadi. Kendimi bu peynirli lezzetle yıkayabilseydim, kesinlikle yapardım.

James koklamak için eğiliyor. Gözleri benimkileri bulduğunda, yüzü o kadar yakın ki, sinirlerime hakim olamıyorum.

bana en sıcak gülümsemelerinden birini veriyor. Bunları çok sık göremiyorum, bu yüzden kıymetini bildiğimden emin oluyorum.

"Tam da daha yetenekli olamayacağını düşünürken."

Tanrım. Bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Bu, onu kimyamızın çok iyi olduğu eski PT'nden daha fazlası olarak düşünmemek anlamına geliyor.

Aranızda hiçbir şey olmayacak.

"Harika bir sos, hakkını vermeliyim." Yanaklarımdaki aptalca ve bariz kızarmayı görmemesine dikkat ederek

tavaya odaklanıyorum. "Ama yetenekli olup olmadığımı bilmiyorum."

"Dans ediyorsun, çiziyorsun, yemek yapıyorsun..." James her şeyi anlaması çok kolaymış gibi omuz silkiyor. "Eğer bu yetenek değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım sos hazır. Bana bırak."

Tencereyi kaldırıp makarna kâselerimizin üzerine dökerken parmakları benimkileri okşuyor. Kokusu ağzımı sulandırıyor, belki o güçlü elleri görünce de. Dava et beni.

Yemeğimiz bittikten sonra mutfak adasına oturduk ve yemeğe daldık. İlk ısırığı aldığımda bir inilti duyuyorum ve zevkle gözlerimi kapatıyorum. Çatalımla biraz daha makarna çevirirken, "Vay canına, harika bir yemek takımı olduk," diyorum. "Biz

şu TV yarışmalarından birine katılmalısın."

Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Kazanacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Çok rekabetçiyimdir," diye itiraf ediyorum. "Ve hıçkırıklara bayılırlar her şeyden çok hikaye. Bu konuda oldukça deneyimliyim."

Kelimelerin ağzımdan çıkmasını istememiştim. Şu anda yapmak istediğim son şey dün gece hakkında konuşmak. Havayı bozduğumdan korkuyorum ama sonra James, "Bir hafta dayanabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen fırına koyduğum ilk şeyi yakardım."

"Çok mu dramatik?"

"Keşke. Böyle şeylerde iyiyimdir ama nedense fırınlarla pek anlaşılamıyorum. Pizza yapmamızı önermediğine çok sevindim."

James'in yanmış pizzasına küfrettiği zihnimdeki resme kıkırdıyorum. "Şimdi biraz pişmanım. Bir süre seni kızdırmak için iyi bir malzeme elde edebilirdim."

Bana ters ters bakıyor ama gözlerinde parlayan eğlenceyi gizleyemiyor. "Sen bir tehditsin, bunu biliyor musun?"

Masum bir omuz silkme numarası yaptım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Senin sıran." Kolumu dürtüyor. "Her zaman yaktığın bir yemek var mı?"

"Hiç bir şey yakmadığımı söylesem bana inanır mıydınız?"

"Hayır."

"Bu doğru." Ona yan gözle bakıyorum. "Yine de herkes benim kadar yetenekli değil. Anlıyorum."

"Velet."

"Öyle deyip duruyorsun."

"Yani beni haklı çıkarmaya devam ediyorsun."

Gülüyorum ve sohbet bir keresinde mutfakta bir şeyler yaktık. Grace ve ben kardeşimin doğum günü için kek yapıyorduk.

Fırındayken yanlışlıkla unutmuşum.

Kendimi savunmam gerekirse, okuduğum kitap daha çok ilgimi çekmişti.

Lila birkaç ay önce doğmuştu, bu yüzden Grace onunla meşguldü.

Ama James hala bu konuda benimle dalga geçiyor ve ben de tuğla tuğla inşa ettiğimiz kolay dostlukta teselli buluyorum.

Yemeğimiz bittiğinde bulaşıkları yıkamayı teklif ediyorum, kısmen gece kalmama izin verdikten sonra onun için en azından bunu yapabileceğimi düşündüğüm için, kısmen de korkak olduğum için.

Kaçınılmaz olanı ertelediğimi biliyorum. Kardeşime Pete'den er ya da geç bahsetmem gerekecek ve sorumluluk sahibi, iyi kardeş tarafım bunun bugün olması gerektiğini söylüyor.

Bulaşıklar ve mutfak temizlendikten sonra dün geceki kıyafetlerimi giyiyorum ve James'i telefonuna bakarken buluyorum. Kanepede bacaklarını açmış oturuyor ve her iki kalçasında birer kedi üşüyor.

Önümdeki sevimli resme kıkırdıyorum ve o da başını kaldırıp bakıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Siz üçünüz." Gülümsüyorum. "Sizi sevdikleri o kadar belli ki."

Onlara gülümsüyor ve kabarık küçük kafalarını kaşıyor.

"Onlar benim bebeklerim."

Güm, güm, güm. İşte kalbim gidiyor.

Onun bir bebeği kucağında tuttuğunu hayal etmek yasadışı hissettirmemeli, gerçek bir bebeği, daha önce o kadar bariz bir şekilde baktığım çıplak göğsüne karşı, ama

hissettiriyor. Gerçekten öyle.

Kalbimi eriten zihinsel görüntünün gitmesini dileyerek başımı sallıyorum. "Sadece her şey için teşekkür etmek istedim. Dün gece için, bugün için... Her şey için."

Kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkabilmek için kedileri kanepeye yerleştiriyor. "Gidiyor musun?"

O zaman anladım ki bu bir "Hoşça kal, sonra görüşürüz" değil. Bu bir "Elveda. Muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim."

Çünkü onu kontroller için görmeye devam etsem bile, aynı olmayacak. Klinikte Maddie ve James değil, Bayan Stevens ve Dr. Simmons'ız.

Biz birlikte yemek yapan, birbiriyle şakalaşan ya da birbirinin gözlerine uzun uzun bakan insanlar değiliz.

Ama seçeneklerim neler? Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi, birlikte olduğumuzda her şeyin kolay ve eğlenceli olduğunu söylemek mi?

Muhtemelen kendisinden on yaş küçük biriyle takılmayı ve pembe diziden daha fazla aile dramını içermeyen daha ilginç başka planları vardır.

"Kardeşimi aramalıyım," diyorum ona, bedeninin sıcaklığına, benimkine bu kadar yakın olmasına odaklanmamaya çalışarak. "Ona dün geceyi anlatmalıyım."

Başını onaylarcasına bir kez eğiyor. "Babanı tekrar göreceğin için nasıl hissediyorsun?"

Yüzyılın sorusu bu değil mi?

İhanete uğramış, incinmiş, boş ve korkmuş hissediyorum. Adını koyamadığım pek çok şey hissediyorum ama en çok bitkin hissediyorum, James'e de bunu söylüyorum.

Babam yıllardır bir hayaletti ve şimdi, yaşadığım sürece onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm bir anda kendini gösterdi.

"Ama ben hallederim. Kardeşim ne yapacağını bilir."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor, o kadar kararlı ve

Ona inanmak istiyorum. Her zaman yanımda olacağına inanmak istiyorum ama yapamıyorum. "Ciddiyim Maddie. Sana kişisel numaramdan mesaj atacağım, böylece sende kalabilir."

Başımı sallayıp ona gülümsüyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. Sarılayım mı? Bana pek dokunaklı biri gibi gelmedi ve

O çizgiyi bir kez geçtim zaten.

"Ben de senin için buradayım," diyorum içtenlikle.

"Kendine iyi bak, tamam mı?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor, bulacağından emin olmadığım bir şey arıyor. "Eve sağ salım döndüğünde bana mesaj at."

Kalbim eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüştü. Sammy ve Grace dışında hiç kimse benim için bu kadar endişelenmemiştir. Takdir edilmek iyi hissettiriyor ama bunun üzerinde uzun süre durmama izin vermiyorum.

Asla uzun sürmez. Bundan emin ol.

Böylece, bir gülümseme ve vedaıyla, James'in dairesinin konforundan son kez çıkıyorum.

BÖLÜM 21

Maddie

| James'e mesaj attıktan hemen sonra eve gelir gelmez pijamalarımı giydim.

Ben: Eve yeni geldim. Muhtemelen şimdi insanoğlunun bildiği en uzun uykuyu uyuyacağım, lol

Bir dakika sonra, bilinmeyen bir numara bana mesaj attı. O olduğunu hemen anladım.

James: Böyle mi demek istiyorsun?

Sonra da Shadow ve Mist'in kanepede sarmaş dolaş çekilmiş bir fotoğrafını ekledi.

Ben: Çooooook tatlı

James: Buna itiraz edemem. Bugün sakın ol, Maddie

Son mesajını okur okumaz kendimi yatağa attım, titreyen bedenimi battaniyelerle örttüm ve kardeşimin numarasını çevirdim. Bunu yapmak istemiyorum, ama eğer Şu an cesurum ama asla olamayacağımı biliyorum.

Telefon bir, iki kez çaldı.

"Prenses?"

Çok uzun zamandır taşıdığım bir ağırlık, kardeşimin sesini duyduğum anda omuzlarımdan kalkıyor.

"Sammy," diye nefes alıyorum, sesini duymak beni rahatlatıyor. Son konuşmamızdan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor ve şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Sorun ne?" diye sorar, tüm babalık içgüdüleri her zaman olduğu gibi tam zamanında devreye girer.

Bu beni kırıyor.

Kardeşim bunların hiçbirini hak etmiyor. Hayatı boyunca yeterince şey yaşadı, onu doğurduğunda çok genç olan bir anne ve o daha doğmadan terk eden bir babayla başladı.

O beni seviyor, ben de onu seviyorum ve onunla birlikte büyüdüğüm için daha fazla minnettar olamazdım ama yine de bundan nefret ediyorum.

Onun sorunu olmaktan nefret ediyorum.

Ne zaman kendi hayatını yaşamasına izin vereceğim ve kendi başının çaresine bakamayan küçük kız kardeşi için endişelenmesine neden olmayacağım?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, sonsuz bir bitiş çizgisini kovalıyor ve yıkılıyorum.

"Maddie. Konuş benimle." Bana asla adımla hitap etmiyor ve onu üzdüğümü bilmek beni daha çok ağlatıyor. "Yine mi yaralandın?"

Onun hayal ettiği şekilde değil.

Bunun olacağını göremeyecek ve bu onu da kıracak.

Neden barış içinde yaşayamıyoruz? Benim yüzümden mi? Tabii ki senin yüzünden.

"Pete," diye hıçkırıyorum. Diğer hattan beni sağır edici bir sessizlik karşılıyor ve aklımdan neler geçtiğini ancak hayal edebiliyorum. "Onu dün gece gördüm. Benim için geldi. Beni görmeye. Beni buldu."

"Lanet olsun," diye mırıldandığını duyuyorum ve sonra hareket ediyor. "Bir saniye bekle, tamam mı? Sakın kapatma."

Bir kapının kapandığını, boğuk sesler duyuyorum ve sonra kardeşim tekrar konuşuyor. "Şu anda hoparlördesin. Grace ve ben buradayız. Bize neler olduğunu anlat prenses." Sesi daha yumuşak geliyor, muhtemelen karısı onu sakinleştirdiği için.

Burnumu çekiyorum. "Lila nerede?"

Grace, "Bir arkadaşının doğum günü partisinde," diye cevap veriyor. "İyi misin tatlım?"

Burada işimiz bitmedi, Maddie. Sen benim kızımsın ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim.

Babamın acımasız sözleri göğsümü sıkıyor ve beni konuşmaya zorluyor.

Onlara Monica's Pub'ın dışında beni nasıl beklediğini, bir süredir beni nasıl takip ettiğini anlattım. Onlara agresif olmadığını, ama onunla görüşmek istemediğimi söylediğimde iletişimde kalmakta kararlı olduğunu söyledim.
için.

Tüm bunlar olurken ağabeyimin telefonda kaynayan öfkesini hissedebiliyorum. Konuşmanın çoğunu Grace yapıyor ve bunun aklını kaçırdığı için olduğunu biliyorum.

"Seni herhangi bir şekilde tehdit etti mi?" diye soruyor sonunda, her kelimesi zehir saçarak.

"Açıkça değil ama sanırım istemediğimi söylememe rağmen benimle tekrar iletişime geçmeye çalışacak."

"Kendinizi fiziksel olarak tehlikede hissediyor musunuz?" "Hayır."

Ben bilmiyorum. James'in bana anlattıklarına bakılırsa, babamın yıllar içinde kanunla birkaç tatsız karşılaşma yaşadığından şüpheleniyorum. Bu, James'in polis olduğunu sandığı o gün neden gittiğini ve ben onu yetkililere söylemekle tehdit etti.

"Bana artık baba olmaya hazır olduğunu söyledi," diyorum onlara.

Sammy homurdanıyor ama arkasında mizah yok.
"Şerefsiz herif."

"Bir süre bizimle Warlington'da kalmak ister misin?" Grace teklif etti, tahmin ettiğim gibi.

"Hayır. Söz veriyorum burada iyiyim."

Sonunda benden kurtulduklarına göre hayatlarına tekrar müdahale etmek isteyeceğim son şey. Ve burada kendimi güvende hissetmiyorum. Elbette dün gece sarsıldım ama Pete'in bana bir şey yapacağını sanmıyorum. Sammy bana

Bir zamanlar kendisi de havlardı ama ısırılmazdı. Onu benden daha iyi hatırlıyor.

"Yalnız kalmanı istemiyorum," diyor kardeşim kararlılıkla.

"Ben yalnız değilim. Arkadaşlarım burada ve onları her gün görüyorum.

gün." Bu tam olarak doğru değil ama onlarla her gün konuşuyorum. James'le de sık sık görüşüyordum ama sanırım artık bitti. "Söz veriyorum burada iyiyim. Sadece onu gördüğümü ve ilişkimizi yeniden canlandırmak istediğini söylemek istedim.

-Yapmayı reddettiğim bir şey. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için her zaman endişeleneceğiz prenses."

Ağabeyimin sözleri kalbimi ısıtıyor ve aynı anda kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

aynı zamanda. "Senin kararlarına güveniyorum, tamam mı? Ama seninle bir daha konuşursa, eve geri dönersin."

"Hayır, değilim. Ben işi olan bağımsız bir kadını Sammi ve geleceğimi *burada kurmak* istiyorum. Sırf eziğin teki laftan anlamıyor diye eve kaçmayacağım. Kaçmayacak. hayatımda ne yapıp ne yapmayacağımı belirleyemez. Eğer geri gelirse, adaletin onun icabına bakmasına izin vereceğiz."

Grace sesindeki gülümsemeyle, "Onu duydunuz," diyene kadar diğer hattan sessizlik beni selamlıyor.

Kardeşim iç çekiyor. Onu göremiyorum ama dövme eli yüzünde gezdirdiğini biliyorum. Çok dramatik. "Tamam. Ama her gün uyandıktan sonra ve yatmadan hemen önce bana mesaj atmanı istiyorum. Pazarlık yok."

Onun koruyucu maskaralıklarına gülümsüyorum. Asla değişmeyecek ve onu bu yüzden seviyorum ama zavallı Lila'mı uzun bir yolculuk bekliyor. "Tamam, *baba*."

Homurdanıyor. "Ben
ciddiyim." "Ben de
ciddiyim."

"Tamam, siz ikiniz." Grace telefonu devralır. "Pete her zaman zararsız biriydi ama onu yıllardır görmedik. Tehlikeli biri olup olmadığını bilmenin bir yolu yok."

Babamın Sammi hakkında bana söylediği şeyi gündeme

getirmiyorum - beni görmek için ona ulaştığında, kardeşim onu reddetti. Bunun ne zaman olduğu ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

ama bunu bu konuşmada ya da telefonda öğrenmek istemiyorum. Son zamanlarda yeterince drama yaşadım. Yirmi dört saat bana birkaç on yıl yeter, çok teşekkür ederim.

"Anlıyorum," diye kabul ediyorum. "Ama söz veriyorum iyiyim." "Seni otoparkta pusuya düşürdüğünde yalnız mıydın?"

çok mu?" diye soruyor kardeşim.

Isı yanaklarıma tırmanıyor ve şu anda yüzümü göremedikleri için memnunum. "Hayır, bir arkadaşımın birlikteydim. Arabasının ve plakasının fotoğrafını çekti."

Sammy'yi avucumun içi gibi tanıyorum ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi o "erkek"e odaklandığı acı verici bir şekilde belli oluyor. "İyi düşündün."

Utancımı gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Başka bir şey olursa seni ararım."

"Tamam, tatlım. Bize hemen söylediğin için teşekkür ederim," diyor Grace ve ben şu anda ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Küçükken beni en iyi o kucaklardı.

küçük kızım ve onları deli gibi özlüyorum.

"Seni seviyoruz," diyor Sammy. "Lütfen bir şey olur olmaz bana mesaj atın ve burada her zaman hoş karşılanacağınızı bilin, tamam mı?"

Sözleri beni rahatlatmak yerine daha da suçlu hissettiriyor. Eve gelmemi istiyor ve ben buna engel olmak istemiyorum.

İt, çek, it, çek, ip ikiye ayrılana kadar. "Sizi seviyorum çocuklar. Lila'ya benim için kocaman bir öpücük ver." "Öperim. Güle güle, prenses."

Telefonu kapattığımızda, dairemdeki ani sessizlik beni ilk kez bunaltıyor. Babamın benimle tekrar iletişime geçmek istediğini öğrendikten sonra hayatım için korktuğumdan değil, ama artık yalnız kalmak istemediğimi fark ediyorum.

Bugüne kadar tek başıma olmak konusunda hiç sorun yaşamadım. Evet, arkadaşlarımı seviyorum ama "kendime zaman ayırmak" her zaman önceliğim oldu.

Ama şimdi...

Şimdi bu zamanın bir kısmını başka biriyle paylaşmak istiyorum. Yanında kendim olabileceğim biriyle, çirkin tarafımla ve her şeyimle.

Sonuçlarını düşünmeden, mesaj dizimizi tekrar açıyorum.

Ben: Sence bileğim yürüyüşte iyi olur mu?

Sadece bir dakika sonra telefonum onun cevabıyla çalışıyor.

James: Kolay ve kısa bir tane, evet. Neden sordunuz?

Ben: Doğayı özledim ve bileğimi test etmek

istiyorum James: Birkaç güzel yer biliyorum. Sana gönderebilirim. İstersen sana yerini söyleyebilirim.

Arkadaşlık uygulamasındaki profil açıklamasını hatırlayarak tüm cesaretimi topluyorum ve ona geri mesaj atıyorum.

Onun yerine benimle gelsen nasıl olur?

Bir dakika geçer, iki. Tek kelimelik cevabı gelmeden önce yazı balonları iki kez belirip kayboluyor.

James: Ne zaman?

Ben: Yarın sabah?

Bir başka sonsuz duraklama.

James: Seni sabah 9'da alırım.

BÖLÜM 22

James

| Vazgeçiyorum. Teslim oluyorum.

Artık kendime yalan söylemenin bir anlamı yok. Önümde sallanan uyarı bayraklarını her zaman görmezden geldiğimde değil, Her neyse.

Maddie'den uzak kalamam. Uzak kalmak istemiyorum.

Her gün onun güzel, dikkatli gözlerini ve tek başına bütün bir odayı aydınlatabilecek gülümsemesini görmeyi arzuluyorum

İçeri giriyorum. Onun ateşli kişiliğini özlüyorum ve daha parlak parlayabilmesi için tüm şeytanlarını ezmeyi diliyorum.

Belki de kafadan hastayımdır. Bunu tamamen göz ardı etmiyorum. O hala 21 yaşında ve ben bir gün bile Otuz bir yaşından daha genç, ki bu en yakın yaş farkı değil.

Ve tüm bunlara rağmen, ruhum onun ruhunu çağırmıyormuş gibi davranmaya devam edemem.

Bir Pazar günü sabahın dokuzunda onun binadan çıkmasını beklerken, duygularımla hareket edemeyeceğimi biliyorum.

Hâlâ kariyerinde ne yapmak istediğine karar vermeye çalışıyor ve ben buna karışmak istemiyorum. O daha genç ve ben

Geleceğinin artık Norcastle'da olmadığına karar verirse onu geri tut.

Bu duygular nereden gelirse gelsin, aynı kolaylıkla gidecektir. Ne de olsa ben sağlıklı ilişkiler için yaratılmadım.

Yolcu camına hafifçe vurulduğunu duyuyorum ve çok

özlediğim o tatlı yüzü görmek için düşüncelerimden
sıyrılıyorum.

Sadece bir gün oldu.

Kapının kilidini açtım ve içeri tırmandı, onun gibi görünmüyordu. ayak bileği ona çok sorun çıkarıyor. "Günaydın." Kendini bağlarken gülümsemesi hiç değişmiyor ve bu Onu haftalardır gördüğüm için gerçekten mutluyum. "Vay be, hava soğuk." "Günaydın." Isıtıcıyı açtım ve park ettiğim yerden çıktım. nokta. "Dağlarda hava daha da soğuk olacak. Su ve yiyecek getirdin mi?"

"Evet ve evet," diyor. "Senin gibi uzman bir yürüyüşçü olmayabilirim ama Google'ım var."

Doğru ya. O lanet randevu uygulamasına hobilerimden biri olarak yürüyüşü eklediğimi unutmuşum. *Ben yazmadım* ama bu gerçek hâlâ geçerli. *Siktiğimin Graham'ı*.

"Ne sıklıkla yürüyüşe çıkarsın?" diye soruyor, çok sevimli bulduğum samimi bir ilgiyle.

"Sanırım birkaç haftada bir. Ben ayda en az iki kez gitmeye çalışıyorum."

Kısık bir ısıklık çalışıyor. "Yürüyüş yapmayı sevdiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Hiç birine bindin mi?"

"Geçen yıl üniversiteden arkadaşlarımla gitmiştim. Clark Hills, sadece bir saat uzaklıkta. Patikayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Üç kez yürüdüm. Bugün oraya gitmiyoruz."

"Oh?" Gözlerinde parlayan bir ilgiyle bana bakıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Otoyola çıkarken sırtıyorum. "Bu bir sürpriz." "Beni kaçıracaksın, değil mi?"

"Beni yakaladın. Çok iyi parmesan sosu yapıyorsun. Seni öylece serbest bırakamam."

Gülüştü içimde uyuyan bir şeyi aydınlatıyor. Meraklı bir göz açıyor, sonra bir başkası ve yanıp sönüyor.

Hayır. Dur.

Yolculuğumuz kırk dakika sürüyor, bu süre zarfında hiç de rahatsız edici olmayan gündelik konuşmalar yapıyoruz ve o da radyodaki bazı şarkılara eşlik ediyor. Birlikte olmak

tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyor ve daha yeni başlamış olmasına rağmen bugünün bitmesini istemiyorum.

Pazar sabahı erken saatlerde olduğu için trafik yok ve patikaya başka hiçbir araba yokken varıyoruz.

Park yeri.

Maddie pencereden dışarı bakar, gözleri merakla doludur. Sonsuz yeşil ve mavi denizi seyrediyor. "Vay canına," diye nefes alıyor.

Vay canına, gerçekten, ona bakarken düşünüyorum.

"Gerçekten göle ulaşacak mıyız?" diye soruyor.

"Elbette. Sadece birkaç mil uzakta ve

"Çoğunlukla düz, bu yüzden bileğin iyi olmalı." Motoru durdurdum. ve arka koltuktan ceketimi ve sırt çantamı alıyorum.

"Gidelim mi?"

İssiz patika yapraklarla kaplı ormana doğru ilerliyor ve Maddie yürüyüşümüze başlarken her bir buluta ve ağaca hayranlıkla bakıyor.

Botlarımız yağmurun söndürdüğü patikayla buluşuyor ve uzun zamandır ilk kez rahat nefes alıyorum.

Bu yürüyüş yıllar önce bir kez çıkmıştım ama manzaranın ne kadar büyüleyici olduğunu unutmuşum. Gözlerimi yanımdaki kızıdan alamamam çok kötü.

"Oh, bak!" Maddie yakındaki bir ağacı işaret ediyor.

"Bu siyah şapkalı bir bülbül," diyerek ağacın gövdesinin yanında durur.

"Şimdi ne olacak?"

Ağaçların tepelerinden süzülen zayıf güneş ışığını engellemek için elini kullanıyor. "Bir kuş. Görüyor musun?" Tekrar işaret ediyor ve ben gözlerimi kısarak parmağının yönünü takip ediyorum. "Küçük bir kuş. Siyah-beyaz bir kafası var ve vücudunun geri kalanı çoğunlukla gri."

Tam gözlerim küçük şeye takıldığında cıvı cıvı bir ses bize ulaşıyor. "Gördüm onu."

"Çok şirin." Kuşa gülümsüyor, sanki onu görebiliyormuş gibi, sanki onun yumuşaklığını benim şu anda yaptığım gibi takdir edebiliyormuş gibi. *Şanssız kuş.*

Sessizce izleri takip etmeye devam ediyoruz. Etrafımızdaki doğa seslerinden rahatsız oluyor ve sadece bir kez su içmek için duruyor. Bir ara ayak bileğini soruyorum ve bana onu rahatsız etmediğini söylüyor.

Yürürken, çok uzun zamandır böyle dışarı çıkmadığımı fark ediyorum - muhtemelen bu yılın başlarında arkadaşlarım beni göl gezisine sürüklediğinden beri. Ama aylar oldu. Belki de hafta sonu için Bannport, Maine'e gitmeyi düşünmeliyim. Çok uzak değil ve Şehirden tek başıma çıkmak benim için iyi olur. Gölge ve Sis arabaya aldırılmazlar, o yüzden peşime takılabilirler.

Ailemi davet etme düşüncesi aklımdan geçiyor. İki saniye sonra bu fikri sanki yanıyormuş gibi bıraktım. Ailemi seviyorum ve elimden geldiğince sık ziyaret etmeye çalışıyorum ama bütün bir hafta sonunu onlarla geçiremem. Birlikte geçirdiğimiz zamanı kardeşimi gündeme getirmek için kullanırlarsa yapamam ve ben de bu noktada çizgiyi çekiyorum. İyi niyetliler, bunu biliyorum ama bu acımı azaltmıyor.

"Düşüncelere daldığını ta buradan duyabiliyorum," diyor Maddie, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Sadece birkaç adım ileride ve ben de iki uzun adımda ona yetişiyorum. "Kara kara düşünmüyordum."

Dilini tıkırdatıyor. "Bana yalan söyleme, seni huysuz." Durma noktasına geldim. "Az önce bana ne dedin?"

Ela gözlerinde muziplik parlıyor. "Kafanı bu kadar karıştıran ne?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"

Gözlerini bana dikti. "Peki, bana söyleme." Ve böylece bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor, arkasını dönüyor ve yürümeye devam ediyor.

Ona yetişiyorum, göğsümdeki bu tuhaf his suçluluk

duygusuna çok benziyor. "İyi," diye kabul ediyorum. "Belki de aklımda bir şey vardı."

Bir kez daha omuz silkerek o rahatsız edici hissi pekiştiriyor. "Sorun değil, gerçekten. Bana söylemek zorunda değilsin." Bana doğru hızlı bir bakış atıyor. "Bazı şeyleri kendine saklamak istersen anlarım. Beni o kadar iyi tanıımıyorsun bile."

Onu durdurmak için elimi koluna doluyorum ama canını yakacak kadar sıkı tutmuyorum. "Bu doğru değil," diyorum, her kelimemde dürüstlük var. "Biz arkadaşız."

"Gerçekten öyle miyiz?"

Sözlerinin karnıma bir yumruk gibi inmesinden ve hemen nasıl cevap vereceğimi bilememekten nefret ediyorum.

Arkadaş mıyız?

Evet, ama aynı zamanda hayır.

Arkadaşlarımı omzuma atmak, onları en yakın ağacın gövdesine sıkıştırmak ve parmaklarımla o daracık bedenlerinin içinde boşalmalarını sağlamak istemiyorum.

Belki de Maddie'ye karşı hissettiklerim kelimenin en geleneksel anlamıyla bir dostluk değildir; belki de hiç değildir.

Tek bildiğim onu bir daha göremeyeceğimi düşünmenin beni hasta ettiği. Onu tekrar bulana kadar dünyayı parçalamak istiyorum ve bunun bize nasıl bir etiket yapıştıracığını bilmiyorum.

Ancak bu duygular kelimelere dökülemeyecek kadar kafa karıştırıcı ve korkutucu, bu yüzden sadece kalbime doğru geleni söylüyorum. "Evet, Maddie. Biz arkadaşız." Kolunu bırakmıyorum, o da geri çekilmiyor. "Ailemle ilgili bir şeyler düşünüyordum."

Şurada. Konuşmamı, açılmamı mı istedi? Her zamanki rahatsızlığı hissetmiyorum, ama belki de bunun nedeni ona hiçbir şey söylemedim.

Yüz hatları yine de yumuşuyor, akıl sağlığımı bir arada tutan ince ipi bırakırsam içinde kaybolabileceğim o gözlerin arasından anlayış geçiyor. Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Tamam. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Etrafımızda kuşlar cıvıldıyor ve sabah yanımızdan geçerken rüzgar hızlanıyor. "Ama bu konuda endişelenmenin bir faydası yok."

Şu anda öyle bir şey var mı? Şu anda bunu düzeltemezsiniz."

Yutkunuyorum çünkü yutabiliyorum. "Doğru."

Sanki bir şey söylemek istiyormuş ama sonunda buna değmeyeceğine karar vermiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. Yüzündeki kasvetli ifade bir anda kayboluyor, dudakları üzerimizdeki güneşi bile kör edebilecek bir gülümsemeye dönüşüyor, ve ruh halimin de onunla birlikte değiştiğini hissediyorum. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

Beni şaşırtarak elimi bırakıyor ve onun yerine kolumu tutarak beni patika boyunca çekeştiriyor. "Bir kuş bulmama yardım edeceksin. Onu ilk gören kazanır."

"Kuşlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum ama yanağımın bir gülümseme başlangıcıyla seğirdiğini hissediyorum. *Bu kız.*

"Gözlerin var. Bu iş görür."

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum ama yine de "Peki" diyorum çünkü ona hayır diyemeyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Bu beni olması gerekenden çok daha az endişelendiriyor. "Biz hangi kuşuz? ne arıyorsun?"

"Kırmızı kanatlı bir karataavuk. Tamamen siyahtır ve kanatlarının her birinde kırmızı bir leke vardır, gözden kaçıramazsınız." Omzunun üzerinden bana bakıyor, kolum hâlâ küçük elinin içinde. "Eğer kaybedersen, dönüş yolunda çörek yemek için durmak istiyorum. Senin ikramın."

Dudaklarım seğiriyor. "Peki ya kazanırsam?"

"Eğer kazanırsan, ne istersen yapabiliriz."

Maddie'nin sert göğüslerimin arasına sıkışmış kısa bir görüntüsü ve bir ağaç gövdesi başıma saldırıyor. "Bunu düşüneneğim," diyorum, sesim sakın çıkıyor ama içten içe aklımı kaybediyorum.

"Tamam. Nasıl olsa kazanacak değilsin."

Zihnimdeki görüntü Maddie'nin kucağıma atıldığı, elimle geldiğimizden beri sayamayacağım kadar çok kez baktığım o yuvarlak kışına şaplak attığım bir görüntüye dönüşüyor.

"Dediğim gibi, velet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama onun duymayacağı kadar sessiz değil.

Kolumu bırakıp kendi kolunu göğsünün üzerinden geçirirken sıcaklığını kaybettiğini hissediyorum. "Yanıldığımı kanıtla o zaman, Doktor."

Bu kelime içimde bir şeyleri koparıyor, yasak ve evcilleşmemiş bir şeyleri. Ne halt ettiğimi anlamadan önce, elimi onun yüksek at kuyruğuna doladım ve usulca çektim.

Ağzım kulağına doğru eğiliyor, ağır nefesi benimkine ulaşıyor ve mırıldanıyorum, "Ben artık senin doktorun değilim, Maddie."

Eli, hâlâ saçlarına sarılı olan benimkini örtünceye kadar uzanıyor. Ve sonra en çılgın fantezilerimde bile asla beklemediğim bir şey yaptı.

Parmaklarımı çekmek yerine, sanki daha sert çekmemi istiyormuş gibi parmak eklemlerimi sıkıyor.

Bundan hoşlanıyor mu?

Kafam bu ihtimalle dolup taşıyor. Sadece onu yanlış anlayıp anlamadığımı test etmek için at kuyruğunu biraz daha sıkı çekiyorum. Dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor ve yanaklarının pembe tonu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Değil misin?" diye soruyor, rahat görünmeye çalışıyor ama sesindeki solukluk sinirlerini ele veriyor.

O kadar seksi ve sevimli ki, kendimi kontrol etme yetimi biraz daha kaybediyorum.

Bir sonraki konuşmamda dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor, onu ürpertti. "Hastalarımın yürüyüş yapmak gibi bir alışkanlığım yok, hayır."

"Genelde saçlarını çeker misin?" diye soruyor sonra, içinde olduğunu bildiğim o küstah özgüveni kazanarak.

İşte benim küçük fişeğim.

"Sadece şımarıklık yaptıklarında, ki şimdiye kadar öyle bir şey olmadı. Yani, hayır."

Saçını tuttuğum elimi bırakıyorum ve o da benimkini

bırakıyor. "Yani, o kuş," diye soruyorum, bir duyguyu geri getirmeye çalışıyorum

Aramızdaki normalliğin. Ve benimle sikim arasında. Yirmi dakika sonra, Maddie

Önce kırmızı kanatlı karatavuğu aradı, bu da dönüş yolunda ona çörek borçlu olduğum anlamına geliyor. Yorucu bir günün ardından tatlı bir şeyler alma ihtimaliyle heyecanla ciyaklıyor, ona o çörekleri zaten alacağımdan habersiz.

Öğlene doğru göle ulaşıyoruz ve sandviçlerimizi yemek için kenarda kuru bir çim parçasına oturuyoruz. Bir ara ona kuşlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini soruyorum, bu da onu güldürüyor. "Büyükbabalarımın biri bana onlar hakkında her şeyi öğretti.

Ben çocukken birlikte kuş gözlemlemeye giderdik" diye açıklıyor.

"Büyükannen ve büyükbabanla yakın mısınız?"

"Büyükbabalar" diye düzeltiyor, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. "Sadece büyükbabalarım var, büyükannelerim değil. Ve onlar da birbirleriyle evli."

Kafama dank edene kadar bir saniye geçti. "Bekle. Büyükbabaların birlikte mi? Aynı-"

"Eşcinsel oldukları gibi, evet." Sırıttıyor.

"Bu harika."

"Kanada'da yaşıyorlar, bu yüzden onları istediğim kadar sık göremiyorum ama harikalar." Sandviçinin son lokmasını yutuyor ve ben de onun ince boğazındaki hareketi takip ediyorum. "Onlar Grace'in babaları, o evlatlık. Ben de Teknik olarak torunları değilim çünkü Grace benim annem değil ama kimin umurunda. Kan bağı bir aile yapmaz."

Çimlerin üzerinde kayıyorum, midemin çukurundaki rahatsız edici his bana yabancı değil. "Söylemiyorsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Yakaladı. Tabii ki yakalar. "Ne demek istiyorsun?"

Evet, James, ne demek istiyorsun?

Bir fikri olmalı.

Ama bana baskı yapmadı. Hiçbir yargılama içermeyen açık bir ifadeyle bana bakıyor. Sadece dinlemek istiyor.

Ve ilk defa konuşmak istiyorum.

"Benim bir ağabeyim var. Pek konuşmuyoruz."

Annemle babamın çaba göstermem ve ailemin birbirini affetmesi gerektiği konusunda ısrar etmeleri de pek yardımcı olmuyor. Bunun bir anlamı olmadığını biliyorlar ama bu onları durdurmuyor.

On iki yıldan sonra, unutmadığımı ve kesinlikle affetmediğimi biliyorlar. Bana yaptığı şeyler için değil.

"Neden anlaşılamadığınızı sorabilir miyim?"

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Sorabilirsin ama cevap vermeyeceğim."

Beklenmedik cevabım karşısında gözlerini kırıştırıyor, sonra başını geriye atıp o kaygısız haliyle gülüyor. "Yeterince makul. Bana ondan bahsettiğin için teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Omuz silkiyor, başka tarafa bakıyor. Parmakları yeşil çimenlerin arasından kayıyor, usulca okşuyor. "Senin hakkında bir şeyler bilmek hoşuma gidiyor, hepsi bu. Bu yüzden benimle paylaşabildiğin her şey için teşekkür ederim."

Midem bulanıyor.

Benim hakkımda bir şeyler bilmek hoşuna gidiyor. Kendim hakkında konuşmam hoşuna gidiyor. Ve şu ana kadar bana ulaşamadığım NFL hayalim. Sanki geçmişimin o kısmı onun için yokmuş gibi ve bunun için minnettarım.

Ağaç gövdesini unutun; onu oturduğu yerden yere yatırmak ve oksijenim bitene kadar öpmek istiyorum.

"Ben de senin hakkında bir şeyler bilmekten hoşlanıyorum," diyorum dürüstçe. "Sürprizlerle dolusun."

Homurdanıyor. "Sanırım babamı öğrenmek de bunlardan biriydi, değil mi?"

"Bu konuda konuşmak isteyeceğini düşünmemiştim."

Narin parmakları aramızdaki çim telleriyle oynamaya devam ederken omuzları yükselip alçalıyor. "Ben konuştum Dün ağabeyimle konuştum. Bir süreliğine Warlington'a dönmemi önerdi."

Nefesim kesildi. *Warlington*. Orası da Doğu Yakası'nda ama saatler uzaklıkta. Sonsuzluk kadar uzak.

"Peki ona ne söyledin?" Sanki şu anda tüm vücudum gergin değilmiş gibi rahatça sormayı başarıyorum.

Tanımlayamadığım ama gerçekten çok rahat olduğum görünmez bir çizgiyi nihayet aşmış gibiyken Maddie'nin uzaklaşacağı düşüncesi midemi huzursuz ediyor. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama üniversiteden beri hiç kimseyle bu kadar özgür, bu kadar *rahat* hissetmemiştim.

Hayır, unut gitsin, her zamankinden beri.

Zamanımı paylaşabileceğim biri.

Karşılığında bir şey istemeden. Gizli gündemleri yok.

Konuşabileceğim, beni hala yüksek sesle söyleyemeyeceğim kadar acı veren anıları açığa çıkarmaya zorlamayacağına güvenebileceğim biri.

Maddie ile birlikte olmak aynı anda hem doğru hem de yanlış hissettiriyor. Ona yakınlaşmak için kendime izin vermek şimdiye kadar verdiğim en iyi ve en kötü karar gibi geliyor.

"Ona babamın hayatımı kontrol etmesine izin vermeyeceğimi söyledim," diye cevap veriyor ve sesinde hayranlık uyandıran bir kararlılık var. Bu kadar çok şey yaşamış birine göre, çoğu insanın duracağından daha dik duruyor. "Norcastle'da kalmak istiyorum. Benim hayatım burada."

Kendimi rahatlamış hissetmeliyim -ki hissediyorum- ama kardeşinin onunla birlikte geri dönmesini önermesi kafamda sessiz bir alarmin çalmasına neden oluyor. "Burada kendini güvende hissetmiyor musun? Baban yüzünden mi?" Dikkatlice soruyorum. Cevabı bilmeden, fırsatım varken o orospu çocuğunu dövmediğim için şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"Tam olarak değil." Dizlerini göğsüne çekip çenesini dizlerinin üzerine koyuyor. Gözleri benimkileri buluyor. "Babam havlıyor ama ısırıyor. Burada güvende olduğumu biliyorum."

"Öylesin." Umarım yüksek sesle söylemeye korktuğum gizli kelimelerin ardındaki anlamı anlar. Ben burada olduğum sürece o hep güvende olacak. "Ama nasıl

hissettiğini bilmek istiyorum."

"Ben..." Sanki babasını görmenin onu nasıl hissettirdiğini düşünmek için durmamış gibi kaşlarını çatıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyor. "Çoğunlukla şok oldum. Ben dört yaşındayken gitti ve gerçekten onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Ben... Kardeşimle tekrar iletişime geçtiğini ve beni görmek istediğini bilmiyordum."

"Kardeşin bunu sana söylemedi." Bu bir soru değil ve neden böyle bir seçim yaptığını anladığımı söyleyebilirim.

"Hep bir daha bana ulaşmadığını düşündüm. Hayatına devam ettiğini... Ya da öldüğünü. Emin değildim."

"Bunu senden sakladığı için kardeşine kızgın mısın?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Hayır, beni ondan uzak tutmak istediği için onu suçlamıyorum," diye açıklıyor. "Babam güvenilir bir adam değildir ve ağabeyim de sadece

beni koruyordu. Pete ikinci kez terk ederdi, bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum. Kardeşimin bunu neden yaptığını anlıyorum ve ona kızgın değilim."

"Bu çok takdire şayan bir davranış Maddie." Gölün diğer tarafında küçük bir grup insan öğle yemeği için toplanmış. Sesleri, patlamasını hiç istemediğim küçük baloncuğumuza ulaşmıyor. "Herkes böyle düşünmez."

"Sadece... Ne anlamı var ki?" Uzun bir iç geçirdi. "Zaten babamı görmek istemezdim, bu yüzden Sammy doğru olanı yaptı. Pete'i şimdi ya da bir daha asla görmek istemiyorum. Onunla herhangi bir ilişkim olsun istemiyorum. On yedi yıl önce ayrıldığında niyetini açıkça ortaya koydu. Pete Stevens iyi bir müzisyen değil ve asla da olmayacak adam."

Pete Stevens.

Maddie'ye yaşattıklarının bedelini ödetene kadar bu isim beynime kazınmaya devam edecek. Ben değilim bu özel durumda şiddetin üzerinde.

Bir süre sessiz kalıp kuşların ve gölün sesinin bizim yerimize konuşmasına izin veriyoruz. Rüzgâr son zamanlarda hızlandı.

Birkaç saat sonra hava daha da soğuyacak, ama en azından gökyüzü

açık. Yağmur üzerime yağarken yürüyüşe çıktım ve bu hiç eğlenceli değil.

Arabama doğru yola çıkmayı önermek üzereydim ki aklımdan hızla endişe verici bir düşünce geçti. Birdenbire ortaya çıktı ve aklımdan atamadım.

Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Bu beni tüketiyor, içimi kaynatıyor ve eğer bir cevap alamazsam bu gece gözüme uyku girmeyeceğini biliyorum.

Gözleri gölde kaybolmuş.

"Maddie," diye başlıyorum, dikkatini çekerek. Onu çeviriyor bir gülümsemeyle başını salladığında bir sonraki sözlerimin yok olacağını biliyorum. "Sana baban hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Tıpkı korktuğum gibi, gülümsemesi düştü. Çok fazla değil ve belki normal bir göz için fark edilmeyebilir, ama ben Bu gülümsemelerin sonunu, bunun mutlu bir gülümseme olmadığını anlayacak kadar çok kez almak. "Elbette."

Bu isteğimden pek rahatsız olmuşa benzemiyor ama yine de "Kolay bir soru değil" diye ekleme ihtiyacı hissediyorum.

"Sorun değil."

"Ona karşı çocuk ihmali ve duygusal istismarla ilgili bazı kayıtlarınız olduğunu söylemişsiniz." Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Başını salladığında, "Baban sana hiç başka şekillerde kötü davrandı mı?" diye soruyorum.

Ayıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Sana hiç elini sürdü mü?"

Eğer evet derse, o orospu çocuğu bir gün daha yaşayamayacak. Ona çörek alırım, evine bırakırım ve Pete Stevens'ı bulana kadar ararım. Sonra da onu ellerimle öldüreceğim.

Neyse ki herkes için, o "Hayır" diyor.

"Yaptıysa bana söyleyebilirsin. Bunun için seni asla yargılamam ya da suçlamam," diye ısrar ediyorum.

"Yapmayacağını biliyorum." Bir duraklama. "Sana güveniyorum James. Güveniyorum ve eğer bana kötü davransaydı sana söyledim ama davranmadı. Bana sadece bağırdı ve bazen omuz silkti ama asla ileri gitmedi. Kardeşim onu öldürürdü."

Kardeşi ve ben aynı fikirdeyiz, öyle görünüyor.

Rahatlamış bir iç çekiyorum ve omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor. "Tamam. Sadece emin olmak istedim. Dayanamıyorum..." *Sakın söyleme.* "Unut gitsin."

Farkında olması gereken son şey, ona karşı hissettiğim bu tuhaf koruyuculuk.

"Neye dayanamıyorsun?" Kendi diziyle dizimi dürtüyor.

Bu kadar yaklaştığını hatırlamıyorum. Çimlerin üzerinde yan yana oturuyoruz, kollarımız neredeyse birbirine değiyor ve onu kucağıma çekip gerçekten iyi olduğundan emin olana kadar orada tutma dürtüsüne direniyorum.

Şimdi zamanı değil. Asla da olmayacak.

"Önemli bir şey değil."

"James," diye şarkı söylüyor.

Avucumun içiyle çenemi ovuşturuyorum, benden her zaman çekip aldığı küçük gülümsemeyi saklıyorum. "Her zaman istediğini elde etmek zorundasın, değil mi?"

Benim aksime, sesindeki eğlenceyi gizlemiyor. "Hadi koca adam, söyle bana."

Koca adam. Kendimi bundan daha fazla tutmalıyım ama lanet olsun, bu o. Yaralandığımdan beri hiç olmadığım kadar açılmamı sağlıyor. Hiç olmadığım kadar.

Tüm tedbiri elden bırakıp, pes ettim. Gerçeği mi istedi? İşte gerçek.

"Senin incinmen düşüncesine dayanamıyorum Maddie. İçinde herhangi bir şekilde, şimdi ya da geçmişte. Seni inciteni incitmek istiyorum. Kötü bir şekilde. Tekrar tekrar."

Hiçbir şey söylemiyor ve korkarım çok ileri gittim.

Kim böyle şeyler söyler ki? Daha iki gün önce benim hastam olan 21 yaşındaki birine.

Kafadan hastayım. Başka bir şey yok-

Maddie kollarını boynuma doluyor ve neredeyse beni yere düşürüyor. İçgüdüsel olarak, kollarımdan biri Kucağımın yarısına gelene kadar onu kendime çekiyorum.

Bana sarılıyor.

Bana tokat atmıyor ya da deli demiyor ama sarılıyor.

Çok erken bitiyor ve ben daha onun sıcaklığının tadını tam olarak çıkaramadan çekiliyor ve yanıma çömeliyor, böylece göz hizasına geliyoruz.

"Sen nasıl gerçeksin?" diye soruyor nefes nefese ve ben cevap vermiyorum çünkü ne demek istediğini anlamıyorum. Eğer bir şey varsa, o aramızdaki gerçek olmayan kişidir.

"Her zaman için teşekkür ederim beni dinle."

Şaşırdım ve aklıma gelen tek şey "Daha önce at kuyruğunu çektiğim için özür dilerim" demek oldu.

Tekrar çimlerin üzerine oturur. "Merak etme.

Hoşuma gitti." Nefes almayı bıraktım.

Gülümsemeyi bıraktı.

"Yani..." Boğazını temizliyor, yanaklarında sıcaklık yükseliyor. Kirli sakallarım benimkileri örttüğü için şanslıyım, çünkü eminim onlar da aynı derecede kızarmıştır. "Seninle alay etmekten hoşlanıyorum. Şakacı olmak. Bu gönülsüz bir eğlence. Hoşuma gidiyor."

Sana yapmak istediğim şeyin şakayla karışık bir yanı yok bebeğim.

"Seni korkuttuğumu sanmıştım," diye itiraf ediyorum.

"Asla yapamazsın." Sözlerindeki gerçeği duyabiliyorum ve bu kalbimi sakinleştiriyor. Sonra parmağını uzatıp yanağımı dürtüyor. "Yüzün kızarıyor."

"Ben değilim."

Öyleyim ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Sırıtişı muziplikten başka bir şey değil. "Seni birkaç kez kızarıırken yakaladım, biliyor musun?" diye itiraf ediyor,

Soğuk maskemin aşılmaz olduğuna dair tüm yanılsamaları paramparça ediyor. "Tüm o huysuz ve korkutucu dış görünüşüne rağmen aslında oldukça sevimli."

Çok hoş. Midemde tamamen rahatsız edici olmayan bir şey dönüyor.

"Daha önce kimse bana sevimli dememişti," diye yüksek sesle itiraf ediyorum, bu düzeyde bir savunmasızlığın iyi bir fikir olduğuna neden karar verdiğimden emin değilim.

Çünkü bu o.

"Evet, öylesin. Tanıdığım en tatlı huysuz." Bu gülümseme, gözlerindeki şakacı parıltıyla birleşince beni mahvediyor. "Geri dönmeye başlayalım mı? Parti bozan olmak istemem ama o çöreklerle ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum, kolay bir hareketle ayağa kalkıyorum ve onun ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Bu kadar açık sözlü olması, istediği şeyi istediği zaman istemekten çekinmemesi beni hiç şaşırtmıyor. Ya da utanmadan benimle dalga geçmesi ve benim ne mutlu ki buna karşı güçsüz.

Ebeveynleri olmadan büyüdüğü için çok şey kaçırdığını düşünebilir, ancak böylesine inanılmaz, ateşli, şefkatli bir kadın haline gelmesi, onun hem içte hem de dışta ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Daha önce birine bu kadar hayran olduğumu hatırlamıyorum.

BÖLÜM 23

James

Wiki saat sonra arabama ulaştım, Maddie sırtımdaydı. Yaklaşık yarım saat önce ayak bileğinden şikayet etti ve ben de onu bir kitap çantası gibi taşıırken vücudunun benimkine ve bacaklarının belime dolanmasının sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Benim için çok ağır sayılmaz, her ne kadar yaşlı adamın sırtını zorlamak istemediğini söyleyip dursa da.

Birinin kışına şaplak atmak için hiç bu kadar güçlü bir dürtüye direnmemiştim.

Arabaya binmeden önce kollarını geriyor, bale geçmiş zarif hareketleriyle belli oluyor. Onu hiç dans ederken görmedim ama gözümü ondan ayıramayacağımı hissediyorum. Sıradan şeyler yaptığında bunu yapmak yeterince zor.

Arabaya biner binmez telefonumu çıkarıp müzik uygulamasını açıyorum. "Çalma listelerimden birini açmamın sakıncası var mı?"

Bana gülümsüyor. "Devam et."

Bizi otoparktan çıkarırken Pet Shop Boys'un bir şarkısının neşeli notaları arabayı dolduruyor. Göz ucuyla başıyla nasıl küçük bir mutluluk dansı yaptığını izliyorum ve direksiyonu sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ellerime, uzanıp kahverengi saçının gevşek tutamını kulağının arkasına sıkıştırmamaları için bir hatırlatma.

Gözler yolda. Onu korkutup kaçıracaksın.

Bu ürkütücü düşünce ellerimi ve ağzım kapalı. Ta ki o "Bu şarkı harika. Sanatçısı kim?" diyene kadar.

Araba kullanmıyor olsaydım, başımı çevirip ona bakakalırdım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Onun kaygısız kıkırdaması arabayı dolduruyor. "Hayır."

"Cidden bana Pet Shop Boys'un kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Yani, Taylor Swift'in kim olduğunu bilmediğimi söylemiyorum. *Bu* bir suç olurdu" diyor. "Ayrıca, bu bir grup için garip bir isim. Pet Shop Boys mu? Sakın bana Zoo Guys'ı da sevdiğini söyleme?"

Dudaklarım bir sırtış başlangıcıyla seğiriyor. "Az önce birkaç nesle ve müzik zevki olan herkese hakaret ettin."

"Üzgünüm, yaşlı olduğunu unutmuşum."

"O zaman bu senin hakkında ne söylüyor? Yaşlı bir adamla takıldığınızı."

Omuz silkiyor. "Her zaman yaşlıları düşünmüşümdür."

Oh, Maddie. Eğer şu anda direksiyon başında olmasaydım.

Şarkı biter ve aynı gruptan başka bir şarkı başlar. "Önce babamın sırtını zorlamak istemediğini söylüyorsun, sonra da bana yaşlı diyorsun. Sadece otuz bir yaşında olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Duymadın mı? Otuz bir yeni doksan bir oldu." "O zaman korkarım doğruca eve gideceğiz. Bütün O çöreklerdeki şeker beni öldürebilir."

"Ama ben yaşlı erkeklerin centilmen olduğunu sanırdım?" diye alay ediyor. "Ve ne tür bir centilmen en şaşırtıcı, en komik, en inanılmaz, en çekici ve en büyüleyici arkadaşına söz verdikten sonra sözünden döner?"

Gülümsememe daha fazla karşı koyamıyorum. "Ve o arkadaşın sen mi olması gerekiyor?"

"Graham harika biri ama en azından ondan biraz daha güzel olduğumu düşünmek istiyorum."

"Çok güzelsin Maddie."

Az önce söylediklerim hakkında iki kez düşünmeden kelimeler ağızımdan kaçıyor. Çünkü evet, içten ve dıştan tanıdığım en çarpıcı kadın olduğuna hiç şüphe yok. Lanet olası ağızımı açmam mı gerekiyor?

Ama aramız kaçınılmaz olarak tuhaflaştığında midemin cehennemin dibine inmesine hazır olmadığım için aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan geçiriyorum. "Madem o kadar yaşıyım, neden bugün benimle takılmak istedin?"

Ona hızlıca bir göz atma riskini göze alıyorum ve onu daha önce olduğu gibi aynı rahat ifadeyle profilime bakarken buluyorum. Sanki ona güzel demem arabamdan inip beni bir daha görmemek istemesine neden olmamış gibi.

"Senin uzman bir yürüyüşçü olduğunu hatırladım ve kendim görmek istedim," diye cevap veriyor, sesinde bir şeyler değişiyor. Neredeyse utangaç bir ses.

Belki şakalaşmamızdan ya da onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğundan, ama dün gece bana o mesajı gönderdiğinden beri kafamı kurcalayan soruyu soracak gücü kendimde buluyorum.

"Sence de tuhaf değil mi?" Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Takılmamız yani."

"Senin hastan olduğum için mi?" Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyorum.

"Sadece bu değil." Her şey buna bağlı, değil mi? "Senden on yaş büyüğüm."

"Biliyorum."

Birkaç arabayı sollamam için gereken kısa süreyi bir sonraki sözlerimi dikkatlice düşünmek için kullanıyorum. Çünkü bunu fazla düşünüyor olabilirim. Her şeyi. Yaşlı erkeklerin genç kızlarla takılmasını her zaman hoş karşılamamışımdır ama söz konusu Maddie olunca...

Sadece o.

Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Hem de çok. Onu güldürmeyi, hayatıyla ilgili her küçük detayı özümsemeyi, onu güvende tutmayı.

"Ve sen bunu garip bulmuyor musun?" Bir kez daha soruyorum. "Bugün arkadaşlarınla takılabilirdin."

Senin yaşımda arkadaşlar.

"İstesem yapabilirdim. Ama seninle takılmak istedim," diyor, sanki bu kadar basitmiş gibi. "Aramızdaki yaş farkı seni rahatsız ediyor mu?"

Evet. Hayır. Tam olarak değil.

Benim hastamken elbette, çünkü bu çok ciddi sınırları aşıyordu. Ama şimdi o emanet değil
Artık onun üzerinde hiçbir gücüm yok.

Ondan etkileniyorsun. Yine de berbat bir durum.

"James?" Parmaklarından biriyle kolumu dürtüyor.

"Sadece takıldığınızı biliyorum," diye başlıyorum, nereye varmaya çalıştığımdan bile emin değilim. "Ama sanki... Bilmiyorum. Sanki senin başka deneyimler yaşamayı engelliyormuşum gibi. Arkadaşlarıyla yirmi bir yaşındaki birinin yapabileceği şeyleri yapmaktan. Yaşlı bir adamla yürüyüş yapmaktan değil."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bana kızgın olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Eğer her şeyi berbat ettiysem.

Ta ki yorgun bir iç çekiş kulaklarıma ulaşana kadar.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye soruyor, sesindeki tüm şakacılık gitmiş.

Başımı sallıyorum, söyleyeceklerinden korkuyorum ama duymak için can atıyorum.

O.

"Bazen..." Duraklıyor ve yeniden başlıyor. "Hatta ne zaman Sen sadece benim PT'mdin ve böyle takılmıyorduk, sanki... Bilmiyorum. Senin yanında kendimi hiç olgunlaşmamış hissetmedim, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Çünkü değilsin," diye onu temin ediyorum.

"Her zaman en iyi seçimleri yapmıyorum," diye kabul ediyor, "ama olgunlaşmamış olduğumu da söyleyemem. Çok hızlı büyümek zorunda kaldım."

"Anladım."

Elimi uzatıp onun elini tutma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

"Söylemeye çalıştığım şey, bana her zaman eşit davrandığınız."

Göğsümdeki organ bu söz üzerine yükseliyor.
"Çünkü biz eşitiz, Maddie."

"Benim yaşımdaki insanlarla hiçbir zaman bu kadar yakın olmadım," diye itiraf ediyor. "Sadece ailemle yaşadıklarım yüzünden değil, aynı zamanda tüm hayatımı baleye adadığım ve bunun disiplin gerektirdiği için. Genç bir kızken Arkadaşlarım yaz kamplarına ya da havuza giderken ben bale okulunda kışımı yırtarak çalışıyordum."

O söylemiyor ama ben yine de sessiz sözcükleri duyuyorum.
Ama sonunda hayallerim benden koparıldı.

Bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmadığını çok az biliyor. Ama ben zorlamıyorum, onun yerine konuşmasını dinlemek istiyorum.

"Ve ben büyüdükçe bu hep aynı kaldı. Arkadaşlarımdan kaç tanesinin bu yüzden sınıftan atıldığı hakkında bir fikriniz var mı?

gece dışarı çıktıktan sonra akşamdan kalma olmak?" Başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim. Baleyi her zaman ciddiye aldım. Ve zaten hiçbir zaman partilerin ya da alkolün büyük bir hayranı olmadım, çünkü... bilirsiniz, annem."

"Demek kulüplere gitmiyorsun?" Donut dükkanına doğru dönerken sordum.

"Üniversite için Norcastle'a ilk taşındığımda yapardım ama sadece ilk yılımda yaptım. Sadece bu yaygaranın ne olduğunu görmek için ama benim için o kadar da eğlenceli değildi," diye açıklıyor. "Ara sıra kokteyl içmeyi severim ama zil zurna sarhoş olmak ve terli yabancılarla dans etmek bana göre değil. Orada bulundum, bunu yaptım, bir daha yapmak istemiyorum."

"Ve bu tamamen normal."

Toplum, parti hayvanı olmak istemeyen yirmili yaşlarının başındakilere karşı her zaman nazik değildir. Hatta bazı insanlar onlara, eğer her hafta sonu dışarı çıkmıyorlarsa gençliklerini boşa harcadıklarını söyleyecektir. Bu hiçbir şekilde doğru değil ve Maddie'nin istemediği bir şeyi yapması için baskı altında hissetmemesine sevindim.

"Beni hiçbir deneyimden mahrum bırakmıyorsun James," diyor sert bir sesle. "Birbirimizi anlıyoruz ve biz

arkadaşlar. Huysuz ve yaşlı bir adam olman bunların hiçbirini değiştirmez."

Ben içten bir kıkırdama çıkarırken çörek dükkânı göründü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Daha genç biriyle arkadaş olmak senin için sorun olur mu?" "Karmaşık bir durum," diye itiraf ediyorum, ona yalan söylemek istemiyorum. "Biz Ortak noktalarımız var elbette ama yine de hayatlarımızın farklı aşamalarında olduğumuzu hissediyorum. Garip değil ama tamamen normal de değil."

Bazıları bunun berbat olduğunu bile söyleyebilir. Ama bu kadar yanlışsa onunla birlikte olmak neden bu kadar doğru hissettiriyor? "Tanrım, sanki evlenmek üzereymişiz gibi davranıyorsun. bir şey." Kıkırdıyor ve içimde bir şey sıçırıyor. Bunun kalbim olduğunu düşünmek istemiyorum. "Hangi aşamadasın? Seyahat etmek istiyor musun? Bir sürü Çocuklar mı? Bu arkadaşlığımızı etkileyecek bir şey değil."

Haklısın. Çünkü başka bir kadından çocuk sahibi olma düşüncesi beni hasta etmiyor.

Ne diyorsun lan sen?

"Şu anda seyahat etmek ya da çocuk sahibi olmak istemiyorum. Şu anki hayatımdan memnunum." Arabaya servis yapan kırmızı bir arabanın arkasında dururken boğazımı temizliyorum. "Peki ya sen?"

Yüzü biraz düştü. "Yolumu bulmak istiyorum, hepsi bu." "Bulacağını biliyorum."

Mırıldanıyor, emin değil. Ona, her zaman çok dikkatli olan o ela gözlerine bakmak için başımı çevirdiğimde, "Eğer takılmak istersen ve ben istemezsem sana kaybolmanı söylerim. Hiçbir deneyim çalınmayacak. Pinky söz."

Serçe parmağımı uzatırken tereddüt etmiyorum ve o da çok daha küçük olan parmağını parmağımın etrafına sarıyor. "Tek istediğim buydu."

Dokunuşu bir saniye bile uzun sürmüyor. "Güzel." Bana küçük bir gülümseme verip uzaklaşıyor. "Onların da var mı biliyor musun?"

Burada jöleli çörek var mı? Çilek reçelli mi?"

Öyle. Bu iyi bir şey çünkü aksi takdirde

onun için bulana kadar eyaletteki her çörekçiye giderdim.

Yirmi dakika sonra, arabaya servis noktasından ayrılırken güneş batıyor. Bu kez çalma listesinden sorumlu olan Maddie, "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız" dediğinde eski bir Taylor Swift şarkısı seçmişti.

Güm, güm, güm.

"Benden bedava çörek mi alıyorsun yani?" Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerinde ayarlayarak ona takılıyorum.

"O da var." Ona bakmıyorum ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ama ben yürüyüşe çıkmayı kastetmiştim. Bir tane deneyebiliriz daha önce hiç binmedin."

"Birçok yürüyüşe çıktığımı söylerken şaka yapmıyordum." Göz ucuyla yüzünün düştüğünü görüyorum. Dramatik değil, neredeyse hiç yok, ama yine de beni öldürüyor. "Ama bunu tekrar yapmayı çok isterim. Sen ve ben."

"Sen ve ben," diye tekrarlıyor, sanki dilinde bizim sesimizi tadiyormuş gibi. "Kulağa hoş geliyor."

Evet, öyle.

Yolculuğun büyük bölümünde aramızdaki boşluğu müzik dolduruyor. Belli ki yorgun ve ben de bir duş alıp erken yatmaya hayır demezdim. Yine de son birkaç saati onunla geçirmiş olmama rağmen vedalaşmaya hazır değilim. Belki de bu yüzden Norcastle'a girmemiz normalden daha uzun sürdü ve belki de bu yüzden arabam bir şekilde Hem de hiç ihtiyacım olmayan işlek bir yolun ortasında.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Maddie durup dururken sordu.

Trafikte durduğumuzda.

"Seni daha önce sorguladım, bu yüzden adil olan bu."

"Graham neden sana bir randevu profili hazırladı?"

Lafı dolandırmaması beni şaşırtmıyor ama yine de midem bulanıyor. Yine de ne kadar çok istesem de hikayenin tamamını paylaşmaya hazır değilim.

Sakatlanıp futbol kariyerimi kaybettiğimde, daha kötü bir şey yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Ama sonra yaşadım.

Mucizevi bir şekilde kırılmadan kalan parçalarım

ilgilendiler ve onları parçalara ayırdılar.

Bunu düşünmek hala acı veriyor, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Muhtemelen ona anlatmaya asla hazır olamayacağım nedenler. Ama ona bunu verebilirim. "Graham en son biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olduğunu düşündü."

Neredeyse milyonlarca sorunun dolaştığını duyabiliyorum o şirin kafasının içinde dolanıyor. "Ne kadar... Ne kadar zamandır bekarsın?" diye soruyor sonunda, sesi utangaç.

Ona bakmak için dönmüyorum çünkü bakışlarında merakla karışık o masumiyeti görürsem kendimi tutamam.

"Son ciddi kız arkadaşım üniversitedeydi. On dokuz ya da yirmi yaşındaydım."

Sessizlik aramızda uzuyor ama uzun sürmüyor. "Bu hiç... yapmadığın anlamına mı geliyor?" Kendini durdurdu ama ben ne olduğunu biliyorum.

soracaktı. Pantolonumdaki basınç da bunu biliyordu.

Onu utançtan kurtarmak için şöyle dedim.

"Yıllar boyunca ara sıra takıldık." Nedense bunu ondan saklamak istemiyorum. "Ama bana sorduğunuz buysa, aylardır seks yapmadım. Dokuz ya da on."

"Aman Tanrım," diye inliyor ve yüzünü ellerinin arasına saklıyor. "James! Bunu sormayacaktım."

"Tabii ki değildin." Sırıtiyorum. Önümüzdeki araba hareket ediyor ve iyi ya da kötü, onun dairesinden sadece beş dakika uzaktayız. "Yine de sorun değil. Sorabilirsin. Alınmadım."

"Ama utanıyorum." "İyisin, bebeğim."

Sevgi sözcüğünü söylerken nefesinin nasıl kesildiğini ilk kez fark etmiyorum ama nedenini sormuyorum. Cevabı duymaya hazır olduğumu sanmıyorum.

Ayrıca *en* son ne zaman seks yaptık, ama o her kimse, onun bir santimini bile hak etmediğini biliyorum.

Peki sen biliyor musun, pislik?

"Buradayız." Sesi beni yasak hayallerimden çekip çıkarıyor ve binasının görüntüsü de öyle.

Güneş boş caddeye turuncu bir parıltı yayıyor, kalabalık şehirde çok nadir görülen sakin bir manzara. Yolcu koltuğundaki kemerini çözdü ve ben de aynısını yaptım, gerçekten

Nedenini bilmeden. Belki de sonunda deliriyorumdur.

Beş saniye geçiyor, on, on beş ve ikimiz de hareket etmiyoruz. "Tuhaf hissettiriyor," diye başlıyor, sesi alçak ve yatıştırıcı,

"Seni yarın ya da ertesi gün göremeyeceğimi bilerek. Ya da ondan sonraki gün."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. Günlerdir Pazartesi sabahı yeni bir hastayla karşılaştığımda ne hissedeceğimi düşünmekten kaçındı ve Maddie'nin yaptığı şey bu olduğu için bunu açıkça ortaya koydu.

Ne düşünüyorsa paylaşır. Ne isterse, ister. Hissettiklerini yüksek sesle itiraf eder.

Çok daha genç biri olarak ondan bir iki şey öğrenebilirim. Ya da bir milyon.

"Benim için de tuhaf olacak," diye itiraf ediyorum. Onu deli gibi özleyeceğim ama bunu kendime saklıyorum.

"Hâlâ sadece bir mesaj uzağındayım."

Bana emin olmayan bir bakış attı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Onun küçük bir kısmının benim öyle olmadığımı düşünmesi beni öldürüyor.

"Elbette Maddie." Düşündüğümden daha kolay bir şekilde, "Ben de bara uğrayacağım, böylece arayı kapatabiliriz," diye ekliyorum.

Yetişin. Bizim için çok klinik, çok sıradan geliyor.

Ona *yetişmek* istemiyorum, lanet olsun. Onun günlerinin nasıl geçtiğinin her ayrıntısını bilmek ve benimkini paylaşmak istiyorum. Gülüşünü duymak, tüm sorularını yanıtlamak, ona istediği tüm çörekleri almak istiyorum.

Bir kişi tarafından hiç bu kadar zayıflatılmış ama bu kadar güçlendirilmiş hissetmemiştim ve bu beni çok korkutuyor.

"Bunu çok isterim."

Gülümsediğinde, içimde bir şeyler kopuyor. Hiç uyanmaması gereken bir şey.

Birden yüzü çok yakınıma geldi.

Kolu benimkini okşuyor, yıllar boyunca özenle inşa ettiğim buzdan duvarları eritiyor, böylece hiçbir şey, en ufak bir sıyrık bile bana ulaşamıyor.

Gitti. Aynen öyle.

Burada doğru ya da yanlış yoktur. Sonuçlar yok. Sadece bu ham yoğunluk ve daha önce hiç hissetmediğim şekilde onunla ilgilenme ihtiyacı.

Onu öpmek istiyorum.

Ona dokunmak, onu solumak, tatmak, kemiklerimde hissetmek istiyorum.

O dolgun dudaklarını aralıyor, tatlı nefesi benimkine karışıyor.

Sadece birkaç santim ötede, ağzı almak için olgunlaşmış ve ben ihtiyaçtan kör oluyorum.

"James..." Adım onun dudaklarından bir lütuf ve lanet gibi dökülüyor.

Kendimi çaresiz buluyorum, ses çıkaramıyorum, çıkarırsam kırılğan baloncuğumuzu parçalayacağımdan korkuyorum.

Kafamda bunun yanlış olduğunu, onun çok genç olduğunu ve sonunun iyi olmayacağını söyleyen sesler yok. Ve ben bunu bir işaret olarak alıyorum.

Telefonu çaldığında elim aniden ensesinde, hoşuna gittiğinden şüphelendiğim şekilde onu sıkıca tutuyor.

Ve o an gitti.

"I..." Gözlerini kırptırıyor, yanakları kızarmış, kafası karışmış.

"Telefonun," diyebildim. Gerginlik vücudumu sarıyor ve geri çekiliyorum.

"Evet," diye nefes alıyor ve hemen çantasından çıkarıyor. Ekrandaki cevapsız çağrıya kaşlarını çatıyor. "Kardeşim arıyor. Onu geri aramalıyım, yoksa endişelenecek."

Başımı sallıyorum, koltuğumda doğrulup tekrar ondan uzaklaşıyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum, hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Evet. Görüşürüz. Bugün için teşekkürler. Çok eğlendim." Bana içten bir gülümseme verdi, hâlâ telaşlıydı ve arabadan inmeden önce eşyalarını topladı. "Yabancılık çekme."

El sallayarak binanın içinde kayboluyor ama ben on dakika daha kıpırdamıyorum - duvarlarımı yeniden inşa etmeye çalıştığım dakikalar.

İşe yaramıyor.

BÖLÜM 24

Maddie

| Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Hayatımda çok az şey farklı gelişir, o zaman neden bunun da farklı gelişmeyeceğine güveneyim ki?

er ya da geç parçalara mı ayrılacak?

Benim yüzümden. Buna *ben* sebep oldum. Belki de bir daha görüşmeyi ya da yürüyüşe çıkmayı hiç önermemeliydim. Eğlendiğimizi ve bana biraz daha açıldığını düşünmüştüm. Şimdi anlıyorum ki aptallık etmişim.

Çünkü her şeyi mahvediyorsunuz. Çünkü sadece kendinizden bahsediyorsunuz ve sorunlarınızın ağırlığını başkalarının omuzlarına yüklüyorsunuz ve onlar da yorulup gidiyorlar.

Neredeyse iki hafta geçti ve James'ten haber yok.

Aramadığı bir telefonum ve söylediği gibi ziyaret etmediği bir barım olduğu için bilirdim.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Radyo sessizliği.

Geçen hafta her gün ve mümkün olan her vardiyada çalıştım, ille de onu görmeyi umduğum için değil, çünkü ayak bileğim nihayet normale dönmüş gibi hissediyor - en azından ekstra para için çalışacak kadar. Bulaşık yıkarken çok bahşiş kaybettim, bu yüzden kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekiyor.

Cuma gecesi ve burada olmamam gerekiyordu, ama garsonlardan biri hasta olduğunu söyledi ve ben de çok mutlu oldum

onu korumak için. Ama yaklaşık iki saat önce bara girer girmez çaylakça bir hata yaptığımı fark ettim.

Bu gece hokey gecesi ve bar *tıklım tıklım*.

Müşteriler içki üstüne içki sipariş ederken ve televizyona bağırırken kalabalık kabinlere başka bir ruh sığmıyor. Eğer sinirli sesleri ve pek de hoş olmayan sözleri bir şey ifade ediyorsa, ekibimiz kışlarına tekmeyi yiyor demektir.

Sanırım Norcastle'ın büyük şampiyonları bile kötü şansa karşı bağışıklığım var. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Yine de beni daha iyi hissettiren -ve biraz da gerginleştiren- şey, önümüzdeki hafta için ayarladığım iş görüşmesi.

Ben ve iş görüşmesi aynı cümlede. Şok edici, biliyorum.

Birkaç gün önce sıkışmışlıktan ve nereden başlayacağımı bilememekten bıkmış bir halde Grace'i aradığımda seçeneklerim hakkında konuştuk. Kendisi yıllardır bale öğretmenliği yapıyor, bu yüzden ondan tavsiye istedim. Derslerin genellikle nasıl geçtiğini ve ne kadar kazanmayı bekleyebileceğimi açıkladı ve ben de bir karar verdim.

Sonunda, neredeyse üç ay boyunca karanlıkta dolaştıktan ve çok zorlandıktan sonra geleceğim hakkında bir karar verdim.

hiçliğin içinde rahat.

Kendimi toparlamam lazım. Kendimi sakatlamış olabilirim ve hayalimdeki işe giden tek altın biletimi kaybetmiş olabilirim ama hâlâ nefes alıyorum.

Tüm kemiklerim ve kaslarım doğru yerde ve iyileşiyor ve tekrar dans edebileceğim. Belki istediğim kadar çabuk değil ama önemli olan dans *edebileceğim*.

Babamı görmek bana daha önce hiç yaşamadığım bir berraklık verdi.

Beklenen ama kesinlikle ihtiyaç duyulan. Bana bir daha ulaşmadı ama ulaşmasına gerek yok. Hayatımdaki amacı tamamlandı.

Çok ileri gitmeme izin verirsem benim de sonumun onunki gibi olabileceğini hatırlattı. Her ne kadar çocuklarımı ya da eşimi onun gibi *asla* terk etmeyecek olsam da, ben de onun durumuna düşebilirdim.

aynı kendini ihmal çukuru.

Babam hayatı boyunca hiçbir şey için durmadı. Kendisi için bir isim yapmaya çalışmadı, bir fısıltı bile. Ne olduğunu

görünce

On yedi yıl sonra ona dönüşmüş olması,
isteyebileceğim en yüksek sesli uyandırma çağrısı.

Söylediği gibi daha iyi bir yerde değildi, bunu
söyleyebilirim. Ve ben de aynı hedefe doğru gidiyordum.

Şu anki hayalim bir grup çocuğa bale öğretmek olmasa
bile, bu beni gerçek amacıma götürecek yeni bir yolun
başlangıcı olabilir. Denemeden bilemeyeceğim ve evde
oturup kendime acımak bana hiç yardımcı olmayacak.
Denedim.

Bu hafta başında Norcastle'da bale eğitmeni arayan dört
farklı dans stüdyosuna başvurduğum ve bu sabah içlerinden
birinden altın değerinde bir telefon aldım. Pazartesi günü
mülakata gireceğim için, başvurularımın her bir parçasını
gözden geçirdim.

Grace'in bana telefonda verdiği tavsiye.

Vardiyama dakikalar kala, zihnimin kendi isteğiyle yasak
konuya kaydığını fark ettim. Tekrar.

James'in bana neden mesaj atmadığını anlamıyorum.
Uğrayacağını söylediği halde neden uğramadığını.

Elbette, önce ona mesaj atabilirdim, buzları eritebilirdim,
her neyse. Ama yapmadım çünkü neredeyse öpüşmemizden
sonra korktum ve ilk dans işime başvurduktan sonra başka
bir büyük karar vermek istemedim. Bana bir ömür yetecek
kadar yetişkinlik yaptım.

Ugh.

"Bebek!" Dördüncü masadaki adamlardan biri bana
bağırıyor ve beslenmeyi talep ediyor.

Mağara adamları, hepsi. Ve seksi bir şekilde değil. "Hey,
bebek!" diye tekrar seslendi. Diğerlerinden birinin
Garsonlar bir mucize olsa onun masasına giderdi ama bu
gece şans benden yana değil.

"Size ne ikram edebilirim?" Önümde oturan beş zalimle
göz teması kurmaktan kaçınarak soruyorum. Yaşlı, sarhoş
ve biraz da tedirginler. *Aptal hokey. Aptal televizyon.*

Adam tüm masanın siparişini verdi, ama üstümün
yakasına bakmadan önce değil ve ben de ayrıldım.

Geldiğim gibi hızlıca. Altıncı biralarını içiyorlar, eğer yedinciye.

Onları buraya getirmem gerekenleri sayarsan. Onlara artık hizmet veremeyeceğimizi söyleyen kişi olmak istemiyorum. Ama herkes beni kurtarmaya gelemeyecek kadar meşgul, Bu yüzden bir kadın bulmam gerekecek.

Tüm biralarını ve bir sepet nachos'u tepsiye yerleştirerek, tek bir damla bile dökmemeye dikkat ederek kalabalığın arasından süzülüyorum. Masalarına sağ salım ulaşmam bir mucize, ama sonra Bir Numaralı Ürkütücü Yaşlı Adam - bana oyuncak bebek diyen adam -Kirli parmaklarını uzatıp göbeğime dokunarak bu kadar hızlı olduğum için bana teşekkür ediyor.

Ani bir iğrenme dalgası boğazıma tırmanırken geri çekiliyorum ve her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini görüyorum - tepsim düşüyor, beş bira ve nacho sepeti Bir Numaralı Ürkütücü Yaşlı Adam ve arkadaşlarının üzerine dökülüyor.

Bar arkamdan sessizliğe gömülüyor.

Ağlama, ağlama, ağlama-

"Seni işe yaramaz bok parçası! Sana kim iş verdi lan?" diye bağırان adam, masadan kucaklarına dökülen bira şalesini önlemek için yerinden fırladı.

"Ben..." *Üzgünüm, gerçekten üzgün olmasam da ona söylemek istiyorum.*

Ama fırsatım olmadı.

"Yerinde olsam onunla nasıl konuştuğuna dikkat ederdim."

O ses.

Sadece birkaç adım arkamda duruyor, bana bağırان adama bakarken gözleri şiddetle kararmış.

Beni tanımıyor, bana bakmıyor, sadece 1.85 boyundaki saf kaslardan oluşan koruyucu bir duvar gibi önümde duruyor.

Ve ona izin verdim. Midemin çukurunda sıcak bir öfke havuzu kaynamaya başlasa bile ona izin verdim.

Zar zor hareket edebiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Sesini duymadan önce Monica'nın kolunun omuzlarıma dolandığını hissediyorum. "İyi misin tatlım? Bana ne olduğunu söyle.

oldu." Sesi endişeli geliyor ama cevap vermiyorum.

Bakışlarım şu anda etrafımızdaki tüm masaların dikkatini çeken James'e kilitlenmiş durumda, hokey lanet olsun.

Ve öfke havuzu büyür.

Bir Numaralı Ürkütücü Yaşlı Adam çınlayan kulaklarımın algılayamayacağı bir şey söylüyor ama James'in cevabını sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi net duyuyorum.

"Kızıma el sürdüğün için sana kendi dişlerini yutturmadan önce defol git buradan."

Kızım

benim.

Kız

arkadaş

/.

Vücudum korkudan ya da öfkeden titremeye başlıyor, bilmiyorum ve Monica beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan rahatlatıcı bir kucaklamayla beni kendine çekiyor.

James ne kadar büyük, uzun ya da güçlü olursa olsun, onlar beş kişi ve o sadece bir kişi. O yalnız, onlar da aptal ve sarhoş. Neden burada olduğunu düşünmek için bile durmuyorum. Neden şimdi, iki hafta boyunca bana soğuk davranmasından sonra. Sadece titreyebiliyorum ve sarhoş adamların yerlerinden kalkışını izliyorum, tüm gözler James'in üzerinde.

Matt bir an sonra mutfaktan çıkıp onun yanında durur. "Siktirin gidin buradan. Hepiniz. *Şimdi.*"

Yakındaki masalardan dört kişi daha ayağa kalkar, sarhoş adamlara gitmeleri için bağılıyor ve polis çağırmakla tehdit ediyor. Bir dakikadan fazla sürmeyen ama sonsuz bir ömür gibi hissettiren bir sürenin ardından, beşi de arkalarına bakmadan oradan ayrılır.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz tüm bar toplu bir tezahürata boğuluyor ama ben zar zor duyuyorum.

Titreyerek kendimi Monica'nın kucağından kurtarıyorum.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Ofisime git tatlım," diyor.

Şu an yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sakinleşmeye ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var.

"Biraz ara ver, tamam mı? İhtiyacın olduğu sürece."

Dalgınca başımı sallıyorum, ayaklarım beni bir masa,

küçük bir kaneppe ve penceresi olmayan küçük odaya kadar taşıyor

ve içimde barındırdığım tüm öfke, iğrenme ve korkuyla titremeye izin veriyorum.

Üzerlerine bira döktüm ama kazaydı. Biramı kaybettim. bana dokunduğu için tepsiyi tuttum, sakarlık yaptığım için değil.

O adam bana *dokundu* ve kendimi kirli hissediyorum.

Monica'nın masasının önündeki rahatsız sandalyeye çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Neden bana dokunmak
zorundaydı? Neden bana
bağırarak zorundaydı?

Kapının arkamdan açıldığını duymuyorum ve tekrar kapandığını da duymuyorum.

Ama onun sesini
duyuyorum. "Maddie. Bana
bak."

Ve onun büyük ellerinin sıcaklığını çok daha küçük olan ellerimi sararken hissediyorum, parmaklarımı ıslak gözlerimden uzaklaştırıyorum
Yavaşça. Her birinin arkasını öpüyor, yavaşça, o kadar yumuşak ki, isteğim dışında daha fazla gözyaşı dökülüyor.

"İyisin bebeğim. Ben buradayım."

Gözyaşlarımla kaplı gözlerimin arasından, önümde diz çöktüğünü, ellerimi hala onun ellerinde tuttuğunu, kozaladığını görüyorum.

"Sen..." İğrenme duygusu yavaşça kaybolurken burnumu çekiyorum. *Güvendeyim*. "Buradasın."

Hâlâ ellerimi tutuyor ve gözyaşlarımı siliyor. Onun nezaketi daha çok ağlama isteği uyandırıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Gitmemeliydim," diye fısıldıyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Sana mesaj atmalıydım. Seni aramalıydım. Özür dilerim."

Ona kızgıyım. İz bırakmadan ortadan kaybolduğu için kızgıyım ama bu gerçekten onun suçu mu? Herkesi kendimden uzaklaştırdığımda?

Bu yüzden öfkeme yenik düşmek istesem de Sammy ve

Grace'in beni yetiştirdiği kişi olmayı seçiyorum.

"Neden yapmadın?" Nefes veriyorum, sesim sakın ama titrek.

Belki de beni hiç özlememiştir. Belki de aramızdaki tek aptal benim.

Aramızda sonsuz bir sessizlik geçiyor ve ben bu zamanı nefes alış verişimi normale döndürmek için kullanıyorum.

"Güvendesin," diyor James, sorumu duymazdan gelerek ama zihnimdeki sessiz endişeleri okuyarak. "Güvende olduğuna söz veriyorum. Benimle kanepeye oturur musun?"

Kalkmama yardım etmesine ve beni kapının yanındaki küçük kanepeye götürmesine izin verdim. Önce o oturdu, beni yanına çekti ve Kafamdaki düşünceler dışında beni her şeyden ve herkesten koruyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de boğazımın konuşamayacak kadar kuruduğunu fark ediyorum. Bardan gelen yüksek sesler duvarlardan süzülüyor, takımımız gol attığında yüksek sesli bir tezahürat patlak veriyor.

"Seni aramadım çünkü çok korkmuştum."

Başımı kaldırıyorum, kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor. Bakışlarım kıpırtısız dudaklarına sabitleniyor, sıkı bir çizgiyle birbirine bastırıyor ve bir an için sesini hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Ne?" Benimki gergin bir fısıltı olarak çıkıyor.

James bana bakmak için başını eğmiyor, onun yerine gözlerini ileriye dikeyyor. Kasıtlı olarak benimkilerden kaçınıyor.

Ve sonra sadece rüyalarımda duyacağımı sandığım sözleri söyledi.

"Bana yaptıkların Maddie... Beni delirtiyorsun."

Nefesim kesildi.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek bir kelime söyleyecek kadar kendime güveniyorsam bile.

James bir santim bile kıınıldamıyor. Vücudu benimkine yaslanmış durumda ama bir şekilde soğuk ve mesafeli. Bu hoşuma gitmiyor.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı," diye bitiriyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ama hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

"Ne hakkında?" Sesim titrek, gergin ve emin değil.

"Senin hakkında."
Benim hakkımda.

Bu da ne demek oluyor?

"Geçen gece seni öpmek istedim. Arabamda."

Onun sözleri kalbimin içinde bir bomba patlatıyor ve her şeyi küle çeviriyor.

Sonra kalıntıları süpürür.

"Seni öpmeyi çok istiyordum, canım yanıyordu. Sana yapmak istediğim şeyleri düşündükçe canım yanıyor Maddie,

ve bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil. Seni istememeliyim, ama sana asla sahip olamayacağımı her düşündüğümde gelen acıyı durduramıyorum."

Kulaklarım çınıyor, kalbim midemin çukuruna düşüyor ve derin, beklenmedik bir sakinlik hissi kalın bir battaniye gibi bedenimin üzerine çöküyor.

Hiç kimse bana sahip olmadığımı düşünmenin onları incittiğini söylemedi. Ve ben de o yanımda olmadığında, yaratmak için mücadele ettiğim bu yeni hayatın bir parçasının eksik olduğunu hissediyorum.

"Beni öpmek mi istedin?"

Başını sallıyor, kısa ve sert, hâlâ bakışlarımı kaçırıyor. "Hâlâ beni öpmek istiyor musun?"

Nefesini içine çekiyor. Burun delikleri genişler.

Çenesi gerilir, kilitlenir.

Gözlerimi ondan alamadığım için kaçırmıyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi şimdiye kadar duyduğum en alçak

hiç duymadım. Bana bakmak için döndüğünde, gözlerindeki okyanus düşman sulardan oluşan bir kargaşaya dönüşüyor.

Beni istiyor. Beni öpmek istiyor.

Onu öpmeyi çok istiyorum, dudaklarım beklentiyle karıncalanıyor ama kıpırdamıyorum.

Zorlukla nefes alıyorum, kendim yapamayacak kadar korktuğum hamleyi yapmasını bekliyorum.

Eğilsem ve o da fikrini değiştirip son saniyede geri çekilse, reddinin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

Öptüğüm her erkek, yaşadığım her ilişki ya da ilişki girişimi, asla mutluluk ve düğün çanlarıyla bitmeyecekti.

Daha beş yaşıma bile gelmeden ailemin boş bıraktığı yeri doldurma korkusuyla kendime yüzeysel bir çekimden başka bir şey hissetme izni vermedim. Hep etrafımda gördüğüm o gerçek aşkın peşinden gitmekten korktum ama hiç deneyimlemedim, bu yüzden kendime daha fazlasını hissetme izni vermedim.

Ya sadece asla doldurulamayacak bir yeri doldurmaya çalışıyorsam?

Ama babamı görmek bana doldurulacak bir boşluk olmadığını öğretti çünkü o boşluk zaten hiçbir zaman dolu değildi.

Ailemin bana vermesi gereken sevgi ve ilgiyi başka birinden aldım -Sammy'den, sonra Grace'den, sonra Lila'dan ve ailemizin geri kalanından.

Hiç sahip olmadığım bir şeyi gerçekten özleyebilir miyim? Yapabilirim, ama yapmayacağım. Bunu *reddediyorum*. Önümde bu kadar değerli bir şey varken, doğru hissettiren bir şey varken ve hayatımda ilk kez tamamladım.

En şanslı çocuk olmayabilirim ama yetişkin halimin en şanslı versiyonu olduğumdan emin olacağım. Ve bu bununla başlıyor.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, sesimde en ufak bir tereddüt belirtisi yok.

Hak ettiğimi düşündüğüm sevgiyi hiç istemedim, ama belki de istememin zamanı gelmiştir.

Belki de bunca zaman yanıliyordu.

James'in nefesi benimkiyle karışıyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Monica'nın ofisi karanlık, tek ışık bilgisayarından ve kapının altından geliyor, yine de gözlerindeki tereddütü görüyorum. Pişmanlığı.

"Yapamayız," diyor, sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi.

Kalbimin istediği gibi parçalanmasına izin vermek yerine, "Neden?" diye soruyorum.

Takımımız yine gol atıyor ve tezahüratların sesi neredeyse onun sesini bastırıyor ama ben her kelimesini duyuyorum.

"Senin için çok yaşıyım."

Aramızdaki yaş farkını hiçbir zaman göz ardı etmedim ama bunun beni kontrol etmesine de izin vermedim. Şimdi de izin vermeyeceğim.

"Bunu konuşmuştuk James. Ve ben sadece bir öpücük istiyorum," diye mırıldanıyorum, sesimi yükseltmekten ve balonumuzu parçalamaktan korkuyorum. "İkimiz de yetişkiniz."

Kalın kalın yutkunuyor. "Peki bir öpücükten sonra ne olur Maddie? Sence orada durabilir miyiz?"

"Hayır."

James uzaklara bakıyor, dudaklarını sıkıca bastırıyor ve hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekiyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Şaşkın, heyecanlı, endişeli, aşırı uyarılmış.

"Daha iyi."

"O zaman işine geri dönmelisin." Sözleri acımasız ya da soğuk değil, sadece gerçekçi. Beni içten içe öldürmüyorlar.

Oraya geri dönmek için sabırsızlanıyorum, ama ne kadar az bahşiş yaparsam, Sammy'den o kadar çok para almam gerekecek, bu yüzden koltuktan kalkıyorum.

Üniformamı düzelttim, kapıdan çıkmak üzereydim ki derin gürültüsü beni durdurdu.

"Vardiyan bitince beni bekle."

BÖLÜM 25

Maddie

J Ames gecenin geri kalanında gözlerini benden ayırmadı. Barın uzak bir köşesinde oturuyor ve takımımız maçı kazanıp ortalık sakinleşene kadar bir saat boyunca bir şişe su içiyor.

Daha önce yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu ve ben mucizevi bir şekilde fikrini değiştireceğini düşünecek kadar saf değilim, ancak bu umut kuru hala sıcak yanıyor.

Senin için çok yaşıyım, dedi, sanki aramızdaki yaş farkını unutmuşum gibi. Bir saniye bile unutmadım.

Ama ondan dünyaları istemiyorum. Bir evlilik sözleşmesi ya da ölümsüz bir aşk sözü talep etmiyorum.

Bir tat, tek istediğim bu; belki o zaman her şeyin bittiğine kendimi ikna edebilirim.

Sonuç olarak çok net sınırlar çiziyor ve ben de bunlara saygı duymalıyım. Saygı *duyacağım*. Barda içki sipariş edecek yaşta olmam kimin umurunda? Kendi kiramı ödeyecek ve bağımsız olacak kadar? Ne istediğimi bilmek. -Ve peşinden gidecek kadar kararlı olmak? Kimse yapmaz. Çünkü ben 21 yaşındayım. Ondan on yaş daha gencim ve bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. onu itmek için.

Benim yaşımdaki diğer insanlardan daha hızlı büyümek zorunda kalmış olmam tam anlamıyla olgun olduğum anlamına gelmiyor, bunu biliyorum. Ama aynı zamanda istikrarlı ve mantıklı bir ailede büyüdüğümü de biliyorum. Benden birden fazla şekilde faydalanmak isteyebilecek insanlarda hangi işaretlere dikkat etmem gerektiğini öğrendim.

Yaşlı ya da değil, James beni manipüle etmeye çalışmıyor. Öyle olsaydı, paylaşıyor gibi görüldüğümüz bu içgüdülerle savaşmazdı.

Sanırım bu geceki fiyaskodan iyi bir şey çıktı. Garsonluk yaptığım tüm masalar Bir Numaralı Ürkütücü Yaşlı Adam'ın boktan şovuna tanık oldu ve beni neşelendirmek için fazladan bahşiş bıraktılar. Ve ben şikayetçi değilim.

Monica ayrıca maç bittikten sonra kalabalığın gözle görülür şekilde azaldığı göz önüne alındığında, beni normalden daha erken bıraktı. Tam dinlenme odasında kapıyı arkamdan kapatıp bu dar bluzdan kurtulmaya ve günü sonlandırmaya hazırlanırken, telefonum çantamın içinde çalışıyor.

James'ten bir mesaj, az önce gönderilmiş.

James: Dışarıda arabamda bekliyorum.

Ona cevap yazmıyorum, bunun yerine kalbim o kadar hızlı atıyor ki aniden duracak diye korkarak üstümü değiştirmeye koşuyorum.

Neredeyse iki hafta boyunca benimle hiç iletişime geçmedi. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemek için bile. Anlardım. Kahretsin, gerçekten anlardım. Ama o bunu ilişkimizde ne yapmak istediğime karar verme seçeneğimi elimden aldılar. Bir ilişkimiz yok ve asla da olmayacak.

Beynimin bir kısmı mantıksız davrandığımı biliyor. Geri geldi, özür diledi ve kendini açıkladı. Ve anlıyorum, ama aynı zamanda midemi tüketen ve beni daha önce hiç olmadığı kadar öfkeyle dolduran bu ateşi söndüremiyorum.

Çünkü giden insanların geri dönmek istediklerinde beni ezip geçmelerine izin vermekten yoruldum. Babama karşı durdum, o gidene kadar yerimi korudum ve bu gece bir istisna olmayacak.

Bir daha asla. Çekip gidemezler ve kendilerini hazır hissettiklerinde geri gelemezler. Bu saçmalık.

Eşyalarımı topluyorum, Monica ve Matt'e el sallıyorum ve dışarı çıkıp soğuk gece havasına giriyorum.

Hantal kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasının kaputunun önünde duran James, söylediği gibi beni bekliyor.

Otoparkı geçerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve tam olarak ne zaman gördüğünü anlayabiliyorum, çünkü ben de değişimi hissediyorum.

Önünde duruyorum, vücudunun sıcaklığından sadece birkaç santim uzakta ve "Sen gittin" diyorum. Sesim titremiyor. Sözlerim onu parçalara ayırmakta tereddüt etmiyor. "Bana yanımda olacağına söz verdin ve gittin. Sözünü tutmadın."

Devasa vücudu bir santim bile hareket etmiyor. Ne kolları, ne göğsü, ne de o keskin çenesi.

Gözünü bile kırpmıyor, hiçbir zaman korkutucu özellikleri eksik olmayan bu iri adam. Ama sayamayacağım kadar çok kez içinde kaybolduğum o güzel gözlerin ardındaki soğukluktan geri adım atmıyorum.

Saniyeler geçiyor, sonra tam bir dakika ve hâlâ tek kelime etmedi. Sadece bir saat önce öpmek istediğimi itiraf ettiğim dudaklar sımsıkı kapalı.

Keşke zihnini okuyabilseydim, ama aynı zamanda orada bulacağım şeyden de çok korkuyorum. Acaba çok mu acıtacak, yakacak mı?

Eğer beni kıracaksa.

Bir adım öne çıkıyor, sonra bir adım daha. Ve sonra o el, o kocaman el, yanağımın yan tarafını kavırıyor, sıcak avucunun içine alıyor. "Maddie," ismim dudaklarından tek bir nefeste dökülüyor, acılı bir fısıltıyla iç çekiş arasında bir şey.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, şu anda nefes almaya iznim olup olmadığından bile emin değilim. İstesem bile alabileceğim gibi gelmiyor.

Alnı benimkiyle buluştuğunda, daha önce hiç görmediğim kadar nazik bir şekilde, biraz eriyorum.

Ve tekrar konuştuğunda, bir anda eriyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Sesi alçak ve sert ve sanırım tenime değen parmakları biraz titriyor.

Ama hayal görüyor olabilirim. "Bana neler olduğunu bilmiyorum Maddie. Neden bu kadar çok korkuyorum?"

Yutkunuyorum, boğazım zımpara kağıdı kadar kuru hissediyorum. "Ben de korkuyorum."

"Neden?" Tenime karşı kaşlarını çatıldığını hissediyorum. Her şey buna bağılı, değil mi?

"Çünkü herkesin uzaklaşmasına neden oluyorum." Kalbim göğsümün içinde dörtnala koşarken ve nabzım kulaklarımda tamamlar çalarken tekrar yutkunuyorum. "Seni ben uzaklaştırdım. Sana birbirimizi tekrar görmemiz gerektiğini söyledim ve bu seni korkuttu."

Başparmağı yanağıma, tam gözümün altını okşuyor ve ancak o zaman tek bir damla gözyaşı düştüğünü fark ediyorum. "Beni kendinden uzaklaştırmadın bebeğim. Asla yapamazdın." James gözlerini kapatıyor ve burnundan derin bir nefes alıyor. "O şekilde ortadan kaybolduğum için kendimden daha fazla utanamazdım ama yemin ederim bunun seninle ya da söylediğin herhangi bir şeyle ilgisi yoktu. Beni asla bırakıp gidemezsin. Asla, çünkü senden uzaklaşmak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Yutkunuyorum ve ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Bunu sana kim yaptı Maddie?" Sesindeki ani değişim beni şaşırtıyor. "Kim seni bu kadar güvenilmez, bu kadar temkinli? Başkalarının eylemlerinin suçlusu olduğuna sizi kim inandırdı?"

O zaman hissediyorum.

Ayak parmaklarımdan başlıyor, sonra dizlerime, göğsüme ve son olarak da dokunuşuyla nazikçe kucakladığı çeneme doğru ilerliyor.

Daha önce hiç olmadığım kadar titremeye başlıyorum ve bir saniye bile sürmeden beni kollarının arasına, sert göğsüne çekiyor ve orada tutuyor. Beni yatıştırdı.

Kolu sırtıma dolanıyor, diğer eli saçlarıma dolanırken parmakları kalçamda yayılıyor. James onunkini bastırıyor Beni ileri geri sallarken, sanki koruması gereken kırılgan bir şeymişim gibi beni kucaklıyor.

Yirmi bir yıl boyunca kendimi hiç bu kadar korunaklı hissetmemiştim.

Belki de bu yüzden ona anlatıyorum. Belki de bu yüzden hiç kimseye, ne *arkadaşlarıma*, ne aileme, ne de *kardeşime* anlatmadığım şeyleri ona açmaya karar verdim. Ama bilmesini istiyorum.

Onun bilmesini istiyorum çünkü bu James. Basitçe o. Ona *kızdan bahsetmek* istiyorum.

"Dört yıl önce buraya, Norcastle'a taşındığımda bir terapistte gittim," diye başlıyorum, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. *Bundan bahsediyorum ve iyiyim. İyiyim.* "İki yıldır terapiye gitmemiştim ama ilk kez ailemden uzakta, bu kadar uzakta yaşıyordum... Yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu hissettim."

Kolları etrafımda sıkılaşıyor, bu cehennemi yeniden yaşamaya devam etmek için ihtiyacım olan gücü bana veriyor.

"İlk birkaç seansımız iyi geçti. Dedi ki..." Nefesimi bıraktım, vücudumu sakinleşmeye ve durmaya zorladım. çok şiddetli titriyor. İşe yaramıyor. "Beni üzen bazı şeyler söyledi ama onları görmezden geldim. Ama zaman geçtikçe kafama bu fikirleri yerleştirmeye başladı. Sanırım mantıklı bir şekilde açıkladı ve ilk başta herhangi bir alarm vermedi."

"Ne gibi şeyler?" diye soruyor, sesi hırıltılı ama öfkesi bana yönelik değil. Bunu biliyorum.

Başımı göğsüne gömüyorum, kalbine biraz daha yaklaşıyorum. "O benim... Aileme karşı bencil davrandığımı söyledi.

sorunlarımla onları rahatsız ediyordum. Sonunda taşındığım için benden gerçekten uzak kalmaya ihtiyaçları vardı."

O seansta göğsümde sanki ölüyormuşum gibi hissettiğim keskin acıyı asla unutmuyacağım.

Mırıldandığım bir "*siktir*" kafamın tepesine ulaşıyor.

"Bağımsız olmamı ve onları kendi hallerine bırakmamı, aile zamanlarının tadını çıkarmalarına izin vermemi söyledi. Çünkü ben onların *gerçek* ailesi değilmişim."

"Bu saçmalık," diye tükürdü.

"Artık biliyorum." Ama olan olmuştur ve kalıntılardan kurtulmak zordur. Çok acı verici bir şekilde zor. "Ona daha fazla çocuk sahibi olamadıkları için ne kadar kötü hissettiğimi anlattım.

Benim yüzümden, bana *hiçbir şey* söylememiş olsalar bile. ve şimdi durumun böyle olmadığını biliyorum.

Ama şüphelerimin doğru olduğunu ve

"Ben taşındığım için muhtemelen bir bebeğim daha olacaktı."

Ama yapmadılar. Sammy'ye bu konuyu şaka olsun diye açtığımda homurdandı ve "Hayır, teşekkürler. Sen ve Lila bana bir ömür yetecek kadar gri saç veriyor."

James'in parmakları kafa derime masaj yapıyor, sanki tüm kötü anıları kendisi çıkarmaya çalışıyormuş gibi. "Başka ne dedi?"

"Çok fazla. Çok fazla şey söyledi." Vücudumun titremesi durdu, bedenlerimizin arasına sıkıştırdığım ellerim hariç. "Bencil olduğum ve onları kendimden uzaklaştırdığım için herkesin hayatımdan nasıl çıkıp gittiğini. Annemin benim için geri dönmeye çalıştığını ama ona izin vermediğimi ve bunun yerine

Ağabeyimi gözyaşlarımla manipüle ettim, böylece bana acıyacak ve beni tutacaktı. Yıllarca panik atak geçirdim, sadece ne kadar boktan bir insan olduğumu düşündüm. Ve bunu aileme hiç anlatmadım."

"Tanrım," diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Umarım hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsundur."

"Bazen hatırlamak zor oluyor," diye fısıldıyorum, baharatlı kolonyasının tanıdık kokusunu içime çekerek. "Ama deniyorum. Her gün rahatsız edici düşüncelere karşı savaşıyorum."

"Onu ne kadar süreyle gördün?"

"Yaklaşık iki ay. İlk seanstan sonra asla geri dönmemeliydim, belki ikincisinde, ama o çok...çok *Kurnaz*. Şimdi geriye dönüp baktığımda kendimi çok aptal hissediyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini çok daha önceden anlamalıydim."

Belimi sıkıyor. "Önemli olan oradan kurtulmuş olman," diye beni rahatlatıyor. "O zamandan beri terapiye geri döndün mü?"

Başımı salladım. "Yapamam." Ya bir sonraki terapistim de aynı şeyleri söylerse? O zaman onun haklı olduğuna inanır

mıyım? "O
benim için mahvetti."

"Ama şimdi terapiye *ihtiyacın* var mı?"

"Geri dönmekten zarar gelmez" demek yetersiz kalır. Ona kadar terapi benim için hep işe yaramıştı. Seanslarımdan göğsümde hafif bir hisle ve iyimserlikle ayrılırdım ve şimdi...

James benden uzaklaşıyor ama tamamen gitmeme izin vermiyor, böylece gözlerimin içine bakabiliyor. "Seçenekleri araştıracağız

Birlikte," diye karar verdi, işte tam da o anda.

Kalçamda tuttuğu eli sırtıma kadar gidip oraya yerleşirken ona göz kırpyorum. Bir çapa gibi.

"Senin için iyi olan bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim Maddie. *İhtiyacın* olan bir şeyi." Yüzümü niyetli bir şekilde tarıyor.

Bir an sonra bulduğu bir şey. "Hala ehliyeti var mı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok." İnternette onu takip etmek bir yana, onu düşünmek bile midemi bulandırır. "Bir web sitesi olduğunu biliyorum, çünkü bu şekilde onu buldum, ama..."

"Adı ne?" diye soruyor, sesinde yeni bir kararlılıkla.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Lisansını iptal ettireceğim." Sözlerinde en ufak bir şüphe izi yok. Bir tane bile.

omurgamda karıncalanma. "Bu yaptığım son şey olsa bile. Kimse sana bulaşıp da hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz bebeğim. Ben buradayken olmaz."

Güm, güm, güm.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve gözlerinin bir şahin gibi hareketi nasıl takip ettiğini fark ediyorum. "Onun adı artık önemli değil."

"Benim için öyle. Sana zarar verdiyse öyledir."

"James, gerçekten her şey yolunda," diye bir kez daha ısrar ediyorum.

O başka bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, ben de Milyon yıl geçse de yapacağımı hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum, dokunuşumla o kadar yumuşak oluyor ki hemen susuyor.

Gözlerindeki ateşin daha az öfkeli ve daha çok... aç bir şeye dönüştüğü gerçeği olmasa komik olurdu. Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.

"Sorun yok." Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. "Artık iyiyim. Eskiden olduğum kişiye geri dönmeye çalışıyorum ve önemli olan da bu. Tamam mı?"

Sessizce başını sallıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, parmağım dudaklarından düşüyor, önce sakallı çenesine, sonra boynundaki nabız atışına yerleşiyor. Elimde olmadan, "Böyle içimi döktüğüm için özür dilerim. Bana sorduğunu biliyorum ama-"

"Maddie."

Yutkunuyorum. "Evet?"

"Özür dilemeyi bırak."

Ve sonra, *ve sonra*, sanki zamanı tükeniyormuş ve aynı anda açlıktan ölüyormuş gibi, aramızdaki ince mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Vay anasını.

Gırtlığından çıkan hırıltı hayvani sınırlarda geziniyor. Elleri, güçlü ve sahiplenici, beni sert vücuduna inanılmaz derecede yaklaştırıyor.

Aman Tanrım.

Saçlarımı baskın ve hafif acı verici bir şekilde çekiyor, boğazımın arkasından daha önce hiç duymadığım zayıf bir ses çıkarıyor. Ben daha fazla düşünmeden parmaklarım saçlarına dolanıyor, tırnaklarım kafa derisini çiziyor ve o da inliyor.

Beni boğuluyormuş gibi öpüyor ve ben onun ana karasıyım.

Yavaş ya da hassas bir yanı yok ama bu öpücük tam da ihtiyacım olan şey. Vücudumun yalvardığı şey.

Bardan çıkan herkesin görebileceği bir otoparkın ortasında duruyor olmamız önemli değil.

Bizi. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı o her şeyi tüketen his dışında hiçbir şey umurumda değil.

Dişleri alt dudağımı çekiyor ve ağzım, dilinin benimkiyle şehvetli bir dansa karışması için yeterince açılıyor. Eli sırtımdaki çıplak teni buluyor ve daha ne olduğunu anlamadan nefes nefese kalıyoruz.

"Bana ne yaptığına bak," diye hırılıyor tenime karşı, karnımı onun sert kasıklarına bastırıyorum. *O sert. Benim için sert.* "Beni delirtiyorsun, bebeğim. Hissedebiliyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum, bacaklarımdan arasındaki sürtünmesini hissetmek için çaresizce. "James..."

Kulağımı ısıyor. "Bu kadar yanılsa neden bu kadar doğru hissettirdiğini söyle bana."

Göz göze gelene kadar onu boynumdan çekiyorum. "Çünkü bu yanıış değil."

Yutkunuyor, bakışlarındaki çatışma o kadar açık ki çığlık atmak istiyorum. Belki kendime iyilik yapmıyorum ama diyorum ki, "Sadece bu gece. Bu gece beni eve götür ve bir geceliğine ne kadar doğru ya da yanıış hissettirdiğini unut."

Alnı benimkine değiyor ama tek kelime etmiyor. Gözlerini kapatıyor, nefes almakta zorlanıyor ve ben daha ona sahip olmadan onu kaybetmiş olmaktan korkuyorum.

"James-"

Kelimelerim ağzımda ölüyor, başka bir yakıcı öpücükle susturuluyor. Elleri kığımın kıvrımlarını bulup yasak fantezilerimde defalarca hayal ettiğim gibi kavrarken gömleğini çekiştiriyorum.

Sonra ağzı boynuma gidiyor, ısıyor, öpüyor ve emiyor. İlkel bir parçam, dünyanın ona ait olduğumu bilmesi için bir iz bırakmasını diliyor.

Beni yukarı kaldırırken yanaklarıma sıcaklık tırmanıyor ve içgüdüsel olarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum. "Şimdi kim kızarıyor?" diye soruyor hışırtılı, alaycı bir sesle, başparmağı kızarmış yanağımı okşuyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, güzelim."

Kelimeler utanmadan ağzımdan dökülüyor. "Hissetmek istiyorum" "İhtiyaçla, çaresizlikle, *acıyla* inliyorum. Bundan daha fazla bir şey istediğimi sanmıyorum.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, sert kasıklarını yumuşak merkezime bastırıyor. "Beni burada hissetmek ister misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum, umutsuzca ona yapışıyorum. "Tam oraya. *Lütfen.*"

"Şu haline bak, çok kibarca soruyorsun." Dişleri boğazıma batıyor ama acıtacak kadar sert değil. Dudaklarımdan arsız bir inilti kaçıyor. "Arabaya bin, bebeğim."

Beni bir kez daha, iki kez öpüyor ve sonra isteksizce yere bırakıyor. Dudaklarımız tekrar buluşuyor, kısa ama tatlı değil, dokunuşu bedenimi terk etmeden önce ve ben yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Dairesine doğru yola çıkarken James tek bir kelime bile etmiyor, ateşli sözü üzerimizde asılı duruyor. Büyük ellerinden birini kalçamın üzerinde tutuyor, bağımlısı olmaya başladığım sahiplenici bir jest ve gecenin içine doğru uzaklaşıyor.

BÖLÜM 26

James

MKapıyı arkamdan tüm binayı uyandıracak bir güçle kapattığım anda ağızım onunkini buldu.

Beni sert tahtaya bastırana kadar döndürüyor, soğuk avuç içleri gömleğimi yukarı kaldırıyor ve Çıplak göğsümün sertliğinin her santimini keşfediyor. Bu kontrol anını ona bırakıyorum, çünkü bu gece onu neyin beklediğini bilmiyor.

Nasıl bir canavarı serbest bıraktığının farkında değil.

Parmakları hırçın küçük bir şey gibi gömleğimi çekiştiriyor ve ben de çıkarmasına yardım ediyorum. Gözleri çıplak göğsümde geziniyor, ağzı açık öpücükler kondurmadan önce boğazımın dibine, sonra daha aşağıya.

Dudaklarımdan umutsuz bir inilti dökülüyor. Aklımın bir köşesinde, onun benim için hâlâ çok genç olduğunu ve benim de onun için çok berbat biri olduğumu biliyorum ama şu anda tek umursadığım şey teninin her santimini yutmak. *Onu.*

Onu çığlık attırmak, yalvartmak, nefes alamayacak hale gelene kadar harcamak istiyorum.

"Üstünü çıkar," diye emrediyorum, üstünü çekiştiriyorum, ama çıkmıyor.

Sütyeniyle birlikte yerde bir yığın halinde yatmadan önce tereddüt ediyor. Sonra o güzel kıcını yoğuruyorum, dilim onu kıvrandırana kadar meme uçlarından biriyle alay ediyor.

"Yukarı."

Söyleneni yapıyor, benim tatlı şeyim ve onu yatak odama taşırken bacaklarını gövdemin etrafına sarıyor. Kollarımda o kadar hafif, göğüsleri dilimde o kadar lezzetli ve ellerimde

yumuşacık ki, onu en yakın duvara yaslıyorum

ve saçlarını yumruklayarak teniyle temasını keser. Maddie nefes nefese kalır, gözleri şehvetle doludur.

"Sert seviyorsun, değil mi bebeğim?" Dişlerimi yavaşça dolgun göğüslerinin üstündeki hassas noktaya batırıyorum ve yanıt olarak aldığım yüksek sesli inlemenin tadını çıkarıyorum. "Seni sertçe becermemi mi istiyorsun? Vücuduna hiç merhamet etmememi mi?"

Parmaklarım kotunun düğmesini bulduğunda nefesi kesiliyor, kolaylıkla çözüyorum. "Bunlar çıkıyor," diyorum, onu zevke boğma ihtiyacıyla kendi muhakemem bulanıklaşıyor.

Onu yere yatırıra kadar kollarımda kıvranıyor, böylece pantolonunu esnekliğini test etmek için sabırsızlandığım atletik bacaklarından aşağı kaydırabiliyor. Siyah külotunu görünce

basit ama bir o kadar da seksi, parmaklarının kot pantolonumu çekiştirmesiyle kesildi.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diyor sırtarak ve ben aramızdaki engellerden kurtulduğum için çok mutluyum.

İç çamaşırlarımızla ayakta dururken, bir an için birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, derin derin nefes alıyoruz.

Bunu gerçekten yapıyoruz. Yirmi bir yaşındaki eski hastamı yatağında becereceğim ve bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmiyorum.

Aç gözlerim güzel gözlerinden ayak parmaklarına kadar mükemmel kıvrımlarına takılıyor ve aklıma tek bir kelime geliyor. "Nefes kesici."

Odadaki karanlığa rağmen kızardığını fark etmiyorum. Parmak uçları göğsümde daireler çizerken, "Sen de hiç fena görünmüyorsun," diye mırıldanıyor. O kadar yavaş ve acı verici bir şekilde aşağı inip çıkıyorlar ki, daha sonra onu cezalandırmak için aklıma bir not alıyorum, ta ki boxer'ımın eteklerine ulaşana kadar.

Dudaklarını yaladığında, kendimi kaybediyorum. O ağzı tekrar kendi ağzıma alıyorum, dillerimiz imkansız bir şey için savaşıyor.

zafer. Onu yatağa doğru geri geri götürüyorum, şiltenin üzerine oturana kadar kendimi alçaltıyorum.

Kaburgalarındaki kelebek dövmesini ancak şimdi fark

ediyorum, küçük ama karmaşık ve narin,

tıpkı onun gibi, ve üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunu kendin mi çizdin?" Sesim sert çıkıyor ama onunki de öyle.

"Evet," diyor ben tenini tekrar öpmeden önce.

Benimkini.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama siktir et, ona benim demek doğru gelmiyor.

Daha önce kalçalarını kavrayan parmaklarım külotunun eteğinin altına giriyor. "Bunları çıkarabilir miyim?"

Muhtemelen sorumu beklemeden başını sallıyor ve ben ince kumaş parçasını yavaşça bacaklarından aşağı indirirken nefesimi tutuyorum. Yüzümden sadece birkaç santim ötedeki çıplaklığını görünce ağzım sulanıyor.

O kadar mükemmel ki, içi de dışı da, ne yapacağımı bilemiyorum.

Her şeyi tüketiyor ve bu bittiğinde ne yapacağımı düşünmek bile beni küle çeviriyor. Çünkü ona bir daha asla böyle sahip olamayacağım.

Bir gece. Sadece bir gece. Bu gece ve sonra bitecek.

Kendi düşüncelerimi bir kenara iterek, sırtüstü yatana ve başım yastığa yaslanana kadar yatakta geriye doğru kayıyorum. Bana ilgiyle bakıyor, hâlâ yatağın ayak ucunda duruyor ve uzaktan benimle alay ediyor. Göğsümü sıvazlıyorum. "Buraya gel."

Şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Göğsüne sarılmamı mı istiyorsun?"

"Yüzüme oturmanı istiyorum, böylece sonunda o tatlı amcığın tadına bakabilirim."

Nefesi kesiliyor, ağzı hafifçe açık, sanki yaptığı her küçük hareketin benim lanet olası felaketim olduğunu bilmiyormuş gibi.

Ama çabuk toparlanıyor, önce yatağa tırmanıyor ve dört ayak üzerinde bana doğru sürünüyor. Gövdemi sarmak için bacaklarını açtığında gözlerimi onun merkezinden alamıyorum, o parlayan dudakların hareketleriyle ayrılma şeklinden.

"Ben hiç..." diye başladı, ilk kez gergin görünüyordu. Park yerinde öpüştüğümüzden beri. "Hiç kimse..."

Cehennem. "Seni hiç kimse yemedi mi?"

Başını salladığında, itirafı göğsümde aptalca bir başarı sarsıntısı yaratıyor, onu ilk tadanın ben olacağımı biliyorum.

Ve sadece bir tane.

Kulağa doğru gibi geliyor.

"Merak etme, bebeğim." Ellerim onun kalçalarına tırmanıyor ve arkalarında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. "Ben seni iyi hissettirecek. Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Gözleri güvenle parlıyor ve bu beni daha da sertleştirmiyorsa lanet olsun.

"Buraya gel," diye talimat veriyorum, çıplak amcığı *tam orada*, aç ağzımın sadece birkaç santim üzerinde olana kadar tırmanmasına yardım ediyorum.

Üzerine biraz hava üflüyorum, ondan öyle erotik bir inilti çıkarıyorum ki, ele geçirilmiş bir erkek gibi içine dalmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Ona zaman ayırmak istiyorum çünkü o bundan daha azını hak etmiyor.

Dilimin ucu dış dudaklarını buluyor, hafifçe okşuyor. Hafif bir dokunuşla sırtını dikleştiriyor, olacağını bildiğim gibi çok duyarlı.

"İşte bu," diye homurdanıyorum.

"J-James," diye kekeliyor. Elleri saçlarımı buluyor, dizginleri ele almaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Bu gece tamamen onun zevkiyle ilgili ve vücudumun onu nasıl doldurduğunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmasını istemiyorum. "*Lütfen.*"

Kıvrımlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, yine de onları ayırmıyorum, sonra bir tane daha, tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Dilin."

Mırıldanıyorum. "Bu dil mi?"

Onun ilk tadı acımasızdır. İntikam. Dilim onun girişini delip geçerken her şey yok oluyor.

Arzusunun ıslaklığını benim için hazır buluyor. O kadar yüksek sesle inliyor ki, içimdeki canavarı serbest bırakarak beni harekete geçiriyor. Onun yanındayken kontrol etmek için çok uğraştığım canavar. Ama artık değil.

Onu yerinde tutmak için kalçalarından tutarak yüzümü onun sıcaklığına gömüyorum ve onu tattığımda beni bulan tatlı ölümü karşılıyorum.

Onu kucaklıyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yalıyorum.

Üstümde kıpırdanıyor, kirli sakallarım kalçalarını törpülüyor. Dilim onu her deldiğinde, aklımdan asla çıkaramayacağımı bildiğim tiz bir çığlık atıyor.

"Tanrım," diye inliyor, saçlarımı kavırıyor ve kendini bana sürüyor. "Sikeyim."

İşte böyle, bebeğim.

Onu dilimle beceriyorum, daha sonra sikimle yapmayı planladığım gibi girip çıkıyorum ve kısa süre sonra duvarlarının titreştiğini ve etrafımda kasıldığını hissediyorum. Çok yaklaştı ama ben çok kötü bir orospu çocuğuyum. Birkaç kez daha yaladıktan sonra onu yukarı çekiyorum.

Yine yatağımda oturuyordum, nefes nefese ve ter içindeydim.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum, hâlâ örtülü olan sikimi kavrayarak. Fark etti ve boksörlerimi aşağı çekmeye çalıştı, ama karşılık olarak kışına bir şaplak attım ve bana bir çığlık kazandırdım. "Benim için iyi bir kız ol ve o kızı yukarı kaldır."

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyor nefes nefese.

Yüzünü kavrayıp yanağını elime alıyorum, ve fısıldayarak, "Sikimin üzerine boşalana kadar seni bağirtacağım. Benim güzel kızım bunu ister mi?"

"İstiyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Sana içimde ihtiyacım var."

Daha önce herhangi bir şüphem varsa bile artık çok açık: Maddie bana sahip, beni tüketiyor, ona kendini iyi, güvende, korunmuş, el üstünde tutulmuş hissettirme dürtüsü dışında tüm hislerimi köreltiyor.

Eğer isterse ona tüm dünyayı gümüş bir tepside sunabilirim ve bunun farkına varmak beni dehşete

düşürüyor.

Tanıştığımız günden beri biriken bir gerilime teslim olmaktan başka ne yaptığımızı bilmiyorum. Onu bekleme odasında ilk kez gördüğüm an
Klinikte, beni çözeceğini biliyordum. Çünkü nasıl yapmasın ki?

Bu beni korkutuyor. Çok erken gibi geliyor ve o çok genç. Yine de bizi buraya getiren hiçbir karardan pişmanlık duymuyorum. Tek bir tanesinden bile.

O hiç tahmin etmediğim bir şeydi ve şimdi ona doyamıyorum. Bağımlılık yapıyor, moral veriyor, bana iyi geliyor.

Ve bir geceliğine senin. Sadece bir gece. Bunu sakın unutma.

O dört ayak üzerinde pozisyon alırken ben de iç çamaşırlarımı çıkarıp yerde bir yere atıyorum. Sikimi avuçlayıp yukarı aşağı pompalayarak ona hak ettiği zevki vermeye hazır hale getiriyorum.

Maddie omzunun üzerinden bakıyor, gözleri hemen penisime takılıyor. Uzunluğum ve genişliğim karşısında dudakları aralanıyor ama bu konuda çok fazla düşünmesine izin vermiyorum. "Sığacak."

Sadece yutkunarak başını sallıyor. Elim benim için tünemiş yuvarlak kıcını buluyor ve onu tokatlamadan önce teninin yumuşaklığını okşuyorum. *Sertçe*. Ciyakladığında bir tane daha yiyor.

"Alacağın bu-" Sikimi tutuşum sertleşiyor, Diğer elimle kıkında kırmızı bir iz bırakırken onu sıkıyorum. "-bir velet olduğun için."

İnliyor, sırtını kamburlaştırıyor, daha fazlası için yalvarıyor. "*Evet.*"

Başımı yanaklarının arasına indirdim, o amdan bir saniye daha uzak duramadım. Onu açtım şişmiş klitorisini bir kez daha kucaklarken, sularını ve iniltilerini içerken geniş.

"James," diye sızlanıyor, ben onu arkadan yerken yüzü yastığıma gömülü. "Senin sakin. *Lütfen*. Ona çok ihtiyacım var."

Son bir kez yalıyorum ve geri çekiliyorum, çünkü yalvardığında buna karşı koyamıyorum. "Seni doldurmamı ister misin?"

O kadar hevesle başını sallıyor ki, gerçek olduğuna inanamıyorum. Burada olduğuna inanamıyorum, zevk almak için benim. *Sadece bu gece için.* Ağrıyan düşünceleri sikimi birkaç kez pompalayarak siliyorum. "Bir prezervatif getireyim."

"Prezervatif yok," diye ağzından kaçırınca kalbim duracak gibi oldu. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve testlerim negatif çıktı. Ya sen?"

Vay anasını. "Evet. Hiç prezervatifsiz seks yapmadım." "Ben de," diye itiraf ediyor alt dudağını dişlerinin arasına çekerek. O kadar masum ama bir o kadar da seksi görünüyor ki

beni delirtiyor. "Ama seni içimde çıplak hissetmeye ihtiyacım var." Öldüm ve cennete gittim. Ben öldüm. Gittim.

"İhtiyacın var mı?" Kendimi onun arkasında konumlandırıyorum, bir elimle kıcının yanağını tutuyorum ve diğer elimle sikimi onun dar girişine indiriyorum ama henüz o engeli kırmıyorum. "Bana bu amcığın doldurulmasına ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

Çünkü o böylesine ıslak bir rüyayken ben kim oluyorum da onu reddediyorum?

"Çok kötü," diye inliyor ben dolgun başımı izlerken Dikişi boyunca, uzunluğumu ıslaklığıyla kaplıyor. "Seninle o kadar dolu olmak istiyorum ki nefes alamıyorum."

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, bu işkenceye bir saniye daha dayanamıyorum.

O benim.

Ve başkasının olmak istemiyorum.

Sikimi yumrukladım ve girişine yerleştirdim, ayırdım O tatlı dudakları kafayla birleştiriyor ama henüz içeri itmiyor.

Birden beynim birbiriyle çelişen düşüncelerle doluyor, tek kaybedenin ben olacağım bir savaşta hakimiyet için mücadele ediyor.

O senin eski hastan.

Onu hak etmiyorsun. O

senin için fazla iyi.

"James." Adım dudaklarından dökülürken acı dolu bir ses çıkarıyor ve kalçalarını öyle bir hareket ettiriyor ki sikim

kayıyor

yarığını yukarı kaldırdı ve ikimizin de temas sırasında tıslamasına neden oldu. "Şüphelerin var."

Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda boyumu kaplayan ıslaklığa odaklanmamaya çalışıyorum.

"Biraz," diyebildim, gözlerimi tekrar açtım ama bedenlerimizin alt kısmına doğru kaydırmadım Çünkü hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Ve nedenini bilmiyorum. Onu öpmekte ya da yemekte bir sorunum yoktu ama nedense onu sikmek birdenbire çok büyük bir adım gibi geliyor. Sanki ikimizin de geri dönemeyeceği bir şeymiş gibi.

Çünkü onun içine girdiğimde, asla doyamayacağımı biliyorum.

"İstersen durabiliriz," diyor. Sikerim böyle işi.

"Durmak istemiyorum."

Bir kaşını kaldırıp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ama beni becermeyeceksin?"

Ellerimden birini beline koyuyorum. "İnan bana, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim."

"O zaman yap," diyor, sesi meydan okumadan başka bir şey değil.

O çok genç.

Hala geri çekilebilirsin.

İstenmeyen düşüncelerim onun eliyle kesildi. sikimin tabanını sarıyor. Başını girişine yerleştirdiğinde, aklımı kaybediyorum.

"Sadece ucu," diye fısıldıyor. "Eğer sadece ucuysa, sayılmaz."

Hareket etmiyorum. Başı gömülene kadar sikimi içine iterken neredeyse hiç nefes almıyorum. Boğazının arkasından küçük bir ses kaçıyor ve Dairem onun iniltileriyle dolana kadar içimdeki her şey onu sahiplenmek için çığlık atıyor.

Aşağı bakıp ucun içine gömüldüğünü gördüğümde, nefesimin altında küfrediyorum. "*Lanet olsun.*"

Kalçalarını hareket ettiriyor, böylece sikim dışarı kayıyor, sonra tekrar kavıyor ve başını bir kez daha içeri itiyor. "Sadece

İpucu," diye inliyor, tüm duvarlarımı yıkıyor. Sırtını dikleştiriyor, nefes nefese kalıyor. "*Kahretsin*, çok iyi hissettiriyor."

Elimi onunkine doladım, hâlâ sikimi yumrukluyorum. "Sadece ucu, ha?" Çıkartıyorum, ıslaklığının sesi dolduruyor ve biraz daha derine itti. "Sikimden biraz daha ister misin bebeğim?"

"*Evet*," diye inliyor.

Ve bu kadın için her şeyi yapabileceğimden, daha da derine itiyorum ve sıkı kavrayışının beni uçtan dibe nasıl yuttuğunu büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Çıplak dudaklarının arasında kayboluyor ve yerini sonsuza dek gömülü kalabileceğim ıslak bir sıcaklığa bırakıyor.

Duvarları etrafımda sıkılıyor, sikimi boğuyor. Çıkartıp yavaşça geri sokarken ve tekrarlararken başka tarafa bakamıyorum. Hiç bu kadar erotik bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"*Daha sert*," diye yalvarıyor, benim tatlı küçük şeyim.

Bir elimle kalçasını tutuyorum, diğer elimle saçlarını avuçluyorum ve kulağına doğru eğilip fısıldayabiliyorum: "Kızım içine boşalmamı istiyor mu?"

Çaresiz bir inilti boğazını terk eder. "Evet. Tanrım, *evet*."

Kısıtlamalarım paramparça oldu. Saçlarını bıraktım, kalçalarını ellerimin arasına aldım ve bana yalvardığı kadar sert bir şekilde içine girdim. Kendime itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır hayalini kurduğum kadar sert.

Onun inlemeleri, benim inlemelerim, taşaklarımın onun kıkına çarpması ve ikimizin ıslaklığı karanlık odayı dolduruyor, bu yasak sesleri en çılgın fantezilerimde bile duymayı hayal etmemiştim.

Zevke dayanamayıp kucağıma oturana kadar sırtını dikleştiriyor, ben dizlerimin üzerindeyim ve sikimin üzerinde kendini beceriyor. Hevesli parmaklarım önce meme uçlarını çimdikliyor

Zonklayan klitorisine doğru iniyor.

"James," diye pantolonunu indiriyor, parmaklarımı ıslaklığıyla kaplıyor. "Dayanamıyorum. *Oh, Tanrım*. Dayanamıyorum."

"Son şansın," diye kulağına hırlıyorum. "Şimdi çekilmemi söyle, yoksa seni ağzına kadar dolduracağım."

"Evet, *evet*," diye tıslıyor. "İçime gel, James. *Kahretsin*."

Kollarımdaki kadın dışında etrafımdaki her şey yok oluyor, eli elimde uçurumun kenarından atlıyor.

Bir anda düşeriz. Dağınık bir şekilde. Yüksek sesle. Tutkuyla.

Hâlâ onun içindeydim, tam istediği gibi boşalıyordum.

Tam da *ihtiyacım* olduğu gibi.

Hassas klitorisinin üzerinde yavaş daireler çiziyorum, her santimini doldururken kendi yüksekliğine inmesine yardımcı oluyorum.

Yavaşça içinden çıktığımda, gözlerim sikimi örten salgısına kilitleniyor ve bakmamam gerektiğini biliyorum.

İçinden sızan dölleriime bakmamalıydım.

Çünkü bu *asla* aklımdan çıkaramayacağım bir görüntü.

Bitkin bir halde yatağın üzerine düşüyor ve ağır ağır nefes alıyor; odamdaki ek banyoya girmeden önce alnına kısa bir öpücük konduruyorum. Kendimi çabucak toparladım ve onu temizlemek için sıcak, ıslak bir bez aldım.

Ama tam banyodan çıkarken ona çarptım. Göğsüme çarparken kıkırdıyor ve kollarım onu sabitlemek için beline dolanıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ben de seni temizlemeye gidiyordum." Sesim yumuşak, nazik çıkıyor ve nedenini bilmiyorum.

Bu benim başıma hiç gelmedi. Son ilişkimden bu yana geçen yıllar boyunca, ne zaman bir kadınla yatsam, sonrasında hiç bakım yapmadım. Beni yanlış anlamayın, bir pislik değildim, ama çizgiler asla bulanık değildi. Anlaşmamız sadece sevişmek, hiçbir şart koşturmak ve eve gitmekti. İş bittikten sonra onlar kendi başlarının çaresine bakardı, ben de öyle.

Bireysel

olarak.

Ama

şimdi.

Şimdi, onun iyi olduğundan emin olmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu temizlemeli ve rahat olduğundan emin olmalıyım.

"Onun yerine senin duşunu kullanabilir miyim?" diye soruyor, sesinde sanki az önce onu çiğ çiğ sikmemişim gibi bir utangaçlık var.

"Neye ihtiyacın varsa." Ve sonra, gerçekten ne yaptığımı bilmediğim için, "Bu gece kalmak ister misin?" diye ekliyorum.

Kollarımda hareketsiz duruyor. Bir an için kendime lanet ettim, çizgiyi aştığımı düşünürken, "Nerede uyuyacağım?" diye sordu. Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi.

Elim ensesini buluyor, başparmağımla tenini okşuyorum. "Yanımda." Sesimin neden her zamankinden daha boğuk çıktığını, neden göğsümde kırılğanlığa benzer bir şeyin açıldığını asla bilemeyeceğim. *Ya hayır derse?*

Cevap vermiyor. En azından kelimelerle.

Güneş doğduğunda bana ne olacağını merak ederken Maddie parmak uçlarında durarak dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

BÖLÜM 27

Maddie

| dün gece bir ışık gibi söndü. Yorgun, bitkin, tatmin olmuş, kafası karışmış ve aradaki diğer iyi ve kötü her şey.

En gizli arzularınıza teslim olmak, eski (ya da belki hala mevcut?) fizyoterapistinizi öpmek ve sonuçlarını lanetlemekle ilgili olan şey budur - dağınık düşüncelerle sonuçlanırsınız.

Ve bacaklarının arasında belirgin bir ağrı.

Ertesi sabah yavaşça ve biraz da şaşkın bir şekilde uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce, dün gece sadece James'in yanında uyumakla kalmadığım... onunla *birlikte* uyuduğum gerçeği oluyor.

Hayır, uyumadık. *Seviştik*. Güzelce. Sert.

Ve-evet. Onun kıyafetlerini giyiyorum. Eski bir tişört ve dün gece bana verdiği eşofman altı.

Utanç duygusunun beni ele geçirmesini bekliyorum, sonra biraz daha bekliyorum, ama asla gelmiyor. Kalbimin sesini dinlediğim ve bedenimin içgüdülerini takip ettiğim için kendimi suçlu hissetmemek tuhaf bir duygu ama yine de bunu hoş karşılıyorum.

James'in çarşafı arasında olmaktan kim pişman olabilir ki? Vücudunu nasıl kullanacağını, benimkini nasıl çalıştıracağını bildiği açıktı ve birlikte basitçe... patladık. Daha önce hiç bu tür sert bir seks yapmamıştım, bu yüzden cinsel zevk konusunda bilgili olduğumu söyleyemem, ama çabuk öğrenen biri olduğum ortaya çıktı.

Dili içime girdiği anda aklımı kaybettim. Uzun zamandır bir erkeğin içimi yalayıp yutmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Sanki son yemeğiymişim gibi... Yemin ederim, kirli sakalının uyluklarımın iç kısmındaki lezzetli sürtünmesini hâlâ hissedebiliyorum.

Dün gece James'le yatmanın nasıl bir his olduğunu açıklayamam. Tek söyleyebileceğim *doğru hissettirdiği*, sanki patlaması gereken bir galaksi sonunda parçalara ayrılmış gibi.

Kollarımı ve bacaklarımı onun kral boy yatağına uzattığımda, onun aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyorum.

Çünkü yatak boş ve James hiçbir yerde yok.

İşte başlıyoruz.

Dün gece benim için çok yaşlı olduğunu söylediği an bunun olacağını biliyordum. Ama ben saçmalık diyorum.

Elbette, yaş farkımız göz ardı etmek istemediğim bir şey, ama *yanlış* bir şey yapmıyoruz.

Kendimi savunmaktan ve istediğimi elde etmekten, kimsenin beni kontrol etmesine izin vermemekten korkmuyorum. Sammy ve Grace genç bir kız olduğumdan beri özgürlüğe, sınırlara ve bağımsızlığa hakkım olduğunu bilmemi sağladılar ve şimdi bunu unutmayacağım. Hiçbir erkek için değil.

Ayrıca, ona sadece bir geceliğine bırakmasını söyledim. O da *benim* yaptığımı yaptı. yapmasını söyledi.

Ama artık sabah oldu, yani yaş farkı olsun olmasın, dün gece bir daha asla tekrarlanmayacak.

Bir dakika sürüyor ama sonunda bir duş sesi duyuyorum. Birkaç saat önce temizlendiğim bitişik banyosunu hatırlayarak, duşun üzerine oturdum.

Yatağın yüksekliğinden ayaklarım yere ancak ulaşıyor.

Sadece birkaç adım ötedeki kapalı kapı beni çağırıyor. Beni cezbediyor.

Denemek aptallık olur...

Tam olarak *neyi* denemek?

Onunla duşa girmek için mi? Ya beni kovarsa?

Ya benim aksime o dün gecedен pişmanlık duyuyorsa?

Gerçek şu ki, dün gece ay tepedeyken onu istedim ve bugün, güneş güneşin arkasında parlarken

bulutlar, hala onu özlüyorum.

Belki de on saniye içinde pişman olacağım. Belki de şansımı çok fazla zorluyorum. Ama sonunda hep gidiyorlar, o yüzden süreci hızlandırsam da kimin umurunda?

Kapalı kapıya doğru yürürken başımı dik tutuyorum, sonra elimi kapı koluna doluyorum. *Hadi ama Maddie. Seni dışarı atacak değil ya.*

Kilidi açık.

James duşta tamamen çıplak ve ıslak duruyor. Bunun benim için neden şok edici olduğunu bilmiyorum, çünkü bu lanet olası bir duş. Ne bekliyordum ki?

Birincisi, o sıkı, hacimli kaslar değil. Karanlık ve dün geceki dokunuşum vücudunun hakkını vermedi ve o sabah onu gömleksiz gördüğümde

Bu kadar açık bir şekilde takdir etmek için kendime yeterince zaman ayırdım. Sanki bir heykeltıraş tarafından benim emirlerim doğrultusunda yontulmuş gibi görünüyor. Çünkü, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, James bir rüya. Vücudu bariz bir şekilde bütün bir paket, ama onu sonsuza dek saklamak istememe neden olan şey içinde bulduğum şey.

Ve bu düşünceden hemen vazgeçmeliyim.

Güvenilir, sadık, benimkiyle eşleşen kuru bir mizah anlayışına sahip ve o kadar hırpalanmış ama hayat dolu bir ruhu var ki, onu benimkiyle değiştirsem de hiçbir fark hissetmem.

Ama onunla birlikte olmamam gerekse bile, bencilce davranıp istediğimi alacağım. Sadece bu seferlik.

Kapıyı sonuna kadar açtığımda James arkasını dönüyor ve gözleri duş kapısının ardından benimkileri buluyor. Vahşi ya da şaşkın değillerdi ama içlerinde bir meydan okuma barındırıyorlardı. Ben bir kabul etmekten çok mutluyum.

Gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı kapatıyorum ve sıcak buharın vücuduma yapışmasına izin vererek kapıya yaslanıyorum.

Görölmeye değer bir manzara. Odadaki buhar, suyun kaslı göğsünden, göbeğinden ve bacaklarından nasıl aktığını görmemi engellemiyor. Duş jelini alıp tüm kaslarına

sürmeye başladığında
içten içe biraz ölmek.

Bu sabah benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini, benimle yattığına pişman olacağını düşündüğümde ne düşünüyordum bilmiyorum.

Belli ki onu yanlış anlamışım.

Okyanus gözlerini benden ayırmadan sikini yumrukladı ve yavaşça yukarı aşağı pompalamaya başladı, Şampuanı cömert inçlerinin her yerine uygulayarak.

James'in önümde otuz bir çekmesine hazır değilim -bana otuz bir çekiyor- ama geri adım atmıyorum.

Bakışlarını tutarak, dün gece bana verdiği bol tişörtü ve eşofmanları çıkarıyorum. Aramızdaki gerilim çatırdıyor, orman yangınına dönüşmek üzere olan bir kor gibi.

Duşun kapısını açıp onunla birlikte şelalenin altına girdiğimde tek kelime etmiyor, beni durdurmuyor. Şişmiş başı karnımın yumuşak derisine temas edene kadar yaklaşıyorum.

"Oynamaya mı geldin?" Sesi dün geceki gibi gergin çıkıyor ve bu da bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı artırıyor.

Benim cevabım dizlerimin üzerine çökmek.

Nefesi tıslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Siktir."

Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, sessizce tadına bakmak için yalvarıyorum. Su damlacıkları artık ıslak olan saçlarımdan aşağı akıyor, Yüzümün tam önünde sikini pompalamaya devam ederken tenime yapışıyor, ılık su cildindeki tüm sabunu alıyor.

Dün gecenin anısı, beni iyice girmesi, hissedebileceğimi bilmediğim tüm zevki ortaya çıkarması, beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Diğer eliyle ıslak yanağımı okşuyor, başparmağını ayırık dudaklarıma sürüyor. Onu ağzımın içine çekiyorum.

"Muhtaç küçük bir şeysin, değil mi?" diye geveliyor.

Zar zor başımı sallıyorum ve o da başparmağını ağzımdan çıkarıyor. Ama eli çok uzağa gitmiyor, saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı sabitliyor. Sahipleniciliği içimde bir ateş yakıyor.

"Ağzımda olmasını istiyorum," diye inliyorum, dudaklarımı ayırırken bacaklarımın arasındaki çaresizlik boğazıma tırmanıyor.

Saçlarımı çekiştiriyor, gözleri kararıyor. "Boğazından aşağı boşalmama izin mi vereceksin?"

Duvarlarım beklentiyle kasılıyor.

"Evet." Homurdanıyor. "İşte benim kızım."

Hâlâ sikini yumrukluyor, ucunu dudaklarıma sürtüyor, alay ediyor. Ama iki kişi bu oyunu oynayabilir.

Dilim onun ıslak başını buluyor ve geçici bir yalama yapıyorum. Gözlerini kapatıyor ve inliyor, sadece bir anlığına, o hayvani bakışları tekrar ağzıma dönmeden önce, her hareketimi izliyor.

Dokunuşuma verdiği tüm küçük tepkileri toplarken içimde bir güven oluşuyor. Derin bir nefes alarak ağzımı sikinin etrafına sarıyorum ve dilimi başının etrafında döndürüyorum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve onu boğazımın daha derinlerine alıyorum.

O kadar büyük ki, ağzımı daha geniş açmam gerekiyor. uzunluğuna uyum sağlıyor, ama her santimini hevesle alıyorum. Tadı tuzlu ve hafifçe sabun gibi ve beni uçuruma sürükleyen onun inlemeleri ve kontrolünü kaybetmesi.

"*Kahretsin*," diye tıslıyor, dudaklarım dibindeki kısa tüyleri sıyrana kadar beni daha derine çekiyor. "Sikimi çok iyi emiyorsun. Yapacağını biliyordum."

Nefes nefese geri çekiliyorum ama uzak duramıyorum. İkimizin de rahat ettiği bir ritim yakalayana kadar onu tekrar tekrar yutuyorum. Daha önce hiç bu kadar acil bir arzu hissetmemiştim.

Ağzımda bir erkek olması, aletin boğazımı genişletmemesi düşüncesi bile bana acı veriyor.

"İşte böyle. Sertçe em."

Başımı şaftının üzerinde aşağı yukarı sallayarak öğürüyorum, Tükürük çenemden aşağı dökülüyor. Bir noktada, iki eli de saçlarımda üzerine düşüyor ve tutuşunu ağzımda kendini becermek için kullanıyor. O kadar ateşli ki gözyaşlarımı tutamıyorum.

Durmasını istemiyorum. Tıpkı dün gece başka bir

parçamın yaptığı gibi, serbest bıraktığı her son damlayı
yutmam gerekiyor.

Neredeyse aklımı okuyormuş gibi, sesi gergin bir şekilde, "Geleceğim bebeğim. Çekilmek için son şansın."

Başımı olabildiğince sert bir şekilde sallıyorum ve o da nefesinin altında küfrediyor.

Bir şekilde onu daha derine çekmeyi başarıyorum, sikişinin başı boğazımın tam arkasına çarpıyor ve çözülüyor.

Ağızma giriyor, boğazımı dolduruyor. Tadı tuzlu ve azıcık da acımsı ve bunun onu son tadışım olmasını istemediğimi hemen anlıyorum. *Ama olacak.*

"Buraya gel." Emri sertti, ama elleri Beni kaldırıp bacaklarımı gövdesine sararken nazikçe.

Hevesli dillerimiz tekrar buluşurken duş duvarına doğru bastırılıyor. Parmakları sırlıklam olmuş girişimi buluyor ve beni rekor sürede bir kez daha orgazma ulaştırıyor. Onu emmenin beni neredeyse uçurumun kenarına getireceğini kim bilebilirdi?

Beni fayans döşeli zemine bırakıyor, ben de destek için kollarına tutunuyorum. Ellerinden biri kalçamı bulurken diğeri saçıma şampuan döküyor. Tüm bunlar olurken James sessiz, hatta metanetli ve ben bu ani değişimden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, su sesleri arasında kendi sesimi zar zor duyuyorum.

"Saçını yıkamak." Duh.

"Ama neden?"

Cevaplaması yeterince kolay bir soru olması gerekirken, bir cevap hazırlamak için tatlı bir zaman ayırıyor.

"Çünkü seninle ilgilenmek istiyorum."

Oh.

Lanet olsun.

Saçlarımı yıkamaya devam ederken parmakları kafa derime masaj yapıyor ve ben gözlerimi kapatıp kendime sadece... hissetmek için izin veriyorum.

Vücudunun benimkini cezalandıran tüm sertliğine rağmen, büyük bir yumuşaklık gösterebilir.

O benimle ilgilenmek istiyor ve şimdi fark ediyorum ki ben de onun benimle ilgilenmesini her şeyden çok istiyorum. En az benim ona bakmak istediğim kadar.

Başımı büyük bir özenle arkaya yatırarak saçımdaki şampuanı duruluyor ve vücuduma doğru ilerliyor. Cildimin her santimetresine masaj yapıyor, büyük elleri vanilya kokulu sabun. Bu konuda o kadar klinik ki, bu adamı birkaç dakika önce ağzımda kendini beceren adamlarla bağdaştırmak zor.

Beni duşunun şalesinin altına yerleştiriyor, tüm sabundan kurtuluyorum. Sonra alnımı, burnumun ucunu ve dudaklarımı öpüyor. Öpücükler kısa, nazik ve midemdeki tüm keleklerin bir kez daha uçuşmasına neden oluyor.

"Maddie, ben-"

Cümlesini bitiremedi.

Çalan telefonumun sesi dairenin sessizliğini deliyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum özür dileyerek, duştan çıkmak için yanından geçerken.

Sırılsıklam saçlarımı bir havluya, vücudumu da çok daha büyük bir havluya sarıyorum ve telefonumu bulma arayışına giriyorum.

Oturma odasının zemininde bulduğumda hala çalmayı bırakmamıştı. Bir saniye sonra neden bu kadar ısrarcı olduklarını anladım.

Arayanın kimliğine bir kez bakmak midemi bulandırmaya yetiyor.

"Evet?" Sesimin hissettiğim kadar emin çıkmamasını umarak cevap veriyorum.

"Maddie?" Grace cevap veriyor, kardeşimin telefonundan aradığı için kafam daha da karışıyor.

Birdenbire tüm o kafa karışıklığı yerini paniğe bırakır.

"Sammy iyi mi? Beni neden onun telefonundan arıyorsun?"

Aramasında arka plandan gelen bir ses var ama çok zayıf olduğu için anlaşılmıyor. "Biz iyiyiz." Şu anda kafası karışık olan o. "Seni arıyorum çünkü arabayı o kullanacak. Yaklaşık bir saatlik mesafedeyiz."

"Maddsy!" Arka planda yeğenimin heyecanlı sesini duyuyorum ve aklıma geliyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Doğru, evet." *Hayır, hayır, hayır.* Tamamen unutmuşum. Nasıl unutabilirim ki? "Selam, Lila. Yakında görüşürüz çocuklar. Yeni uyandım ve hazırlanmam gerek," diye yalan söylüyorum çünkü diğer türlü sü kardeşimin direksiyon başında panik atak geçirmesine neden olabilirdi.

"Tamam, tatlım. Norcastle'a vardığımızda sana mesaj atarım, tamam mı?" Grace öyle diyor.

"Evet, evet, tamam. Hoşça kalın çocuklar! Sonra görüşürüz." Sanırım sesim şoktan çok heyecanlıydı, bu da küçük bir nimet.

James yatak odasından çıkarken telefonu kapattım, su hala çıplak göğsüne yapışmış ve kalçalarına beyaz bir havludan başka bir şey giymemiş. Gerçek bir ıslak rüya gibi görünüyor - ne yazık ki şu anda çok gerçek bir kâbusun içinden geçiyorum.

"Ailem bugün ziyarete geliyor ve ben unuttum," diye ağzımdan kaçırdım, yüzümde paniklemiş bir ifade olduğundan eminim.

Göz kırpıyor ve gülüyor. Bana *gülüyor*.

"Komik olan ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve kanepedeki uykusundan yeni uyanmış olan Mist'i sevmek için bir an ayırıyorum. "Bana gülme."

"Mmm." Ciddi olmaya çalışıyor ama seğiren dudakları onu ele veriyor. Her neyse. Ona kızamıyorum bile. Onu çok mutlu görmek. "Ailenin seni görmeye geleceğini unutman çok komik. Bu takviminde işaretleyeceğin önemli bir şey gibi görünüyor."

İnledim. "Bu kadar aceleyle gitmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama sadece bir saat uzaklıktalar ve hazırlanmam gerekiyor."

"Seni eve bırakayım," diye teklif ediyor, biraz ayılarak.

Kesinlikle olmaz. Ya onu götürmeyi kabul edersem ve kardeşim beni James'in arabasından çıkarken görürse?

Ölmeyi tercih ederim.

Onunla toplum içinde görünmekten utandığım için değil, ama hadi ama kim kendinden büyük, koruyucu, süper

babacan ağabeyinin geceyi bir erkekle geçirdiğini bilmesini
ister ki? Ben istemem, teşekkürler.

"Sorun değil. Bir Uber çağırayım."

Yanından geçip dairesinin her tarafına dağılmış kıyafetlerimi alıyorum -oops- ve rekor bir sürede giyiniyorum. İtiraz etmek istediğini anlayabiliyorum, bu yüzden tekrar prezentabl olduğumda parmak uçlarıma çıkıyorum ve sakallı yanağını öpüyorum. "Dün gece için teşekkürler. Ve bu sabah için." *Seks için teşekkürler mi? Gerçekten mi?* "Ben... Ben eğlendim."

Nazik gülümsemesi beni rahatlatıyor. "Ben de çok eğlendim." "İyi hafta sonları," diye ekliyorum gülümseyerek.

"Sen de." Eli yanağımı buluyor ve oraya yerleşiyor, Yüzümü dokunduğu en değerli şeymiş gibi tutuyor. "Ve seni sonra arayacağıma söz veriyorum."

Ona bir bakış attım.

"Bu sefer ciddiylim."

"Artık korkmuyor musun?"

Ağır bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ve benimkinin de tıklandığını fark ediyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım Maddie."

* * *

"Ve sonra, ve sonra," diyor Lila ağzı hamburger etiyle doluyken. Kardeşim bunun için onu azarlıyor ama o dinlemiyor. Bu çocuğun heyecanı çok gerçek. "Ve sonra kediye merdivenlerden aşağı itti!"

Dört yaşında olan ve kaosun gücünü yeni keşfeden kuzenimiz Hanna'dan bahsediyor. Eminim Aaron ve Emily bu konuda çok heyecanlıdır.

"Ah, öyle mi?" Geçen hafta amcamla telefonda konuşurken bu hikâyeyi daha önce de duymuştum ama yine de dikkatle dinliyorum. "Peki ya okul? O nasıl gidiyor?"

Kardeşim gözlerini deviriyor. Kendi hamburgerinden bir ısırık almadan önce, "Başlama yine," diyor.

Kaşlarımla çatıyorum, kafam karışıyor ama Grace hemen ekliyor: "Kötü bir şey olmadı. Sadece ödevini yapmak istemiyor."

"Ev ödevleri çok sıkıcı Maddsy," diye somurtuyor.

"Maddie senin yaşındayken ev ödevlerini yapardı." Sammy bana o bakışı atarak şaka yapıyor. İyi bir öğrenci olsam bile ders kitaplarını pek sevmediğimi ikimiz de biliyoruz ama Lila bana çok saygı duyduğu için, benim son derece sadık bir öğrenci olduğuma inanmasını istiyor. Çok sevimli.

"Yaptım," diyorum Lila'ya başımı sallayarak. "Ama eğlenceli bulmuyorsan sorun değil." Sesimi fısıltıya kadar alçaltıyorum. "Öyle olmaması gerekiyor."

Kıkırdıyor ve dikkatini çekmek için ağabeyimin kolunu çekiyor. "Gördün mü baba? Benimle aynı fikirde."

"Saçlarımın beyazlamasının sebebi siz ikinizsiniz. Umarım gurur duyuyorsunuzdur." Başını sallıyor ama gülümsemesini gizleyemiyor.

"Gri saçlarını *çok beğeniyorum*." Grace eğilip dudaklarını gagalıyor ve ağabeyimin yüzündeki ifadeden asla bıkmayacağım -sonsuz sevgi, saf hayranlık, ve saf bağlılık. Etrafında büyüdüğüm her şey, Evden uzakta olduğum her gün özlediğim her şeyi.

Lila öğürür gibi bir ses çıkararak ailesinin ne kadar iğrenç olduğundan yakınıyor ve hepimiz onun maskaralıklarına gülüyoruz. Sıcak bir

göğsüme bir his yerleşiyor ve daha önce hiç Burada olmalarına rağmen onları çok özledim. En güzel yanı da kimsenin ayak bileğimden, yaklaşan iş görüşmemden ya da Pete'den bahsetmemesi. Bunları telefonda konuştuk ve bu zihinsel molayı takdir ediyorum.

Yeğenimin gelecek hafta okulu yok, o yüzden geceyi Norcastle'da bir otelde geçirecek-Lila benimle birlikte stüdyomda kalacak, böylece ben hâlâ evde yaşarken yaptığımız gibi yatıya kalabileceğiz. Bu da demek oluyor ki Öğle yemeğinden akşam yemeğine kadar, yatıya kalma saatinin ne zaman olduğunu sorup duruyor.

Onu çok seviyorum.

Gün sıcak olduğu ve gökyüzünde tek bir bulut olmadığı için nehir kenarında yürüyüş yapmaya karar veriyoruz. Benim gibi

Kardeşim ve yeğenim birkaç metre önümüzde kim bilir ne hakkında sohbet ediyorlar, el ele, Grace kolunu benimkine

doluyor.

Benden daha kısa, on altı yaşındayken onu boy olarak geride bıraktığımda bunu komik bulmuştum. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, gözlerinde beni hem şaşırtan hem de korkutan o "ne yaptığını çok iyi biliyorum" ifadesi parlıyor.

"Ee," diye başlıyor, dudaklarında tehlikeli bir gülümsemenin başlangıcı oluşuyor. "Biliyor musun, birkaç hafta önce bana söylediğin bir şey hakkında çok düşündüm."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Sesindeki eğlenceye bakılırsa, başım belada. "Bana aptalı oynama."

Evet, hayır, aslında tam da bunu yapmak istediğimi düşünüyorum.

Baldızım her şeyin ve herkesin içini görür.

İster içgüdü deyin, ister mantık, ama o her zaman herkesin ruh halindeki değişimleri ve gizli endişelerini algılar.

Kardeşim ve ben, bizden sakladığı bazı psişik yetenekleri olduğu konusunda şakalaşıyoruz, ama bazen korkutucu derecede doğru geliyor.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

Kardeşim çok uzakta değil, o yüzden eğiliyor.

komplocu bir şekilde. "Biliyorum, ama izin ver de zihnini tazeleyeyim. Arkadaşlık uygulaması mı? Tanıdığın bir adam mı?"

Tamam. Bunu yapıyoruz.

"Eğer Sammy'ye söylersen, kelimenin tam anlamıyla oracıkta ölürüm," diye uyarıyorum onu. Gülüyor ama aynı zamanda beni tamamen şaka yapmadığımı anlayacak kadar iyi tanıyor.

"Ben kapalı bir kitabım, bunu biliyorsun. Ona söylemeyeceğime söz veriyorum. Şimdi lütfen dedikoduları bana da anlat. Haftalardır duymak için can atıyorum."

Eğer bu kadar kolay pes ediyorsam, bunun nedeni bir, ısrarcı olması ve iki, Grace'in hiçbir zaman bir şey saklayamadığım bir anne ve abla arasında garip bir karışım olması.

Sorunlarımla -özellikle de erkek sorunlarımla- Grace'e gitmek benim için ikinci doğa gibi.

Beni hiçbir zaman yargılamadı, bana bağırmadı veya herhangi bir şey için azarlamadı; bunun yerine yaptığım

şeyin neden yanlış veya tehlikeli olduğunu anlatırken bir çözüm bulmak için benimle birlikte çalıştı.

Kardeşim aşırı korumacı patlamalara daha yatkınken,
Grace fırtınadan sonraki sakinliktir.

İşte bu yüzden ona söyleyebileceğimi biliyorum. "O benden daha
yaşlı.

Çok daha yaşlı gibi."

"Tamam," diyor yavaşça. "Kaç yaşından bahsediyoruz?"

"O otuz bir yaşında."

Rahatlamış bir nefes verir. "Vay be. Kırk falan demenden
korkuyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Sammy'nin yaşında biri mi? Ew."

Kolumu sıktı. "Kardeşinin benden sekiz yaş büyük
olduğunu biliyorsun, bu yüzden makul olduğu ve herkes
yetişkin olduğu sürece yaş farklılıklarında yanlış bir şey
görmüyorum - ki sen öylesin. Ama bana biraz daha anlat.
Nasıl tanıştınız?
onu?"

Evet, oraya gitmiyoruz. Henüz gitmiyoruz. "O kısmı
atlamayı tercih ederim," diyorum ona dürüstçe. "Yarım
yamalak ya da tehlikeli bir şey değil, söz veriyorum."

"Pekâlâ. Sana güveniyorum." İşte bu yüzden o benim
en sevdiğim insan. Bu yüzden birden fazla kez annemin de
onun gibi olmasını diledim. "Bana ondan bahset. Sana iyi
davranıyor mu?"

"Öyle." Ona vardiyalarımından sonra beni nasıl aldığını,
benim için nasıl yemek yaptığını, bana her zaman
duygularımı nasıl sorduğunu ve onları nasıl onayladığını
anlatıyorum. "O ve ben benzer deneyimlerden geçtik.
Sanırım bu yüzden birbirimize bu kadar bağlıyız.
çok."

"Ne tür bir deneyim?"

"NFL seçmelerinden hemen önce sakatlandı."

Grace yüzünü buruşturuyor. "Bu onun için zor olmuş
olmalı. Umarım şimdi daha iyidir."

"Öyle." En azından ben öyle umuyorum. "Sanırım
beni endişelendiren şey aramızdaki yaş farkı."

"Yaş farklılıkları aldatıcı olabilir," diyor düşünceli bir şekilde.

Otuz yaşındaki erkek kardeşimle tanıştığında yirmi iki
yaşında olduğu için bunu biliyor olmalıydı. Ama o
bitiriyordu

O zamanlar üniversitede istikrarlı bir işim ve kardeşiminkiyle uyumlu planlarım vardı. Ben o kadar şanslı değilim.

"Bu ciddi bir ilişki mi?" diye soruyor. "Şimdilik sadece takılıyoruz."

Grace için bakire olmadığım bir sır değil. Benimle *konusarak* kardeşimi anevrizma geçirmekten kurtaran oydu. Öpülmediğimi bile düşünecek kadar aptal değil, sadece bunu duymak istemiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona söylemek istemiyorum. Çok utanç verici.

"Yirmi bir yaşındasın ve güvenli olmayı hatırladığın ve bir şey yapmak istemediğinde hayır dediğin sürece kendi kararlarını verebilirsin," diyor ve ben de ona sert bir şekilde başımı sallıyorum.

Grace bana geçmişinden, cinsel saldırıdan nasıl kurtulduğundan ve her zaman hayır deme seçeneğim olduğunu anlamamın kendisi ve kardeşim için neden önemli olduğundan bahsettiğinde on yedi yaşındaydım. Rıza istediğim ya da talep ettiğim için asla tuhaf ya da can sıkıcı olmadığımı ve olmayacağımı.

Her ikisi de ilk günden beri, özellikle de yakın ilişkiler söz konusu olduğunda, kendimi savunmam için bana yardımcı oldular. Sammy ile tanışmadan önce katlanmak zorunda kaldığı şeyleri benim de yaşamamı istemiyor.

"Sana iyi davrandığı ve sadece eğlendiğiniz sürece, aranızdaki yaş farkının o kadar da önemli olduğunu sanmıyorum." Bir duraklama. Bir "*ama*" geleceğini biliyorum. "Ama"-işte orada-"eğer ikiniz de daha fazlasını istiyorsanız, bence bunu konuşmalısınız. Sen hâlâ üniversiteden yeni mezunsun, bir şeyler bulmaya çalışıyorsun ve onun da istikrarlı bir işi olduğunu varsayıyorum."

"Evet." Aslında çok aşına olduğum bir iş. Ama onun bu kısmı bilmesine gerek yok.

"Eğer ikiniz de aynı yöne gitmek istiyorsanız bu işe yarayabilir." Bana okuyamadığım bir bakış fırlatıyor. "Hangi yöne gitmek istediğini biliyor musun?"

Başka tarafa bakıyorum. "Önümüzdeki hafta iş görüşmesinin nasıl geçeceğini göreceğim."

"Kariyerinden bahsetmiyorum." Yürümeyi bıraktı, ben de bıraktım. Gözlerinde ve sesinde sertlik vardı.

"Yirmili yaşlarının ortalarında ve sonlarında, hatta daha da geç yaşlarda pek çok yetişkin kariyer yollarını ve işlerini değiştiriyor.

bir ilişkiyi etkilemek zorunda değil. Olur böyle şeyler. Ben *hayatın* yönünden bahsediyorum. Norcastle'da kalmak isteyip istemediğiniz, onun isteyip istemediği, çocuk sahibi olmak isteyip istemediğiniz ve ne zaman olacağı, onun bu konuda ne düşündüğü... Her çiftin ilişkiye başlamadan önce konuşması gereken tüm bu önemli şeyler Özellikle de aralarında yaş farkı varsa, ciddi bir ilişkiye girmek."

Vay canına. Tamam, bu mantıklı. Çok mantıklı. James ve ben şu anda nerede olduğumuz hakkında konuştuk, Peki ya gelecek? Sıradan bir hafta sonunda ailemle birlikte nehir kenarında yavaş bir yürüyüş yaparken bir anda düşünmek için kesinlikle çok fazla şey var.

Birlikte olmak gibi bir planımız olmadığından bahsetmiyorum bile.

Grace panik halimi okumuş olmalı ki hemen ekliyor:

"Şimdi bir karar vermek zorunda değilsin. Sadece bir düşün.

Biz senin için en iyisini istiyoruz Maddie.

Kendi başına başardığın her şey için seninle gurur duyuyorum."

"Tek başıma değil," diye ağızından geçiriyorum, kendime saklayamıyorum. "Evet, tek başına," diye ısrar ediyor.

"Kardeşin ve ben

Elimizden gelen her şekilde seni desteklemek için her zaman burada olacağız, ancak bu kararları kendin için veriyorsun, bizim için değil. On sekiz yaşında taşındınız ve o zamandan beri bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadınız. Sen Sorumluluk sahibi ve bağımsızsın ve kendine çok iyi bakıyorsun."

Kalbim aniden ağırlaştı. "Bugün ağlama seansı için kayıt yaptırmadım, Gracie."

Gülüyor. "Ah, tatlım. Seni gördüğüm için heyecanlıyım ama söylediğim her şey doğru. Kardeşin de aynı şeyi hissediyor.

bu konular hakkında konuşuyoruz. Ayak bileğin ve baleye

geri dönmek konusunda endişelendiğini biliyoruz ama
istediğin her şeyi başaracağından eminiz. Sen Maddie'sin."
Sen Maddie'sin.

Gerçekten bu kadar basit mi?

* * *

"Erkek arkadaşın var mı Maddsy?"

Akşam yemeği için iki peynirli omlet yaparken omzumun üzerinden kanepede bağdaş kurmuş oturan ve telefonumda oyun oynayan küçük kıza bakıyorum. Kardeşimin omletleri kadar lezzetli değiller. Ama Lila yemeklerimden hiç şikayet etmez.

"Her şeyi kabul eder, yeter ki bir süre Grace bir keresinde bana, yeğenimin bana olan hayranlığını kastederek, "Seninle vakit geçirmek çok güzel," demişti. Lila dünyada en sevdiğim insan, bu yüzden sanırım onun ilk üçüne girmem de iyi bir şey.

İlk omleti tabağa yerleştirirken, James'le geçirdiğim sabahı ve önceki geceyi hatırlayınca midem takla atıyor. Ne yaparsak yapalım ya da ne söylersek söyleyelim, gerçek şu ki... "Hayır Li, benim erkek arkadaşım yok. Senin var mı?"

"Babam otuz yaşına kadar kimseyle çıkamayacağımı söylüyor," diyor o kadar kesin bir ifadeyle ki gülmekten başımı geriye atmaktan kendimi alamıyorum. Kardeşimin söyleyeceği bir şeye benziyor, tamam.

Çırpılmış yumurtaların ikinci partisini tavaya eklerken ona "Baban biraz fazla dramatik" diyorum.

"Annem öyle diyor."

Dudaklarım seğiriyor.

Sammy'nin bizim için yaşadığından ve nefes aldığından şüphemiz yok, ve bunun için onu seviyoruz, ama biraz rahatlamaya ihtiyacı var. Ya da çok.

Yemek hazır olduğunda ikimizin de tabağını alıp yeğenimin yanındaki kanepeye oturuyorum. Telefonumu kaldırdı,

Ben omleti önüne koyarken sabırsızlıkla dudaklarını yalıyordu.

Sessizce yemek yiyoruz, televizyonda milyonlarca kez birlikte izlediğimiz bir prenses filmi oynuyor, ta ki Lila ağzından kaçırana kadar

"Babam artık dans edemediğın için üzgün olduğunu söyledi."

Akşam yemeğim midemde dönüyor. "Öyle mi yaptı?"

Bundan rahatsız değilim çünkü gerçek bu. Muhtemelen Lila sordu ve o da kızına yalan söylemek istemedi. Buna saygı duyabilirim.

Yemeğinden son ısırığı alırken başını sallıyor. "Üzgün hissedebilirsin Maddsy. Annem ağlamanın sorun olmadığını çünkü bunun bir şeyi çok önemsedığımız anlamına geldiğini söylüyor. Bir şeyleri önemsemek iyidir."

Kim tahmin edebilirdi ki bu pijama partisinin On bir yaşındaki yeğenimle ağlama seansına girebilir miyim? Ben değilim, orası kesin.

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Annen haklı. Üzgün olduğum doğru ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bu iyi." Ona daha önce getirdiğim bir bardak suyu almak için elini uzatıyor ve bir yudum alıyor. Sonra da "Eğer kendini iyi hissediyorsan annenin kitaplarından birini okuyabilirsin. yine üzgün."

Onu daha fazla sevebilmememin hiçbir yolu yok - kalbim yerinden fırlayacak. O çok şefkatli bir ruh, değerli bir hediye, gerçek bir melek. Yaşından beklenmeyecek kadar bilge olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Empatisinin sınırı yok ve bunun için ona hayranım.

"Bu harika bir fikir," diyorum ona. "Hala onun kitaplarını okuyor musun?"

Kardeşim ve Grace'in o daha küçükken ona sürekli kitap okuduklarını biliyorum ama ben taşındığım için rutinlerinin nasıl olduğundan emin değilim.

Hemen başını sallıyor. "Evet, onları seviyorum. En sevdiğim büyükbabalarımınla ilgili olanı."

Grace'in evlat edinilme hikâyesinin yeniden anlatılması benim de kalbimde çok özel bir yere sahip.

"O kitabı benim için yazdığını biliyor muydun?"

Gözleri genişledi. "Yok artık."

"Evet."

Grace, ben çocukken terapiye başladıktan kısa bir süre sonra, bana yalnız olmadığımı ve neler yaşadığımı bildiğini göstermek için kendi evlat edinme kitabını yazdı. Bu onun bibliyoterapi kategorisine giren ilk kitabıydı ve kariyerindeki bu yeni değişimin *doğru* hissettirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Öyle ki o zamandan beri bu tür kitaplar yazmayı bırakmadı.

Ve tıpkı onun hikayelerinin benim hayatımı değiştirdiği ve Lila'nınkini şekillendirdiği gibi, eminim onlar da sayısız başka çocuğa ulaşmıştır. ihtiyacım vardı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra yeğenim başını kucağıma bırakıyor, parmaklarım sarı saçlarıyla oynuyor. "Bu "En sevdiğim kitap olduğunu hissediyorum," diyor kısık bir sesle, "çünkü sen benim en sevdiğim insansın Maddsy."

Ağlama, ağlama, ağlama.

"Sen de benim en sevdiğim kişisin." Burnuna vuruyorum ve karşılığında bir kıkırdama alıyorum. "Büyüdüğünde annen gibi kitap yazmayı düşündün mü?"

Bunu düşünerek dudaklarını büzüyor. "Bilmiyorum. Yazmayı çok sevdiğimden emin değilim ama onun yaptığı gibi insanlara yardım etmek istiyorum."

Bana bunlardan ilk kez bahsediyor, o yüzden şimdi meraklandım. "Genel olarak insanlar mı?"

Omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "Henüz bilmiyorum. Ama sanırım çocuklar olabilir." Karnımı dürtüyor. "Tıpkı o kadının sana yardım ettiği gibi."

Terapiye gittiğim Lila için bir sır değil. Sonunda, Lila büyüdüğünde bu konuyu merak etti. Kardeşim ona, ben çocukken büyükannemin hastalandığını ve bana bakamadığını, babamın da öldüğünü anlattı. Grace ona terapinin ne olduğunu ve neden gitmem gerektiğini açıklamak için zaman ayırdı.

Lila bunu tuhaf ya da korkutucu bulmak yerine, bir yabancıya tüm sırlarınızı anlatmanın nasıl bir şey olduğu ve sizi tanımayan birinin size nasıl bu kadar yardımcı olabileceği konusunda beni soru bombardımanına tuttu. Bundan her zaman etkilenmiş görünüyordu.

"İnsanlara, özellikle de çocuklara yardım etmek çok özel insanlara göre bir iştir. Ve sen tanıdığım en özel insan olduğun için, bu işte harika olacağına ve büyük bir başarı elde edeceğine eminim.

fark," diyorum ona, ellerim hâlâ saçlarını okşarken.

Büyük, meraklı gözlerle bana bakıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Tüm inancımla diyorum ki, "Biliyorum Li. Zekisin ve harika bir kalbin var; aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Bundan asla şüphe etme."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, o kucağımda hafifçe horlarken ve arka planda prenses filmi hala çalarken, Lila'nın cesaretinin bir kısmını kanalize etmeye karar veriyorum ve telefonumu alıyorum.

Çünkü bütün gün yapmak için can attığım bir şey var ve daha fazla bekleyemem.

Ben: Yalan söyledim. Seninle sadece bir gece birlikte olmak istemiyorum.

Cevabı birkaç dakikadan fazla sürmez.

James: Görünüşe göre ikimiz de berbat yalancılarız.

BÖLÜM 28

Maddie

F ya da hala çözemediğim nedenlerden dolayı, ertesi Cuma gecesi kendimi Monica's Pub'daki vardiyamda bulamadım.

ama tiyatrodaki gösterişli bir galada.

Norcastle Balesi tarafından düzenlenen bir gala.

Beni çimdiklesen bile hissedeceğimi sanmıyorum.

Vücudumu doğru yerlerden saran yere kadar uzanan lacivert bir elbiseyle - James'in sözleriyle, benim değil - ve bir çift yavru kedi topuklu ayakkabıyla (çünkü ayak bileğim hala şehirdeki en kötü kaltak değil), insan gayet iyi uyum sağladığımı düşünebilir, ama...

Belki de değildir.

Bakışlarım kimin yüzüne, hangi elbiseye ya da süslü takıma takılırsa takılsın, bu insanların bazılarında öyle bir şey var ki...

Bunu söylemekten nefret ediyorum, gerçekten, ama bana garip bir his veriyorlar.

Şurada.

Bunu tarif etmek zor. Bu daha önce bir kez olmuştu, lisede, arkadaşlarım yeni transfer olan Chicago'lu bir kıza aşık olmuş ve onu bir tür kaideye oturtmuşlardı. İlk başta arkadaşça davrandım elbette, ama onda bir şeyler bana garip bir his veriyordu. Belirli bir şey değildi, çünkü komikti ve herkese karşı çok nazikti, ama yine de vardı. Bu konuyu açtığımda arkadaşlarım deli olduğumu ve kıskandığımı düşündüler, ben de sonunda peşini bıraktım.

İki ay sonra, ona hakaret ettiğini öğrendik. sınıfımızdaki her kızın özel sosyal medya hesaplarında. İşte bu.

Şimdi, banyo aynasının önünde durup deliriyor olma ihtimalimi düşündüm. Kyle'ın bu geceki davetini kabul ettim çünkü yoluma devam etmeye yeterince hazır hissediyordum ve açık fikirli olmaya ve üzücü düşüncelerimi uzak tutmaya yemin ettim.

Bu tuhaf duyguları hissetmem sürpriz oldu.

"Bu geceki elbisesini gördün mü?"

"Tüyler geçen yılın modası. Birileri notu almamış."

Ellerimdeki sabunu durulamayı bitirdiğimde banyoya birkaç kadınsı kıkırdama geliyor ve bir saniye sonra iki kız aynanın yansımasında bana bir gülümseme gönderiyor. I sadece gülümsüyorum çünkü kibar olmak için yetiştirildim.

Kızlardan biri - esmer - gelip birkaç adım ötede durur. Diğer - kızıl saçlı - kabinlerden birine girerken benden uzaklaşıyor. Esmer olan kırmızı rujunu çıkarıp çantasına koyar ve sanki kapalı bir kapının ardında işemiyormuş da hemen yanındaymış gibi arkadaşıyla konuşurken yeniden sürmeye başlar.

"Hepimiz sahnede ve sahne dışında zarif olamayız," diye öyle rahat bir şekilde yorum yapıyor ki bunun bir iltifat olmadığını anlamam bir saniyemi alıyor.

Kızıl saçlı kıs kıs güler. "Üstelik sahnede o kadar da zarif değil."

TNB'ye yabancı olduğumu biliyor olabilirler, yoksa gözümün önünde dedikodu yapmazlardı, diye düşünüyorum ellerimi kurulamak için kağıt havlu kullanırken.

"İki yıldır kimseyle takılmadığını duydum." Tamamdır.

Gitme zamanı.

O kızları arkamda bırakarak banyodan çıkarken hiçbir şey söylemiyorum. Bu da neydi böyle? Perde arkasında herkes böyle mi davranıyor?

Bunların hepsi göstermelik.

Yine de, iş arkadaşlarım ve öğretmenlerim olması gereken insanlarla çevrili olmak

Uyandığınızda sizi sersemleten o garip rüyalar.

Norcastle Balesi bu akşam bir çocuk hastanesi için bağış toplama etkinliği düzenliyor ve Kyle benim de onun yanında olmamı istedi. Başta kabul etmekte tereddüt ettim ama James

beni şansımı denemeye ve nasıl hissettireceğini görmeye ikna etti.

"Beni süslü bir elbise içinde görmek istiyorsun," diye takıldım ona.

Sırıttı, güçlü elleri kalçalarımı bir mıknaş gibi tutuyordu. "Hayır, gidip arkadaşınla eğlenmeni istiyorum. Daha sonra eve bana dönecek olman ve seni o elbisenin içinde becerecek olmam sadece bir artı."

Ve sonra bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösterdi, elbise olsun ya da olmasın.

Bu iki gün önceydi ve ailem ziyaretlerinden sonra ayrıldığından beri James ve ben birbirimizi her gün görüyoruz. Beni her gün işten aldı, ya evime bıraktı ya da geceyi onun evinde geçirdi.

Grace'in aramızdaki yaş farkı ve geleceğe yönelik beklentilerimiz hakkındaki sözleri

O konuyu açtığından beri mesafeliyim ama konuyu açmaya korkuyorum.

Şu anda bunu yapmamıza gerek yok zaten. Sadece eğleniyoruz. Bu sıradan bir şey. Yarın bu tuhaf rüyadan uyanıp uyanmayacağını ve ne yapacağına karar verip vermeyeceğini bile bilmiyorken ağır konuşmalarla işleri karmaşıktırmaya gerek yok.

kendi yaşına yakın biriyle olmayı tercih ederdi. İstikrarlı biriyle. Geleceğini düşünen ve banka hesabında çılgın birikimleri olan biriyle.

Kyle beni bir kadınla tanıştırdığında endişelerimden kurtuldum. İş arkadaşlarından birkaçı, bizden çok da yaşlı görünmeyen iki kadın ve onlarla asıl akşam yemeği ve bağış toplama etkinliği başlayana kadar sohbet ediyoruz.

"Eğleniyor musun?" Tatlı servis edildikten sonra Kyle bana soruyor. Portakal esintileri olan bir çeşit süslü çikolatalı mus ve yemin ederim az önce ağzımın içinde orgazm oldum.

James bu durumdan pek memnun olmayacaktır çünkü hepsini kendine mal etmiştir.

Başımı sallıyorum, yine de o tuhaf duygudan hâlâ tam olarak kurtulabilmiş değilim. "Peşinize takılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kyle bana zayıf bir gülümseme veriyor ve koltuğunda kayıyor. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. "Bu konuyu açarak hata yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Sana hiç gala yapmadım," diye itiraf ediyor, gözleri köpüğünde. "Tüm bunları seni kötü hissettirmek için yaptığımı düşünmeni istemedim."

Bunun üzerine kalbim yumuşadı. "Kyle, hayır. Bunu asla yapmayacağını biliyorum." Elimi onun sağlam omzuna koyuyorum ve

onu dostça sıktı. "Ve hayır diyebilirdim, biliyor musun? Senin adına gerçekten çok mutluyum. Seçmeleri geçtiğin için seninle gurur duyuyorum ve Noel gösterisine katılmak için sabırsızlanıyorum."

Norcastle Balesi tatillerde her zaman en büyüğü gösterileri hazırlıyor ve Kyle'ın o sahneye çıkışını düşündükçe kendimi gururlu bir anne gibi hissediyorum.

Bu kez gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Sen en iyisisin. Umarım bunu biliyorsundur."

Galanın ana bölümü sona erdiğinde bir DJ çıkıyor ve salon bir dans pistine dönüşüyor. Kyle hâlâ herkesle konuşuyor, her zamanki sosyal kelebeği gibi davranıyor ve ben de onun yanında kalıyorum çünkü burada kimseyi tanımiyorum.

Odayı tararken, banyodaki kızları fark ettim. dedikodu seansı, siyah tüylerden yapılmış kısa bir elbise giyen bir kadınla hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Hah.

Elimde tuttuğum telefonumun çalmasıyla dikkatim dağılıyor. Tam olarak kim olduğunu bildiğim için dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmaya başlıyor.

James: Eğleniyor musun?

Bu gece gelmemi istedi, hatta beni cesaretlendirdi. Yine de gözleri, tabiri caizse nüksedeceğim ve yine o kendi kendini yok etme çukuruna düşeceğim endişesini gizleyemiyordu.

Ben: Evet. Yemekler harikaydı ve Kyle içinde

James: Bunu duyduğuma sevindim, bebeğim.

Bana her öyle dediğinde içim ürperiyor. Hiç düşünmemiştim bu sevecenlik teriminin bir hayranı olurdu, ama ondan geliyor seksi geliyor.

Bir sonraki mesajı, televizyon izlerken bacaklarına kıvrılmış Shadow ve Mist'in bir fotoğrafı.

Ben: Çok rahat görünüyorsun. Orada olmak istiyorum :(James: Sadece söyle ve seni alayım.

Teklifi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Her zaman böyle centilmen olmak zorunda mı? Şikayet ettiğimden değil.

Ben: Sadece bir Uber alabilirim. Benim için endişelenme. James: Mümkün değil.

Belki de onun korumacılığını abartılı bulmalıyım, ama beni önemseydiğini bilmek bana bir sıcaklık ve güvenlik hissi veriyor. İyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yapıyor.

Tam ona cevap yazmak üzereydim ki Kyle kolumu dürttü ve başımı kaldırdığımda Suzanne Allard.

Vay anasını.

"Maddie, seni öğretmenlerimden biri olan Suzanne Allard ile tanıştırmak istiyorum. Suzanne, bu Maddison Stevens," diyor Kyle sanki dünyamı sarsmamış gibi.

"Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi." Sesim dileyebileceğimden daha düzgün çıkıyor ve Elini sıkması için uzattığımda.

Bana verdiği gülümseme dostça, sıcak ve beni anında rahatlatıyor. "O zevk bana ait Maddie. Sana Maddie diyebilirim, değil mi? Senin hakkında çok şey duydum."

Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Öyle mi?"

Böyle bir şey olamaz. Birleşik Devletler'in en iyi koreograflarından biri olan Suzanne Allard'ın benim hakkımda bir şey duymadığına eminim. Bu sadece bir konuşma şekli. Öyle değil mi?

"Gerçekten." Kyle'ın koluna şefkatle dokunuyor. "Kyle bana bale okulunda birlikte geçirdiğiniz zamanlardan bahsetti. Yanılmıyorsam ayak bileğindeki bir sakatlıktan bahsetti."

Arkadaşımla kısa bir bakış alışverişinde bulunuyorum ve bana insanoğlunun bildiği en yaramaz sırtışı atıyor. Ona sarılsam mı yoksa öldürsem mi bilemiyorum. Belki de ikisini de.

Boğazımı temizliyorum. Bu kadının karşısında kendimi tanıtırken bir kez sesimi bulacak kadar şanslıydım ve ikinci bir mucize umuyorum. "Evet." Güzel, titremiyor. Devam etmeden önce ellerimin de titremediğinden emin oluyorum. "Aslında Norcastle Balesi için seçmelere katılacaktım ama birkaç gün önce sakatlandım."

Yüzü dehşetin gerçek bir tasviridir. "Ah, canım. Umarım artık sana fazla sorun çıkarmıyordur. İyileşme süreci nasıl gidiyor?"

"Fizik tedaviyi bitirdim ve ameliyat gerektirmediği için şanslıyım." Yanaklarım ısınıyor ama onun fark ettiğini sanmıyorum. "Doktorum da en iyisiydi."

Tahmin edemeyeceğin kadar çok.

"Bunu duyduğuma sevindim Maddie. Tekrar dans edebilecek misin?"

Buna çok sevindim. İki hafta önce biri bana *bu* konuda heyecanlanacağımı söyleseydi, ona hiç inanmazdım. "Kısa bir süre önce yerel bir stüdyoda dans eğitmeni olarak işe başladım ve şu ana kadar bileğim bana hiç sorun çıkarmadı."

Bu doğru. İster inanın ister inanmayın -ki ben bile inanmakta güçlük çekiyorum- Pazartesi günü mülakatımdan hemen sonra işe alındım. Şimdiye kadar Evimden sadece birkaç blok ötede bulunan bu yerel dans okulunda sadece iki ders verdim ama bundan keyif alıyorum. Hem de *çok*. Kızlar altı ve yedi yaşlarında ve çok iyiler.

Patronum, kırk küsur yaşında bir Rus kadın, tanıdığım en iyi insanlardan biri. Benden Derslerin akışına nasıl uyum sağladığımı görmek için gruplarından birini devraldım ve şu ana kadar çok sevdim.

Tamamen iyileşirken izlemem gereken yol buysa, buna kızmıyorum.

"Bu harika, canım. Ama kesinlikle yapmak istersin biraz daha..." Suzanne başlıyor, özenle kesilmiş kaşlarının arasında bir çentik oluşuyor. "Bunu nasıl söylesem, kariyerin için *anlamlı* olur, değil mi?"

Sözleri karşısında donup kaldım.

Anlamlı mı?

Anlamlı.

Şunu mu diyor... Dans kariyerlerine başlamak için en uygun yaşta olan çocuklara bale öğretmeninin *önemsiz* bir şey olduğunu mu söylüyor?

Kyle yanımda geriliyor, sanki şu anda kafamın içinde neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi.

Gözlerimi bir, iki kez kırıştıyorum, çünkü bu sözlerin hayatını *öğretmenlik yaparak kazanan* birinin ağzından çıktığına inanamıyorum.

Elbette, ülkenin -belki de dünyanın- en prestijli bale topluluklarından birinde öğretmenlik yapıyor ama yine de öğretmenlik yapıyor.

Eğer bale alanında kariyer yapmayı hayal etmeye cesaret edebildiysem, bunun nedeni birisinin bana ve bale öğretmeni oldu. Grace, özellikle.

Ben dört yaşındayken ilk bale eğitmenimdi ve profesyonel bir balerin olmamasının tek nedeni çünkü o istemedi. Onun yolunun bir şekilde gitmesi gerekiyordu

Farklı bir yön ve çok satan bir çocuk yazarı olarak oldukça iyi gittiğini söyleyebilirim.

Belki de benim yolum her zaman bunun tam tersi bir yöne gitmeliydi.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

bu kadar saygı görmesi çok...çok...çok *sınıfçı* olurdu.

Bir şey söylemeye fırsatım olmuyor çünkü az önce ne kadar cahilce konuştuğunun farkında olmadan devam ediyor. "Aslında kışın açık bir seçme düzenliyoruz. Bizi ziyaret etmeyi düşünmelisin." Bana bilmiş bir göz kırptıyor ve hain kalbim yerinden fırlıyor.

"Açık bir seçme mi?" Ben de papağan gibi cevap verdim. "Seçmeler sadece davetlilere açık değil mi?"

"Genellikle evet, ama bu yıl bir deneme yapmak istiyoruz," diyor bana. "Sadece üç gün boyunca açık olacaklar, bu yüzden gözünüzü dört açmalısınız. Eminim web sitemizde bu konuda bilgi vardır ya da Kyle size hatırlatabilir."

"Kesinlikle," diyerek sanki bu fırsat kendisine sunulmuş gibi gülümsüyor.

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim," diyorum, hâlâ şaşkın, hâlâ nefessiz, hâlâ kafası karışık ve hâlâ öfkeliyken.

Evren şu anda benimle dalga mı geçiyor?

Bana artık o kadar da nazik bulmadığım bir gülümseme daha veriyor. O yorumdan sonra değil. "Çok güzeldi Seninle tanışmak Maddie. Pazartesi günü görüşürüz, Kyle. İyi eğlenceler."

Dürüst olmak gerekirse, ona veda ettiğimi hatırlamıyorum. Ama Kyle'ın bana döndüğünü, gözlerinin kocaman ve heyecan dolu olduğunu ve sessiz bir çığlık attığını hatırlıyorum.

"Maddie!" diye fısıldıyor. "Bu çok büyük. *Aman Tanrım*. Yapacak mısın?"

James'in en az bir yıl profesyonel balede şansımı denemememi söylediğini biliyorum, ama ya...

"Bunu düşüneceğim," diye karar verdim. Yüzü düşüyor ve ben gülüyorum, kolumu onun koluna doluyorum. "Hadi ama. Beni hâlâ herkesle ve onların anneleriyle tanıştırmadın."

James beni bir saat sonra aldığında, Suzanne Allard'dan ya da seçmelerden bahsetmedim. O yorumun ne kadar tuhaf olduğunu, beni ne kadar boktan hissettirdiğini ya da

Geleceğimle ilgili şu anda kafam karışık.

Ya Norcastle Balesi'ni tıpkı lise arkadaşlarımin yeni kıza yaptığı gibi baş tacı edersem?

Ya sınıfçılık ve şişirilmiş egolarla dolu bir kurumdan başka bir şey değilse?

Bu, asla içinde olmak ya da *çalışmak* istediğim bir ortam değil.

Ama Kyle öyle biri değil, belki de aşırı tepki veriyordumdur. Belki de sadece bir çürük elmadır. Ya da iki, ya da üç.

Kışın seçmelere katılma fırsatı zaten gerçekçi gelmiyor. Ayrıca, bu konuyu açarsam James'in cevabının ne olacağını zaten biliyorum.

Ona söyleyeceğim... eninde sonunda. Ama bu gece değil.

BÖLÜM 29

James

TOnun olması gerekmiyordu. Hiçbiri. Asla.

Zayıf bir muhakeme hatasından, kalınlaşmadan önce solan bir sisten başka bir şey olmaması gerekiyordu.

Ancak, isteğim dışında, bir tür serbest bırakma biçimine dönüştü, aramızdaki bastırılmış gerginlikten kurtulmanın bir yolu. Bir-

İkimiz için de bir şey ifade etmemesi gereken zaman olayı. *Benim için.*

On iki yıl önce kendime bir daha asla duvarlarımı yıkmayacağıma dair söz verdim.

On iki yıl önce, kendimi baştan aşağı yeniden inşa etmek zorunda kaldığımda, iyileşene kadar kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğime dair bir yemin ettim. Peki iyileştim mi?

Aşk ve ilişkiler hiçbir zaman zihnimde ön planda olmadı. Ağabeyim ve eski kız arkadaşım öyle kaldı.

Ailem yıllarca beni ikna etmeye çalıştı, muhtemelen ailemizde huzur istedikleri için. Beni zorladılar. ve bir süre yardımcı oldu ama inatçıydım ve iyileşmenin geri kalanını kendi başıma yapabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım.

Belki de artık büyümeyi ve bir seans ayarlamayı düşünmeliyim, çünkü Maddie...

Kahretsin, işte yine başlıyor.

Kendime bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını söylesem bile onu düşünmeden edemiyorum.

En kötüsü de onu görmekten, öpmekten, ondan zevk almaktan ya da beni çıldırtan o kahkahayı duymaktan vazgeçmek istemiyorum.

Ve kendime her seferinde bunun olduğunu, bugünün her şeyin cehenneme döneceği gün olduğunu söylüyorum, ama asla öyle olmuyor.

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilemiyorum.

Son zamanlarda hayatımdaki boktan gösteriye ek olarak, Andrew dün gece bana tekrar mesaj attı ve beni görmek istediğini söyledi. Cevap vermedim.

Kafam patlamak üzere. Bir süreliğine uzaklaşmaya, birkaç günlüğüne de olsa bu şehirdeki baş ağrısından kurtulmaya ihtiyacım var. Ama nedense onu göremeyeceğimi her düşündüğümde midemin çukuruna ağır bir yük yerleşiyor.

Maddie'ye onu bırakmayacağıma söz verdim ve kulübemde bir hafta sonu geçirecek olsam da onu terk etmek, gerçekten tek başıma gitmek istemiyorum. İstemiyorum ve bu benim için büyük bir sorun. Çünkü otuz bir yıl boyunca hiçbir zaman, bir kez bile, biriyle *birlikte* olma ihtiyacı hissetmedim.

Bir ağabey ile büyüdüğünüzde Hayatta kalmak istiyorsan bağımsız olmayı öğreniyorsun. Bu alışkanlıklar yetişkinliğe de taşındı ve annem bunun her zaman iyi bir şey olduğunda ısrar etti çünkü bu, zehirli ilişkilere veya arkadaşlıklara atlamayacağım anlamına geliyordu. Ben yeterliyim, iyiyim, mutluyum ve tek başıma tamamladım, ama yine de.

Düşüncelerim tanıdık bir esmer tarafından bölündü. arabama doğru geliyor. Gülümsüyor ve beynimin içindeki sis bir anda dağılıyor.

On yıldır kalbimi korumak için çalışırken onun benim üzerimde bu kadar güce sahip olması beni endişelendirmeli.

"Sanırım bugün kızlarla işler iyi gitti?" Maddie'nin yeni iş yerinin otoparkından çıkarken soruyorum.

Monica's Pub'da hala vardiyalı çalışıyor, ama bu gece onu

ve onu ne kadar özlediğimi bilmesini sağlamayı planlıyorum.

"Bu işten zevk alacağımı düşünmüyordum ama işte buradayız," diye itiraf ediyor, yüzünde parlayan mutlulukla.

"Şimdiden

Bu aydan sonra çalışma saatlerimi iki katına çıkarmayı tartışıyorum."

Gurur göğsümde kabarıyor. "Hoşuna gideceğini biliyordum. Tekrar dansa dönmeye ne dersin?"

Bir elimi direksiyonda tutuyorum ve sağ elimi onun kalçasına koyuyorum, parmakları bir an sonra benimkilere dolanıyor.

"Bu çok garip. Acı tatlı hissettireceğini düşünmüştüm ama..." Omuz silkti. "Ben iyimserim. Bale okulundan hemen sonra yapmayı düşündüğüm şey bu olmasa bile öğretmenliğin benim için iyi olacağını düşünüyorum."

"Bileğin tamamen iyileşecek." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürürken fazla düşünmüyorum. "İstediğinden daha uzun sürdüğü için üzgünüm ama başardığın her şey için seninle gurur duyuyorum."

Ona her baktığımda göğsümde hayranlık çiçekleri açıyor ve kalbime yapışıyor. Hayatımda hiçbir zaman Ailem ve birkaç futbolcu dışında kimseye hayranlık duymadım. Ve kesinlikle kendimden bu kadar genç birine hiç bu kadar hayranlık duymamıştım.

Yanaklarına kırmızının en tatlı tonu yayılıyor. "Bana çok yardımcı oluyorsun," diyor neredeyse utanarak. "Bana ihtiyacım olan cesareti ve itici gücü verdin."

"Hepsi sendin Maddie. Zaten içinde vardı." "Evet, ama sen onu ortaya çıkarmamda bana yardım ettin," diye ısrar ediyor ve ben

Yalan söyleyemem, kendime olan saygım çok büyük bir artışla doluyor.

Yaralanmamdan sonra üniversiteyi bıraktım ve bir daha asla geri dönmeyi düşünmedim. Hayatımda bir anlam göremiyordum, bir amaç bulamıyordum ve sonra kardeşim kalıntıları yaktı. Aylarca ailemin evinde kendime acıyarak ve üzüntülerimi içkiyle susturarak vakit geçirdim, ta ki babam sonunda patlayana kadar.

Kendimi toparlamam için bana bir hafta süre verdi, yoksa sokaklarda yatacaktım.

Ben de öyle yaptım. Kendimi toparladım.

Dairesine vardığımızda, o hazırlanırken arabada bekliyorum ve şu anda hayatımda olup biten her şeyi çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Başaramadım.

Aklıma geldiği anda bunun delilik olduğunu anladım. Asla evet demeyecektir ve zaten sormam da gerekmiyor.

Buna hakkım yok, ikimizden başka bir şey değilken.

Karanlıkta el ele dolaşan şaşkın ruhlar, nereye gittiğimizi görmezden gelerek. Belki de derinlerde ne istediğimizi görmezden gelerek.

"Geri döndüm," diyor, her zamanki gibi gülümsüyor, o kadar göz kamaştırıcı ve o kadar güzel ki. Neredeyse ona söyleyecektim. *Neredeyse.*

Ama sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor. Cevap vermeyince kolumu dürtüp bana karşı koyamadığım o geyik bakışlarını atıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan ağzımdan kaçırıyorum.

"Bu hafta sonu benimle göl kulübeme gelmek ister misin?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Bu ikimiz yapar.

"Ne-Ne?" diye kekeliyor, muhtemelen bunu ilk başta önerdiğim için benim kadar şaşırmış.

Yine de başımı sallıyorum çünkü mazoşistim. "Sadece birkaç saat uzaklıkta," diyorum, sanki bunu düşünmek için iyi bir sebepmiş gibi.

Delici sessizliği benimle alay ediyor. Arabadaki rahat atmosfer değişiyor ve onun söylenmemiş sözlerinin ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

"James..." diye başlar, emin değildir.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiririyorum, bir çizgiyi daha aştığım için özür dilemeye hazırlanıyorum.

"Sanırım... Sanırım konuşmalıyız."

Hay sikeyim.

Vücudumdaki ani buz gibi soğuğa rağmen kendimi başımı sallarken buluyorum. "Tamam."

Yüzü bana dönük olacak şekilde yolcu koltuğunda kayıyor. "Tam olarak ne yapıyoruz?"

Bu lanet yüzyılın sorusu değil mi?

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordum. Ona gerçek bir cevap veremeyecek kadar korkağım.

Maddie hemen cevap vermiyor, ve cevap verdiğinde, ondan beklediğim son şeyi söyledi. "Gitmeden önce beni uyarmanı istiyorum."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Neden gideceğimi düşündün ki?"

Gözlerinde yanıp sönen acı normalde onu oraya koyan piçin canını yakmak istememe neden olurdu ama bu sefer o piç ben olabilirim.

Bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor, sanki bunların hiçbiri gerçekten önemli değilmiş gibi. "Eninde sonunda herkes yapar. Sadece... Sadece bunu acımasız bir şekilde yapma. Lütfen."

Kalbim paramparça oldu. Kendi tokam çözülüyor ve farkına varmadan yüzünü ellerimin arasına almışım, gözleri benimkilerle kilitlenmiş. Yeterince yakın hissetmiyorum.

"Beni dinle. Ne olmamızı istersen iste, asla ama *asla* gitmem. Bunu konuşmuştuk. Bir kez çıldırdım ve bir daha olmayacak. Seni incitmek istemiyorum. Bu yapacağım en son şey olur."

Yutkunuyor. "Buna söz veremezsin."

Bakışlarını inceliyorum ve bulduğum şey, dünyanın adaletsiz ağırlığı altında hâlâ tam olarak ezilmemiş tatlı bir ruh. Eğer engelleyebilirsem asla kırılmayacak.

"Tamam," diye kabul ediyorum. İnsanların gittiğini ve her şeyin bittiğini çok iyi biliyorum. Aksinde ısrar etmek ikiyüzlülük olurdu. "Her zaman seninle olacağıma söz veremeyebilirim.

ama elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. Sana zarar vermeyi düşünmektense kendimi cehenneme bile atarım Maddie. Bana anladığını söyle."

"Ya yaparsan?" diye fısıldıyor. "Ya bana zarar verirsen?"

İşte tam o anda, ona ne kadar söz verirsem vereyim ya da ne kadar güven verici sözler söylersem söyleyeyim, bunun

asla yeterli olmayacak. Ve anlıyorum. Birine tekrar körü körüne güvenemeyecek kadar çok yandı.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum ama bu benimle ilgili değil. Bu, buz gibi kalbime sürünerek giren ve gitmesine izin vermeyi reddeden bir kızla ilgili.

Ben de istemiyorum.

Başparmağım yanağının yumuşak tenini okşuyor. "Kelimeler yeterli değil, bunu biliyorum. O yüzden bunu sana kanıtlamama izin ver. Arkadaşın olarak ya da sen nasıl istersen öyle."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözlerindeki sertlik eriyip gidiyor. "Olmak istediğin şey bu mu? Arkadaş mı?"

"İkimiz de biliyoruz ki arkadaşlar birbirini boşaltmaz bebeğim."

Nefesi kesiliyor, yanakları o çok sevdiğim kırmızı tonunu alıyor. "Sanırım haklısın."

"Şu anda bir ilişki istediğimden emin değilim," diyorum ona, lafı dolandırmak ya da yalan söylemek istemeyerek.

Ben daha bir şey ekleyemeden, "Ben de istemiyorum. Bir şeyleri çözmek için biraz alana ihtiyacım var."

Ben de başımı salladım. "Anlıyorum."

"Ama bu seninle görüşmeyi kesmek istediğim anlamına gelmiyor," diye çabucak ekliyor. "Seninle eğleniyorum. Senin yanında kendimi rahat ve güvende hissediyorum."

Güvenli. İşte yine o kelime. Hiç kimse benim yanımda güvende hissettiğini söylemedi.

"Ben de seni görmeyi bırakmak istemiyorum," diye yüksek sesle fark ettim.

Ne kadar yanlış olursa olsun, hiçbir şey beni bu kızdan uzak tutamaz. Artık çok geç.

"Güzel." Bana gözlerini parlatan küçük bir gülümseme veriyor. "Sadece eğlenmek ve... bilirsin, etiketler hakkında endişelenmemek senin için sorun olur mu? Sadece doğru hissettiren şeyi yapmak istiyorum ve şu anda bu seninle olmak ve seninle eğlenmek. Beklenti yok."

"Beklenti yok," en kutsal mantralar gibi tekrarlıyorum.

Onu asla incitmem, ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta, ama o bunu bilmiyor. Sözlere ya da dolu gibi görünen ama içi boşalmış olabilecek vaatlere güvenmiyor. Bu yüzden onu sözlerle rahatlatmak yerine, eylemlerimle ona göz kulak olacağım.

"Ne diyorsun o zaman?" Tekrar sormaya cesaret ediyorum. "Hafta sonu göl gezisi kulağa hoş geliyor mu?" Cevap vermek zorunda değil. Bunu gözlerinde görüyorum.

BÖLÜM 30

Maddie

A James'le sadece arkadaş olmayı kabul etmek omuzlarımdan ağır bir yükü kaldırdı. I

Muhtemelen bizden bu şekilde bahsetmemeliyiz - ne de olsa etiket yok. Ve benim için sorun yok.

Hiçbir beklenti içinde olmamak özgür hissettiriyor. Bu şekilde, o gittiğinde daha az acıyacak.

Huysuzluğuna ve kuru mizahına alıştım ve artık onu göremeyecek kadar meşgul olduğum günlerimin daha uzun sürdüğünü hissediyorum.

Ama kendime ne kadar kendimize koyduğumuz etiketsizliğin bizi her türlü baskıdan kurtardığını söylesem de, bu doğru değil. Farklı hissetmeyi ne kadar istesem de, James ve ben Norcastle'dan sadece birkaç saat uzaklıkta, göl kenarında küçük bir kasaba olan Bannport'ta küçük bir kulübeye yanaştığımızda, güvensizlik ve öz-bilinç çukuruna daldım.

O beni burada istiyor, ben de burada olmak istiyorum. Ama Ormanda rahat, romantik bir kulübede, sadece ikimiz, bir çift gibi bir gece geçirmek, bana ne olduğunu merak ettiriyor

Kabul ettim. Eğer kalbim buna dayanabilirse. Muhtemelen yaşamaz. "Eşyalarımızı arkadan alacağım," diye haber verdi. Onun

Arabanın içindeki varlığın yerini dışarıdaki ısırmacı soğuk alıyor. Kollarımı açarak karşılıyorum, sadece hissetmek için

Karnımı ağrıtan bu sakatlayıcı endişenin olmadığı bir şey.

Ne yazık ki sadece bir geceliğine gideceğiz ve Shadow ile Mist bu geziye bizimle gelmediler, çünkü mırıltıları tüm bu sinirleri yok edeceğinden eminim. James Graham'ın onları daha sonra kontrol edeceğinden bahsetti, bu yüzden en azından iyi olacaklarını biliyorum. Peki ya ben? O başka bir hikaye.

İyi ya da kötü, bunu düşünmek için fazla zamanım yok. James geri geliyor, kapımı açıyor ve elini uzatıyor. "Hadi içeri girelim. Bir şey yakalamanı istemiyorum soğuk."

Beni istemiyor-

Kes şunu, kalp. Sakin ol.

Neredeyse her şey kontrolüm altında, ama sonra o yıkıcı gülümsemesiyle bana kapıyı açıyor ve dizginleri bir kez daha kaybediyorum.

"Fazla bir şey değil ama..." diyor kulübeye girerken, ama ben zar zor dinliyorum.

Bu fazla değil mi? Vay anasını.

Oturma odası ve mutfak geniş ve açık ve bir iç tasarım dergisinden çıkmış gibi görünüyorlar. Ahşap dokunuşlar ve şömine o kadar rahat bir hava veriyor ki, tek istediğim büyük, kalın bir battaniyenin altında kanepeye sarılmak ve bir santim bile hareket etmemek.

Koridorun sonunda iki oda var, yatak odası ve banyo olduğunu tahmin ettiğim bir oda. Koridorun sonunda durdu. "Burası uyuyacağımız yer."

Evin geri kalanının muhteşem olduğunu düşünürsek, bu oda tek kelimeyle *büyüleyici*. Dört direkli bir yatak geniş odanın çoğunu kaplıyor ve dairesindeki kadar rahat görünüyor. Ahşap bir gardırop ve bir şifonyerin yanı sıra yatağın hemen önünde duvara monte edilmiş bir televizyon var. Gardırobun yanındaki boy aynası gözüme çarpıyor ama dikkatim hemen dışarıdaki özel güverteye çekiliyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, çok uzağımızda olmayan dağlara bakarken.

Arkamdan güçlü bir çift kol beni sarıyor. "Hoşuna gitti mi?" James çenesini başımın üstüne koyarak soruyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu bir filmde fırlamış gibi görünüyor." Kollarında dönüyorum, gözlerinin yumuşamasına hayranlıkla bakıyorum.

benimkilerle buluşuyorlar. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına yerleştiriyor ve yanağımı o büyük, sıcak eliyle kavıyor. "Bu hafta sonu çok eğleneceğiz." Elimi tutuyor ve beni kapıya doğru götürüyor. "Burada hiç yiyecek yok, bu yüzden birkaç şey almak için kasabaya gitmemiz gerekecek."

"Tamam," diyorum, ilk kez Maine'de olacağım için heyecanlıyım.

Tam kapıda duruyor, anlamını bilmediğim bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. "Ama seni bu akşam yemeğe çıkaracağım. Eğer istersen."

Ah, kahretsin. Neden bu kadar tatlı davranıyor? Neden bunu bu kadar zorlaştırıyor?

Ama kendime yalan söyleyemem. Artık istediğimi inkâr edemem. "Çok isterim."

Küçük Bannport kasabası kulübeden arabayla sadece on dakika uzaklıktadır. Güneş ışığı dağların ardında kaybolurken, Ana Cadde yerel halk ve gülen çocuklarla dolup taşıyor ve Norcastle'da bulamayacağınız bir ev hissi veriyor. Bir hafta önce buranın varlığından bile haberim yoktu ama şimdi aşık oldum.

Göl kenarında The Lair adında bir spor barına gittik, ve her şeyin bu kadar sıradan, bu kadar *kolay olması*, tüm bu durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Oturduğumuzda kimse bize gözünü bile kırpmadı. Garsonumuz, isim etiketinde *Allie* yazan neşeli bir kız. Tişörtüne iğneler takmış, belli belirsiz tanıdık gelen ve benden çok da büyük olmayan bir kadın da bize tuhaf tuhaf bakmıyor.

Kimse bilmiyor.

Ben ikiyüzlüyüm. Günlerdir kendimi yaş farkımızın o kadar da büyük bir sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyorum, çünkü ikimiz de yetişkin insanlarız.

ve birlikte kaliteli zaman geçirmek. Ama tek düşünebildiğim, artık insan içine çıktığımız için diğer herkesin bizi nasıl algılayacağı.

James kolunu standımıza doluyor, parmakları omzumda geziniyor. "Kendinden geçiyorsun. İyi misin?"

"Ha? Evet, evet." Beynimdeki sisi göz kırparak dağıtıyorum ve gülümseyerek ona dönüyorum. "Nasıl oluyor da bu kasabada bir kulüben var?"

"Ben çocukken ailem her yaz Bannport'u ziyaret ederdi, dolayısıyla burayla ilgili güzel anılarım var. Satın aldım kulübeyi birkaç yıl önce bir hevesle aldım ama pişman değilim" diye açıklıyor. Küçük James'in huysuz huysuz kaşlarını çatmış görüntüsü aklıma gelince bayılıyorum. "İlk başta pek modern görünmüyordu ama babamla birlikte geçen yaz tadilatı bitirdik, ve ortaya çıkan sonuçtan memnunum."

"Anladığım kadarıyla babana yakınsın?" Kalçalarımız birbirine değene kadar ona sokuluyorum. Eğer umursuyorsa, söylemiyor.

"Her iki ebeveynimle de iyi bir ilişkim var," diyor garsonumuzun siparişlerimizi verdikten sonra etkileyici bir hızla masamıza bıraktığı butik biradan ve benim için bir Diyet Kola'dan bir yudum alırken.

"Norcastle'da mı yaşıyorlar?"

"Banliyölerden birinde, evet."

Neredeyse hiç sormuyorum. Dilimi ısırma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı ama doğam gereği meraklı biriyim. Eğer bir sorum varsa, bunu dile getirmekten asla çekinmem ve onun yanında kendimi çok rahat hissetmemin de bir yardımı olmaz. Belki de bu yüzden, tüm sağduyuma rağmen, "Peki ya sen?" diye soruyorum. Kardeşim?"

Vücuduma bastırılmış sert kaslar gerildikçe daha da sertleşiyor. Bir an geçene kadar sorduğuma neredeyse pişman oluyorum, sonra bir dakika ve sonunda diyor ki, "Anlaşamıyoruz. Bunu biliyorsun."

"Neden?" Sanki en başta sormaya hakkım varmış gibi, kendimi vazgeçiremeden soruyorum.

James o uzun, kalın parmaklarını uzatır ve soğuk biranın etrafına sarar, dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

İçgüdüsel olarak elim kalçasına uzanıyor, parmaklarım jean giymiş bacağına sakınleştirici desenler çiziyor. Bunun onu yatıştıracağını hiç sanmıyorum ama-

"Üniversitede bir kız arkadaşım vardı."

Elim dondu. Bunun olacağını tahmin *etmemiştim*. Onun kardeşiyle ne ilgisi var?

Midem bulanıyor ve o konuşmaya devam ettikçe nefesimi tutuyorum, sonunda öğreneceğimi hiç düşünmediğim bir geçmiş ortaya çıkarıyor.

"Artık birbirimiz için yaratılmadığımızı biliyorum. ama o zamanlar iyiydik. Futbol kariyerimi destekledi, ama - bu kulağa çok yanlış gelecek- Çünkü kendini ödüllü bir eş olarak falan görüyordu. Bunu söylüyorum çünkü sakatlanıp oyun dışı kaldığım anda beni terk etti." Bir duraklama. "En azından kendi zihninde beni terk etti."

"Ah, James." Her zaman yanında olacağını düşündüğün birinin çekip gitmesinin acısını bilirim. Çoğu insandan daha iyi anlıyorum. "Çok üzgünüm."

Beni bedenine yaklaştıırken omzumdaki parmakları dirseğıme kadar iniyor.

"Olma. O asla benim için değildi. Başım kabus gibi olduğunda yanımda değildi. Bu yüzden alkole yöneldim ve babam devreye girene kadar kontrolü kaybettim."

"Bunu yaptığına sevindim," diyorum usulca, parmaklarım onunkileri buluyor. O da parmaklarımı sıkıyor. "Alkolizmin bir insana ne yaptığını biliyorum. Kendini o durumdan kurtardığın için güçlüsün James. Bu kolay değil ve seninle gurur duyuyorum."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Seninle olanlar yüzünden Anne."

"Cidden bana on yıl önce geçmişinde olan bir şeyden rahatsız olup olmadığımı mı soruyorsun? Öyle bir şey ki

benimle hiçbir ilgisi olmayan ve açıkça iyileştiğin bir şey mi?"

Ağır sessizliği benim için yeterli bir cevap. Bu konuda üzgün olması beni öldürüyor, bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Hayır James, bu beni rahatsız etmiyor. Hem de hiç. Sadece babanı dinlediğin ve daha kötüye gitmeden bir şeyler yaptığın için mutluyum. Bu güç gerektirir ve seninle gurur duyduğumu söylerken ciddiyydim. Hepimizin bir geçmişi var; önemli olan bundan ders çıkarmamız ve daha iyi hale gelmemiz."

"Teşekkür ederim." Başımın üstünü öpüyor ama fazla oyalanmıyor. Başka bir şey eklemedi, ama işinin bitmediğini biliyorum.

Garsonumuz paylaşmamız için bir tabak baharatlı kanat ve nachos ile geri geliyor ve yemek için bir hamle yapmıyor. Kalabalık barın gürültüsü etrafımızı sararken James bana sessizce sarılıyor.

"Hey." Kolunun altından sıyrılıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ona yumuşak bir dokunuş yapıyorum, Şu anda ihtiyacı olduğunu bildiğim güven verici bir gülümseme. "Sorun yok. İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Sadece merak ettim ama bu konuda konuşmaya hazır değilsen anlarım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yutkunuyor, o güzel mavi gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir korkuyla bakıyor. "Bana söz verir misin?"

Bunu isteyebileceğimi düşünmesi kalbimin her parçasını paramparça ediyor. "Söz veriyorum."

İhtiyacı olan itici güç bu. Başka bir iç çekişle, duvarları etrafımıza yıkılıyor.

"Eski kız arkadaşımı kardeşimin yatağında bulduğumda hâlâ birlikteydik."

Bana ait bile olmayan ağır bir ihanet duygusuyla midem bulanıyor. "Ne?"

"Kardeşim üniversitede beyzbol oynuyordu, sanırım bir atletten diğerine geçti."

Ona kaltak deme, ona kaltak deme. Sen bundan daha iyisin.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum ve hayatım cehennem hayatı. O dönemde çok özenli bir erkek arkadaş olmadığımı biliyorum ama ilişkiyi bitirebilirdi. Beni aldatmak çözüm değildi.

"Kardeşim iyi olmadığımı biliyordu ama umursamadı. Eve gittiğimde ruhsal ve fiziksel sağlığımı görmezden geldi, küçük bir sürtük gibi davrandığımı, bunu hak ettiğimi söyledi.

Kendimi çok zorluyordum çünkü bir tanrı kompleksim vardı ve en iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Asla yakın bir ilişkimiz olmadı.

ama bu bardağı taşıran son damla oldu."

Kalbim onun için çok acıyor, tek istediğim o iki bok kafalıyı bulmak ve... ve bir şeyler yapmak. Öfke içinde kaynıyor anlamsız olduğunu bildiğim halde midemin çukurunda Çünkü geçmişi değiştiremem. Kulağa ne kadar bencilce gelse de, değiştirebilir miyim bilmiyorum. İkimizin de geçmişi bizi buraya getirdi. Birbirimize.

"Hâlâ birlikte olup olmadıklarını sorabilir miyim?" Hemen ekliyorum, "Cevap vermek zorunda değilsin. Bu konu hakkında konuşmayı bırakabiliriz."

"Bir süredir bana mesaj atıyor olsa da kardeşimle konuşmuyorum, ancak ailem beni bilgilendiriyor Bazen. Son bildiğimde şehir merkezinde bir pazarlama firmasında çalışıyordu ama bu yıllar önceydi. Hâlâ birlikteydiler ve Norcastle'da yaşıyorlardı." Gözleri benimkilere takılmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor, gözlerinde kararlılık -acı değil- parlıyor. "Ama bunun hakkında konuşmak *istiyorum* Maddie. Buna ihtiyacım var çünkü geçişimin ellerimi arkadan bağlamasına izin vermekten yoruldum. Kızgınlık ve acının beni kontrol etmesine izin vermek istemiyorum."

Onunla ne kadar gurur duyduğumu sessizce ifade edebilmeyi umarak elini sıkıyorum. Ama her ihtimale karşı, "Bana söylediğin için teşekkür ederim" diyorum. Parmak eklemlerine tüy gibi bir öpücük konduruyorum.

"Yapamam... Ne kadar ihanete uğramış hissettiğini anlamaya başlayamam bile, ama eğer teselli olacaksa, seni hak etmediler, James. İkisi de."

Derin bir nefes alır. "Onu asla affedebileceğimi sanmıyorum."

"Ve bu sorun değil."

"O benim kardeşim," diye belirtiyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve sen de onunsun, ama yine de sana yaptığını yaptı. O

eylemlerinin sonuçlarını düşünmedi, yleyse neden merhametli olmalısın? Hiç zr diledi mi?" "Hayır.

Dileyeceğini de sanmıyorum."

Aklım kaçınılmaz olarak babama ve ona duyduğum sempatinin ne kadar az olduğuna gidiyor. Eğer af dileseydi, daha iyi bir adam olacağına söz verseydi, onu affetmeyi düşünür mydm?

Onu affetmek mi?

İyi bir baba olmadığımı fark ettim ama söz veriyorum hak ettiğin gibi bir baba olmaya hazırım.

Otoparktaki sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyor. On yedi yıl boyunca babam ihtiyacım olan kişi olamadı. şu anda hazır olması geçmişteki hatalarını ve travmalarını silmiyor ve bu yüzden yaptıklarını asla affedemem ya da unutamam. O bunu hak etmiyor.

James'in kardeşinin de aynı durumda olduğunu hissediyorum.

"Ama konuşmamızı istiyor," diyor dinlemeyi çok sevdiğim o derin sesiyle. Gerçi şu anda sesi tükenmiş gibi geliyor. "Bana aylardır mesaj atıyor. "Aylardır bana mesaj atıyor.

yanıt verdi."

"Onunla konuşmak *ister* misin?"

"Hayır." Cevabı kesin ve soğuk. "Ona söyleyecek bir şeyim yok. O zaman da boktan biriydi, şimdi de boktan biri."

"ocukken anlaşamıyor muydunuz?"

Başını iki yana sallıyor. "Benden birkaç yaş büyük, o yüzden büyük ve güçlü olanın kendisi olması gerektiğini düşündü.

Görünüşe göre ergenlik bizi aşağı yukarı aynı zamanda vurdu ve ben sonunda daha büyük ve daha güçlü oldu" diye açıklıyor.

"Kulağa boş laf gibi geliyorsa öyledir, ama o bu tür şeylere dikkat ederdi. Ben futbol oynamaya başladığımda birden beyzbol oyuncusu olmak istediğine karar verdi ama iyi değildi. yeterli."

"Kalbi bu işte olmadığı için mi?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Tabii ki değildi. Bunu sadece benimle rekabet edebilmek için yaptı ama benimle aynı sporu yapacak kadar aptal değildi. Bu sadece benim ne kadar iyi olduğumu kanıtlardı ve o bunu istemedi. Ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana hep içerledi. Yani nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Sakatlandığım ve NFL şansımı kaybettiğim için çok mutlu oldu."

Göğsümde öfke kaynıyor. Kim *kardeşine*, kendi kanından birine böyle davranır?

Bilmen gerekir.

Haklısın. Sanırım sadece babalar tam bir bok parçası olmayabiliyor.

"Ama benim futbolda kariyer yapamamış olmam, onun birdenbire bir beyzbol efsanesi olacağı anlamına gelmiyordu.

hasar." Birasından bir yudum daha alarak bitiriyor. Bira artık boş ama bir tane daha sipariş etmiyor.

Omzuna bir öpücük konduruyorum. "O seni hak etmiyor, o da hak etmiyor. Onu affetmemek ve onu bir daha görmek istememek sizi kötü bir insan yapmaz, aileniz ya da değil."

O kalın boğaz yutkunuyor. "Biliyorum, ama-"

"Sence babamı affetmemek beni kötü bir insan mı yapar?"

Cevabı hemen geldi. "Kesinlikle olmaz."

"Peki kardeşinizi affetmemek *sizi* neden kötü bir insan yapsın? Aynı şey işte. Bizi incittiler ve asla pişmanlık gösterdi."

Bir an için James sessiz kalıyor. Aklının çok uzaklara gitmediğini anlamamın tek yolu, başparmağının yumuşak, yavaş daireler çizerek elimi okşamaya başlaması.

Ve sonra onu hissediyorum; şakağıma bir öpücük konduruyor, ardından yüzü boynuma gömülüyor.

"Bana çok huzur veriyorsun Maddie," diye fısıldıyor tenime karşı. Dudaklarının tenime bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

Boynum içimi aydınlatıyor. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Her zaman doğru sözcüklere sahip olduğun ve onları söylemekten korkmadığın için teşekkür ederim."

Kalbim yerinden fırlıyor. Ve hala çözemediğim nedenlerden dolayı, sesim fısıltı gibi çıkıyor ve diyorum ki, "Beni Barış da." "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım kısa ve tatlı bir öpücükle onunkileri buluyor. Ve eğer ona karşı olan hislerim hakkında herhangi bir şüphesi varsa, ona bu gece göstereceğim.

* * *

Karnım ağrıyana kadar dart oynadıktan sonra kulübeye döndüğümüzde neredeyse gece yarısı olmuştu. Gülüyorum çünkü James her ne kadar öyle olmadığında ısrar etse de bu konuda oldukça acınası durumda. Ama ona asla söylemem.

Odamıza gider gitmez banyoya giriyor ve ben de bir an için dışarıdaki özel odada oturuyorum. orman ve dağ manzaralı teras. Teras Ceketimi vücuduma daha sıkı sararken suyun sesi kulaklarıma ulaşıyor. Gece havası soğuk ama yine de dondurucu değil ve ben bu anın karanlığını ve yalnızlığını memnuniyetle karşılıyorum.

Yarın ayrılıyor ve ben şimdiden burayı özledim.

James'in dönmesini beklerken kardeşi ve eski kız arkadaşı hakkındaki konuşmalarımız aklıma geliyor. İki insanın nasıl bu kadar çürümüş kalplere sahip olabileceğini asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Ne de olsa on yedi yıl oldu ve ben hâlâ babamın neden öyle davrandığını anlamıyorum.

Yaptıklarını düşünmek hala canını yaksa da James'in bu durumu geride bırakmasını takdir ediyorum. Bu tür bir acı her zaman geçmez, onunla nasıl yaşayacağınızı öğrenirsiniz. Ama hayatına devam etmesi ve hayatında anlamlı bir şeyler yapıyor olması bana kendim için umut veriyor.

Beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra koridordaki banyonun kapısı açılıyor ve onu görmeden önce hissediyorum. Kolları ortama dolanıyor, sakallı yanağı ben karşı koyana kadar yanağıma sürtünüyor. "Dur," diye bağıriyorum gülererek. "Sen beni tirmalıyor."

"Seni başka yerlerinden tirmaladığımda şikayet etmiyorsun." Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da gülüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Bok gibi karanlık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve kollarını tekrar bana doluyor. "Bu da işin güzelliğinin bir parçası."

İlham veren bir guru gibi konuşmak istemem ama bunun doğru olduğunu fark ettim. Her zaman gölgelerde rahat ettim çünkü burada kanıtlayacak bir şeyim yok ve kimse hayal kırıklığına uğratmak.

Dudakları yanağıma değiyor ve ben onun karşısında eriyorum. "Sana banyo yaptırdım."

Kalbim küt küt atıyor. "Yaptın mı?"

"Mmhmm. Hadi seni içeri alalım. Hasta olmanı istemiyorum."

Onun koruyuculuğu beni sıcak bir banyodan daha fazla ısıtıyor ama bunu ona söylemiyorum. Bunun yerine sessizce banyoya doğru ilerliyorum ve önümdeki manzaraya bakakalıyorum.

James benim için sıcak bir banyo hazırlamakla kalmadı, aynı zamanda odanın her yerinde birkaç mum yaktı ve suyun doğru miktarda kabarcıklı olduğundan emin oldu. Kalbim kolumda ona bakmak için döndüğümde, görüşümün bulanık olduğunu fark ediyorum.

"Hey." Sesi beni rahatlatıyor, dokunuşu hoşuma gidiyor, aktığını bile fark etmediğim gözyaşlarımı dikkatle siliyor. "Ağlama bebeğim. Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Benden bir kıkırdama kaçıyor ve başımı sallıyorum. "Beni üzmedin. Bu... Vay canına. Sadece... Teşekkürler"

sen."

"Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun," diyor, sesi ciddileşiyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum. "Seni yalnız bırakacağım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ben içeride olacağım. yatak odası."

"Bana katılmak istemiyor musun?" Aniden gitmesini istemediğim için soruyorum.

Küvete şöyle bir baktı. "Oraya sığabileceğimi sanmıyorum. Ama söz veriyorum, işin bittiğinde seninle ilgileneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, nefes nefese. Ellerinin tekrar üzerimde olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Hissetmem gereken şeyin bu olmadığını, bunu romantik bir şekilde söylemediğini biliyorum ama sadece bu gece için kendime rol yapma izni veriyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Hiç gitmeyecekmiş gibi davranıyorum.

Bir sonraki adım için hazırmışız, hayatlarımız yoluna girmiş, yaş farkımız önemli değilmiş, kardeşim bu ilişkiyi yargılamayacakmış gibi davranıyorum.

Tadı yalanların en tatlısı gibi.

Banyodan sonra ne olacağını bildiğimden, cildimin her santimini yıkamak ve keselemek için fazladan zaman ayırıyorum. James suya bir tür rahatlatıcı yağ eklemiş olmalı çünkü cennet gibi kokmanın yanı sıra uykuya dalmamak için kendimi zor tutuyorum. Su soğuduğunda, temiz beyaz bir havluyu vücuduma sarıyorum ve yatak odasına gidiyorum.

Tıpkı söylediği gibi, James yatakta beni bekliyor, televizyon izliyor, hala kıyafetleri içinde. Okyanus gözleri beni bulur bulmaz televizyonu kapatıyor ve sadece bana odaklanıyor.

Sözsüzce, ışığı sadece karanlığın karanlığına kadar kısar. Ay pencerelerden süzülüyor. Önce pantolonu yere düşüyor, sonra kazağı. Sadece siyah boxer'ıyla ayakta dururken kapıyı kapatmak için kapıya doğru ilerliyor.

Bana bir sonraki yemeğiymişim ve yüzyıllardır açmış gibi bakıyor.

"Yatağa gir güzelim," diye emrediyor.
Bacaklarımı jöle gibi hissettiren emredici bir ses.

Uzun zamandır hayatımı düzene sokmuş gibi davranmak zorundaydım ve kontrolü bırakıp dizginleri onun eline vermek iyi geldi.

Havlumu bırakıyorum ve tıpkı benden istediği gibi yatakta onu beklerken yakıcı bakışlarının tenimi nasıl delip geçtiğini kaçırmıyorum.

"Sırt üstü yatın. Başını yatağın kenarına koy.
yatak." Sesi gergin, gırtlaktan geliyor ve benim için tam olarak ne planladığını merak etmeme neden oluyor.

Bakire değilim ama seks konusunda da pek bilgili sayılmam. Ama ona güveniyorum. Sanki vücudumu tanıyor, şarkı söyletmek için hangi ipleri çekeceğini biliyor.

Başım yatağın üzerinde, sırtüstü uzanıyorum ve onun yaklaşmasını izliyorum, o kadar acı verici bir şekilde yavaşça ki içim içimi yiyor. Boxerını çıkardığında, kalın shaftı *tam orada* serbest kalıyor, beklentiyle dudaklarımı yalıyorum.

Bu gece için ne planladığını bilmiyorum ama önümüzdeki beş saniye içinde o siki boğazıma sokmazsa ölebilirim.

Neyse ki o da benimle aynı fikirde.

Aletini avucunun içine alıp şişmiş başını dudaklarıma sürüyor. "Kızım benim için açılacak mı?"

Dilim ona değdiği anda tıslıyor.

Teninin tanıdık, tuzlu tadı. Yavaşça sikini boğazımdan aşağı indiriyor, sırtüstü yattığım için daha da derinleştiriyor.

"Aynen böyle," diye geveliyor, ağzıma girip çıkıyor. "Siktir, bebeğim."

Boğazımdan aşağı kendini sikerken yüzümden salyalar akıyor ama buna daha az odaklanamazdım. Üzerimde bir canavar gibi, ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor. Bu o kadar güçlü ve yıkıcı bir manzara ki, asla unutmak istemiyorum.

Öğürüyorum ve onun uzunluğunda boğuluyorum, bu onu sadece daha fazla tahrik ediyor. Daha fazla dayanamayarak parmaklarım ıslaklığımı buldu.

kıvrımlar ve onları ayırın. Beni dolduracak bir şeye ihtiyacım var.
Herhangi bir şey.

"Lanet olsun," diye mırıldandığını duyuyorum. "İşte bu kadar. Kendini nasıl boşalttığını görmek istiyorum. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Aklımı kaçırdığımdan oldukça eminim, çünkü ona yaklaşan salınımımınla kaplanmış parmaklarımı veriyorum ve o da minnettar bir mırıltıyla onları ağzına alıyor. "Çok tatlısın."

Ağzımdan çıkmadan önce son bir kez daha içime pompalıyor. Nefes nefese kaldım ama o kadar tahrik olmuştum ki önümü göremiyordum.

James yatağa tırmanıyor ve beni kucağında oturur pozisyona çekiyor. Sertliğini kıvrımlarımın arasından kaydırmayı başardığımda dudakları benimkini buluyor, böylece klinikteki o ilk günden beri ona ait olanı talep edebiliyor.

Homurdanarak, sırtı yatağa dayanana kadar benimle birlikte tırmanıyor ve sonra kendini bırakıyor.

Kocaman elleri kıcımlı kavlıyor ve yanaklarımı ayırarak içime giriyor, odadaki tek ses vücutlarımız arasındaki ıslaklık ve gizleme zahmetine girmedığım yüksek sesli inlemelerim. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, bir hayvan gibi girip çıkıyor ve ben zar zor ayak uydurabiliyorum.

"Bize bak," diye inliyor tenime karşı ve ben de onun bakışlarını takip ederek hemen arkamızda duvara dayalı duran tam boy aynaya bakıyorum. "Şu kıcın sikimin üzerinde nasıl zıpladığına bak."

Aynadaki karanlık yansımamızı gördüğümde içimden bir inilti kaçıyor. O güçlü kollarını beni ereksiyonuna istediği gibi sokmak için kullanıyor ve ben de ona vücudumu vermekten çok mutluyum.

Kendimi o kadar iyi, o kadar seksi, o kadar güvende ve el üstünde hissettiriyor ki, bunu başka biriyle yapmak istemezdim. Ve sonra ağzımı ağzına alıyor, dillerimiz birlikte dans ederken tüm zevk çekişlerimi yutuyor.

Ruh halimin değiştiği anı tam olarak belirleyemedim. Tek bildiğim, bir saniye önce bana vuruyordu ve Sonra, hareketleri yavaş, derin ve anlamlı hale gelir.

Ya da belki de çok fazla araştırıyorum.

Yavaşlıyor ve ben de bundan faydalanarak kendimi onun sikinin üzerinde beceriyorum, kalçalarımı onun ritmine uyacak şekilde hareket ettiriyorum. Elleri belimi tutuyor ve beni olabildiğince derine itiyor.

Öpüşmemize ara verdiğimizde James alnını benimkine bastırıyor, nefesleri ağırlaşıyor. "Çok iyi hissediyorsun, Maddie."

Daha önce seks sırasında adımları hiç söylememiştii ve bu kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ellerinden biri yüzümün yan tarafını kavıyor ve sonra beni biraz daha kırıyor.

"Bana bak bebeğim. Bana binerken o güzel gözlerini görmeliyim."

Gözlerimiz çarpıştığında, aramızdaki bir şey canlanıyor.

Uyandırmak istemediğim bir his; dürtmememiz gereken bir şey. Ama yine de binlerce ateşin gücüyle canlanıyor.

Buna bir isim koymak istemiyorum.

Yapmam.

"Ben..." diye başlıyor ve hareket etmeye devam etmeme rağmen içim donuyor. *Aptal olma. Bunu sana asla söylemeyecek.* "Sikeyim. İçine girmeye o kadar ihtiyacım var ki.

Benim dölüm. Bana bunu yapabileceğimi söyle. Seni istediğim gibi sahiplenebileceğimi söyle."

"James," diye inliyorum, çaresizliği benimkiyle eşleşene kadar duvarlarım onu sıkıştırıyor. "Evet, evet. İçime gel. Buna ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var."

Patlamadan önce daha hızlı gitmemize bile gerek yok. I Beni serbest bırakmasıyla doldururken kollarında parçalanıyorum ve hepsi bir anda bana çarpıyor.

James'e aşık oluyorum. Trajik bir şekilde, tamamen.

Eski fizik terapistime aşık oluyorum, benden on yaş büyük bir adama, bir ilişki bile istemeyen bir adama.

Ve bu beni paramparça edecek.

BÖLÜM 31

Maddie

A James'in Bannport'taki kulübesine yaptığımız seyahatten döndüğümüzden bu yana neredeyse iki tam hafta geçti ve her

Her saatin her saniyesinde, kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktuğumu merak ettim.

Kelimenin tam anlamıyla tek bir işim vardı - fizyoterapistinize aşık olmayın. *Eski* doktor. Bu bir fark yaratmaz.

Bir ilişki istemiyorum. Dürüstlüğüme daha önce beni önemseydiğini düşündüğüm ama sonunda beni kıran çok fazla insan tarafından tehlikeye atıldı.

Sanki hasarlıyım ve insanlar bana baktıklarında sadece bugün iyi vakit geçirip yarın bir kenara atabilecekleri bir insan görüyorlar.

Ama en önemlisi, yoruldum. Gerçekten, sevdiğim bir sonraki kişinin ne zaman gideceğini merak etmekten yoruldum.

James ve ben şu anda iyi bir şey yaşıyoruz ve bunu hiçbir yere varmayacak konuşmalarla mahvetmek istemiyorum. Sahip olduğumuz sürece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

Ayrıca pişirdiği muzlu ekmeğin tadını çıkarmak istiyorum. Neden yalan söylüyorsun?

"Hayatınızın yemek orgazmına hazır olun," diyor James kendinden fazlasıyla emin bir şekilde, şu anda -ve umarım-fırının içinde yanmayan tatlımızı kontrol ederken.

Başımı yumruklarımdan birine dayayarak mutfak adasından onu izliyorum. "Mm... Bundan emin değilim. Şimdiye kadar çıtayı oldukça yükseğe koydun."

Yemek pişirmek onun işi olmasa da (her ne kadar bunu kabul etmeyi reddetse de) James mükemmel bir aşçıdır. Makarna yemekleri

ve mükemmel hamburger yapma yeteneği beni çok etkiledi. Elimde olsa onun maydanozlu salata sosunu her gün damarlarıma enjekte ederdim.

"Yemek orgazmlarıyla mı, yoksa genel olarak orgazmlarla mı?" Sırıttıyor, küçük pislik, bu yüzden doğal olarak bu konuda şımarık olmayı seçiyorum.

Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Kesinlikle foodgasms. Dün gece en iyi ihtimalle on üzerinden altıydı."

Bariz alaylarıma tek kelime etmediğinde, onu tam istediğim yere getirdiğimi anladım.

James telefonundaki zamanlayıcıyı kontrol ettikten sonra tezgâha fırlatıyor ve gözlerinde ateşli bir bakışla bana doğru ilerliyor. Kalçalarımı tutuyor ve parmaklarını tozluk ve külotumun bel bandına dolamadan ve onları bacaklarımdan aşağı çekmeden önce beni kolaylıkla adaya kaldırıyor. Her iki giysiyi de bir kenara fırlatırken çığlık atıyorum.

"Sana on üzerinden altı göstereceğim," diye homurdanıyor.

Ağzının, gözlerindeki sahipleniciliğe bir kez bakınca zaten ıslanmış olan hassas çıkıntılara temas etmesinde nazik bir şey yok. *Şu lanet gözler.*

Klitorisimi kucaklıyor, emiyor, öpüyor ve deliyor.

Diliyle giriş yapıyor ve ben mutluluktan başımı geriye atıyorum. Orta parmağını içime sokarken boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor, o kadar gülünç derecede kalın ki giriş beni bir anlığına kör ediyor.

Rekor bir sürede boşalıyorum, salgımın her damlasını sanki tadına açmış gibi içerken yüzünde paramparça oluyorum.

"Yani"-bacak içime bir öpücük-"lanet olsun"-bir tane daha-"mükemmel."

Hâlâ nefes nefese, zamanlayıcı çalıştığında iyiliğine karşılık vermek üzereydim. Yine de o uzaklaşmadan önce, onu tişörtünün yakasından yakaladım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Dudaklarındaki kendi tadıma aldırmadan.

En ukala sırtışıyla geri çekiliyor. "Bu notumu yükseltmeme yardımcı oldu mu?"

Parmağımı dudaklarıma vurarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hâlâ kararsızım. Sanırım yeniden yapmam gerekiyor."

İçten kıkırdaması içimde bir şeyleri aydınlatıyor ve burnumun ucuna kondurduğu nazik öpücük de öyle.

Hiçbir uyarı olmadan, tavırları değişir. Yeni bir şey Gözlerine bir bilinmezlik yerleşiyor ve kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

Ve sonra "Seni dışarı çıkarmak istiyorum" dediğinde biraz daha sığıyor.

Nefes almayı bırakıyorum. İşlevimi tamamen durduruyorum. "Dışarı mı?"

Randevu gibi mi? Sormak istiyorum ama sormuyorum. Sormuyorum, çünkü James'in de bana karşı hislerinin değişiyor olabileceği ihtimaliyle yüzleşemeyecek kadar korkağım.

Bunu fazla düşünüyorsun.

"Şehir merkezinde aylardır denemek istediğim bir restoran var. Birlikte gidebiliriz," diye devam ediyor, sanki az önce tüm çekingenliği kirmamış gibi. "Ben ısmarlıyorum."

Benim ikramım. O
gerçek mi? Ben
bayılacağım.

"Yarın gece boş musun?" Boş
muyum? Ben-

Tamam, Maddie, kes şunu.

Bu oldukça basit. Eğer gitmek istiyorsam, evet demem yeterli. Ve eğer canım istemezse, onu geri çevirebilirim ve normale döneriz. Sakin ol.

Ama ben ne istediğimi biliyorum. Bir süredir biliyorum.

Ben de ona gülümsedim ve "Çok isterim" derken sesimin düzgün çıkmasını umdum.

"Güzel." Yumuşak ve nazik gülümsemesine karşılık verdiğinde biraz daha eriyorum. "Seni saat yedide evinden alacağım.
yer."

Gece ve hafif yağmur altımızdaki şehre inerken, muzlu ekmek ve biraz çikolatalı sütün mükemmel bir Pazar yemeği

olacağına karar veriyoruz. Çünkü biz iki
mükemmel dengeli bir diyetle sahip işlevsel yetişkinler.

İzlediğimiz korku filmi o kadar gülünç bir hal alıyor ki inandırıcı değil (hiçbir aile evinden taşınmayı düşünmez) perili ev?), kendimden geçiyorum, zihnim çok kısa bir süre önce yasak olduğunu düşündüğüm bir yere gidiyor.

Şehir merkezindeki bale stüdyosunda öğretmenlik görevime başlayalı birkaç hafta oldu ve her geçen gün öğrencilerime ve genel olarak rutine daha da bağlanıyorum. Ayrıca, bu ve birkaç garsonluk vardiyası arasında, finansal olarak yeniden bağımsız olmak için fazlasıyla yeterli kazanıyorum.

Sammy, ben biraz birikim yapana kadar her şeyi ödeyebileceği konusunda ısrar etti ama ben reddettim. Kabul ettiği anda, aylar sonra ilk kez rahat bir nefes aldım.

Sakatlığımın benden götürdüklerini düşünmek hala acı veriyor - tek fark, artık her şeyin kaybedilmediğinin farkına varmış olmam.

James'in aylar önce bana söylediği gibi, hayatım bitmedi. Hatta çok uzakta.

Bazen hayallerin gerçekleşmesi biraz daha uzun sürer, bazen de tamamen değişirler çünkü biz de değişiriz. Hayatımda ilk defa, dalgayı rahatça sürüyorum ve Beni nereye götüreceğini görmek için.

Yine de kaçınılmaz olarak, baledeki geleceğimi düşünmek, Kyle ile o etkinliğe gittiğimden beri kendime düşünme izni vermediğim bir şeyi gündeme getiriyor. Çünkü cevabın ne olacağından korkuyorum.

James'in klinikteki meslektaşlarından birinin söylediğine göre ilk kontrolümü birkaç gün önce yaptırđım, her şey yoluna giriyor. Beni başka bir fizyoterapistle transfer etmenin doğru olacağına karar verdik, çünkü James şu anda bana çok fazla yatırım yapıyor ve bana söylediklerine göre sağlığını tehlikeye atabilir.

Ve ayak bileğime tekrar bu tür bir baskı uygulamadan önce en az bir yıl beklemem gerektiğini söylediğini biliyorum, ama belki...

Elbette kariyerinizde biraz daha anlamlı bir şeyler yapmak istersiniz, değil mi?

Ne kadar silkelenmeye çalışsam da Suzanne'ın sert sözleri karşısında göğsümde oluşan bu tuhaf his geçmiyor. Rahatsız edici.

Galadan önce, her şeye atlardım.
Norcastle Balesi'ne katılmak için *herhangi bir* fırsat. Ve şimdi.

Şimdi ne olacak?

Yalvardığım ve asla geri alamayacağımı düşündüğüm fırsat parmaklarımın ucunda. Ve bu sefer beni engelleyen ayak bileğim değil. Tam olarak değil.

"Seninle bir şey konuşabilir miyim?" Beynim bunun muhtemelen zamanı olmadığını fark edemedi ağzımdan kaçırıyorum. Konuşmak istiyorum.
dramasız bir Pazar gününün tadını çıkarın, çok teşekkür ederim.

Ama hayatın başka planları var.

James filmi durdurur. "Tabii ki benimle konuşabilirsin. İyi misin?"

Öyle miyim?

"Arkadaşım Kyle'la birlikte Norcastle Balesi'nin düzenlediği o gösterişli etkinliğe gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" Başını sallayınca devam ediyorum. "Beni sektördeki en iyi koreograflardan biri olan Suzanne Allard ile tanıştırdı. Tanıştığımızda çok şaşırmıştım ama sonra dedi ki... Dedi ki garip bir şey."

Kaşları çatıldı. "Nasıl garip?"

Kucağımda uyuklayan uyuklu Shadow'u rahatsız etmemeye dikkat ederek kanepede kayıyorum. "Kyle ona sakatlığımdan bahsetmişti ve o da bana nasıl olduğumu sordu. Ve ben

Yerel bir stüdyoda bale öğretmeni olduğumdan bahsetti, dedi ki..." Onun sözlerini tekrarlamak bile beni hasta ediyor.

Mide. "Hayatımda daha anlamlı bir şeyler yapmak isteyeceğimi umduğunu söyledi. Kariyerimle."

Bunun üzerine gözlerinden öfkeli bir şey geçer. "Anlamlı mı?"

Hiçbirini komik bulmasam da homurdanıyorum. "Benim de tepkim buydu. Ama tek söylediği bu değildi." Yutkunarak, bir sonraki sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz söyleyeceğini zaten bildiğim şey için kendimi hazırlıyorum.

"Bu akşam şirket için açık seçmeler düzenlediklerini söyledi.

Kış," diyorum ona, hâlâ bunun gerçek olduğunu tam olarak kavrayamamış bir halde. "Web sayfalarına baktım ve Video gönderimleri için son tarih birkaç hafta içinde."

Yüz hatları yumuşuyor, bu "Bebeğim..." ile nereye gittiğimi biliyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarımı Shadow'un siyah kürküne doluyorum. "Biliyorum. Bunu düşünmek bile aptalca. Ayrıca, bale öğretmenliğinin anlamlı olmadığı hakkında söyledikleri... Bilmiyorum. Beni yanlış yönlendirdi."

Elini boynumun arkasına dolayarak nazikçe sıkıyor. "Bu konulardaki fikirlerimi öğrenmek istemene sevindim Maddie. Sana yardım edebildiğim için mutluyum.

Çünkü ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Zaman geçtikçe, bu adamın gerçek olamayacağına daha çok ikna oluyorum.

Belki de bu yüzden böyle düşünüyorsunuz, çünkü o bir erkek, bir çocuk değil.

Belki de erkeklerin kadınlarına böyle davranması gerekiyordur.

Onun kadını olduğumdan falan değil. Daha çok orgazm arkadaşı gibi.

Evet. Kulağa doğru geliyor.

"Şimdi profesyonel baleye dönersen bileğinin iyi olup olmayacağını bilmek istiyorsun," diyor, içimi görerek.

Sadece omuz silkiyorum. "Olmayacağını biliyorum ve..." Bir iç çekiş daha. "Bunu söyleyeceğime bile inanamıyorum, ama buluşma

Suzanne bir uyandırma çağrısı gibiydi. Bütün gece insanların diğerlerinin istediği kadar samimi olmadıklarını hissettim.

inanmak, ve sonra bunu söyledi. Kulağa elitist geliyordu, anlıyor musunuz? Ve TNB olsun ya da olmasın, bu tür değerlere sahip insanlarla çalışmak istediğimden emin değilim."

Parmakları ensemdeki küçük tüyleri buluyor. "Hayallerine aşık mı oldun?"

Kafa derime masaj yapıyor ve bana getirdiği sakinlik duvarlarımı yıkıyor, duvarlarımın ayakta ve hazır olduğunu bile fark etmemiştim... ne? Beni acı gerçeklerden koru.

Ne istediğimi bildiğimi düşünürken, her şeyin görüldüğü kadar pamuk şeker gibi tatlı olmadığını öğrenmek?

"Belki de aşırı tepki veriyordumdur," diye yüksek sesle düşünüp gözlerimi kırpttırıyorum.

beynimdeki sisi dağıttı. "Sadece birkaç kişi hakkındaki kötü izlenimime dayanarak bütün bir kurumu yargılayamam."

Kafa derime masaj yapmaya devam ediyor ve endişemin tavan yapmamasının tek nedeni bu. "Ama insanların göründükleri kadar samimi olmadıklarını söylemiştin?"

Benden yorgun bir iç çekiş kaçıyor. "Bilmiyorum. Birkaç kızın bir başkası hakkında dedikodu yaptığını duydum, sonra da sanki çok iyi arkadaşlarmış gibi hep birlikte güldüklerini gördüm. Sonra da Suzanne olayı da... Ben sadece... Bilmiyorum."

Ne yaptığının farkındayım. İçten içe, oyalandığının farkındayım.

Çünkü ya bu rüya, son on yıldaki nihai hedefim, sonuçta benim için değilse? Ve ben olduğum için değil Fiziksel olarak dans edemediğim için değil, sonunda pembe gözlüklerimi çıkardığım için.

Şakağıma rahatlatıcı bir baskı uyguluyor ve dudaklarının üzerimde olduğunu fark ediyorum. "Kyle'la konuşup oradaki insanların nasıl olduğunu sorabilirsin," diye öneriyor, sesi de tenime değen ağzı kadar rahatlatıcı. "Sadece orada çalışan birinden ikinci bir fikir almak için."

Kötü bir fikir değil ama... "Ya şüphelerimi doğrularsa?" Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum.

James, kalbimi sakinleştiren bu ayı adam bir saniye sonra ateşe veriyor, kaslı kollarından birini bana doluyor ve bedenimi sıcak göğsüne bastırıyor. "O zaman yeni bir rüya yaratacaksın."

Saniyeler geçtikçe şiddetli yağmur camlara vuruyor, sonra dakikalar. Shadow kucağımlı çoktan terk etti ve şimdi kardeşiyle birlikte kıvrılmış, sadece dışarıda değil kafamın içinde de kopan fırtınadan habersiz.

Yıllarca korku içinde yaşadım, kendim için inşa ettiğim her

şeyin yıkılacağı günden korktum.
Ve sonra oldu.

En kötü kabusum - hayalimdeki kariyeri daha başlamadan kaybetmek
gerçek oldu. Ama hâlâ hayattayım ve tekmeliyorum, bunun da bir anlamı olmalı.

Bundan sonra ne yapmaya karar verirsiniz verin, o da başarısız olacaktır. Hayatınız bu şekilde ilerliyor.

Gözlerimi kapadım, eski terapistimin sesinin gitmesini, beni zincirlerinden kurtarmasını diledim.

Neredeyse dört yıl oldu ve kendinden şüphe tohumları Küçümseme ağaçların en büyüğüne dönüştü ve ben onu kökünden söküp atamıyorum. Kökünü *kazıyamıyorum*.
Yapamam.

* * *

James

Maddie üzgün ve nedenini anlıyorum. Anlayamadığım tek şey, onun üzüntüsünün bana neden kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissettirdiği.

Yaklaşık otuz dakika boyunca önümdeki duvara bakmaktan başka bir şey yapmıyorum, onu sırtıma yaslayıp orada tutuyorum. Sakinleşmesini bekliyorum ama zaman geçiyor ve nefes alış veriş düzelmiyor.

Elim onunkine uzanıyor, karnının üzerinde duruyor. "Hey," diye mırıldanıyorum kulağına, alışılmadık derecede soğuk parmaklarını sıkarak. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Sonraki sözleri kalbimi kırdı. "Hayır, sorun değil. Tüm bunları sen istemedin."

"*Senin için kaydoldum, Maddie. Bütün paketi.*"

Neredeyse *hepsini istiyorum* diyeceğim.

Ama istemiyorum. Çünkü bu ne anlama geliyor?

Omuz silkiyor. "Biz sadece sikişiyoruz-"

"Eğer sadece seks arkadaşı olduğumuzu söylersen, o kışını kıpkırmızı olana kadar tokatlarım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Derin bir iç çektim. "Sadece bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum, böylece sana yardım edebilirim."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, tepki vermiyor. Sonra aniden kollarımdan kurtuluyor ve doğrudan bana bakacak şekilde koltuktaki pozisyonunu değiştiriyor.

Bakışlarım onunkilerle çarpıştığında tek gördüğüm, çok az şeyi saklayabilen o güzel ela havuzların ardında kaynayan öfke.

"Sorunun ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye soruyor, sesi o kadar tedirgin ki gerçekten sormadığını anlıyorum. O devam ederken hiçbir şey söylemiyorum. "Akıl sağlığımı iyileştirmeme yardımcı olması gereken bir terapist bunun yerine onu *mahvetti*. Ve şimdi, yıllar sonra bile, onun aptal sesini kafamdan atamıyorum, bana hayatımdaki iyi olan her şeyi mahvedeceğimi söylüyor çünkü iyi bir kız, iyi bir kardeş ve iyi bir arkadaş olamayacak kadar bencilim."

Gözyaşlarımı silmek için bir hamle yapıyorum. Yanaklarından aşağı özgürce akıyor, ama o geri çekiliyor. "Bırak ağlayayım." Sesi kırılıyor. "Ağlamaya ihtiyacım var." Başımı salladım. "Tamam, tatlım. Devam etmeye hazır olduğunda buradayım."

Sanki beni duymuyor bile. Sanki hiç burada değilmiş gibi, en azından kafası burada değil. Omzumun üzerinden boş bir bakış fırlatırken zar zor göz kırpmıyor.

Dakikalar geçiyor ve dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyor, ben de bekliyorum.

"Hayatımı mahvetti" diye mırıldanana kadar sabırla, eğer bana ihtiyacı varsa sonsuza kadar yanında oturuyorum.

Midemin çukurunda karanlık ve çirkin bir şey kıpırdanıyor. "Yaptığı şey berbattı ama hayatın mahvolmaktan çok uzak Maddie. Kontrol tamamen sende."

"Öyle hissettirmiyor." Başını sallıyor, ama ne kadar yorgun hissettiğini anlamamı sağlayan ağır bir iç çekmeden önce değil. Ne kadar yenilmiş.

Ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Maddie. Bana bak." Baktığında, bakışlarını tutuyorum ve umarım sesimdeki gerçeği, bağlılığı hisseder.

Ona verebileceğim tek şey bu. "Yorgun olduğunu biliyorum bebeğim, biliyorum. Ama onunla ilgili bir şey yapmak istiyorsan, ona karşı bir şikayette bulunmak istiyorsan, bunu yapmana yardım edeceğim. Sürecin her adımında seninle olacağıma söz veriyorum, tamam mı? Sadece söyle yeter."

Kısa bir an için bunu düşündüğünü sanıyorum ama sonra soruyor: "Ne anlamı var ki? Bir şikâyet onun kafama verdiği zararı düzeltmez."

"Bunu biliyorum." Elini uzattığımda bu kez geri çekilmiyor. Ben de onun çok daha küçük parmaklarını kendi parmaklarımın arasına alıp, "Ama eğer hala çalışıyorsa, aynı şeyi başka hastalara da yapıyor olabilir. İstemiyor musun bunun olmasını engellemek için? Ya da en azından denemek için?"

Bu onu biraz daha ikna etmiş görünüyor. "Şikâyetle bulunmam mı gerekecek?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki içim parçalanıyor.

"Daha sonra bir ruhsatlandırma kurulu soruşturma yapacak ve bir cezaya karar verecek - ya da suçsuzsa serbest bırakacak. Bu uzun sürebilir, ancak bunu yapmak istiyorsanız ben sizin için buradayım.

Her adımda Maddie. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ellerimize bakıyor ve sonsuz bir an boyunca tek duyabildiğim kalbimin atışları ve dışarıdaki yağmur. dairemin pencerelerine vuruyor.

Ve sonra konuşur.

"Birkaç gün önce onu internetten araştırdım," diye itiraf ediyor, sesi hala yumuşak. Onun acısını fiziksel olarak dindirememek beni öldürüyor. "Artık internette videolar paylaşıyor ve terapi ve diğer şeyler yüzünden oturamadım bile."

"Tamam," diyorum.

"En son videolarını izledim ve epeyce yorum aldı. Çoğu olumluydu ama bir tanesi vardı..." Bir duraklama. "Bir kişi onun terapi seanslarına gittiklerini ve sorunlarının önemsizmiş gibi hissettirdiğini söyledi. Sanki aşırı dramatik davranıyorlarmış gibi. Bana yaptığı da tam olarak buydu."

"Ve sen de bu evi terk eden kişinin adını biliyorsun.

Yorum mu? Belki de onları araştırıp

ortak bir şikayette bulunmak istiyorum."

Ama başını sallıyor. "Rastgele bir kullanıcı adıydı. Ama olay şu ki, ertesi gün videoya geri döndüm ve yorum gitmişti."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Yani olumsuz yorumları mı siliyor?"

"İyi bir profesyonel olmadığını düşündükleri takdirde seslerini yükseltme hakkına sahip olan insanları susturuyor. Ben sadece Umarım o kişi silinemeyeceği başka bir yerde yorum bırakmıştır."

Elini sıkıyorum. "Kötü bir deneyim yaşayan tek kişi sen değilsin. Bazı şeyleri göremiyorsun. Bir terapistin aynı şikâyetleri tekrar tekrar alması normal değil."

"Belki." Tekrar omuz silkti, gözleri bizimkilere kilitlenmişti. iç içe geçmiş eller. "Onu ihbar etmeme gerçekten yardım eder misin?" "Yapabilseydim senin için yapardım. Eğer bu seni bir daha artık acı çekmezdim."

Güzel yüzünü sakın bir ifade kaplıyor. Kollarını bana doladığında ve burnunu boynuma gömdüğünde, kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmediğimi biliyorum.

Ben de ona sarılıyorum, keşke kalbindeki tüm acıyı silebilseydim diyorum ama kendisi için savaştığı için onunla gurur duyuyorum.

"Benimle her zaman ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun temiz kokusunu içime çekiyorum. "Beni daha iyi bir adam olmaya itiyorsun Maddie. Sana her zaman göz kulak olacağım."

Ve o zaman fark ettim, aylardır üzerimde dolaşan bir gerçeği.

Maddie'ye hak ettiği şekilde bakamıyorum çünkü bir bakıma kendime bakamıyorum.

On iki yıl boyunca geçmişte takılı kaldım, kardeşimin ve eski sevgilimin bana yaptıklarına takılıp kaldım. kendimi iyileştirmeye odaklandım. *Tamamen.*

Maddie... *Siktir*, o benim her şeyim. Ve ben de onun her şeyi olmak istiyorum.

Ama bunu yapamam, ona asla mutluluk veremem. Hayatımın çok uzun süredir devam eden bu bölümünü geride bırakmazsam bunu hak edecek.

Ve buna nasıl son vereceğimi çok iyi biliyorum.

BÖLÜM 32

Maddie

WJames şehir merkezinde bir restorana gitmemizi önerdiğinde, sıradan bir şey kastettiğini düşünmüştüm.

Aşirin, küçük, rahat ve terası olan bir yerdi. Bunu beklemiyordum.

Bu, aylarca tek bir göz farına bile dokunmadıktan sonra küçük siyah bir elbise giymek ve makyajımı yaptırmak anlamına geliyor.

Ama şikayet etmiyorum.

TNB bağış kampanyası bir yana, en son -bir vesileyle ya da sadece canım istediği için- giyindiğimden bu yana aylar geçti.

Ve bugüne kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Evimde dans ederken kulaklıklarımın müzik dinlemeyi, giyecek güzel bir kıyafet bulmak için gardırobuma göz atmayı, makyajım için pembe ruj seçmeyi çünkü çocukluğumdaki pembe takıntılı dönemimi hala atlatamadım.

Beni dava et, ama pembe harika.

Görünümü en sevdiğim topuklu ayakkabılarımla tamamlamak istesem de, iyi şansımı kışkırtmayalım. Sadece bir kez giydiğim (oops) bir çift babet işimi görecektir.

Tam hazırlanırken telefonum James'ten gelen bir mesajla çaldı. Beni dairemde alacağını söylemişti, bu yüzden güncellemesini gördüğümde midem biraz düştü.

James: Bir işim çıktı. Restorana gitmek için bir araba bulup benimle orada buluşabilir misin? Ben

Gerçekten üzgünüm. Sonra açıklarım.

Ama mesajından aldığım tuhaf hisse rağmen, hiçbir şey olmamış gibi ona cevap yazıyorum. Bir korkak gibi.

Ben: Endişelenme. Orada görüşürüz :)

Gülen surat ve her şey. Ugh.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, gerçekten, ama cevabımın üzerinden beş dakika bile geçmeden, çoktan devam ediyorum.

Ya akıllı başına geldiyse ve bunun çıkmaya biraz fazla yakın göründüğünü fark ettiyse?

Çünkü kim sırf bu yüzden seks arkadaşını lüks bir restorana götürür ki?

İptal edecek.

Tanrım, beni bir daha asla görmek istemeyecek.

Bir saat sonra restorana gittiğimde ve James'i göremediğimde rahatsız edici düşünceler hiçbir yere gitmiyor.

Ve sonra garson beni masamıza yönlendirirken bana acıma ve anlayış dolu bir bakış attığında daha da kötüleşiyorlar. Tek başıma oturduğum iki kişilik bir masa.

Onu beklerken çünkü konuşma kafamda tekrarlanıyor, masanın altında bacağımı manik bir şekilde zıplatmam endişeli düşüncelerimi ele veriyor.

Ne kadar açık görünse de, o önerene kadar eski terapistimi kurula bildirmeyi hiç düşünmedim. Sanırım bunu yapmak için kendimi çok genç, çok zayıf ve önemsiz hissettim.

Bu konuda hiçbir şey. Ama bana yardım edeceğini söyledi, belki ben de bu konuda bir şeyler yapmalı.

Geçmişimi değiştiremeyeceğimi ama muhtemelen başkalarının geleceğini koruyabileceğimi söylemesi benim için anlaşmayı mühürledi. Başka kimsenin aynı şeyleri yaşamasını istemiyorum.

Eğer engelleyebilirsem. Bana gelince.

James hayatımın mahvolmadığı konusunda haklıydı. Belki lekелendi ama mahvolmadı.

Geçmişı kontrol edemem ya da değiştiremem ama geleceğimi farklı bir şeye dñnüştürebilirim. Umutlu ve benim için anlamlı bir şeye.

İşte bu yüzden, telefonumdaki saate baktığımda ve hala masada yalnız olduğumda, başka bir müdahaleci düşünce aklıma girdiğinde, onu metaforik bir uğurumdan aşağı itiyorum.

Artık beni kontrol edemiyor.

Ben onun etik olmayan yöntemlerinin kuklası değilim. Ben kötü bir kız, kötü bir kardeş, kötü bir insan değilim. Siktir et onu.

Peki ya aile hayatımda kötü şansım olduysa? Zaten sevgi dolu ve güvenli bir evde büyümemiş miydim?

Sammy ve Grace benim gerçek ebeveynlerim olmayabilir ama beni öyle yetiştirdiler. Bana çok fazla sevgi, destek ve saygı gösterdiler ve ben burada bunun için nankörlük ediyorum. Evden uzakta diplomamı alırken kiramı kardeşime ödettiğim için kendimi kötü hissettiğim için mi?

Beni bu şekilde destekleyenler ailem olsaydı ben de aynı şekilde hisseder miydim?

Keşkeleri düşünükçe başım ağrıyor ama bu sefer suçluluk duygusu gelmiyor. Sonsuza dek gittiğine inanacak kadar saf değilim, yine de bu küçük erteleme uzun zamandır özlemini çektiğim temiz hava soluğu gibi geliyor. şimdilik bu kadarı yeterli.

Ayrıca James'i beklediğim süre de yeterli.

Telefonuma bilmem kaçınıcı kez baktıktan ve hiç mesaj görmedikten sonra, önce ona ulaşmaya karar veriyorum. Her ihtimale karşı.

Ben: Hey, 15 dakikadır buradayım. Daha uzun süreceksin mi?

Beş dakika geçmesine rağmen cevap yok. Sonra beş ve bir beş dakika daha.

Yarım saat gecikti. O...

Ekildim mi?

Mutlu düşünceler düşünün.

Belki trafikte sıkışmıştır ve telefonuna bakamıyordur, belki de telefonu bozulmuştur ve bu yüzden bana mesaj atamıyordur. Bekle, hayır. Bu olamaz çünkü mesajlarım iletildi, bu da telefonunun açık olduğu ve çektiği anlamına geliyor.

Ya bir kaza olduysa?

Hayır. O iyi. Geliyor. Sadece geç kaldı.

Ve on beş dakika daha kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Garson sipariş vermeye hazır olup olmadığını ya da başka birini beklememiz gerekip gerekmediğini sorarken kendi kendime yalan söylemeye devam ediyorum.

Bir saat geçmesine rağmen James gelmeyince kendime yalan söylemeye devam ediyorum, bana özür dileyen, kendini açıklayan lanet *olası* bir mesaj gönderme zahmetine bile girmiyor.

Restorandan boş bir mide ve daha da boş bir kalple çıktığımda, kendime yalan söylemeyi bırakıyorum.

Her zaman yanımda olacağını söyledi ama ben onun sahte vaatlerine inanmamak gerektiğini bilmeliydim.

Bir kez ayrıldı ve belli ki tekrar yaptığı için kendini kötü hissetmedi.

Arabam binama ulaştığında telefonum çaldı.

Ama arayan James değildi.

Annem arıyor.

BÖLÜM 33

James

Beni Bugün saat 6'da. 30 dakikan var.

Keşke kardeşimi on yıldır görmediğimi söyleyebilseydim, ama ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

Yıllar boyunca ailemiz bizi Noel'de aynı mekânı paylaşmaya zorladı, ama onun evde olacağı diğer her tatili atladım. Ailem nedenini anlıyordu ve bunu bana karşı asla kullanmadılar.

Ne yaptığını biliyorlar ama "*O bizim de oğlumuz*" bahanesi hiç eskimiyor. Bunu onlara karşı kullanmamamın tek nedeni de iyi niyetli olmaları. Bu onlar için bir mazeret değil, bir açıklama. Ama bu, bana haksızlık yapıldığını düşünmediğim anlamına gelmiyor.

O beni iten kişiydi. gençken, sonra yine o kadar genç değilken. Kıskanç olan, agresif olan, kendisinin iyi olmadığı bir konuda benim iyi olduğum düşüncesine katlanamayan kardeşti. Ben hala onunla çıkarken kız arkadaşımın yatan oydu.

Ama artık bunun bir önemi yok, değil mi?

Tüm niyet ve amaçlar için, ben tek çocuğum. Ve bu düşüncenin beni ne kadar kötü gösterdiği umurumda değil.

İnsanlar "Ama o senin kardeşin ve kan sudan daha kalındır" dediklerinde, sözün yarısını kaçırdıklarının farkında değiller.

Antlaşmanın kanı rahim suyundan daha kalındır sözü tam olarak bu anlama gelir ve seçimle kurduğumuz bağların rahim suyuyla bağlı olduğumuz insanlardan daha önemli olduğu anlamına gelir.

Bu yüzden Andrew'un kardeşim olup olmaması umurumda bile değildi. Eğer bir ilişkimiz olmasını istiyorsa, belki de hayatı boyunca A sınıfı bir pislik olmamalıydı. Sadece bir öneri.

Onunla işyerinde buluşmamı istedi, ben oraya vardığımda boş olacağına söz verdiği şehir merkezindeki süslü bir ofiste. Bir kez olsun dürüst davrandı.

Andrew'un yetişkin hayatı hakkında bildiğim her şeyi kendi isteğim dışında öğrendim. Ailem birbirimizi gördüğümüzde, gururumun beni sormaktan alıkoyduğunu düşünerek beni bilgilendiriyor, oysa gerçek şu ki o benim için neredeyse öldü. Ama bunu asla yüksek sesle söylemiyorum, annemin kalbinin sağlam kalmasını istiyorum.

Çalıştığı pazarlama şirketine planladığımız saatten iki dakika sonra girdiğimde ne beklemem gerektiğini bu şekilde biliyorum. Kaşlarım kalkmıyor ve mavi gözlerim onun kahverengi gözleriyle buluştuğunda yüz ifadem değişmiyor.

Andrew benim gibi geniş ama birkaç santim daha kısa. Yüzündeki orantısız sırtıştan da anlaşılacağı üzere kibirden başka bir şey değil, sanki bu gülünecek bir şeymiş gibi.

"James," diye başladı, bir daha asla duymayacağım için çok mutlu olduğum o kibirli sesi kulaklarımı delip geçiyordu.

"Otuz dakika," diye bağıriyorum, masası olduğunu tahmin ettiğim yere yaklaşarak. "Kes şu saçmalığı."

Bir saat içinde Maddie ile randevum var ve ona biraz geç kalacağımı söyledim bile, çünkü bu bir gün daha bekleyemez. Yıllar önce olması gereken bu konuşmayı bir an önce bitirmek ve kız arkadaşımın yanına dönüp onunla gecikmiş olan daha önemli bir konuşma yapmak istiyorum.

Çünkü her ne yapıyorsak artık kesmiyor.

Onun hepsini istiyorum. Her zaman, şu andan itibaren ve son nefesimi verene kadar ve ona sahip olamadan onu kaybetme riskini almayacağım.

Kardeşimin yüzünün çok iyi tanıdığım o buz gibi, zalim yüzüne dönüşmesiyle şimdiki ana geri dönüyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Aylardır beni görmek istediğine göre biliyorsundur."

"Ah, evet. Bu."

Aradan geçen yıllara rağmen kardeşimi avucumun içi gibi bilirim. İşte bu yüzden darbenin öyle ya da böyle geleceğini biliyorum.

Kalbinin iyiliğinden ya da bana yaptığı her şey için özür dilemek için beni görmek istemedi. O öyle biri değil.

Takım elbise ceketinin ceplerinden birine uzanıp bir tür davetiye çıkardığında şüphelerimi doğruluyorum. O söylemeden önce ne olduğunu zaten biliyorum ama yine de bana haber veriyor.

"Alexandra ve ben bu bahar evleniyoruz ve bunu size şahsen söylemek istedim. Sizi orada görmeyi umuyoruz."

Kelimeleri beynime yerleşiyor, şekilleniyor. Her hecesini anladığımdan eminim. Aklımın bu kadar acınası bir şeyle gelmediğinden emin olduktan sonra öfkenin gelmesini bekliyorum.

Kızgın hissetmeyi bekliyorum, ama bu onun eski kız arkadaşımla evlendim. Hiç de değil. Ona karşı hissettiğim tüm duygular, onu onunla yatakta yakaladığım anda yok olup gitti.

Öfkenin kardeşim yüzünden geleceğini düşündüm. Çünkü hayatımız boyunca yanımda olması gereken, benim için en iyi arkadaş olması gereken bu kişi hâlâ bana zarar vermeye çalışıyor.

On iki yıllık açık düşmanlık ona yetmemiştir, daha fazlasını istemektedir.

Ve böylece bekledim, bir kalp atışı ve sonra iki ve üç, öfkenin gelmesi için. Ona saldıрма, suratına yumruk atma ihtiyacı, *ne olursa*.

Bunun yerine, düşün davetiyesinin bende yarattığı tek tepki içten bir kıkırdamadır.

Kardeşimin tüm tavrının nasıl değiştiğini, omuzlarının nasıl sertleştiğini ve o kupa gülümsemesinin yüzünden nasıl silindiğini özlüyorum.

Gülmekle meşgul olduğum için ellerini iki yanında yumruk yapmasını ve yanağında bir kasın titremesini özlüyorum.

Ona.

Tüm bunlara... bu her neyse.

Bir isim vermem gerekirse, boktan bir gösteri.

"Neye gülüyorsun lan sen?" diye soruyor, göğsü sanki maraton koşmuş gibi kabarıyor.

Başımı sallıyorum, eğlenen gülümsemem hâlâ yerinde duruyor, ve kendime Andrew'a, ağabeyime yeni bir gözle bakma özgürlüğü verdim.

İşte o zaman her şeyi görüyorum.

"Bu çok acınası, dostum." Sesimde hiç sıcaklık olmamasına şaşıyorum, tamamen istenmeyen bu eğlenceden başka hiçbir şeyin izi yok. Davetiyeyi elinden alıyorum ve elimde buruşturup en yakındaki çöp kutusuna atmadan önce beş saniye kadar inceliyorum. "İşte. Ait olduğu yere."

"Neyin var senin?" Kâğıdı almak için acele ediyor, açıyor ve avucunun içiyle tüm kırıksıklıklardan kurtulmaya çalışıyor. Hiçbir şey yapamayacağı belli olunca bana dönüyor ve gözlerinin ardındaki öfke bana yabancı gelmiyor. "Siktir git James. Cidden, siktir git. Zeytin dalı uzatmaya çalışıyordum ama-"

Rahat gülümsemem kayboluyor ama sesimi yükseltmiyorum. "Ne yapmaya çalıştığın çok açık ve bu davet bir zeytin dalı değildi. Başarısız bir laf sokma girişimiydi."

"Bıçak mı?"

"Onunla evlenmeni gerçekten umursayacağımı mı sandın Andrew? Evlensen bile mi?"

Boğazım beklenmedik bir şekilde kapanıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bunları kardeşime anlatacağımı hiç düşünmemiştim ama sonra Maddie'nin on yedi yıl sonra geri dönen babasıyla nasıl başa çıktığını hatırladım. Ne kadar cesurdu, ne kadar güçlüydü.

Ve sadece onun gücü sayesinde diyorum ki, "Sen benim için bir hiçsin, Andrew. O da değil. Yaptığın onca şeyden sonra artık benim kardeşim değilsin."

"Ben hâlâ senin kardeşimim," diyor tedirgin bir şekilde. Bir adım daha yaklaş. "Senin sorunun ne bilmiyorum. Seni sadece düğünüme davet ediyorum ve bunu şahsen yapma nezaketi."

Bir şey mi kullanıyor? Öyle olmalı.

"*Edep mi?*" Bu kelime dilimde ekşi bir tat bırakıyor. "Eğer içinde zerre kadar terbiye kalmış olsaydı Hayatın boyunca boktan bir kardeş olduğun için özür diledin. Ama bu yanlış bir şey yaptığını kabul etmeni gerektirir ve otuz üç yaşında o kadar olgun olmanı beklemiyorum."

Buruşuk davetiyeyi bırakıp aramızdan çekiliyor ve yüzüme yaklaşıyor, konuşurken nefesi ağzıma çarpıyor.

"Özür dileyecek bir şeyim yok," diye alay ediyor. "Tek önemsedığın şey futboldu, geri kalan her şeyi siktir et. Her zaman sınıfın en iyisi, takımın en iyisi, takımın en iyisi olmak için çabaladın.

Ailenin en tepesinde. Sen başarısız bir kariyer için ağlamakla meşgulken ben senin küçük kız arkadaşınla ilgilendiysem ne olmuş yani? Hiç şikâyeti olmadığı kesin."

"Benim başarısız olmam seni kazanan yapmaz." Benim sesi yüksek ve net çıkıyor. "Aslında sen tanıdığım en zavallı eziklerden birisin."

Andrew hakkında o zamandan beri değişmeyen bir şey var. çocukluğu -küçüklüğünün yanı sıra- şiddetli öfkesidir.

Sol kaval kemiğimde ben dört yaşındayken ve o altı yaşındayken oluşan yara izi hala duruyor ve babam televizyonda ne izleyeceğimi seçme sırasının bende olduğunu söylediği için beni merdivenlerden aşağı iterse ne olacağını görmenin komik olacağını düşündü.

Bu beni ilk itiş, tokatlayışı, ısırışı ya da yumruklayışı değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Ve tamam, Belki birkaç kavga başlattım ama onları arayan ben değildim.

Yine de hepsini bitirmiştım.

Öfkemi her zaman sahaya yansıtırdım, zaten çok fazla öfkem de yoktu. Ama olsa bile, ikimiz de *yetişkin birer adamken* kardeşimi yumruklamak bir seçenek değil. Artık bir çift çocuk değiliz, lanet olsun.

Ama anlaşılan notu alan bir tek ben varım.

Andrew'un özensiz yumruğundan şans eseri kurtuluyorum. Tekrar saldırdığında zihnim hâlâ bunun gerçek olup olmadığına, kardeşimin az önce *yüzüme vurmaya* çalışıp çalışmadığına karar veriyor.

"Andrew," diye alay ediyorum, son anda bileğini yakalıyorum. "Dur."

Beni dinlemiyor. Diğer eliyle beni itiyor, Geriye doğru sendelememe ve masaya çarpmamaya neden oldu. Eşyaların yere düştüğünü duyuyorum ama hasarı kontrol edecek zamanım yok çünkü bana tekrar yumruk atmaya çalışıyor.

"Bu ne cüret!" diye yarı dişlerini sıkarak bağılıyor ve beni gömleğimin yakasından tutuyor.

Kollarını tutuyorum ve beni bırakana kadar bacağına tekme atıyorum, bunu yaparken gömleğimin üst düğmelerini koparıyorum.

"Andrew." Sesim sakın, ancak kalbim daha hızlı atıyor. Gerçekten beni iş yerinde dövmeye mi çalışıyor? Beyni çalışmayı mı durdurdu? "Beni bu yüzden mi görmek istedin? Bütün dişlerini döktürtme bana. Kes şunu."

"Her zaman güçlü olan, makul olan, *mükemmel olan*," diye alay ediyor, yüzündeki ifade zalimlikten başka bir şey değil. "Bunun seni öldürdüğünü kabul et."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Neyi itiraf edeceksin?"

Sanki beni naz yaparken yakaladığını düşünmüş gibi ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onu sevdiğini biliyordum. Onunla evlenmek, çocuk sahibi olmak istediğini biliyordum. Ama o seni böyle sevmedi ve bu seni *mahvetti*. İstedığın kadar yıldız oyuncu ve mükemmel evlat olabilirdin ama asla hayalindeki kızı elde edemeyecektin. Onun yerine *beni* seçti. Çünkü senin ne kadar bencil bir pislik olduğunu gördü ve bununla yaşayamazsın."

Öyle mi?

Bu onun ağzından mı çıktı? Hayal etmedim, değil mi?

"Andrew," diye başlıyorum, bu saçmalığın gerçekten yaşandığına inanamıyorum. Şimdi kardeşime baktığımda gördüğüm tek şey bir yabancı. "Benden intikam almak için Alexandra'yla evlenmeyeceğini söyle bana."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Ağız açılıyor, sonra kapanıyor ama devam etmesine izin vermiyorum.

"Gerçekten öylesin, değil mi?" Alçak sesle ısıklık çaldım. "Birbirinizi hak etmediğinizi söyleyemem, bu yüzden gerçekten, çürümüş eşinizi bulduğunuz için daha mutlu olamazdım."

Eğer onunla sadece bana inat olsun diye bu kadar uzun süre birlikte olduysa, belki de kardeşimin benden daha fazla profesyonel yardıma ihtiyacı vardır. başlangıçta düşündüm.

Ama benim sorunum değil.

"Onu hala seviyorsun," diye devam ediyor, ikimizin de işe yaramadığını bildiğimiz bu anlatıyı zorlamaya çalışıyor. "Onunla her şeyi istedin."

"Olabilirdi," diye kabul ediyorum, gözlerim ona dikilmiş. "On iki yıl önce, onun bırakın aşkıma, zamanıma bile değmediğini fark etmeden önce."

Onu onunla yatakta yakaladığım an anlamıştım. Hepsi O duygular, onunla bir gelecek kurma hayalleri o anda boşa gitti ve bir daha asla geri gelmedi. Bir saniye bile.

Maddie hayatıma girip kalbimi çıplak elleriyle parçalayana kadar kalbimi tekrar açmayı reddetmemin nedeni onlardı. Ve şimdi.

Şimdi burada durmuş, onunla birlikte olmak için restorana gitmem gerekirken, ağabey dediğim adamın bu zavallı bahanesini eğleniriyorum. Randevumuzun tadını çıkarmak ve ona belki de bu etiketsiz anlaşmanın artık benim için işe yaramadığını söylemek için.

Her şeyi istiyorum ve bunu onunla istiyorum.

Çünkü ona aşık oldum ve bunu onun için yapıyorum. Hayatıma devam etmek ve onun yanında olmayı hak ettiği iyileşmiş adam olmak için.

Ben hala burada ne yapıyorum?

Bu konuşmanın beş dakikadan fazla sürmesini istememiştim. Bir saniye fazlasını hak etmiyor.

Telefonumu alıp Maddie'ye geç kalacağıma dair mesaj atmak için elimi cebime attığımda sıkı bir tutuş beni durduruyor.

"Bırak gideyim," diyorum ona hak ettiğinden daha sakın bir şekilde. "Eve morarmış bir gözle gitmeni istemiyorum."

"Siktir git," diye tükürdü. "İkimizin de bildiği şeyi itiraf et."

"İtiraf edecek bir şeyim yok çünkü ne sen ne de o umurumda değil." Gözlerim onunkilere odaklanıyor, çok soğuk ve acı. "Bunca yıldan sonra değişmiş olabileceğini düşünmüştüm ama sen geride bıraktığım aynı acımasız orospu çocuğusun. Artık seni tanımıyorum Andrew ve bu noktada tanımak da umurumda değil. Sonsuza dek yirmili yaşlardaki önemsiz birinin zihniyetine saplanıp kalmışsın ve üzücü olan da orada rahat olman. *Başarılı olduğunu* düşünüyorsun, değil mi? Umurunda değil.

Zirveye çıktığınız sürece kimi incitirseniz incitin ve bunun için başınıza gelen her sefil şeyi hak ediyorsunuz."

Bir şekilde, bunun olmasını bekliyordum. Belki de bu yüzden sonunda davet ettiği şeyi elde ettiğinde onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. yapmak için buradayım.

Kardeşim bağırmaya başlarken yüzümün sağ tarafına bir yumruk indiriyor ve mucize eseri gözümü iskalıyor.

Darbesi tenimde sıcak bir his bırakıyor ve çok acıtıyor ama ona karşılık vermiyorum.

Çünkü ağabeyimin aksine benim hâlâ işleyen bir beynim var.

Ve bize doğru koşan bir güvenlik görevlisini fark eden iki çalışan göz, Andrew'a geri çekilmesi için bağılıyor.

Ağızımda kan tadı alıyorum ve mümkün olan en kısa sürede buzlamazsam bunun sabah iyi görünmeyeceğini şimdiden biliyorum. Ama saate bir kez bakmak önceliklerimi belirlemem için yeterli.

"Efendim." Güvenlik görevlisinin gözleri devam etmeden önce yanağıma takılıyor. "Neler oluyor? Bu adam sana vurdu mu?"

"Evet. Hepsi bu kadar mı?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Binanın içinde fiziksel bir tartışma olursa polisi aramam talimatı verildi. Yoldalar."

"Buna gerek kalmayacak." Annemle babamın, ağabeyimin bu işe bulaştığını duyduklarında kalp krizi geçirmelerini istemiyorum.

bana yumruk attığı için tutuklandı. "Suç duyurusunda bulunmayacağım." Bunu hak ediyor ama zamanım yok.

Geri dönmem gereken bir kadın var ve o benim için her şeyden ve herkesten daha önemli. Bu lanet evrendeki herkesten daha önemli.

"O bu şirketin bir çalışanı efendim," diye devam ediyor güvenlik görevlisi. "CEO ile temasa geçildi ve hem şirket hem de polis için ifadenizi almak isteyecekler. Lütfen onlar gelene kadar binadan ayrılmayın."

Kahretsin.

Güvenlik görevlisini önce benim tehdit ettiğime ikna etmeye çalışan kardeşimi görmezden geliyorum, ama sonra güvenliği fark ediyorum ve endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum.

Pisliklerle uğraşmanın en iyi yanı da bu zaten; o kadar aptallar ki kendi hayatlarını mahvediyorlar. Tek bir şey yapmana gerek yok.

Kotumun arka cebine uzanıp telefonumu aldığımda midem bulaniyor. Ekranı çatlamıştı ve kilidi açılmıyordu. Yeniden başlatmayı deniyorum ama işe yaramıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Beni arkamdaki masaya öyle bir itti ki, lanet olası telefonumu kırdı.

Ofisin uzak duvarındaki dijital saate bakıyorum, Çoktan geç kaldığımı ve Maddie'ye ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Restoran pek yakın sayılmaz ve bu trafikte oraya asla zamanında varamayacağım.

Ama restorani arayabilirim. Biri bana telefonunu verirse, internetten telefon numaralarına bakıp bir sorun olduğunu ve Maddie'ye haber vermelerini söyleyebilirim.

Takım elbiseli bir adam kapıdan içeri girdiğinde tam da bunu yapmak üzereydim, ardından dört polis memuru geldi.

"Simmons!" diye kükrüyor ve bir an için daha önce hiç görmediğim bu adamın bana hitap ettiğini düşünüyorum, ta ki gözlerinin kardeşimin kafatasında delikler açtığını görene kadar. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Sonraki kırk beş dakika sıkıcıydı. Bir telefon istediğimi ve bir polis memurunun bana önce ifademi almaları gerektiğini, uzun sürmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Ama aldılar.

Andrew'un patronunun benden nasıl bolca özür dilediğini de hatırlıyorum, ona her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra bile açıkça utanmıştı. Ve kardeşime, bu konuda canını sıkmamasını söylediğini hatırlıyorum. ertesi sabah geliyor, ki bu umduğum kadar iyi hissettirmiyor. İşini kaybetmeyi hak etmediği için değil, saat akşam sekizi vurmak üzereydi ve ben hala Maddie'ye ulaşamamıştım.

Bir sağlık görevlisi yüzüme bakıp morluğuma biraz buz koymam için beni zorladıktan sonra artık çok geç olduğunu anlıyorum.

Sonunda gitmeme izin verildiğinde, kardeşime tek kelime etmiyorum. Alabama binmeden hemen önce gözlerim onunla buluşuyor.

Her nasılsa hikayemizin asla

mutlu son. Az önce olanlardan sonra, ikinci bir şansı hak etmediği daha da netleşti.

Bazı insanlar bunu asla yapmaz ve biz de onlara bunu vermediğimiz için bencil değiliz - ailemiz olsun ya da olmasın.

İnsanlar işleri berbat ettiklerinde, sırf özür diledikleri ya da kendilerini kötü hissettikleri için otomatik olarak affedilmeyi hak etmezler. Olan olmuştur ve hayatımızda boş bıraktıkları yerin onlara tekrar uygun olup olmayacağına karar verme özgürlüğüne sahibiz.

Kardeşim ne özür diledi ne de dileyecek ve ben bunu sorun etmiyorum. Artık değişmediğini ve değişmeyi de planlamadığını bildiğim için bir ilişkimiz olmasına ihtiyacım yok.

İhtiyacım olan Maddie ve içimden bir ses onu çoktan kaybettiğimi söylüyor.

* * *

Restoranda değil. Bunu biliyorum çünkü oraya gittim, personele sordum ve bana yirmi dakika önce ayrıldığını söylediler.

Bu yüzden arabama geri döndüm, telefonumun hala açılmadığını kontrol ettim ve doğru gelen tek şeyi yaptım.

Onun dairesine gidiyorum.

Alt katın zilini çaldığımda cevap vermiyor. Beş kez daha yapıyorum.

Ve hiçbir şey.

Bir adam tasmalı bir köpekle binadan çıkana kadar yarım saat dışarıda bekliyorum ve hemen içeri giriyorum. Ben

Onu görmek, onu ekmediğimi anladığından emin olmak için çaresizim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Göğsüme yapışan bastırılmış endişeden kurtulmak için asansöre biniyorum.

Nefes nefese onun katına ulaştım ve dairesine doğru ilerledim. Koridor sessiz, ıssız, ses yok herhangi bir birimden geliyor.

Önce zilini çaldım, cevap vermeyince kapıyı çaldım. Hala bir şey yok.

"Maddie," diye sesleniyorum kapıyı tekrar çalarken, kulağımı kapısına dayıyorum. Komşularının bir tür sapık olduğumu düşünmelerini istemiyorum, bu yüzden sesimi olabildiğince alçak tutuyorum. "Maddie, çok özür dilerim. Kardeşimi görmeye gittim ve... Uzun hikâye ama yolda kaldım ve telefonum bozuldu; bu yüzden seni arayamadım. Çok özür dilerim, bebeğim. Seninle konuşmama izin ver, Lütfen."

Bir dakika geçiyor.

Sonra on beş.

Bir noktada, dairesinin içinde su (musluk? duş?) aktığını duyduğumu düşünüyorum, bu yüzden orada olduğunu biliyorum. Ve koridordaki otomatik ışıklar kapandığında ön kapısının altından gelen zayıf parıltıyı hayal edin.

Beni görmezden geliyor ve bu canımı acıtıyor. Ama bunu hak ediyorum.

Kardeşıme daha önce siktirip gitmesini söylemeliydim. Onunla tanıştığım için pişman değilim, çünkü sonunda tüm bu pisliği içimden attım ve eğer yapmazsam yüzünü bir daha asla göremeyeceğim. ama bu konuda daha akıllı davranmalıydim.

Çünkü Andrew buna değmez ama sevdiğim kadın kesinlikle değer. Ve ben her şeyi berbat ettim.

Koridorda bir saat ileri geri volta attıktan sonra, en azından hala orada olup olmadığımı kontrol etmek için kapıyı açmasını umarak, ilgilenmediği anlaşıyor. Kapıyı bir kez daha çaldım ama cevap gelmedi.

Onun soğuk omzunu hak ediyorum, gerçekten hak ediyorum, ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor.

Komşularının sonuçlarını düşünmüyorum.

Koridorda oturup, sırtımı kapısının hemen yanındaki duvara dayayıp beklerken beni görüp muhtemelen polisi arayacak. Eğer bütün gece sürerse, o zaman burada olacağım.

Telefonum hala çalışmıyor ama her gün işe saatle gidiyorum, bu yüzden kliniğe geç kalma konusunda çok endişelenmiyorum.

Yarın sabah. Alarmım yok ama zaten uyumayı planlamıyorum.

İki saat geçiyor ve ben Gölge ile Sis'i düşünüyorum. Yirmi dört saat boyunca evde ilk kez yalnız kalmıyorlar, bu yüzden endişelenmiyorum. Suları, yiyecekleri ve birbirleri var. İyi olacaklar.

Ben mi? Yapacağımı sanmıyorum.

Saat sabahın üçü olduğunda ve dairesinden tek bir kişi bile çıkmadığında ya da dairesine girmediğinde, mizahsız bir kıkırdama çıkarıyorum.

Gerçekten de geceyi karanlık bir koridorda, kaybetmekten kurtulamayacağım bir kadının kapısının önünde oturarak geçiriyorum, tüm bunlar kardeşim yüzüme yumruk attığı için.

Saat altıda, bir kapının açıldığını duyduğumda sayıklamaya başladığımı düşünüyorum. Yirmi dört saattir uyumadığım için bu beni şaşırtmadı.

Ama sonra tanıdık bir ayakkabı koridora adım atıyor, sonra bir diğeri. Gözlerim aylar önce nefesimi kesen ve hala geri vermeyen bir çift ela göze takılana kadar o uzun, güzel bacakları takip ediyorum.

"James?" Kaşlarını çatıyor. "Burada ne işin var?"

İçimde bildiğine dair bir his var. Dün gece kapıyı çalıp onu çağırdığımı duymamış olması mümkün değil ama şu noktada umurumda değil.

O burada, ben de buradayım ve gitmesine izin vermeyeceğim.

"Maddie." Ayağa kalkarken sesim boğuk ve yorgun geliyor. "Çok özür dilerim. Dün gece bir şey oldu ve telefonum bozuldu-"

"Yanağın şişmiş," diye dikkat çekiyor.

Beynim düzgün çalışamayacak kadar yorgun olduğu için olmalı, ama sesinin *normal* olmadığını fark eder etmez hemen uyanıyorum.

Hayır, sesi düz geliyor. Duygusuz. Ve ona baktığımda, yani *gerçekten baktığımda*, loş ışık bile

Koridor gözlerindeki şişliği ya da ne kadar kırmızı göründüklerini gizleyebilir.

Sonra yanındaki küçük el bagajını fark ediyorum ve kalbim karnıma iniyor.

"Maddie-"

"Kendine sakla," diyor, sesi düz ama bir şekilde soğuk. "Her ne söyleyeceksen, duymak istemiyorum."

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu geri yutuyorum. "Seni bilerek ayağa kaldırmadım Maddie. Bunu asla yapmam. Kardeşimi görmeye gittim ve işler kontrolden çıktı." Şişmiş yanağıma baktığında, sanırım irkildi. Emin değilim. "Aylardır bana ulaşmaya çalışıyordu ve ben..." *Siktir et.* "Kapanışa ihtiyacım vardı. Yapamazdım... Hayatıma devam etmezsem hak ettiğin adam olamazdım. Ve sana layık olmayı bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Ses çıkarmıyor, ben de çıkarmıyorum, bu bombayı attıktan sonra onu ürkütmekten korkuyorum.

Gözlerini kapatıyor, burnundan derin nefes alıyor ve "Ben gidiyorum" diyor.

Kalbim durdu.

Bavulunun yaklaşan varlığı beni rahatsız ediyor. Tüm eşyalarını o küçük valize sığdıramayacağı kesin.

Gitmiyor. Gidemez.

Neden olmasın, pislik? Senin yüzünden mi? Onu hayal kırıklığına uğrattın, terk ettin, sözünü tutmadın.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim aniden çok daha kısık ve boğazım çok daha kuru bir şekilde soruyorum.

"Eve gidiyorum" derken bana bakmıyor. Eve.

Burada

değil.

Benimle

değil.

"Annem aradı."

Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Tamam."

Onu bir şekilde üzmüş olmalı. Araları pek iyi değildir, belki de onunla buluşmaya söz vermiştir. ama son saniyede iptal etti. Belki de bu yüzden üzgündür. Belki de kardeşi eve dönmesini istemiştir?

Ama artık burada bir işi var, sevdiği *iki* işi. Sonsuza dek ayrılıyor mu?

Siktir et, ama onun peşinden giderdim.

Onunla yeni bir hayat kurmak için tüm hayatımı alt üst edebilirim.

Sonsuzluk gibi gelen ağır bir sessizlikten sonra Maddie nihayet bana bakıyor ve gözlerinin ardında saklanan duygu karmaşasını görüyorum.

Kafası karışık, kızgın, kırılmış.

Çünkü onu incittim ve başkası da incitti. *Onun kalbiyle ilgilenmen gerekiyordu. Onu koruman.* "Maddie-" diye başladım.

Ama onun söylemesini beklediğim son sözler dudaklarından dökülmeden önce bitirmeye fırsatım olmadı.

"Babam öldü."

BÖLÜM 34

Maddie

Pnsanlar yıllar içinde çeşitli nedenlerle hayatımdan çıkıp gittiler ama ben hiç kimseyi kaybetmedim.

Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da nereye giderseniz gidin, bir daha asla göremeyeceğiniz insanlar olduğu düşüncesi çok tuhaf. Çünkü onlar ölüdür.

Babam öldü. Babam öldü. Babam öldü.

Annemin aramasından sonraki yirmi dört saat gerçek gibi gelmiyor.

Havaalanına sadece bir taksi beni bıraktığı için gittiğimi ve Warlington'a da kardeşim kapıda beni beklediği için vardığımı biliyorum ama başka pek bir şey bilmiyorum.

Beynim kapanıyor, bedenim pes ediyor ve kalbim...

Artık çalıştığını sanmıyorum.

Çocukluk odamın kapısının yumuşak bir şekilde çalınması beni son birkaç saattir içinde bulunduğum hiçlik durumundan uyandırıyor. James'in mesajları telefonumda cevapsız duruyor ama kendimi bu konuda kötü hissetmeye zorlayamıyorum.

James: Warlington'a sağ salim vardın mı?

James: Sadece sana bir resim göndermek

istedim.

Gölge ve Sis. Merhaba diyorlar.

James: Çok üzgünüm, Maddie. Bunu yaşadığın için üzgünüm. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım.

Beni restoranda bıraktı. Her zaman orada olacağını söyledi ama sonra olmadı. Sebepleri, açıklamaları... Pek bir şey ifade etmiyorlar. Şu anda kendi kalbimi bile hissedemezken.

Onun gitmesi zaten beklemediğim bir şey değildi. Onsuz da yaşayabilirim.

Ama istiyor musun?

Tek kelime etmiyorum ama kardeşim yine de odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Bu beni rahatsız etmiyor. Bu noktada hiçbir şey rahatsız etmez.

Sammy konuşmuyor. Sadece yatakta, yorganın üzerinde benimle birlikte yatıyor ve dövmele, sıcak eliyle elimi tutuyor.

Telefonum yine çalıyor.

Görmezden geliyorum. Kardeşim parmaklarımı sıkıyor.

Beş dakika ya da belki beş saat sonra, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"Boş."

Ve bu da var.

Yatak odamın kapısını açan bir sonraki kişi Lila oldu. Babası gibi o da bize yaklaşırken tek kelime etmiyor. Ve yeğenim, uğruna sorgusuz sualsiz canımı verebileceğim bu küçük insan, kollarını boynuma doladığında ve yanağını yanağıma bastırdığında, yıkılıyorum.

Gözyaşları dökülüyor ama üzerlerinde babamın adı yazmıyor.

Bunun yerine, istediğim, *ihtiyaç duyduğum* ama asla sahip olamadığım kişi için ağlıyorum.

Onu canından çok seven harika bir babası olan Lila için ağlıyorum. onu kaybetmek.

Ve sonra ağlıyorum çünkü babam için ağlamaktan nefret ediyorum, üzüntümün zerresini bile hak etmeyen o aşağılık adam için.

"Ağlaman sorun değil Maddsy." Lila beni yapabildiği gibi yatıştırıyor aklımı okudu. Annesinin kim olduğunu düşünürsek, bu beni hiç şaşırtmaz.

Ağabeyimin onun saçlarına bir öpücük kondurduğunu duyuyorum. "Teyzenle biraz konuşmama izin ver, küçük

güneş ışığı."

"Tamam, baba." Gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırıyor. "Seni seviyorum Maddsy. Sen benim en sevdiğimsin."

Yarı hıçkırık, yarı kıkırdama kaçıyor benden. "Seni daha çok seviyorum, Lila."

Yanağıma ve kardeşimin yanağına son bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Başım Sammy'nin kolu ile göğsü arasındaki boşluğu buluyor ve sessizlik içinde oraya yerleşiyorum.

"Onun için ağlamak istemiyorum," diye haykırıyorum sonunda. Sesim hırıltılı ve yanlıştır çıkıyor ve içindeki zayıflıktan nefret ediyorum.

"Yaparsan sorun değil" diyor ama bu durumu daha iyi yapmıyor.

Son buluşmamız aklımdan çıkmıyor. Beni haftalarca takip ettikten sonra onu on yedi yıl sonra ilk kez karanlık bir otoparkta gördüm ve şimdi onu bir daha asla göremeyeceğim.

Çünkü o öldü.

Babam öldü. Babam öldü. Babam öldü.

"O..." Başlıyorum, bu konuyu açmak istemiyorum ama ya şimdi ya hiç. Şimdi, kalbim hiçbir şey hissetmediğinde, acıyı kaldırabileceğini biliyorum. "Yıllar önce geri döndüğünü söyledi. Beni görmesine izin vermediğini söyledi."

Kardeşimin kaslarının bedenimin altında gerildiğini hissediyorum. "O yaptı." Bir duraklama. "Yedi yaşlarındaydın. Dövmeciye geldi ve seni görmek istedi. Sarhoştı, belki başka bir şey de vardı ve ona siktirip gitmesini söyledim.

Onu tehdit ettim. Senin velayetin bende olduğu için hiçbir şey yapamadı, bu yüzden bir daha denemeye zahmet etmedi."

Göğsüne doğru başımı salladım. "Sana kızgın değilim. Sen doğru olanı yaptın."

Kardeşimin dudakları alnıma hafif bir öpücük konduruyor. "İ Doğduğun gün sana bakacağına söz verdi ve o adam gittiğinde seni görme ayrıcalığını kaybetti. Geri döndüğünde... Sağlıklı olmadığını söyleyebilirim. Akli başında değildi ve onu o şekilde görmene izin vermeyi

reddettim.

Belki koşullar farklı olsaydı..."

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, göğsü derin bir iç çekişle kabarıyor.

"Doğru olanı yaptın," diye tekrarlıyorum ve bunu sadece onu daha iyi hissettirmek için yapmıyorum. Çok derinlerde değil, biliyorum babam beni tekrar incitmek için beni görme ayrıcalığını kötüye kullanırdı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Berbat bir şey. Daha doğmadan babası tarafından terk edilen kardeşimin, küçük kız kardeşinin de babası tarafından terk edilmesine tanıklık etmek zorunda kalması gerçekten berbat. Ve bu çok acıtıyor.

Tanıdığım en güzel ruhlardan birine sahip olan Sammy'nin benimle birlikte bu karmaşayı yaşamak zorunda kalması çok derin.

"Onun için ağlamaktan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Ondan nefret ediyordum, Sammy. I ondan *nefret ediyorum*."

Onun kollarında dağılıyorum, ama o parçaları toplamak için orada. Her zaman öyledir.

Konuşmaya başladığımdan beri duramıyorum. "Ölüyken ondan nefret etmem beni kötü bir insan mı yapar? Kötü bir Kızın mı?" Cevabı duymak isteyip istemediğimden emin olmadan soruyorum. Burnumu çekiyorum ama gözyaşlarımı silmiyorum. "O gitmiş olsa bile bir fark hissetmemem yanlış mı? Daha önce yanımda değildi ve şimdi de asla olmayacak."

Sammy bana daha sıkı sarıldı. "Sen onun kızı değilsin Maddie. Asla olmadın - önemli olan şekilde değil. Olabilirsin onun genlerini taşıyorsun, ama sen benimsin. *Bizimsin*. Ona hiçbir zaman bir şey borçlu olmadın ve bundan sonra da olmayacaksın. Onun ölmüş olması nefretini geçersiz kılmaz ve onun seni asla hak etmeyen bir pislik olduğu gerçeğini de silmez."

Yüzümü boynundaki mürekkepli güle gömüp ağlıyorum.

Ağlıyorum, yıkılıyorum ve ailemin her zaman yanımda olacağını bilerek kendimi toparlıyorum.

"Çok özür dilerim," diye hıçkırıyorum.

Eliyle başımın arkasını kavlıyor. "Ne için?"
Kelimeler doğrudan kalbimden dökülüyor. Bir kez olsun,
onları tutmak istemiyorum.

"Kendi ailem yapamadığı için beni büyütmek zorunda kaldığın için üzgünüm ve Grace'le neredeyse başaramadığınız için üzgünüm çünkü ben bir yüktüm. Ve ben taşındıktan sonra bile bana bakmak zorunda kaldığınız için daha fazla çocuk sahibi olamadığınız için üzgünüm, çünkü ayak bileğimi sakatladım ve geleceğimi çöpe attım. Çok özür dilerim, Sammy." Duruyorum, nefesim kesiliyor, sesim son kelimedede çatlıyor.

Kardeşim gözlerimden akan yaşları avuç içleriyle siliyor, tıpkı ben çocukken her zaman yaptığı gibi. O kadar ilgi ve sevgi dolu ki, daha çok ağlamak istiyorum.

"Benimle nefes al, prenses. Nefes al. Nefes ver," diye talimat veriyor.

Ben sakinleşene kadar hareketleri tekrarlıyoruz. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Konuşurken dudaklarım titriyor, sesim de öyle. "Çok uzun bir süre."

Eski terapistim hakkında konuşmaya cesaret edemiyorum. Şu anda olmaz. James varken olmaz.

Tanrım, James.

Neden beni hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı? Neden ihanet hissinden kurtulamıyorum?

Ağabeyim nefesinin altından küfrediyor ve gözlerimi arıyor, yüz hatlarının her yerine endişe bulaşmış. "Bana bak Maddie. Beni dinle."

Başımı sallıyorum, göğsüm acı dolu hıçkırıklarla kabarıyor.

"Sen benim kardeşimsin, kanımsın, *her şeyimsin*. Sen asla bir yük olmadın, tamam mı? Hiçbir zaman. Doğduğundan beri tek istediğim seni kendime saklamaktı çünkü biliyordum ki

Kimse sana ağabeyinden daha iyi bakamazdı. Bana bir amaç verdin, hâlâ da veriyorsun, tıpkı Lila ve Grace gibi.

Benim için önemli olan tek kişi siz üçünüzsünüz.

bu ailedeki hiç kimseye yük olamazsın. Biz seni bu kadar çok severken sen asla olamazsın.

"Grace ve ben istemediğimiz için daha fazla çocuk sahibi olmadık Maddie, senin yüzünden değil. Sebep para değildi, verecek sevgimizin olmaması da değildi. Biz

kendimizi

Aile tamamlanmıştı ve bu kararın seninle hiçbir ilgisi yoktu, her şey bir çift olarak bizimle ilgiliydi, tamam mı? Sen tanıdığım en inanılmaz insanlardan birisin, Ve bunu sadece kız kardeşim olduğun için söylemiyorum. Sen sorumluluk sahibi, eğlenceli, cömert, azimli, olgun, lanet bir meleksin Maddie.

"Geleceğinizi çöpe atmadınız çünkü bu sadece başlamak üzere ve ben orada olacağım, yolun her adımında sana tezahürat yapacağım. Bizimle her zaman bir evin olacak.

İhtiyacınız olan her konuda desteğimiz her zaman yanınızda olacaktır, Çünkü bunu hafife almadığınızı ve kendiniz için bir hayat kurmak istediğinizi biliyoruz ve bunu yapıyorsunuz.

"Senden daha iyi bir kardeş isteyemezdim. Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum, beni duyuyor musun? Hepimiz gurur duyuyoruz ve gerekirse hayatımın sonuna kadar her gün sana bunu hatırlatacağım."

Konuşması bittiğinde yine gözyaşlarına boğulmuştum.

İçten içe hepsini biliyordum, çünkü hayatım boyunca bana bunun doğru olduğunu gösterdi, ama bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Bugün kardeşime ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diyorum tenine karşı, sesim boğuk çıkıyor. "Hepinizi çok seviyorum. Sizi seviyorum."

Kollarını etrafıma doluyor ve beni tüm kırık parçalarımı bir araya getiren büyük bir ayı kucaklamasının içine çekiyor.

"İstediğin kadar ağlayabilirsin prenses. Hiçbir yere gitmiyorum ve Lila bütün gün seninle kucaklaşmaktan başka bir şey istemez."

Kıkırdıyorum, kalbim şimdiden daha hafif hissediyor.

"Yarın, cenazede, kendini tutmanı istemiyorum.

Ağlayın, bir şeyleri kırın, çığlık atın, ne isterseniz yapın. Ama kalbinizin kanamasına izin verin çünkü iyileşmenin tek yolu budur."

İyileşmek.

Benim için uzun zaman oldu.

Babamın cenazesine katılmak, yapacağımı asla ama asla düşünmediğim şeyler listesinin en başında yer alıyor.

Yani, birkaç hafta öncesine kadar, hala hayatta olup olmadığından, hala ülkede olup olmadığından ya da ona neler olduğundan emin değildim. Ve umurumda da değildi.

Dün gece Sammy ile yaptığım konuşma suçluluk duygusu konusunda bana çok yardımcı oldu. Cenaze evinin bu soğuk odasında dimdik durabilmemin, babamın kapalı tabutuna bakabilmemin ve kendime onu hiç özlemediğimi, hiç sevmediğimi ve şimdi de özlemeyeceğimi itiraf edebilmemin tek nedeninin onun sözleri olduğunu söylemekten utanmıyorum.

Ama acı hala orada, kalbimde duruyor ve ilk başta nedenini anlamıyorum.

Babam hiçbir zaman hayatımın gerçek bir parçası olmadı; daha çok, kardeşimi fark edene kadar özlemini çektiğim soyut bir figür gibiydi.

Bir babanın sahip olması gereken her niteliğe sahipti.

Ve daha iyi bir ailede büyümeyi isteyemezdim.

Daha İyi Bir Yer, bu cenaze evi için yanıltıcı bir isim, diye düşünüyorum etrafımdaki her detayı incelerken, Warlington'ın en kabalık bölgesinde yer aldığı göz önüne alındığında.

Babamın cenazesini kim organize etti? Hiç tanışmadığım büyükanne ve büyükbabam mı? Sahip olduğumu bile bilmediğim bir teyze ya da amca mı? Neden burayı seçtiler?

Kim bu insanlar?

Törenin başlamasına daha yarım saat var ama bu oda çok *kalabalık*. Burada çoğu babamın yaşlarında olan kadın ve erkekler var ve ağlıyorlar. Bazıları gözyaşlarını tutarken; diğerleri sadece ciddiyetle ayakta durur.

Bu da ne böyle?

Geldiğimizden beri birkaç kişi yanıma geldi, Pete'i nereden tanıdığımı sordu. Belli ki ismimden pek bahsetmiyordu. Ben de sadece bir aile dostu olduğunu söyledim ve bu onun arkadaşları için yeterli görünüyordu. Arkadaşları vardı.

Bir kızı olduğundan haberi olmayan arkadaşlar. Her neyse. Artık umursamıyorum.

Beş dakikadır buradayım ve şimdiden bunalmış durumdayım. Belki de Sammy kapanışa ihtiyacım olabileceği konusunda ne kadar ısrar etse de gelmek bir hataydı. Dışarı çıkıp onu, Grace'i ve Lila'yı bulmak için arkamı dönmek üzereydim ki onun güçlü parfümü burun deliklerimi işgal etti.

"O iyi bir adam değildi," diyor annem sert bir sesle, gözleri tabutta. Kıpırdamadan duruyor, sert ama ciddi değil. "Onunla yaşamak kolay değildi ama pişman değilim. Ne de olsa bana seni verdi."

Gözyaşlarım bugün ilk kez akmakla tehdit ediyor. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamalıydı. Ama kalbimin ona karşı babama duyduğum kızgınlığın aynısını duymadığını da inkar edemem.

Annem kendi koşullarının kurbanıydı. Normalde ayıldıktan sonra daha fazla var olmak için çaba göstermeyen birine sempati duymazdım ama geçmişle savaşmaktan yoruldum.

Annemin hayatını yeniden rayına oturtmak için çok mücadele ettiği açık, her ne kadar en başta hiç kopmaması gereken ilişkileri yeniden canlandırma konusunda hala çok iyi olmasa da.

Babamın aksine, belki de ikinci bir şansı hak ediyordur. Ama bugün olmayacak.

"Nasıl geçti?" Ona usulca sordum.

"Alkollüyken araç kullanıyordu ve bir binaya çarptı. Başka kimse yaralanmadı."

Güzel. Bu durumda, ondan başka kimse ölmeyi hak etmiyordu.

"Neyin etkisi altında?"

Annem yorgun bir iç çekişten önce bana şöyle bir baktı. "Sen küçükken her iki ayda bir işini kaybetmesine neden olan saçmalıkların aynısından Maddie. Kokain, belki başka bir şey. Biz tanışmadan önce kendini yanlış kişilere kaptırmış. Uyuşturucu satıyordu.

ama bunu bilmiyordum ve sonra... Ben..."

Başka bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ama kelimeler boğazında düğümleniyor. Onun yerine kemikli parmakları elimi buluyor ve sıkıyor.

Ona izin verdim çünkü benim de buna ihtiyacım var.

"Her şey için özür dilerim Maddie. Sana yaşattıklarım için her zaman pişmanlık duyacağım. Umarım bir gün, hazır olduğunda, benimle konuşmak istersin. Gerçek bir bir tane."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve başımı sallıyorum. Çünkü kalbimin çok da derin olmayan bir yerinde, annemin en azından bunu hak ettiğini biliyorum. Yeni versiyonlarımızın tanışma şansı bulabileceği bir konuşma.

"Seni arayacağım," diye fısıldıyorum, sesim çok boğuk ve yemin ederim tüm vücudu rahatlamayla sarkıyor. "Ama bugün değil. Benim... zamana ihtiyacım var."

"Evet. Tabii ki." Elim tekrar sıkıldı. "Seni seviyorum Maddie. Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

Ben karşılık vermiyorum ama sanırım yapamayacağımı anlıyor. Henüz değil, ama belki bir gün.

"Kardeşini aramaya gidiyorum," diyor ve sesindeki yeni kararlılık hoşuma gidiyor. Daha önce hiç bu kadar kendinden emin konuştuğunu duymamıştım. "Benim de ona bir özür borcum var."

Annem beni tabutun başında bırakıyor ve ancak o zaman gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyorum.

Bu bir anda çok fazla. Zaten yeterince parçalanmış olan zavallı kalbime çok fazla çelişkili duygu yapıyor ve bu insanların onun için tek bir damla gözyaşı döktüğümü düşünmelerini istemiyorum.

Hiç düşünmeden odadaki kapılardan birine yöneldim, bu kapı boş bir koridora açılıyordu. Birkaç adım ötede tek bir tahta sandalye var ve üzerine çöküp Yüzümü ellerimin arasına gömüp içimi boşalttım.

Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Annem, babam, kendim.

Herkes aynı anda.

Bir araba kazasında kendini öldürdü çünkü lanet bir keşti ve bunu düşünmek beni daha çok ağlatıyor. Eğer kardeşim araya girmeseydi sonum onun gibi olabilirdi.

Eğer o gece o boş viski şişesine takılıp düşmeseydim ve kafamdan yaralanmasaydım, annemin sonu da onun gibi olabilirdi, ölebilirdi ya da daha kötüsü olabilirdi. Kendime zarar vermeseydim ve kardeşimle yaşamaya başlamasaydım, belki de annem hiç rehabilitasyona gitmeyecekti.

Benim de sonum ölüm mü olurdu? Alkol ve uyuşturucu tarafından tüketilir miydim? İstismar edilmiş ve yalnız mı?

Yüksek sesli bir hıçkırık kalbimi parçalıyor ve belki de bu yüzden yaklaşan ayak seslerini duymuyorum.

Ama o sesi duyuyorum.

"Maddie."

BÖLÜM 35

Maddie

"M addie."
O ses.

Şimdi rüyalarımda duyduğum o derin gümbürtü. Ve kesinlikle, burada olan şey bu olmalı. Çünkü James Norcastle'da. Klinikte çalışıyor, beş saat uzaklıktaki çocukluk kasabamın eteklerinde rastgele bir cenaze evinde değil.

Ama sonra kafamı kaldırdım ve gözlerim Bugün görmeyi beklediğim son kişi, etrafımdaki her şey duruyor.

Hayır. Olamaz.

Gözlerimi bir, iki kez kırpıyorum, bu zalim rüyanın gitmesi için kafamın içinde çığlık atıyorum.

Ama bir hayalet görmediğimi biliyorum. Bu hayal gücümün bana oynadığı bir oyun değil.

O burada, Warlington'ın bu terk edilmiş mahallesindeki Better Place Cenaze Evi'nin boş koridorunda duruyor ve bu gerçek.

O benim için burada.

Benim için.

Sandalyemden kalkmıyorum ama kalkmama da gerek yok.

Uzun, kaslı bacakları tam önümde durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ona bakmıyorum, gözlerim elbise ayakkabılarına kilitlenmiş. *Babamın cenazesine gelmek için takım elbise giymişti.*

Kalbim iyi durumda değil. Dürüst olmak gerekirse anatomimin hiçbir parçası iyi değil. James'i takım elbise içinde görmek yasak olmalı ve ben bunu takdir etmek için kendime izin vermiyorum.

Gitti.

Ama geri geldi.

Önümde diz çöküp yüzünü göz hizama getirdiğinde kafamın içindeki sesler hâlâ kavga ediyor. Bakışlarım hala yerden kalkmıyor.

"Acı soyut bir duygudur." Birbirimizi iki gündür görmüyorduk ve ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu sözleri değil. "Neden hissettiğimizi her zaman anlayamayız, en azından hemen anlayamayız."

Sanırım şu anda kendi sesimi bulamadığımı, düşüncelerimin karmakarışık ve bulanık olduğunu biliyor, çünkü o yatıştırıcı gürültüyle devam ediyor.

Sana layık olmayı bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

Sözlerinin hatırlattığı şey ona bakmamı sağlıyor, bana istemeden de olsa çok şey anlatan o sıcak gözlere.

"Hayatımda nefret ettiğim insanlar var Maddie," diye devam ediyor. "Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim ama ölüm düşüncelerine bile katlanamadığım insanlar. Kafa karıştırıcı ve sinir bozucu ama emin ol hissettiklerin normal. Bu

Sadece herkese, hatta bunu hiç hak etmeyenlere bile yer veren büyük bir kalbiniz olduğunu gösterir."

Belki de artık bunu hak etmeyen insanlar için yer tutmak istemiyorum. Belki de her zaman güvenilir olmaktan, benim için aynı şeyi yapmayan insanlar için orada olmaktan yoruldum.

"Başkalarına nasıl tepki vereceğimizi ya da içimizde ne kadar acı veya sevgi bırakacaklarını kontrol edemeyiz." Benimkinden iki kat daha büyük olan elini sessiz bir davetle uzatıyor. Avucumu onunkinin üzerine koyduğumda kalbimde hiçbir pişmanlık yok ve parmaklarını elimin etrafında kapatarak sadece tutuyor. "Sen

Senin en çok neyine hayranım biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"Zamanını değersiz insanlarla harcama. Babana bir bak. Ona ikinci bir şans vermedin; geri dönmek için yalvardığında pes etmedin. Bu cesaret ve kararlılık ister, pek çok insanın yapamayacağı bir şey. gerçekten önemli olduğunda. Senin olanı alıyorsun ve bunun için özür dilemiyorsun. Hayatını istediğin gibi yaşadığın için seninle gurur duyuyorum Maddie. Senden çok şey öğreniyorum. sen."

Ben mi? Benden mi öğreniyor?

Başparmağı tenimde daireler çiziyor, tenimi yakıyor ve aynı zamanda beni sakinleştiriyor. Bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Koridorun bu kısmı çoğunlukla sessiz, odaların hiçbirinden yüksek ses ya da müzik sesi gelmiyor. Bu bana düşünmek için zaman veriyor.

O gece kardeşi yüzüne vurmuş. Telefonu bozulmuştu. Bu yüzden sana ulaşamadı.

Seni ekmedi.

Geceyi kapının önünde oturup seni bekleyerek geçirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Konuşurken boğazım yanıyor. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Ölüm ilanını internette buldum." Elimi biraz daha sıkı tutuyor, koruyucu dürtüleri tatmin olana kadar bakışları gözlerimin her köşesini arıyor. "Seni görmem gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Sen gittiğinden beri çok endişelendim ve bir saniye daha bekleyemedim."

"Ama... ama iş..."

"Bir gün izin aldım. Onlara ailevi bir acil durum olduğunu söyledim." Parmakları yanağıma yerleştğinde, yüzümü tutulması gereken değerli bir şeymiş gibi kucakladığında, geri çekilmiyorum. "Neden burada tek başına ağlıyorsun?"

Yoruldum. Çok, çok yorgunum.

Her an tetikte olmaktan yoruldum.
benden uzaklaşacak bir sonraki kişi. Çünkü insanlar bunu
çoktan yaptı. Ailem beni terk etti.
kardeşimi devreye girmeye zorladım.

En büyük korkum çoktan gerçekleşti ve ben hayatta kaldım.
Buradayım, değil mi? Bütünümlü ve çok cazip gelse bile asla
vazgeçmediğim için kendimle gurur duyuyorum.

Peki ben ne yaptım? Zorlamaya devam ettim, yeni
insanlarla tanışmaya devam ettim, arkadaşlar edinmeye ve
hayatımı yaşamaya devam ettim. Korku içinde, evet, ama
artık değil.

Benim için bu kadar önemli olan bir şeyi
kaybedebilecekken olmaz. Bu *her şey* demek.

James randevumuza gelmedi ve bu beni üzdü ama bunun
için iyi bir nedeni vardı. Kardeşiyle konuşmaya gitti,
On yıldan uzun süredir görmediği biriyle karşılaştı ve işler
daha da kötüye gitti. Doğruyu söylediğini biliyorum çünkü
yanağı hafifçe morarmış ve kirli sakalının altında şişmiş.

Beni asla terk etmeyeceğini söyledi ve terk etmedi.
O yapmadı.

Kendi kontrolü dışında olan bir şey için onu
cezalandırmak adil değil. Kimse her zaman dediğimi
yapmayacak ve bu beni sevmedikleri anlamına gelmiyor.

Ama James seni sevmiyor. Senin hissettiklerini hissetmiyor.

Kalbimi delip geçen beklenmedik acıyı bastırarak,
"Annem bana onun bir araba kazasında öldüğünü söyledi"
diyorum. Gerçek bir duygu hissetmeden bu sözleri ona
tekrarlayabilmem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.
"O bir keşti.

Her zaman öyleydi."

Başparmağı gözümün hemen altındaki deriyi okşuyor ve
kuru gözyaşlarımın kalıntılarını siliyor. "Bu seni nasıl
hissediyor musun?"

Omuz silkiyorum, kendim bile bilmediğim için ona
söyleyemiyorum. "İstedikimi aldım, değil mi? Onu bir daha
asla görmeyeceğim."

Gözleri benimkilere öyle bir niyetle bakıyor ki, orada ne
bulacağından korkuyorum. "O iyi bir adam değildi ve

İyi bir babaydı," diyor, sesi kararlı. "Belki bu yüzden ölmeyi hak etmedi ama olan oldu ve şu anda öyle ya da böyle hissetmek zorunda değilsin. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacın var."

Ona küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Ben iyi olacağım." Başparmağı yine yanağıma okşuyor. "İyi olacağını biliyorum, Maddie. Biliyorum."

"Annem özür diledi," diye geveliyorum, bunun beni neden her şeyden daha çok rahatsız ettiğini gerçekten bilmiyorum. "Ona daha sonra konuşabileceğimizi söyledim... Bilirsin, birkaç gün sonra."

"Bu iyi." Bana küçük ama güven verici bir gülümseme veriyor, o kadar büyüleyici ki keşke onu sonsuza dek yakalayabilsem. "Senin için ne yapabileceğimi söyle."

Zavallı kalbim yerinden fırladı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. I..." Başımı sallıyorum, hala bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyorum. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Buna mecbur değildin ama sana ihtiyacım vardı ve burada olduğun için mutluyum."

Bakışlarındaki yumuşaklık, tüm pürüzlerine rağmen beni bitiriyor. "Sana daha çok ihtiyacım var Maddie. Bu konuda bana güven."

"Sikiş arkadaşlarının bunu birbirleri için yaptığını sanmıyorum," diyorum sözlerimin gerçekte ne anlama geldiğini bile anlayamadan.

James'in suratı asılıyor ve midem düğümleniyor. "Hayır, öyle değil."

Etrafımızdaki hava daha önce hiç hissetmediğim bir tür manyetik elektrikle cızırdıyor.

Gözlerindeki değişimi görebiliyorum, iliklerime kadar hissedebiliyorum ve şüpheciliğin bittiği ve diğer her şeyin başladığı yerin burası olduğunu biliyorum.

İyileşme, sabır, heyecan. Hayatımızın geri kalanı.

Parmakları saç tellerimi benden uzaklaştırıyor. Alnıma öyle bir özen gösteriyorum ki nefes almayı unutuyorum. "Bunun olmaması gerekiyordu, değil mi? Aramızdaki bu şey."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Değildi."

"Ama oldu." Sözlere nihai ama teslim olmuş gibi değil. Korkmuş, belki. Temkinli. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yok. Bu soruyu kendime haftalardır, belki de aylardır soruyorum ve Grace'in sözleri aklıma geliyor.

"Aynı fikirde olup olmadığımızı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. sesi o kadar kısık ki, nasıl duyduğunu bile bilmiyorum. "Beş yıl sonra kendini nasıl görüyorsun?"

"Seninle."

Kalbim durdu. "Ne yapıyorsun?"

Alnı ne zaman benimkine bu kadar yaklaştı? "Senin yanında olduğum sürece umurumda değil Maddie.

Biliyorum, sen

Yirmi bir yaşındayım ve hâlâ çözmem gereken pek çok şey var, ama benim de öyle."

Tavrındaki değişim kafamda bir alarmin çalmasına neden oluyor. Geri çekiliyor, dudaklarını bir iç çekiş ayırıyor.

"Kardeşim ve eski sevgilimle olanlardan sonra kendimi başka birine açılırken göremedim. Bir ilişki içinde olmak istemedim. Sonra sen çıktın karşıma. Sen, gücün ve ateşinle, o güzel kahkahanla, kalbimi yere sabitlemeye çalıştığımda bile onu uçuruyorsun.

Böylece zarar görmez.

"Yaş farkımız bir sorun olabilir, belki de olmayabilir. Bilmiyorum Maddie, ama seni gördüğümde beri tek istediğim hayatında olmakken bununla mücadele etmekten yoruldum. Sana bakmak, seni hak ettiğin gibi sevmek. Ve eğer bu işimi bırakıp seninle başka bir yere taşınmak, bir sürü çocuk sahibi olmak ya da bir düzine kedi evlat edinmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım çünkü bu *sana* sahip olacağım anlamına geliyor."

Kalbimin artık çalıştığını sanmıyorum.

Boğazım kurudu, nabzım boynumda o kadar güçlü ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Şunu mu diyor?

"Kahretsin." Onu hiç bu kadar gözle görülür bir şekilde sarsılmış görmemiştim ama bu konuda onunla dalga geçemeyecek kadar gerginim. "Bunun kesinlikle ne yeri ne de zamanı, ama artık rol yapmak istemiyorum Maddie. Bu beni parçalıyor."

Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu seni seviyorum demek," diye ilan ediyor ve sözlerini ruhuma kalıcı olarak kazıyor. "Bu demektir ki aşık oldum ve bunu mahvetmekten o kadar korkuyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bunun anlamı bu."

"James, sen-"

"Yapabilirim. Zaten yaptım ve yine yapabilirim. Emin olmanın bir yolu yok ama kendime yalan söylemeye devam edemem." Yüzümü tutuyor, ben de ellerimi bırakıp onun kollarına doluyorum. "Sen benim yol göstericimsin Maddie. Sen

Seninle tanıştığım andan beri öyleyim. O kadar çok yönden takdire şayansın ki, bunları sıralamaya kalkarsam nefesim kesilir

teker teker. Bugün burada olman, geçmişindeki şeytanlarla yüzleşmen bile bana senden öğrenecek çok şeyim olduğunu söylüyor. Bana gülümsediğinde kendimi bu gezegendeki en şanslı adam gibi hissediyorum ve seni mutlu etmek, beni istediğin sürece seni sevmek ve korumak istiyorum. Tabii eğer istersen."

Şu anda kelimelerimi bulabilmemin tek nedeni onun onlara ihtiyacı olması.

Ve onun için, artık emin olduğum gibi, her şeyi yaparım.

En korktuğum şeyi bile.

"Hayatım boyunca yeniden terk edilmekten korktum" diye itiraf ediyorum, belki de bir terapistin ofisinin dışında ilk kez yüksek sesle. Ve bu çok iyi hissettiriyor. "Kalbimi korumam gerektiği için derinlere inmeme izin vermiyordum ama... Kalbimin senden korunmaya ihtiyacı yok.

Sen buna layıksın James, benim her şeyime. Bundan bir daha asla şüphe etme."

Kardeşimin öğrendiğimden emin olduğu bir şey varsa o da büyümek, aşkın gerçek olduğunu anlamaktı. Bilmek için

Karşımdaki kişi tüm olumsuzluklara rağmen tüm doğrularımı ve yanlışlarımı bağına basmak istediğinde.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra arkama yaslanıp izledim. On yedi yıl boyunca kardeşimin karısını sadece kitaplarda okuduğum bir şekilde sevmesini izledim. I

Onun için ne kadar önemli olduğunu, sadece istese ona dünyayı nasıl kolayca verebileceğini göstermesini izledi.

En sağlıklı ailede doğmamış olabilirim ama koruyucu meleğim her zaman yanımdaydı; kardeşim.

Sammy ve Grace'in beni sevmeye biçimleri ve bana sağlıklı, sonsuz sevginin gerçek olduğunu öğretmeleri sayesinde şu anda James'e bakabiliyor ve geleceğimizin gözlerimin önünde serildiğini görebiliyorum.

"Kalbim senin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ve ben senin kalbini istiyorum James, onunla birlikte gelen tüm karanlık köşeleri.

Onu bana verir misin?"

Yüklü bakışları benimkileri arıyor. "O her zaman senindi."

Dudaklarımız birbirine değdiği an, ikimiz hakkındaki tüm şüphelerim yok oluyor. Bana sahip olduğu en değerli şeymişim gibi sarılışı, dilinin sonsuza dek sürecektir bir vaatle dilimin etrafını sarışı, kalbimin hiç bu kadar dolu hissetmemiş olması.

Ben ona sarılıyorum, o da beni daha sıkı tutarak bağımızı derinleştiriyor.

Hiçbir zorlukla karşılaşmayacağımızı düşünecek kadar masum değilim ama *biliyorum ki* birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Çünkü öyle ya da böyle, bizim kaderimizde varmış.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, uzaklaşırken

kısaca ve sadece bunu duymasına ihtiyacım olduğu için.

"Seni seviyorum. Hem de çok. Seni son nefesimi vereceğim güne kadar her an seveceğim ve bir sonraki hayatımda da tekrar seveceğim." Belimi sıkıyor, bana sarılıyor

İnanılmaz derecede yaklaştı ve ben de ona karşı eridim.
"Sana bir şey getirdim."

Sesindeki hafif değişiklik merakla kaşlarımı kaldırmama neden oluyor. "Öyle mi?"

Bir kolu hâlâ ortama kilitlenmişken, elini takım elbise ceketinin cebine sokacak kadar uzaklaşıyor. "Bu... Ah, hiçbir şekilde mükemmel değil." Sesi neden gergin geliyor? Şimdi ilgimi çekti. "Aslında oldukça çirkin."

"Bana ne verirsen seveceğim," diye cesaretlendiriyorum onu, sözlerimdeki gerçeği duyabilmesini umarak. "Hadi ama, ne oldu? Burada ölüyorum."

Yanaklarındaki hafif kızarıklık beni öldürüyor.

Ve sonra bana uzattığı katlanmış peçete beni biraz daha öldürüyor.

"Seviyormuş gibi yapmanıza bile gerek yok," diyor. "İ Buraya gelirken uçakta buldum ve bunun boktan bir şey olduğunu biliyorum."

Bana neden kâğıt peçete uzattığını sorgulamıyorum bile. "Çok dramatik."

Ama içeride ne olduğunu gördüğümde ciğerlerimdeki havayı dışarı atan benim.

O...

Aman Tanrım.

Bir *mandala* çizdi. Eliyle. Kalp şeklinde. "James, bu..."

"Şimdiye kadar yaptığın en çirkin şey-"

Dudaklarımız arasındaki küçük mesafeyi tekrar kapatırken bitirmesine fırsat vermiyorum. O da tereddüt etmeden beni öpüyor ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar bana yaklaşıyor.

Şimdi mükemmel bir şekilde planlanmış geleceğimin neden yürümediğini anlıyorum. Neden hiç yürümeyeceğini.

Her şey birbirimizi bulabilmemiz, bu anda burada olabilmemiz için oldu ve asla pişman olmayacağım. yaşadığım sürece bir saniyesini bile unutmayacağım. "Ne oluyor lan?"

O tanıdık sesle irkildim, James'i ittim.
sanki yanıyormuş gibi uzaklaştı. İkimiz de koridorun
sonundaki adama dönmeden önce kafası karışmış bir
şekilde bana bakıyor.
İkimizi de öldürmekten bir saniye uzakta görünen adam.

BÖLÜM 36

James

Tiki saniye önce hayatımın aşkını öpüyordum, ona ruhumu veriyordum ve şimdi kardeşi beni altıya indirmek üzere ayaklar altında.

Eğlenceli zamanlar.

Kolayca korkutulabilecek bir adam değilim. Futbol günlerimden beri geliştirmeyi bırakmadığım sert bir vücudum var ve kötü bir kaş çatmanın cehennemini sallayabilirim. İnsanlar bana bulaşmaz çünkü daha iyi bilirler.

Ama kurallar bu adam için geçerli değil ve bunu anlıyorum.

Yirmi bir yıldır kendi kızım gibi baktığım küçük bir kız kardeşim olsaydı ve dilini onun boğazına sokan yaşlı bir adam yakalasaydım, o orospu çocuğunu gördüğüm yerde öldürürdüm.

Hala nefes aldığım için şanslıyım.

Kardeşi, artık patlayıp yok olan baloncuğumuzun tam içine girene kadar durmuyor. Ondan sadece biraz daha uzunum, ama eşit derecede genişiz ve şu anda bunun pek bir önemi yok gibi. Hele ki iki nokta beş milisaniye içinde beni parçalayacakmış gibi görünürken.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor ama kız kardeşine bakmıyor. O karanlık gözler bende kalıyor. "*Sen de* kimsin lan?"

"Sammy," diye başlıyor Maddie, kolunu tutarak ama o geri adım atmıyor. Sanki onu duymuyor bile, gözlerinde parlayan öfke havuzunda kaybolmuş gibi.

Ağabeyine -her ne şekilde olursa olsun lanet olası babasına- bakarken sinirlerimi yutuyorum ve sesimi yeniden bulmayı başarıyorum.

"Efendim, ben-"

Tam o anda farkına vardığını görüyorum, öfkeli bakışları bana ölmüş olduğumu söyleyecek kadar genişliyor.

"Sen onun lanet olası fizyoterapistisin," diye tükürdü, yüzüme geliyor. Geri adım atmadım. Bana saldırmasına izin verdim, çünkü belki de bunu hak etmiştim. "Sen aldın onun savunmasızlığından yararlanmak mı, seni pislik? Bunu düşündün hastalarınızdan biriyle uğraşmak eğlenceli olurdu, değil mi? Yirmi bir yaşında bir kız, Tanrı aşkına. Kaç yaşındasın sen?"

"Sammy, dur!" Gözyaşları Maddie'nin daha bir dakika önce çok mutlu ve ışık dolu olan yumuşak yüzünden aşağı dökülüyor.

Gözlerini. Eğer şimdi onun dağıldığını görürsem, kendimi kontrol etmek için elimdeki zayıf dizginleri tutabileceğimi sanmıyorum. "Düşündüğün gibi değil. O benim doktorumken hiçbir şey olmadı. Bunu ben başlattım Sammy. *Ben başlattım.*"

"Kimin başlattığı umurumda değil. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bunu durdurmadı," diye yüzüme karşı homurdandı. "Size bir soru sordum, *Doktor.*"

Ağızından çıkan her kelimeyle tüm şüphelerim ve güvensizliklerim bir anda yerle bir oluyor.

Çünkü o haklı.

Profesyonel bakımına emanet edilmiş genç bir kadının peşinden giderken ne düşünüyordum?

Gözlerimi açmadan önce iki saniye boyunca midemin bulandığını hissediyorum, ama gözlerim önümdeki azgın canavarla yüz yüze gelmek yerine Maddie'nin bakışlarını buluyor - ve hatırlıyorum.

Ben hasta değilim. Ben bir canavar değilim. Hiç de olmadım.

Ben, savaşmasına rağmen aşık olan bir adamdan başka bir şey değilim. Kendisinin ötesine bakan bir adam

güvensizlikler ve inanç sıçraması yaptı, hepsi de sevgi adına

karşısındaki inanılmaz kadının tam da hak ettiği gibi.

Burada durup kardeşinin ya da bir başkasının Maddie'ye olan hislerimi küçümsemesine ya da kirli bir şeye dönüştürmeye çalışmasına izin vermeyeceğim.

O benim ışığım, dünyam, her şeyim ve bu konuda kendimi kötü hissetmekten yoruldum.

Kime aşık olacağımızı kontrol edemeyiz. Düşüncesi bile korkutucu ama o olduğu için çok mutluyum.

"Efendim," diye yeniden başlıyorum, sesim içimde hissettiğimden çok daha kararlı çıkıyor. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"O zaman konuş," diye bağılıyor.

Bakışlarım Maddie'ye kayıyor, aramızdan anlayış geçiyor. Kardeşinin kolunu çekiştiriyor. "Grace ve Lila Dışarıda mı?" diye soruyor ve o da başını sallıyor.

"Gidip onları bulayım." "Tören başlamak üzere."

"Umurumda değil."

Omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor ve bana doğru gönderdiği küçük gülümseme, hayatımın en zor ama en önemli konuşmalarından biri olacağı kesin olan şeyle yüzleşmek için ihtiyacım olan tüm gücü bana vermeye yetiyor.

Maddie filmin sonunda kapıyı kapatırken odalardan birinden tanımadığım bir country şarkısı çalmaya başlıyor.

Koridorda kardeşiyle beni tamamen yalnız bıraktı. Ve tamam, şu anda onun ağzından çıkabilecek zehirli kelimelerden biraz korkuyor olabilirim.

bir izleyici kitlesi var.

Yine de bana saldırmak yerine, elini yorgun yüzünde gezdiriyor ve tüm bunlar onun için büyük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi iç geçiriyor.

"Adım James Simmons," diye başlıyorum, kalbimin göğüs kafesimin içinde çarpmaya başlamasına aldırmadan. "Otuz bir yaşımdayım ve Maddie'nin iyileşmek için gittiği klinikte fizyoterapistim. Onun doktoruydum ama dediği gibi,

O benim hastamken aramızda hiçbir şey olmadı. Ondan sonra, onun kontrollerini

sağlığını tehlikeye atmamak için. Ona karşı hislerim gerçek olmasaydı bugün burada olmazdım efendim. Sadece onun iyiliğini düşünüyorum."

Gözlerindeki ateş geri döndü, beni diri diri yakmaya hazır, ama bunu yapmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Otuz bir yaşındasın. Yirmi bir yaşındaki biriyle ne işin var? Bu bir tür hastalıklı şaka mı?"

"Kız kardeşine karşı hissettiklerim bir şaka değil." Sesim daha sert, beklediğimden çok daha sert çıktı ve kaşları cevap olarak yükselir. Bunun için bana bok atmasına fırsat vermiyorum. "İkimiz de aramızdaki yaş farkının farkındayız ve bunu görmezden gelmeyi planlamıyoruz. Bunu tartıştık ve

Bir anlaşmaya varacağız ve yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Onun hızına göre, neye ihtiyacı varsa ona saygı duyacağım ve destekleyeceğim.

"Tüm saygımla söylüyorum, Maddie kendi kararlarını verebilecek ve bu kararların arkasında durabilecek kadar yeteneklidir. Ona asla zarar vermeyeceğim ya da onu tehlikeye atmayacağım. Cesedimi çiğnemedim. Bir daha kimse ona zarar veremez. Buna karşı koymaya çalıştım. Başta onun için tüm bunları hissetmenin yanlış olduğunu düşündüm ama..."

Zihnim dönüyor, avuçlarım terliyor ve şu anda onun gözlerindeki bakışı çözemiyorum.

Bana yumruk atması ya da sarılması bir saniye sürebilirdi. Öğrenmekten çok korkuyorum.

Siktir et.

"Onun için ne ifade ettiğini biliyorum. Seni herkesten çok sevdiğini ve sana güvendiğini biliyorum ve aramızdaki hiçbir şeyi senden saklamak istemiyorum. Bu... Bu ilişki aylar önce başladı ve ikimiz de buna bir etiket koymaya cesaret edemedik. Aramızdaki yaş farkının farkındaydık ve istediğimizin bu olduğundan emin olmak istiyorduk. Ama haftalar geçti ve..."

Eğer bana bakışı bir şey ifade ediyorsa, ben yürüyen bir ölüyüm.

"Benim için o. Birbirimizde özel bir şey bulduk, başka birinde bulacağımızı hiç düşünmediğimiz bir yuva.

ve üzgünüm efendim, ama o istemedikçe ondan vazgeçmeyeceğim. O benim için çok önemli. O benim her şey."

Artık kalbimdeki her gerçeği Maddie'nin hayatındaki en önemli kişiye itiraf etmiş olarak mutlu bir şekilde ölebilirim.

Omuzlarımdan ağır bir yük kalkıyor ve kalp atışlarım normale dönüyor. Sayılır.

Ama karşımdaki kırk küsur yaşındaki, çatık kaşlı, boynunda ve ellerinde etkileyici dövmeler olan adam beni oracıkta öldürmüyor. Bunun yerine bana basit bir soru sordu.

"Kız kardeşimi seviyor musun?"

Sesim titremiyor. Tereddüt etmiyorum. "Evet. Her şeyimle. Hayatın kendisinden bile fazla."

Tekrar ayılmadan önce bakışlarında bir şey yumuşar. Yani beni tanımıyor bile. Onu zarar görmekten ve kalp kırıklığından uzak tutma isteğini anlayabiliyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Ona bakacağına, ona sadık kalacağına söz veriyor musun? ve onu hak ettiği şekilde sevebilir miyim?" diye sorarak beni şaşırttı. Gerçekten de hâlâ bana güverte vereceğini sanıyordum.

"Evet. Sonsuza kadar."

Maddie'ninkiyle aynı tonda olan gözleri beni tepeden tırnağa taradı.

"Seni tanımıyorum."

O konuşurken yutkunuyorum, kıpırdamadan duruyorum.

"Ne tür bir adam olduğunu bilmiyorum. Ama şunu biliyorum James, eğer kız kardeşime herhangi bir şekilde zarar verirsen... Kim olduğun ya da nerede olduğun umurumda değil çünkü seni bulacağım, işini bitireceğim ve bunu bir kaza gibi göstereceğim. Anlatabildim mi?"

Sadece başımı sallayabilir ve fikrini değiştirip bugün tehdidini gerçekleştirmeye karar vermemesini umabilirim.

Derin bir nefes daha veriyor, bastırılmış gerginliğin bir kısmı vücudunu terk ediyor. "Eğer kız kardeşim seni seçerse, o zaman ben de

bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

Vay anasını. Bununla başlayabilirdi.

Beni bir kez daha baştan aşağı süzdükten sonra ekliyor: "Onun kararlarına güveniyorum, ne de olsa onu iyi yetiştirdik. Ve sanırım hayatının en zor günlerinden birinde iyi olduğundan emin olmak için buraya kadar gelen bir fizyoterapistten çok daha kötüsünü yapabilirdi."

Bir konuşmayı bitirdiğim için hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum.

Bir gün daha yaşayacaksın, dostum.

Sanki hâlâ dayak yeme riskim yokmuş gibi, "Kolay olmadığını biliyorum," diye ekliyorum nedense. Ama bunu duymasına ihtiyacım var. "Sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ve araya girmek istemem ama babası ona yaklaştığında yanında olduğumu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Sorgulayıcı bir kaşını kaldırıyor. "Sen o adam mısın?" diye sorar. "Arabasının ve ehliyetinin fotoğrafını çekip tabak?"

"Evet. Onu işten alıyordum ve-" "Onu Monica's Pub'dan mı aldın? Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü geç ve karanlık olduğunda dışarı çıkıyor ve ben de eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum."

Başını sallıyor ve garip bir şey oluyor. İçeri girdiğinden beri ilk kez saldırmaya hazır görünmüyor. Neredeyse... yaklaşılabiliyor görünüyor.

"Bu iyi bir karardı. Plaka olayı." Bakışları arkamdaki kapalı kapılardan birine kayıyor. "Herif öldüğüne göre artık pek bir önemi yok."

Sözleri çok sert, ama içimden bir şey gelmiyor. Maddie'nin babasına sempati duyuyorum. Kızıma zerre kadar acımamışken olmaz.

"Sanırım öyle değil," diye mırıldandım.

Sessizlik üzerimize çöküyor. Rahatsız edici değil, ama tam olarak hoş da değil. Bu kadar gerginlikten sonra beklediğim son sözlerle sessizliği bozuyor.

"Sana daha önce bağırdığım için özür dilerim." Gözlerinin ardındaki dürüstlüğü görebiliyorum. Hatta bir parça pişmanlık. "Maddie senin hakkında hiçbir şey söylemedi, o yüzden hazırlıksız yakalandım. Ben ona karşı korumacıyım. Muhtemelen olmam gerekenden daha fazla."

"Anladım." Başımı salladım. "Biz iyiyiz." Sanırım. Umarım.

"Bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," diye uyarıyor ama gözlerindeki rahatlık farklı bir hikâye anlatıyor. Tıpkı kız kardeşi gibi o da gözlerinde hiçbir şey saklayamıyor. Elini uzattı ve ben sıkıca salla. "Seni hâlâ gözetim altında tutuyorum."

"Anlıyorum."

"Ve lütfen, şu efendim saçmalığını kes. Beni yaşlı hissettiriyor Kahretsin," dedikten sonra ağzının kenarları yukarı doğru eğildiğinde beni daha da şaşırtıyor. Çok az, ama orada.

"Maddie bana Sammy der, ama sadece o. Ben Cal diyorum."

"Cal. Tamam. Anladım." Ve neden şimdi gerginim ki?

"Dışarı çıkalım mı?"

Sadece başını sallıyor ve birlikte koridor ile kapı arasındaki mesafeyi yutuyoruz. Eli kapının kolundayken omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Onu kaç kere işten aldın?" diye soruyor.

Hatırlamaya çalışıyorum. "Onu tanıdığımdan beri ne zaman gece vardiyası olsa. Onu evinden almaya çalışıyorum.

Öğretmenlik de öyle, ama bazen o benden önce çıkıyor."

Ne tür bir cevap beklediğimi bilmiyorum ama bu gerçek bir gülümseme değildi. *Onaylayan* bir gülümseme.

Tek kelime etmeden kapıyı iterek açıyor ve onu hemen fark ediyorum. Güneş ışığında sarışın bir kadın ve onun karbon kopyası gibi görünen küçük bir kızla birlikte duran Maddie, siyah elbisesi ve uzun paltosuyla kesinlikle nefes kesici görünüyor, onu daha sıkı sarmak için kaşınıyorum çünkü

Burası donuyor.

Cal ve ben dışarıya adımımızı attığımız anda kafasını çeviriyor ve yüzündeki ifade beni neredeyse güldürüyor. O

kusmaktan bir saniye uzakta görünüyor.

Yaklaştığımızda söylediği ilk şey "Yaşıyorsun" oluyor.

Bunun üzerine sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Öyle görünüyor."

Dikkatli gözlerini kardeşine kaydırıyor. "Ve artık sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünmüyorsun," diye gözlemliyor. Bakışları aramızda gidip geliyor.

"Sonunda yetişkinler gibi davranmaya karar verdiniz mi?"

Ağabeyi bir kolunu onun omuzlarına doluyor, onu kendine doğru çekiyor ve başının üstünü öpüyor. "Sen mutlu olduğun sürece prenses, ben de mutlu olacağım. Senin için istediğim tek şey bu."

Mırıldanıyor. "Buna inandığımdan emin değilim."

"Beşimiz gidip bir şeyler yemeye ne dersiniz? O zaman satın almaya daha meyilli olur musun?" Cal öneriyor.

Benim kalbim takla atarken onun gözleri heyecan ve rahatlamayla açılıyor. "Gerçekten mi?" Bana döndü. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımda kolay bir gülümseme oluşuyor.

"Çok isterim."

"Kimsin sen? Çok uzunsun." Maddie'nin yeğeni olduğunu tahmin ettiğim küçük sarışın kız, babasınıninkine o kadar benzeyen bir kaş çatmayla bana bakıyor ki hem korkutucu hem de eğlenceli. "Sen Maddsy'nin erkek arkadaşı mısın?"

"Lila!" diyor sarışın kadın. "Kaba olma." Gözlerinde yalvaran bir bakışla bana bakıyor. "Çok özür dilerim. Ben Grace, Maddie'nin baldızıyım."

"Memnun oldum." Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. Gözlerinde dans eden gizli bir eğlence var ve Maddie'nin ona bizden bahsedip bahsetmediğini merak ediyorum. Önümdeki kıza dönüyorum, o kadar küçük ki göbek deliğime ancak ulaşıyor. "Sen Lila'sın, değil mi?"

"Evet. Sana bir soru sordum."

Küçük bir fişek daha, ha? Onu şimdiden sevdim.

Hâlâ ağabeyinin kucağında olan Maddie bana sadece içimi aydınlatan o güzel gülümsemelerinden birini veriyor. İlişki durumumuz hakkında açıkça konuşmamış olsak da, aramızdaki ilişkinin sonsuza dek süreceğini anlamak için tek bir bakışımız bile yeterli.

Ve burada başlıyor.

"Evet, Lila. Ben Maddie'nin erkek arkadaşı James," diye öyle gururla söylüyorum ki yemin ederim kalbim yerinden çıkacak. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Ve sonra yeğeni bana en parlak gülümsemesini verdiğinde biraz daha yanıyor. "Bilgisayarında oyun var mı? Telefon?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Teyzesine döndü. "Sende kalabilir."

Bu, hepimiz gülerken aramızdaki gerginliğin kalıntılarını dağıtıyor.

Maddie'nin bir sonraki sözlerini, alçak bir fısıltıyı yakaladığımda, kalbimdeki tüm karanlık bir anda yok oluyor.

"Zaten gidecektim."

37. BÖLÜM

Maddie

| Aralık ayının ilk haftası yaklaşırken Norcastle sokakları buzla kaplanıyor.

Bu sabah karnımın çıplak teninde kocaman bir el ve sırtıma bastırılmış sıcak bir bedenle uyandığımda, hangi gün olduğunu hemen anladım. Ama., Son seferin aksine, kalbim ağırlaşmıyor ve beynim bir başka kendine acıma sarmalına girmiyor.

Arkamdaki adam bunun bir nedeni, ama çoğunlukla beni buraya getiren kendi büyümem.

Bugün Norcastle Balesi'nin yeni açık seçmelerine başvurumu göndermek için son gün ve ben daha dizüstü bilgisayarımı açacağım. Bedenim geri dönmeye hazır değil ve kalbim sonunda acı gerçeği kabul etti.

Norcastle Balesi bana göre değil.

Buna ister önsezi deyin, ister bilinçli bir karar, ister her ikisi birden. Fark etmez.

Gerçek şu ki, hayatım boyunca uğruna çok çalıştığım hayallerim artık bana hitap etmiyor ve bu sorun değil. Geleceğim sabit değil ve istikrar uğruna öyleymiş gibi davranmayı reddediyorum.

Orada çalışmayacak olmam başarısız olduğum anlamına gelmiyor. Bu, insanları uzaklaştırdığım ya da kendim için bir şeyleri mahvettiğim anlamına gelmiyor - bu sadece büyüdükçe hedeflerimin değiştiği anlamına geliyor ve bunda yanlış bir şey yok.

Kendim için bir gelecek inşa ediyorum ve seçtiğim ve beni seçen insanlara yaslanıyorum. Ve eğer o gün gelirse

Artık beni seçmek istemediklerinde... Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Gerçekten korkunç bir şey yapmadığım sürece, birinin çekip gitmesi benim suçum değil. İnsanlar kendi kararlarını verebilir ve bazen bu kararlar beni geride bırakmak da dahil.

Bu benim kötü bir insan, arkadaş, kız evlat, kız kardeş ya da kız arkadaş olduğum anlamına gelmiyor. Sadece onların bir parçası olmadığım anlamına gelir.

artık benim yolculuğumun bir parçası değiller ve hepimiz yolumuza devam edip başarılı olabiliriz.

Kendra adında sevimli bir kadın olan yeni terapistim de bana aynı şeyi söylüyor.

Terapiye geri dönmekte tereddüt ediyordum ama Sammy ve Grace yıllar önce eski terapistimle yaşadığım her şey hakkında, baldızım Norcastle'da kendi terapistinden tavsiye istedi.

Umarım bu cadı iki hafta önce yaptığım şikâyeti beğenir.

Yıllar boyunca, kardeşime vaktini boşa harcamadığını kanıtlamak için mantıksız bir ihtiyaç hissettim.

beni yanına almakla hata yapmadı. Çünkü eğer tutkumu zirveye taşırsam, bu beni onun gözünde daha değerli kılacaktı.

Bu ne kadar üzücü? Ne kadar *çlgınca*?

Yol boyunca bir yerlerde, benim için gerçekten anlamlı olan şeyi -her zaman elimden gelenin en iyisini yapmak ve hayatımı bu zanaata adayabilmek- gözden kaçırdım. Ve bunu başardım.

Yaptım ama göremedim.

Bana ait olmayan bir rüya gözümü kör etmişti. Doğru sebepler için değil.

Haftalarca bale eğitmeni olarak çalışmak bana sadece çocuklara ve genç kızlara karşı değil, kendime karşı da sabırlı olmayı öğretti. Ve baleyi geçim kaynağım haline getirebilme ve çocukların kendilerini çok zorlamadıklarından emin olurken baleye benim kadar aşık olmalarını sağlama fırsatına değer vereceğime yemin ediyorum.

Ve bu tatlı farkındalığı, arkamdaki adamın bana her gün gösterdiği derin ve koşulsuz sevgiyle birleştirirsem, çok da kötü olmadığımı söyleyebilirim.

Aslında hayatım oldukça harika görünüyor.

James arkamda kıpırdanıyor, dudakları omzuma düşüp onu öpüyor. "Günaydın, bebeğim."

Tanrım, sabahki sesi. Biri beni bu sefaletten kurtarsın.

"Yine alarmından önce uyandın," diye belirtiyorum, daha neredeyse bir saatinin olduğunu ve bu süre zarfında Kliniğe gitmek için ayrılın.

Yüzünü boynuma gömüyor, kirli sakalı beni çığlık attırdığını bildiği şekilde gıdıklıyor.

Hassas tenime saldırırken nefes nefese, "Dur," diyorum.

"Ya da..." Kulağımın hemen arkasına bir öpücük konduruyor ve ben ürperiyorum. "Seni başka bir yerinden gıdıklayabilirim."

Buna hayır demiyorum.

James'in kocaman bedeni yorganın altında kayboluyor, giderken tenime öpücükler bırakıyor. Yorganımın eteklerinde durdu.

pijama pantolonu, dudakları karnımın alt kısmını sıyrıyor, kıyafetlerimi yavaşça, acı verecek kadar yavaşça çıkarırken kendimi buluyorum

daha bir şey yapmadan onun adını mırıldanıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor tenime karşı. Sonra durdu. "Sana hiç sormadım. Dövmen ne anlama geliyor?"

Mürekkepli kelebeğin üzerine ağzı açık öpücükler kondururken sırtım kavisleniyor. "Bu bana uçup gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Kendi yolumu bulmamı."

Öpücükleri yumuşar, kısalır.

"Geçmişimin acısını gelecek için umuda dönüştürmem gerektiğini. Yeniden doğuşun sembolü."

"Ve sen yaptın," diye fısıldıyor. "Hepsini. Çünkü sen harikasın ve seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu aşağıya doğru itiyorum. "Ama *lütfe*."

Sadece kıkırdıyor. "Çok sabırsızsın."

İnledim. "Bu kadar baş belası olmasaydın olmazdım."

"Ama kızımı kızdırmaya bayılıyorum," diye mırıldanıyor ve kalçamın iç kısmını öpüyor.

"James..." Kıvraniyorum. "Yemin ederim-" "Şşş... Seni tuttum."

Dilinin ucu ıslak kıvrımlarıma değdiğinde paramparça oluyorum. Onu daha yakına çekerken sırtım kavisleniyor, dilini içimin en derin yerinde hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Kalçalarımı kavriyor, ziyafet çekerken beni yerime sabitliyor. Kirli sakalının sertliği ve klitorisimi ağzına alıp kıvrımlarımı yalaması beni dakikalar içinde kendimden geçiriyor.

"Mm..." Ben onun etrafında nabız gibi atarken dili girişimi deliyor, inliyor ve bana vermeyeceğini bildiğim bir serbest bırakma için ona yalvarıyorum. "Çok tatlısın. Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum. Bunu istiyor musun bebeğim? Bu daracık yerde sikime ihtiyacın var mı? Şimdi mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Tanrım, evet." "Öyle mi?" diye dalga geçiyor.

"Sikinin içimde olmasına ihtiyacım var. *Kahretsin*," diye inliyorum o beni yemeye devam ederken. "Çok kötü istiyorum."

James üzerimde diz çökene kadar yorganı geriye atıyor, her zamankinden daha heybetli görünüyor. İçime girip sert gövdesiyle duvarlarımı gererken iç çamaşırını bile tamamen aşağıya itmiyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor nefesinin altında, tek istediği beni mahvetmekmiş gibi sert ve hızlı bir şekilde alıyor beni.

Yatağa geri oturup bacaklarımı gövdesine doladı. Bu açıdan o kadar derine giriyor ki çığlık atıyorum. Elim klitorisimi buluyor ve o sikinin içime girip çıkmasını izlerken kendimi parmaklıyorum.

"İşte benim güzel kızım," diye cilveleniyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Seni güzelce geriyor, değil mi? Siktir, evet. Kendine böyle dokunmaya devam et."

Yoğun bir zevk dalgası beni ele geçiriyor ve uzun süre

dayanamayacağımı biliyorum. James bunu biliyor, tıpkı her zaman yaptığı gibi, ve

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar üstüme çıkıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesinin yumuşaklığı cezalandırıcı itişleriyle tezat oluşturunuyordu. "Seni çok seviyorum Maddie. Her şeyden çok. Hayatın kendisinden bile çok."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ama ona "Ben de seni seviyorum" demeden düşmek istemiyorum. Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum."

James alnını benimkine bastırıyor, ben düşerken gözleri benimkinden hiç ayrılmıyor ve o da hemen arkamdan düşüyor.

Öpüşmemiz tutkulu ve yavaş, o beni yakınlaştırırken dillerimiz iç içe geçiyor. İçimde, etrafımda, içimde ve denesem bile daha fazla sevildiğimi hissedebileceğimi sanmıyorum.

Beni duşa sokup iyice temizlendiğimden emin olduktan sonra, ben kanepede kürklü bebeklerimize sarılırken bize hızlı bir kahve ve tost yapıyor.

Alnıma fazladan bir öpücük kondurarak getiriyor ve kanepede, şehrin üzerinde güneşin doğuşunun tadını çıkararak yiyoruz.

"Bugün annenle saat kaçta buluşacaksın?" diye soruyor dumanı tüten kupasının kenarından.

"Öğle yemeği vakti," diyorum, tereyağlı tosttan bir ısırık alırken. "Gergin misin?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz." Artık değil. Geçen hafta nihayet ona mesaj attığımda benimle tanışmak için can atıyordu, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Sammy de öyle. "Ailenle tanışacağım için çok daha heyecanlıydım."

Homurdanıyor. "Lütfen. Seni seviyorlardı," dedi.

Geçen hafta sonu birlikte yediğimiz öğle yemeğini hatırladıkça içten bir gülümseme duyuyorum.

"Annem kitaptaki tüm pastaları pişirebilmek için tatilleri ipe çekiyor."

James'in ailesi daha tatlı olamazdı, ki oğullarının ne kadar huysuz olduğu düşünüldüğünde bu oldukça komik. Bu kadar genç olmama gözlerini bile kırpmadılar ve bale kariyerimle

ilgileniyor gibiydiler, bu yüzden onları kış tatilinde görme ihtimali hayal ettiğim kadar ürkütücü değil.

Annesi, kardeşi Andrew'un orada olmayacağına dair bizi temin etti. Görünüşe göre, James'e yumruk attıktan sonra işini kaybetmiş.

Ofisinin ortasında -kim *yapar* ki bunu? - ve Norcastle'dan uzaklaştı.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı James nefesinin altında ve ben de aynı fikirdeydim.

Ailesine göre Alexandra ile olan düğünü de iptal edilmiş ve hala birlikte olup olmadıkları ya da Alexandra'nın hala şehirde olup olmadığı konusunda hiçbir fikirleri yok.

Ve dürüst olmak gerekirse, daha az umurumuzda olamazdı.

Tam da şüphelendiğim gibi, Beth ve Kyle James'i seviyor. Daha dün *saatlerce* onların James'i nasıl Bunun olacağını ve bir çift olarak ne kadar harika göründüğümüzü tamamen gördüler. Kyle, James'in yatakta nasıl olduğunu sorduğunda meme ucunu çimdiklemiş olabilirim.

Cenazeden Norcastle'a uçtuğumuzun ertesi günü, rehabilitasyon kliniğindeki yöneticilerle eski bir hastasıyla çıkıyordu. Gerekirse işini değiştirmeye hazırdı ama neyse ki, bir daha asla onun hastası olmadığım sürece doktorlar ve eski hastalar arasındaki kişisel ilişkilere izin verildiği söylendi. Kendimi tekrar yaralamayı planlamadığım için - dersimi aldım - bu bizim için işe yarıyor.

James'in ailesi ve benim ailem, fikirleri gerçekten önemli olan tek insanlar ve hepsi de ilişkimizi onaylıyor.

Sammy hâlâ o noktaya gelmeye çalışıyor ama düzeleceğini biliyorum.

Lila her gün James'i tatillerde evimize getirmem için bana yalvarıyor çünkü onun *çok havalı* olduğunu düşünüyor, yani bu da var. Haftalar önce cenaze evinden ayrıldıktan ve birlikte öğle yemeği yedikten sonra, telefonunda bazı popüler oyunları oynamasına izin verdi. Sanırım kardeşimin ona ısınmasının tek nedeni bu olabilir, ama şimdilik bunu kabul ediyorum.

"Senden önce döneceğim." Onu sakallı yanağından öpüyorum. "Ve akşam yemeği için lazanya yapıyorum."

"Bunun için dizlerimin üzerine çöküp sana yalvaracak değilim," diyor ve ciddi olduğunu biliyorum. Ne diyebilirim ki? Yapıyorum

Sığır lazanyası.

"Seni daha sonra yalvartacağım, ama bambaşka bir nedenle," diye takılıyorum ve kupamı lavaboya bırakmak için ayağa kalktığımda kıcıma bir şaplak yiyorum.

Birlikte yaşamıyoruz - henüz değil - ama bazen öyle hissediyoruz. Her gece birlikte uyuyoruz, genellikle onun evinde.

Gölge ve Sis yüzünden, ama bunu hiç umursamıyorum. Evimi hâlâ seviyor ve istediğim sıklıkta orada vakit geçiriyor olsam da onun evi bana evim gibi geliyor.

Birkaç kez sadece yarısını kullandığım bir yer için kira ödediğimi ima etti ve biraz haklı olsa da, ikimiz de hiçbir şey için acele etmek istemediğimiz konusunda hemfikiriz. Uzun vadede bu işin içinde olduğumuzu biliyoruz, bu yüzden sonsuza kadar yaşayacakken acele etmemiz için bir neden yok.

Ayrıca, böyle büyük bir karar vermeden önce mali durumumda biraz daha bağımsızlığa ihtiyacım var. Bizim yaşımız

Farklılık, aktif olarak göz ardı *etmediğimiz* bir şeydir ve James'in benden daha fazla finansal istikrara sahip olduğu açıktır. Bu yüzden bu konuda kendimi rahat hissedene kadar, ikimiz de

ayrı evlerde kalmamızın daha iyi olacağı konusunda anlaştık.

Şimdilik böyle yaşamak doğru geliyor, öyleyse neden değiştirelim?

Kliniğe gitmeden önce beni evime bir öpücükle bırakıyor ve ben işe gitmek için hazırlanıp kaçırdığım seçmeleri ve gideceğim anneyi düşünürken

Bugüne ikinci bir şans verdiğimde bir şeyin farkına vardım.

Yirmi bir yıldır ilk kez, tam olarak kim ve nerede olmam gerektiğini hissediyorum.

* * *

Monica's Pub'da annemi beklerken bir *deja vu* hissi yaşıyorum ama nostalji beni en çok etkileyen şey.

Dans okulundaki patronum performansımdan o kadar memnun kaldı ki, bana daha fazla vardiya vermeye karar

verdi.

garson olarak çalıştığım günlerin sona ermesi anlamına geliyordu. İki işi birden yürütmek çok yorucu olacaktı.

Yine de burayı ve burada bulduğum seçilmiş aileyi özlüyorum. Monica kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelip bana yeni işimi sorduğunda, bu barın bana kazandırdıklarını asla kaybetmeyeceğimi anlıyorum.

Bazı şeyler sonsuza dek kalır ve bu da onlardan biri.

"Maddie." Önümde otururken annemin sesi nazikti. Hatta Monica'ya bir selam ve Samimi bir gülümseme ve karşımdaki kadını neredeyse tanıyamıyorum.

Cildi sağlıklı bir ışıltıya sahip ve şimdi hatırladığımdan çok daha özgüvenli hareket ediyor. Bu yeni insanı, ben hala onunla yaşarken sahip olduğu dikkatsiz ve dağınık ebeveynin anısıyla bağdaştırmak zor.

"Nasılsın canım?" diye soruyor, tüm dikkati benim üzerimde. "Çok güzel görünüyorsun. Saçına bir şey mi yaptın? Sana çok yakışmış."

Fark etti mi? Farkı anlayabiliyor mu?

"Düzelttim." Ki bunu hiç yapmam. Yumuşak dalgalarımın serbest kalmasını tercih ederim ama bugün görünüşüm için biraz çaba sarf etmek istedim. Nedense. "Bu kadar iyi görünüyorsun iyi."

Gülümsüyor ve onun gülümsemesinin benimkine ne kadar benzediğini ancak şimdi fark ediyorum.

Bu farkındalık beni rahatsız etmiyor. Hem de hiç.

"Teşekkür ederim. Çok mutlu oldum."

Mutluluk. İşte budur. İşin sırrı bu.

Siparişlerimizi beklerken bana Dave'in ona ne kadar iyi davrandığını ve okula geri dönmesi için onu nasıl cesaretlendirdiğini anlatıyor. "Bu sadece aptalca bir diploma." Sanki çok büyük bir başarı değilmiş gibi elinin tersiyle itiyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şaşkınlığım hızla gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu inanılmaz! Sen ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

Yanakları kızarmış mı? "Bunun bana bir iş sağlayıp sağlamayacağını bilmiyorum - ne de olsa gençleşmiyorum - ama resepsiyonist olarak çalışmak için bir sertifika."

"Aman Tanrım, anne, bu inanılmaz," diye ışınlandım. "Beğendin mi? Dersler nasıl gidiyor?"

Bana yerel bir devlet üniversitesine yeni kaydolduğunu, bu yüzden hala yeniden öğrenci olmaya alışmaya çalıştığını söyledi. Öğretmenlerin gerçekten destekleyici olduğundan ve kendi yaşında hiç beklemediği kadar çok arkadaş edindiğinden bahsettiğinde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Annem bir tür mucize eseri liseyi bitirebildi, çünkü Sammy'yi on altı yaşındayken doğurmuştu. Hayat ona pek iyi davranmadı, bu yüzden biz de Büyürken.

Kardeşim, çizim yeteneğini gören bir aile dostunun onu kanatları altına alması ve dövmecilik hakkında her şeyi öğretmesiyle adını duyurmayı başardı. Eğer kardeşim adım atmasaydım, bu güzel ve mutlu hayata sahip olamazdım, ama artık annemi suçlamıyorum.

İyi ya da kötü, bugün olduğum kişi olmamın nedeni o.

Ve bu yeni Maddie'yi tüm ruhumla seviyorum.

"Seninle gurur duyuyorum anne. Eminim bundan sonra her şey senin için daha iyi olacak."

Bana küçük ama umutlu bir gülümseme veriyor, sanki birazcık şansı hak ettiğini düşünemeyecek kadar korkmuş gibi. "Umarım öyledir, Maddie. Gerçekten öyle umuyorum."

Karşımdaki neredeyse tanınmaz haldeki kadına baktığımda, elinden geleni yaptığını fark ediyorum. Ben doğmadan çok önce başlayan bir bağımlılık tarafından tüketildiğim için bana hak ettiğim her şeyi veremedi ama bana sevgi verdi. O kadarını hatırlıyorum.

Yeterli değildi ama en azından bir şeydi. Ve en azından bu sevgi her zaman gerçektir.

Kıkırdamalarım odayı doldurana kadar yanaklarıma öpücükler kondurur, en sevdiğim yemekleri yapardı.

üzgündü ve başımı sokacak bir çatı sağlamak için çok çalışıyordu.

Ama Sammy ve Grace'in yanına taşındıktan sonra, yıllar geçtikçe iletişimimiz giderek koptu ve bunun nedenini hep merak ettim.

On yedi yıldır hasretini çektiğim cevapları almamın zamanı geldi.

"Anne," diye başlıyorum, sohbetin değişmesini nasıl karşılayacağından emin değilim. Şimdiye kadar sadece olumlu, mutlu şeylerden bahsettik ama dürüst bir konuşma yapmak isteyen oydu. İşte başlıyoruz. "Neden..." Boğazımı temizliyorum. "Birlikte yaşarken neden daha fazla ziyaret etmedin?

Sammy?"

İçine kapanmasını, sertleşmesini bekliyorum. Onun yerine gözleri sulanıyor ve bu yüz kat daha kötü. Elim içgüdüsel olarak onunkini kapatıyor.

"Sana bu kadar acı çektirdiğim için özür dilerim Maddie."

Sesinin bu kadar zayıf çıkmasından hoşlanmıyorum. Aylar önce, gözlerimi devirirdim ve onun Kurban, ama kalbimde artık acıya yer yok. Bunu gerçekten hak eden insanlar için sadece merhamet barındırıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktum," diye burnunu çekiyor. "Ağabeyin sana çok iyi baktı. Her zaman da öyle oldu. Bu yüzden... Bu yüzden ona karşı o aptalca, haksız kini besledim.

O çok doğal biri ve benim asla yapamayacağım her şeyi sana verdi ve... Tanrım. Kulağa çok yanlış geliyor."

Elini sıktım. "Buraya seni yargılamaya gelmedim. Sadece anlamak istiyorum."

Şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Daha önce hiç olmadığım kadar ikna olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Eskiden çekip gittiğin için, annelik yapmadığın için sana kızardım ama... sanırım bunun nereden kaynaklandığını anlıyorum. Bu her şeyi yoluna koymuyor ama artık geçmişte yaşamak istemiyorum."

Bakışlarını iç içe geçmiş ellerimize indiriyor. "Kardeşin ve sen her zaman çok özverili ruhlar oldunuz. Çok güçlü, vermek için sevgi dolu. Ben sizi hak etmiyorum."

"Evet, var," diyorum ona kararlılıkla. "Lütfen anne, bunun için kendini cezalandırmayı bırak."

Kıkırdıyor ama esprili değil. "Biraz zaman alacak."

"Zamanımız var," diye onu temin ediyorum. Gözlerimin içine bakıp emin olamayınca başımı sallıyorum. "Ama Sammy'ye ulaşmanı ve ondan da özür dilemeni istiyorum. O seni seviyor anne. Hem de çok seviyor ve bunu hak etmiyor. Sen de inanılmaz bir torunu kaçıyorsun."

"Onu bazen görüyorum." Bu kez gülümsemesi gerçek. "Yine de onunla gelen her zaman Grace oluyor. Onu hep sevmişimdir, biliyor musun? Çocuklarıma karşı çok iyi, her zaman da öyle oldu. Lila için harika bir anne, senin için olmak isteyeceğim türden bir anne. Ama..."

"Ama oğlunu geri istiyorsun," diye bitiriyorum.

Başını salladı.

"Cenazede onunla konuştun mu?"

Babamın öldüğü fikrine hala alışamadım. O burada değil, tıpkı hiç olmadığı gibi... ama farklı bir şekilde yol.

Kendra -yeni terapistim- onun yaptıkları ve yapmadıklarıyla ve ölümünün bana hissettirdikleriyle yaşamayı öğrenene kadar önümüzde uzun bir yol olduğunu söylüyor, ama oraya doğru gidiyoruz. İyi gidiyorum.

Annem başını sallıyor. "Onu bulmaya gittim ama bulamadım... O zaman onunla konuşacak kadar cesur değildim."

"Bu ilişkiyi hâlâ kurtarabilirsin. Korkutucu olduğunu biliyorum ama yokluğunun onu incittiğini söylediğimde bana güven. O annesini geri istiyor, ben de öyle."

Öfkeyle gözlerini ovuşturuyor ve oturduğu yerden sıçrayarak hemen yanıma geliyor, beni öyle bir kucaklıyor ki çocukluğuma geri dönüyorum. "Teşekkür ederim Maddie. Teşekkür ederim," diye fısıldar. "Seni çok seviyorum canım. Seni çok seviyorum canım."

Seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim ama bundan sonra hep hak ettiğin gibi bir anne olacağıma söz veriyorum. Eğer beni kabul edersen."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Sempatimi hak eden biri için ağlamaktan utanmıyorum.

Bu ilişkiyi yeniden inşa etmek biraz zaman alabilir ama imkansız değil çünkü öyle olmasını istemiyorum.

"Seni hayatımda istiyorum anne," diyorum ona sarılarak. "Sammy de istiyor. Seni seviyoruz ve seni affediyorum. Yeniden başlamak istiyorum. Sen istiyor musun?"

"Evet. Çok fazla." Gözyaşlarımı çocukken yaptığı gibi silerek uzaklaştı. "Senin özverili, sevgi dolu, verici bir kadın olmandan gurur duyuyorum ve senin annen olmaktan daha fazla gurur duyamazdım. Bunu asla unutma."

Yapmayacağım. Yaşadığım sürece, yapmayacağım.

Anneme geçmişte adil bir el dağıtılmamış olabilir, ama şimdi şansı değişiyor. Geleceğimiz şimdi değişiyor. Ve buna tanıklık etmek için onun yanında kalmaya karar verdiğim için daha mutlu olamazdım.

* * *

James döndüğünde ay çoktan Norcastle gökdelenlerinin üzerinde parlıyordu. Daha önce Graham'ın bir şeyler içmek ve hokey maçını izlemek istediğine dair mesaj atmıştı, ben de arkadaşıyla vakit geçirmesi için ısrar ettim. Beni evde yalnız bıraktığı için hâlâ kendini kötü hissediyor ama açıkçası, Shadow ve Mist hiçbir malzemeyi dışarıda bırakmadığımdan emin olduğu için onun mutfağında yemek pişirmek benim işim.

"Maddie?" diye sesleniyor ön kapıyı arkasından kapatırken. Bir an sonra mutfakta belirir, yüzünde en yakışıklı gülümseme vardır. "Burası çok güzel kokuyor."

İşiliyorum. "Yemek hazır. Sadece soğumasın diye fırında tutuyordum."

"Mm." Kollarını belime doluyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Seni özledim. Annenle iyi bir gün geçirdin mi?"

Sarılmamızı bozmak istemeyerek başımı göğsüne koyuyorum ve ona ikinci şanslardan ve affetmekten bahsediyorum, tüm bunlar olurken o bizi mutfağın ortasında sessiz bir melodinin ritmiyle usulca sallıyor.

Beni topraklıyor, sakinleştiriyor ve artık hiç şüphe duymadan biliyorum ki olmam gereken yer burası. Her zaman bulmam gereken kişi o, bu iyileşme yolculuğunu paylaşmam gereken kişi o.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum, sesim sert ama aynı zamanda utangaç.

Parmakları saçlarımda dolaşırken kafa derime her zaman en iyi karıncalanma hissini veren şekilde masaj yapıyor.

"Anlat."

Hala onun kucağındayken gergin bir şekilde yutkunurken geri çekiliyorum. "Sanırım hayatımda ne yapmak istediğimi biliyorum."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor. "Ah, öyle mi?"

"Bu *gerçekten* uzun vadeli bir şey ama bu konuda heyecanlıyım."

Alnını alnıma bastırıyor ve "Bana yeni hayalinden bahset bebeğim" derken sesindeki gururu hayal bile edemiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Ona bir an bile pişman olmadığımı söyledim, Norcastle Balesi'ne girmeye çalışırken yaşadığım her şey, çünkü bu yol beni ona ve bu yeni bana götürdü.

Ona Suzanne Allard'ın yorumunun içimde olduğunu bile bilmediğim bir şeyi fark etmemi sağladığını ve kendi yolculuğumun başkalarının yanında olmam için bana nasıl ilham verdiğini anlattım.

"Şu anda stüdyoda ders vermekten çok mutluyum ama bir gün kendi stüdyomu açmayı çok isterim," diye yüksek sesle itiraf ediyorum.

ilk kez ve kulağa aptalca ya da zorlama gelmiyor.

James bana sanki uzun zamandır bildiği bir cevabı sonunda bulmuşum gibi bakıyor.

"Genç kızlara ilham vermek, bedenlerine değer vermeyi ve onları nereye götürürse götürsün yolculuğu kucaklamayı öğretmek istiyorum."

"Bu çok güzel bir rüya, aşkım."

Benim aşkım.

Bana ilk kez böyle sesleniyor ve kalbim buna uygun tepki veriyor.

Tanrım, onu çok seviyorum.

"Tek istediğim diğer dansçıların da benim yaşadıklarımı yaşamasını engellemek. Sakatlıktan bahsetmiyorum- Kendi hayallerinden bahsediyorum. Dans endüstrisinde ne yapmak isterlerse istesinler - başkalarına öğretmek, bir topluluğa katılmak ya da sadece eğlenmek için yapmak - bu olacaktır.

önemli. Bu yeterli olacaktır," diyorum ona. "Geçmişimde olanları değiştiremem ama belki birinin geleceğini değiştirebilirim."

"Önemli olan tek şey bu," diyor dudaklarımızı birbirine bastırarak. "Sen bu dünyaya bir armağansın Maddie. Her adımında yanında olacağım, elini tutacağım için çok şanslıyım. Eminim bir fark yaratacaksın. Benimle zaten yaptın."

Gülümsüyor, o kadar yumuşak ve sevgi dolu bir gülümseme ki, bu inanılmaz adamın tamamen benim olduğuna neredeyse inanamıyorum.

Kollarımı tekrar gövdesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ugh," diye inliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Seni daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim."

Ama yanılmışım.

Çok yanmış.

EPILOG

Maddie

Life'nin, kalbinizin başlangıçta istediği şey olmasa bile, ruhunuzun tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyi size vermek gibi komik bir yolu vardır.

On yıl önce, beni asla doğru nedenlerle istemediğim bir hayale götüreceğini düşündüğüm bir seçmeyi geçmek için kendimi çok zorladım.

On yıl önce hayat babamı benden aldı ve bana hiç sahip olmadığım annemin daha iyi bir versiyonunu verdi.

Ve on yıl önce kader beni Dr. Simmons adında seksi bir adamın profesyonel bakımına soktu ve o zamandan beri kışındaki sopaya katlanmayı (ve onu sevmeyi) seçtim.

Aşkımızı her gün, özellikle de böyle zamanlarda hatırlamam çok önemli.

"Yemin ederim sadece bir saniyeliğine kafamı çevirdim. En fazla iki," diye savunuyor söz konusu adam, elleri havada ve her şeyiyle. Bu 1.85'lik Yunan tanrısının yatalak karısından korktuğunu görmek, eğer bu kadar rahatsız olmasaydım beni eğlendirirdi.

Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. bakıyor ve bakışlarımı küçük suçluya kaydırıyorum. "Peki ya sen?" Sırıtmamak için kendimi zor tutarak soruyorum. Gerçekten de görülmeye değer biri. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Üç yaşındaki oğlumuz Dylan, mahvolmuş tişörtüne bakıyor ve somurtuyor. *O surat asma.* "Özür dilerim anne. Kase elimden düştü."

James ve ben bakışıyoruz; o da en az benim kadar, hatta daha fazla gülmek istiyor. İkimiz de surat asmaya karşı koyamıyoruz.

Dylan bunu kendi avantajına kullanmayı iyi biliyor.

Elimi uzatıyorum ve küçük adamım hemen elimi tutup koluma sarılıyor. "Bana kızgınsın, Anne?"

"Dürüst olmak gerekirse babana daha çok kızıyorum." Elleri tekrar havaya kaldıran kocama alaycı bir şekilde bakıyorum.

"Sadece bir saniyeliğine kafamı çevirdim," diye ısrar ediyor. "Shadow ve Mist birbirlerini kovalıyorlardı ve ben de hiçbir şeyi kırmadıklarından emin olmaya çalışıyordum."

"Mm." Bir elimi Dylan'ın dağınık kahverengi buklelerinde gezdiriyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Sorun değil. Babana sana daha fazla yumurta ve un vermesini söyle, tamam mı? Ve tişörtünü değiştir."

"Sadece büyükannemin kek tarifini yapıyordum." Yine suratını astı ve ben eridim. "Lila geçen sefer beğendiğini söylemişti. Ben mahvettim."

Bu sefer James'e surat asan benim. O da bana surat asıyor.

Böyle tatlı bir şeyi hak etmek için ne yaptık bilmiyorum. küçük melek, ama daha fazla minnettar olamazdık. Henüz sebzelerini yemiyor olabilir ama eğlenceli ve özverili ve bizim de isteyebileceğimiz tek şey bu.

"Her şeyi mahvetmedin dostum," diye güvence veriyor James. Yatak odamızın zemininde benim yattığım tarafa oturuyor ve Dylan'ın sırtını okşuyor. "Pastayı yapmak için daha çok malzememiz ve bütün öğleden sonramız var. Bunun için endişelenme. İhtiyacın olduğu kadar sana yardım edeceğim."

Bu onun için işe yarıyor gibi görünüyor. "Lila yarın da geliyor mu?" "Tabii ki geliyor," diyorum ona, küçük sevimli burnunu okşayarak.

"Gracie teyzen ve Sammy amcan, büyükannen, büyükbaban ve baban da öyle. Seni özlemeyecekler.

Dünya için doğum günü."

Gerçek doğum günü bir ay önceydi ama ailemiz şimdiye kadar bir araya gelemedi. Annem bile geliyor ve sanırım Dave'i de getirecek. Detayları daha sonra kendisiyle

görüşmem gerekecek.

Dylan cevap vermek yerine kolumu bırakıyor ve yanağını şiş karnıma bastırıyor; bu, ağabey olacağı haberini verdiğimizden beri yaptığı bir şey. Bu rolü çok ciddiye aldığını söylemek yanlış olmaz.

"Karnında mutlu yıllar şarkısını söyleyebilir mi?" diye soruyor, doğmamış küçük kız kardeşine karşı o kadar masumiyet ve sevgi dolu ki, hüngür hüngür ağlamak istiyorum.

"Sanmıyorum ama gelecek yıl buraya geldiğinde senin için avazı çıktığı kadar şarkı söyleyecek," diyorum ona.

Bu onu gülümsetir. "Evet! Şimdi onun yüzünü görmek istiyorum. Şimdi onun yüzünü görmek ister misin, baba?"

James'in yüzü kızımızdan bahsedince yumuşuyor, bu bizim kızımız olduğunu öğrendiğimizden beri sık sık yaptığı bir şey.

küçük bir kızımız olacaktı. Onu birkaç kez kardeşimle kız çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olduğu ve Sammy'nin Lila'yı nasıl atlattığı ve benim ilişkilerim hakkında konuşurken yakaladım, bu yüzden kesinlikle yoğun bir yolculuk içindeyiz.

Eğer James ailemize karşı aşırı korumacı davranıyorsa, ben sadece O buradayken ne kadar kötüleşeceğini hayal et.

Gah. Onu çok seviyorum.

"Şimdi onun yüzünü görmek için her şeyi yapardım, dostum," diyor, oğlumza bakarken yüzünde gururlu bir gülümseme var, gözleri hayranlıkla dolu. "Hadi gel. Seni temizleyelim ve pastaya geri dönelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Dylan alkışlıyor ve yumurta ve un lekeli tişörtünü çıkarıp yatak odasına kaçmadan önce karnıma yüksek sesle bir öpücük konduruyor.

O gittikten sonra, sonunda çatlarız.

"Kahretsin, bazen gülmemek için kendimi zor tutuyorum," diye fısıldıyor James, ayağa kalkarken eğlenerek başını sallıyor. "Çok komik biri."

"Annesinden almış," diye takılıyorum.

"Evet, ikiniz de veletsiniz."

"Ama sen bizi seviyorsun."

"Dünyadaki her şeyden daha fazla." Tıpkı oğlu gibi yanağını karnıma yaslıyor ve elimi tutuyor. "Nasıl hissediyorsun aşkım?"

"Belim beni öldürüyor," diye itiraf ediyorum küçük bir iniltiyle. "Bu bebeği dışarı itmek için sabırsızlanıyorum ve stüdyo."

James bana anlayışlı bir gülümseme verdi. Çok zordu. Birkaç hafta önce kızlarımı bale stüdyosunda bıraktım, ancak doktorum doğana kadar olabildiğince dinlenmemi tavsiye etti, bu yüzden buna odaklanıyorum.

Kendi stüdyomun olmasını ve gelecek vadeden dansçılara ders vermeyi seviyorum ama kızım benim önceliğim. Ailem her şeyden önce gelir. Her zaman.

"Harika gidiyorsun," diye bana güvence veriyor ve bu tatlı sözlerinin son zamanlarda hep ağlamak istememe neden olması çığınca.

Aptal hormonlar. "Bu arada Lila aradı. Erkek arkadaşını bizimle tanıştırmak için getirip getiremeyeceğini sordu, ben de evet dedim."

"Tanrım, sonunda," diye inliyorum. "Bu gizemli Oliver'ı aylardır duyuyorum. Sanırım Sammy'nin onu bir ya da iki kez tehdit etti. Hayranı olduğundan emin değilim."

Kıkırdıyor. "Peki Grace ne düşünüyor?"

"Oh, ondan hoşlanıyor." Ona el salladım. "Üniversitede tanışmışlar ve görünüşe göre Grace ve Sammy sürpriz olarak onu ziyarete gittiklerinde onları el ele falan yakalamışlar. Kardeşim neredeyse felç geçiriyordu."

Lila'nın telefonda bana "Varlığımın en utanç verici anı Maddsy" dediğini hatırlayıp gülümsüyorum. Lütfen öldür beni."

"Onunla biraz daha dalga geçmek için sabırsızlanıyorum," diye bitiriyorum. "Sen şeytansın." *Kocam -kocam-* karnımı öpüyor

ve ayağa kalkıyor. Aradan beş yıl geçti ve ben hâlâ ona böyle seslenmeye alışamadım. "Dylan'a bakmaya gidiyorum. Dylan'ı kontrol edeceğim.

Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir dahaki sefere paketlemen için," diye şaka yapıyorum. Sayılır.

En azından gülüyor. "Onu bilemem."

"James!" Fısıldayarak bağıriyorum, küçük bir pislik gibi gülerken kolunu tokatlamak için uzanıyorum.

Yatakta doğrulmaya çalıştığımda garip bir şey oluyor.

Alt bölgemden bir su fışkırıyor ve bunun çış olmadığını biliyorum çünkü çılgın hamile bedenim üzerinde hala bir parça kontrolüm var.

Gözlerim farkına vararak açılıyor ve James'in yüzü tüm rengini kaybediyor, çünkü o da suyumun tam burada, şu anda geldiğini fark ediyor. Aynen böyle.

"Peki." Sesim, durum göz önüne alındığında beklediğimden çok daha sakın çıkıyor. "Bu biraz da senin hatan, biliyor musun? Sen ve Dylan onun yüzünü görmek istediğinizi söylediniz,

Babası ve ağabeyiyle de tanışmak için can atıyor."

James sudan çıkmış balık gibi ağzını birkaç kez açıp kapatıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Ben..." diye başlıyor, gözlerini kırıştırarak şokunu atlatıyor.

"Geliyor mu?

Bugün küçük kızımızı kucağımıza mı alacağız?"

Sesi sevgi ve bağlılık dolu; karnıma ve sırtıma vuran kasımlara rağmen gülümsüyorum. "Eğer şanslıysak. Ama sanırım babasının onu bir an önce kucağına almasını istiyor çünkü şu anda kelimenin tam anlamıyla beni öldürüyor."

"Doğru, doğru." Kendini toparlayıp hastane çantamı koyduğumuz yatak odamızın diğer tarafına koşuyor.

"Dylan!"

"Evet, baba?" diye sesleniyor yatak odasından.

"Kız kardeşin geliyor!" Sözlerine karşılık olarak duyduğum en yüksek çığlıktı. "Seninle kalacağım Graham Amca ve Sarah Teyze bugün, tamam mı? Sadece Sammy Amca ve Gracie Teyze yarın gelene kadar."

Oğlumuz odamızda belirdi, küçük parmağıyla beni işaret etti. "Anne! Yatağa işemişsin!"

Neyse ki temiz bir tişört giymişti, James onu kucağına aldı ve diğer eliyle yataktan kalkmama yardım etti.

"Annen yatağa işemedi, dostum. Bu su, küçük kardeşinin seninle tanışmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Biz

tuvalete gidiyoruz.

Graham Amca seni oradan alacak, tamam mı?"

Sanki ben ölmüyormuşum gibi sevinç çığlıkları atıyor. *Ahh.* Onları tüm varlığımla seviyorum.

Ve altı saat sonra kıymetli Alice'imiz doğduktan ve ben dinlenirken babasının kollarında uyuduktan sonra, bunun her zaman yaşamam gereken hayat olduğundan emin oldum.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer, birlikte bir aile kurmak isteyeceğim başka bir adam yok.

Geçmişimden, söylediklerimden ve yaptıklarımın pişmanlık duymuyorum, çünkü her önemli ve önemsiz görünen

karar beni kendimin en mutlu, en dolu versiyonuna götürdü.

Hayat sürekli bir seçimler savaşıdır ve bir inanç sıçraması yapmaya cesaret edene kadar doğru olanı yapıp yapmadığınızı bilemezsiniz.

Bu benimkiydi.

SON

TEŞEKKÜRLER

Maddie'nin kitabını taslaklarda tutamadım. Birinin hikayesini yazmak, hem karakterlerime hem de okuyucularıma bir kapanış sağlamak için *hiç bu* kadar güçlü bir arzu hissetmemiştim.

Güneşin En Parlak Işığı'nda çocuk olmasına rağmen Maddie'nin karakteri üzerimde beklenmedik ama güçlü bir etki bıraktı. "Tüm bu kaos ve adaletsizlik büyüdüğünde onu nasıl etkileyecek?" diye merak edip durdum. Sonra yazar olduğumu (sürpriz!) ve aslında bu soruyu ve daha fazlasını cevaplayabileceğimi fark ettim.

Umarım *Kalbin En Karanlık Köşesi* size tam olarak bunu, yani bir cevap vermiştir.

Ve hala başka sorularınız varsa...

Bu karakterleri son kez görmeyeceğinizi söyleyelim.

Okuyucularıma. Hayatımı kazanmak için bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Perde arkasında beni desteklediğiniz, çalışmalarımı duyurduğunuz ve başkalarını da denemeye teşvik ettiğiniz, devam etmem için gereken cesareti verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiniz.

Beta okuyucularım Aurora ve Alex'e. En iyi iki okuyucum olduğunuz için size milyonuncu kez mi teşekkür edeceğim? Bu yolculukta tanıştığım destekleyici insanlar? Kesinlikle. En başından beri pek çok şekilde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bir gün karşılaşırsak ve size yirmi dakika boyunca sarılırsam lütfen bunu bana karşı kullanmayın.

Alejandri'ye. Tüm kitaplarım senin için, her ne kadar seni on sekiz yaşına gelene kadar hiçbirini okurken yakalamasam da (seni izliyorum). Sakın değerini sorgulama.

ya da ne kadar ileri gideceğinden şüphe duyarsın. *Te quiero más que a nadie en este mundo.*

Tía'ya. Her zaman bir mesaj uzağımda olduğun için teşekkür ederim. Kafam çok gürültülü olduğunda, neredeyse neden başladığımı unuttuğumda beni devam etmeye teşvik ettiğin için milyonlarca kez teşekkür ederim.

Alexis'e. Seninle ilgili garip davranmadığın için teşekkür ederim. kız arkadaşım, edepsizlik yapan seksi kurgusal erkekler yazıyor. Çılgın kariyerimi desteklediğin için, saçmalıklarımı dinlediğin için, sabrın için, zaferlerimi kendi zaferlerinmiş gibi kutladığın için, tüylü kızlarımıza en iyi kedi baba olduğun için teşekkür ederim. Sen benim yazabileceğim tüm kitap sevgililerinden daha iyisin.

Babam ve annem için. On iki yıl önce, bir gün tanınan bir yazar olacağımı ve çok sayıda kitap satacağımı söylemiştin. Bana kristal bir bola verir misin? Aunque os prohíba leer my historias, os dejo que leáis this pequeño párrafo (no os que que que que que que que que que que está pasando porque soy quien soy gracias a vosotros).

Two Daisy Media'daki menajerim Savannah Greenwell'e, gerçek bir güç merkezi olduğu için. Bana ve anlatmam gereken hikâyelere inandığınız için teşekkür ederim. Birlikte çalışmak için gerçek bir rüyasınız.

Editörüm Keeley'e ve Hot Tree Editing'deki tüm ekibe, bu kadar moral verici oldukları ve ikinci kitap sendromumu büyük bir nezaketle tedavi ettikleri için.

Books and Moods ekibine bu çarpıcı kapakla vizyonumu hayata geçirdikleri için teşekkür ederim.

Page & Vine'daki harika Meredith ve Solange'a bu kitap üzerinde büyük bir sevgi, coşku ve saygıyla çalıştıkları için. Yazar sesimi bulmama yardımcı olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Karakterlerim ve ben Page & Vine ile gerçekten bir yuva bulduk.

Para Tata y Abue. Siempre.

EN PARLAK IŞIK SERİSİ

Birbirine bağı tek kişilik romantik bir dizi

Gün Işığının En Parlak Işığı

1. Kitap. Grace ve Cal'ın hikayesi.

Küçük kız kardeşine bakmak için devreye giren bir dövme sanatçısı ile geçmişinden kurtulmaya hazır olan kız kardeşinin bale öğretmeni arasında geçen duygusal bir arkadaştan sevgiliye romantizm. Yavaş yavaş daha fazlasına dönüşen arkadaşlıkları, ilişkilendirilebilir ana karakterleri ve mutlu sonları seven okuyucular için mükemmel.

Kalbin En Karanlık Köşesi

2. Kitap. Maddie (Cal'ın kız kardeşi) ve James'in hikayesi.

Yaralı bir balerin ile onu hak etmeyecek kadar kırık olduğunu düşünen fizyoterapisti arasında yasak bir aşk. Kavurucu bir gerilime sahip, yavaş ilerleyen hikâyelerden ve mutlu sonlardan hoşlanan okurlar için mükemmel.

İsimsiz

3. Kitap. Serinin son çifti açıklanacak. 2024

sonbaharında çıkacak.

YAZAR HAKKINDA

Lisina Coney

Lisina Coney yirmili yaşlarında uluslararası çok satan bir İspanyol aşk romanı yazarıdır.

Mutlu sonla biten yavaş ilerleyen hikayeleri ve okuyucuların yolculuklarında kendilerini daha az yalnız hissetmelerine yardımcı olan ana karakterleri seviyor.

Lisina, okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda Son patates kızartması için insanlarla kavga etmek, sosyal medyada çok fazla zaman harcamak (Z kuşağı alışkanlıkları zor ölür) ve çok sabırlı iki kedisini rahatsız etmek.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.